

TAO ĐÌNH

Hồng hạnh thôn thục

Hồng hạnh
thôn trúc

HỒNG HẠNH THỎN THỨC

Bản quyền tiếng Việt © 2009 BachvietBooks

Công ty Sách Bách Việt

Trụ sở chính:

Địa chỉ: Số 25/63 Vũ Ngọc Phan, Láng Hạ, Đống Đa, Hà Nội

Tel: (84-4) 3776 5580 - *Fax:* (84-4) 3776 5579

Văn phòng đại diện tại Thành phố Hồ Chí Minh:

Địa chỉ: Số 38/15B Nguyễn Văn Trỗi, P. 15, Q. Phú Nhuận,

Tp. Hồ Chí Minh

Tel: (84-8) 3844 8100 - *Fax:* (84-8) 3842 2800

Email: info@bachvietbooks.com.vn

Website: <http://www.bachvietbooks.com.vn>

Blog: <http://bachvietbooks.multiply.com>

Cuốn sách được dịch và xuất bản theo hợp đồng chuyển nhượng bản quyền giữa Công ty Cổ phần Sách Bách Việt và tác giả Tào Đình, Trung Quốc.

红杏的苍白呼吸

Author: Cao Ting (曹婷)

Chinese edition copyright © 2005, China

Vietnamese edition copyright © 2009 by BachvietBooks Jsc, Vietnam

Translation rights arranged by Cao Ting, China

ALL RIGHTS RESERVED

TÀO ĐÌNH

*Hồng hạnh
trần trụi*

Nguyễn Thanh An dịch

(Tái bản lần thứ nhất)

Công ty Sách Bách Việt **BV** Nhà xuất bản Văn học
SÁCH BÁCH VIỆT BACHVIE.T **vh**

Bạn không thể quyết định được hành động ngoại tình

*Lời tựa: Người đàn bà trước cửa đang do dự
không biết có nên ngoại tình, ngoại trừ những cơn gió
thổi vô định ra, không ai biết cô ấy đang luyến tiếc
điều gì trong chính ngôi nhà của mình.*

PHẦN MỘT
LÂM TIỂU NÊ, CÔ NÀNG LỬA ĐẢO

Anh là người đã có vợ, em vẫn cứ bám lấy anh.

*Một, hai năm là vấn đề tác phong, ba tới năm năm là vấn đề đạo đức;
tám tới mười năm thì đã là tình yêu.*

1

Em có thể biết được anh sợ nhìn thấy dấu vết “cái ngàn vàng” của em thế nào

A nh chàng Đinh Tuấn Kiệt, 26 tuổi, mới mua được một căn hộ - gồm một phòng khách, ba phòng ngủ ở trung tâm thành phố Trưng Khánh. Để trả hết khoản tiền trả góp 2.000 tệ một tháng, anh càng phải cố gắng làm việc. Trước đây, Đinh Tuấn Kiệt ở tại văn phòng công ty, còn bây giờ anh rất vui nhưng cảm thấy hơi mệt.

Từ khi Lâm Tiểu Nê chuyển từ ba ngày một lần thành một ngày ba lần tới công ty thăm Đinh Tuấn Kiệt, bọn “sài lang hổ báo” trong công ty bắt đầu dòm ngó. Ánh mắt mọi người nhìn họ cứ nóng dần lên. Lâm Tiểu Nê đưa ra rất nhiều lý do, nào là: “Mẹ em bảo em tới đưa cơm”, rồi lại “Bố em bảo em tới nói với anh ấy Chủ nhật này đi câu cá”... Toàn những lý do nhảm nhí, nực cười.

“Đại tiểu thư, công ty không có cơm à?” Một người hiếu kỳ hỏi cô.

“Nhưng...” Một người vốn hay đốp chát như Tiểu Nê, lúc này bỗng cứng họng, không nói được gì.

“Thế điện thoại bàn, di động dùng để làm gì?” Lại một người cố tình không hiểu thắc mắc.

“Em...” Tiểu Nê cũng thuộc loại mồm mép chua ngoa nhưng lúc này lại im bật, không nói gì.

“Ha, ha, ha... hi, hi...” Việc Tiểu Nê ngược ngùng đỏ mặt trở thành câu chuyện đáng để quan tâm, chú ý khi đang làm công việc nhàm chán. Do vậy mọi người không bỏ qua cơ hội này, họ nhìn Tiểu Nê cười đầy ẩn ý.

Những lúc thế này, Đinh Tuấn Kiệt thường rất nghiêm túc giải thích với mọi người: “Chẳng có chuyện gì đâu, Lâm Tiểu Nê là em gái tôi.”

Đinh Tuấn Kiệt không nói sai, anh gọi mẹ Tiểu Nê là mẹ nuôi, do vậy đương nhiên Tiểu Nê sẽ là em gái rồi. Nghe sếp nói vậy, mọi người càng làm già: “Thanh minh là thú nhận.” Có người còn không buông tha, cười hi hi, nói: “Ái chà! Sếp ơi, tụi em biết tông rồi. Thời này làm gì có cái gọi là anh em trong sáng đâu, chỉ cần không phải là anh em ruột, làm gì mà chẳng được.”

Đinh Tuấn Kiệt càng muốn thanh minh lại càng bị mọi người trêu chọc.

“Hiếu, hiếu...” Bác Vĩ vỗ vai anh nói.

Có người thông cảm cho, Đinh Tuấn Kiệt mới thôi không giải thích nữa.

May mà Lâm Tiểu Nê cũng thuộc diện dạn dĩ, cô có thể tỏ vẻ coi như không có chuyện gì xảy ra vậy. Cô thản nhiên xem báo hoặc rót cà phê trong văn phòng của anh; có lúc đi đi lại lại như kẻ vô công rồi nghề; đôi khi lại hớn hờ kể cho Tuấn Kiệt nghe một ngày “thần kỳ” của mình. Đương nhiên Đinh Tuấn Kiệt cũng chẳng rồi hơi ngối nghe cô thêu dệt.

Mọi người thấy Lâm Tiểu Nê cứ huyền thuyên một mình trong phòng Giám đốc, đôi khi lại khua tay, khua chân ra vẻ phấn khích lắm. Nhưng ngày hôm sau, cô lại vin vào có: “Đến tìm anh trai” - một lý do chính đáng không ai ngăn được mà thẳng tiến từ cổng công ty tới văn phòng Giám đốc Marketing.

Thực ra, đám độc thân trong công ty rất ngưỡng mộ Đinh Tuấn Kiệt. Từ lâu họ biết Tuấn Kiệt đã có người yêu, nhưng họ không ngờ đó lại là thiên kim tiểu thư của Chủ tịch Hội đồng quản trị Tập đoàn Khang Thái.

Lâm Tiểu Nê xinh tươi như hoa, lại là con gái ông chủ. Lấy được trăm người vợ như thế, vẫn còn thấy chưa đủ ấy chứ.

Đinh Tuấn Kiệt thường nghĩ Lâm Tiểu Nê là một bông hoa bách hợp thanh khiết nhưng cũng là hoa độc bởi bất cứ khi nào anh không đáp ứng được yêu cầu của cô, là cô cố tạo ra ngay cảnh anh bắt nạt một cô gái yếu ớt trước mắt người khác.

Lâm Tiểu Nê đúng là một diễn viên giỏi qua mắt khán giả. Bình thường lúc không gây rối, trông cô đầm thắm, đoan trang,

lịch sự, dịu dàng, và rất đáng yêu. Nhìn thấy bóng cô mảnh mai trong gió lạnh, ai cũng sẵn lòng xả thân che chở cho cô.

Nếu cô đã cố ý để bạn nhận ra cô bị uất ức, thì hành động của cô chắc chắn sẽ khiến bạn nghĩ rằng mình đã phạm vào mười tội ác không thể dung tha hoặc khiến bạn không thể tha thứ cho bản thân mình. Nhưng thường thì khi uất ức cô hay thành thật kể cho bạn nghe, đây là lúc con mắt của bạn sẽ bắt được bạn. Đình Tuấn Kiệt thường nói, kiếp trước Tiểu Nê là con chim sẻ, suốt ngày chi nháy nhót, kêu riu rít.

Thực ra những điều này đều là những thứ bẩm sinh trong con người Tiểu Nê, để cô có thể dễ dàng lấy được lòng người khác, ai bảo cô vừa đáng yêu lại vừa xinh đẹp kia chứ!

Trong mắt người ngoài, họ được đánh giá là cặp trai tài gái sắc; trong cơ quan, vào lúc trà dư tửu hậu, họ được nhân viên bình phẩm là cặp trời sinh. Không nghĩ ngờ gì nữa, họ là nguyên nhân khiến bậc sinh thành vui sướng tận đáy lòng.

Bố mẹ Tiểu Nê rất hài lòng về anh con rể tương lai đẹp trai Đình Tuấn Kiệt. Họ cũng nhận thấy con gái mình rất ngưỡng mộ chàng trai trẻ có tài này. Nhiều khi mẹ Tiểu Nê thường trêu cô với Tuấn Kiệt khiến cô xấu hổ trách mẹ: “Mẹ thật chẳng ra làm sao!”

Chính vì lý do này, mặc dù không ai nói ra nhưng mỗi nhân duyên này coi như đã được mặc nhận.

Đình Tuấn Kiệt mồ côi cha mẹ từ nhỏ, tiếng “mẹ nuôi” anh gọi bà Trần Bích Trân - mẹ Tiểu Nê, xuất phát từ đáy lòng.

Anh cố gắng hết sức để làm đứa con hiếu thảo đối với bố mẹ nuôi, làm người anh quan tâm, chiều chuộng cô em gái.

Đình Tuấn Kiệt thừa nhận tận đáy lòng cũng đôi lần anh rung động trước vẻ đẹp tươi trẻ của Tiểu Nê, nhưng đó chỉ là ý nghĩ thoáng qua mà thôi. Sau đó anh đã tự nghiêm khắc nhắc nhở bản thân không được mê muội, phải đứng đắn, phải chăm lo cho cô như một người anh đứng nghĩa.

Nhưng do được Đình Tuấn Kiệt quá yêu chiều nên Tiểu Nê càng hiểu nhầm anh có tình cảm đặc biệt với mình. Cách nghĩ của cô giống hệt với mẹ cô và nhiều người khác: Sớm muộn gì Đình Tuấn Kiệt cũng là con rể nhà họ Lâm thôi. Chính vì thế cô gọi Tuấn Kiệt là “anh trai” thật ý nhị, đầy hàm ý.

Tiết trời lúc giao mùa, dần trở nên ẩm áp.

Trong tiết xuân tháng Ba, căn nhà mới cơ bản đã được trang trí và trải thảm xong, chỉ cần mua đồ nội thất và đồ điện là có thể dọn về ở được rồi.

Tiểu Nê nói: “Chọn đồ gia dụng là sở trường của em!” Cô khẳng khái đòi cùng Tuấn Kiệt đi mua đồ, thế là anh đành phải đưa cô đi ngắm một vòng tại siêu thị đồ gia dụng.

Trước khi mua đồ gia dụng, Tiểu Nê cứ háo hức chạy ra, chạy vào căn nhà còn nồng mùi sơn mới. Chẳng hiểu cô lúi ở đâu ra một chiếc thước cuộn, cứ đo ngược, đo xuôi rất nghiêm túc, tỉ mỉ. Cả ngày cô biến mình thành con sâu đo. Mãi tới khi mặt trời lặn, cô hớn hờ khoe với Tuấn Kiệt: “Tốt! Đại thành công!”

Nhìn nét mặt vui vẻ của Tiểu Nê, chúng ta có thể tưởng tượng ra cảnh một cô gái đang hạnh phúc sắp đặt cho căn nhà mới của mình.

Đến tối cô lại phân khởi kể chuyện mình làm cho mẹ nghe, bà Lâm được thể lại trêu cô con gái: “Toàn mua cho mình, thảo nào mà vui thế!” Đùa vui với con gái, bà thăm nghĩ con gái đã lớn rồi, đã có nhà của nó rồi. Khi đi ngủ, bà nằm quay lưng lại với chồng rồi khóc thầm, trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm vô cùng.

Sáng sớm ngày kế tiếp, Tiểu Nê đã tới nhà Đình Tuấn Kiệt lôi anh tới siêu thị đồ gia dụng. Cô đem theo cả quyển sổ ghi chép số lượng, kiểu dáng các đồ đã chọn ngày hôm qua. Điều này khiến Tuấn Kiệt bồn chồn, nghĩ ngợi: “Cứ cho là người thân đi, nhưng mình mua nhà sao cô nàng lại vui thế nhỉ?” Nghĩ lại, anh thấy tính cô vốn ham vui, nên cô nhiệt tình như thế cũng chẳng có gì là lạ.

Mua xong đồ đạc, cô lại bắt đầu chỉ huy những người bốc vác. Lúc đầu, cô chỉ đứng ở giữa nhà khua chân múa tay, nhưng đến lúc cuối cô lại xằng xải xắn tay áo bắt tay vào việc.

Mọi người hiểu ý nên cứ liên mồm gọi: “Chị chủ nhà” khiến Tiểu Nê sướng rơn trong lòng.

Ba ngày sau, mọi công việc đã hoàn tất. Căn nhà - ba phòng ngủ một phòng khách, đã chính thức có người ở. Tuy chưa thể nói là sang trọng, tiện nghi nhưng ít ra đó cũng là một mái nhà.

Chủ nhà Đinh Tuấn Kiệt vui mừng khôn xiết. Anh rất cảm động trước sự giúp đỡ tận tâm của Tiểu Nê nên đã mua rượu để cảm ơn. Cô đã bỏ nhiều công sức để trang trí cho ngôi nhà mới này. Mỗi lần chạm cốc, mỗi lần chúc tụng giống như một con sóng lớn dội vào trái tim nhỏ bé của Tiểu Nê khiến mặt cô đỏ lên.

Nhìn cô em gái nuôi xinh đẹp, anh không nén được cảm xúc thốt lên lời cảm ơn tận đáy lòng: “Cảm ơn, cảm ơn em!”

“Cảm ơn? Cảm ơn gì? Đều là người... nhà cả mà.” Tiểu Nê đã say rồi. Cô không còn tỉnh táo nữa, chốc chốc lại lẩm bẩm: “Đều là người... nhà mà”, sau đó lại tiếp tục nâng cốc, lại uống cạn.

Một lát thì cô nàng đổ vật xuống sàn bất tỉnh.

Đinh Tuấn Kiệt lắc đầu, nói trong hơi rượu: “Đã bảo không uống được nhiều rồi mà!”

Anh cố hết sức bế Tiểu Nê đã say mèm, người mềm như bún vào phòng ngủ. Sau đó anh gọi điện cho mẹ nuôi nói rằng tối nay Tiểu Nê ngủ lại nhà anh. Bà Lâm cảm thấy không yên tâm liền hỏi lại: “Con uống rượu à?”

“Một chút thôi, Tiểu Nê đã ngủ rồi.”

Bà Lâm chẳng biết phải làm gì, đành nhắc Đinh Tuấn Kiệt, Tiểu Nê ngủ thỉnh thoảng lại đạp chân. Bà dặn dò anh: “Đêm lạnh, phải để mắt đến em nó nhé!” Đinh Tuấn Kiệt cố gắng trấn an bà: “Vâng, không có chuyện gì đâu”, rồi cúp máy.

Ngồi bên Tiểu Nê, nhìn khuôn mặt ửng đỏ của cô; khoảnh khắc yên tĩnh hiếm hoi khiến Tiểu Nê giống như một mặt trăng nhỏ trong đầm nước xanh biếc. Anh lại nghĩ: “Từ nhỏ Tiểu Nê chưa từng biết tới đau khổ...” Có một gia đình như thế, có gì mà phiền muộn chứ?

Đình Tuấn Kiệt hơi chạnh lòng. Anh nhớ tới bố mẹ sớm khuất núi của mình. Hôm nay, anh đã uống rất nhiều rượu, gắng gượng được tới lúc này cũng là giỏi lắm rồi.

Đúng lúc này, Tiểu Nê trần trọc, cô vừa lăn lộn trên giường vừa nói lung tung, đề cả lên chần. Khi Đình Tuấn Kiệt xiêu vẹo bước tới chỗ Tiểu Nê để đắp lại chăn cho cô thì cảm thấy đầu nặng chịch, chân tay bủn rủn, anh không đứng vững được nữa liền ngã nhào vào người Tiểu Nê; anh không đứng dậy được nữa.

Những gì xảy ra sau đó anh không nhớ rõ. Trong lúc mơ màng anh còn cảm thấy mùi hương thiếu nữ xộc lên mũi, rồi cảm giác khi ngã lên người Tiểu Nê mềm mại khiến lòng anh rạo rục.

Lúc Đình Tuấn Kiệt tỉnh đã là 8h sáng. Anh cảm thấy chóng mặt, khát nước. Khi chưa tỉnh hẳn, anh giật mình bởi phát hiện thấy một người con gái bò qua người. Anh sợ hãi hét lên “A...”, rồi ngồi phắt dậy, chĩa vào Tiểu Nê lâm bầm: “Em, em...” Anh định hỏi cô tại sao lại ngủ trên giường của anh nhưng không nói nên lời cứ lắp bắp: “Em... em...”

“Sao thế? Gặp ma à? Anh lại không muốn nhận nữa à?” Tiểu Nê hỏi một cách tự nhiên. Khuôn mặt cô lúc này vẫn ửng đỏ, đôi mắt như đang cười, đôi môi cong lên; dường như cô đang ngượng. Hai tay chống cằm, hai chân giơ cao trong không trung, xem ra cô nàng đã tỉnh được một lúc rồi. “Anh khát không?” Tiểu Nê hỏi, bởi sau khi tỉnh dậy, cô đã uống rất nhiều nước.

“Có.” Anh thành thật trả lời. Anh ngạc nhiên thấy Tiểu Nê đi lấy nước, anh cảm thấy giống như nhận nhầm người vậy. “Đây đúng là cô em Tiểu Nê sao? Tại sao lúc này lại trở nên dịu dàng, biết quan tâm đến thế!”

“Này, sao hôm nay em dậy lại không quậy phá nhỉ?” Đinh Tuấn Kiệt thắc mắc.

Tiểu Nê chỉ cười không nói gì, cô ngoan ngoãn đưa cốc nước cho anh. Cô cắn chặt môi, nhìn xung quanh, cười gượng.

Phòng ngủ chính được quét màu hồng phấn theo đúng ý Tiểu Nê, cửa sổ màu xanh da trời. Đinh Tuấn Kiệt vốn muốn quét màu đen trắng cho căn phòng này, vừa đơn giản vừa sạch nhưng anh không thuyết phục được Tiểu Nê, đành phải để cô tự ý trang trí như nhà trẻ vậy.

“Em cười gì thế? Kỳ quá!” Tuấn Kiệt không thể kìm được liên hỏi.

“Em đang cười... Hì... hì... Không nói với anh đâu.” Tiểu Nê cười cố tình ra vẻ bí mật.

Đình Tuấn Kiệt quá hiểu tính Tiểu Nê, nếu anh không hỏi thì chỉ lát sau cô không chịu nổi sẽ tự nói thôi, thế là anh quyết định không hỏi nữa. Đúng là chỉ lát sau, cô đã cố tình bắt Tuấn Kiệt phải nghe: “Anh không muốn nghe nhưng em bắt anh phải nghe, nhất định phải nghe.” Tuấn Kiệt đáp: “Được thôi.” Anh cố nhin cười.

“Em đang hạnh phúc!” Cô ngồi dậy, không ngượng ngừng đáp lại anh, cô tự say sưa, ngây ngất trong tưởng tượng: “Em đã trang trí và lựa chọn đồ gia dụng cho căn hộ này, em thấy sống ở đây thật hạnh phúc!”

“Được thôi, anh mong em thường xuyên đến ở.” Đình Tuấn Kiệt vui vẻ, thoải mái đáp lại: “Phòng ngủ bên cạnh dành luôn cho em đấy, khi nào muốn đến thì đến, được không?”

Tiểu Nê cho rằng Đình Tuấn Kiệt đang trêu cô, cô kéo chăn che mặt rồi xâu hồ kêu lên: “Đáng ghét! Lẽ nào lại ngủ riêng nữa à?”

Đình Tuấn Kiệt không nhận ra ẩn ý của Tiểu Nê, anh thật thà trả lời: “Đương nhiên rồi, đây là phòng của anh và chị dâu tương lai của em mà.”

Về vui sướng của Tiểu Nê vụt biến mất, cô xì mặt rồi nghiêm túc nhắc nhở: “Đình Tuấn Kiệt, em nói cho anh biết, em là người rất nhỏ mọn, rất hay chấp nhặt đấy. Em không thích kiểu đùa của anh chút nào. Em chính thức tuyên bố em giận thật đấy! Anh mau dỗ em đi!”

Tiểu Nê vẫn còn tỉnh trí con, trước đây cô cũng thường hay cảnh báo người khác về tâm trạng mình như thế. Trước kia, chỉ cần cô kêu gào, Tuấn Kiệt liền nhượng bộ rồi tìm cách dỗ dành. Nhưng lúc này anh lại không làm như thế nữa.

Cô không kiên nhẫn đợi lâu hơn nữa, cô ngẩng đầu nhìn anh đang thần thờ không nói gì: “Anh có nói không? Anh câm rồi à? Em giận thật đấy!”

Vẫn không có phản ứng gì.

Một lát sau, Đinh Tuấn Kiệt mới ngẩng đầu rồi rõ ràng khẽ nói bốn chữ.

Lúc này, Lâm Tiểu Nê giống như đang ở đỉnh cao hạnh phúc bỗng ngã nhào xuống vực thăm hun hút vậy.

Sắc mặt tái xám của Tiểu Nê khiến Tuấn Kiệt sợ hết hồn. Anh vội đứng dậy lay lay Tiểu Nê đang dờ dẩn như một khúc gỗ: “Tiểu Nê à, em ơi, em làm sao thế? Em nói đi, đừng làm anh sợ nữa!” Tiểu Nê vẫn dờ ra, không nói, không động dậy, Tuấn Kiệt sợ toát mồ hôi nhưng anh không biết phải làm gì lúc này.

Phải ba mươi phút sau, Tiểu Nê mới định thần lại một chút, cô tát một cái như trời giáng vào má Tuấn Kiệt.

“Anh là đồ tồi!” Cô gằn giọng, nhìn anh căm thù rồi bước tới giường dùng hết sức kéo chiếc chăn ra. Trên ga giường là vết máu đỏ tươi - tượng trưng cho sự trinh trắng đã gìn giữ hai mươi năm của người con gái.

Đột nhiên anh nhận ra, anh sợ vệt trinh tiết kia biết bao!

Sau đó Tiểu Nê lại phủ chiếc chăn lên trên rồi lạnh lùng bỏ đi. Trong phòng chỉ còn lại Tuấn Kiệt đang thần thờ không biết phải làm gì.

Lúc Tiểu Nê kéo chiếc chăn phủ lên vệt máu kia, trông cô rất thản nhiên.

Lúc này Đình Tuấn Kiệt đã hoàn toàn không còn phản ứng gì nữa, trong đầu anh chỉ còn duy nhất một ý nghĩ: Tôi qua rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Bốn chữ anh nói với Tiểu Nê lúc này là: Anh đã có vợ.

2

Lần đầu gặp gỡ

Khi Tuấn Kiệt nói anh đã có vợ, Tiểu Nê tát anh một cái rồi đau đớn bỏ đi.

Tuấn Kiệt không đuổi theo cô, anh nhốt mình trong phòng. Anh băn khoăn không biết tối qua cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, rồi lại nhìn vào vết máu đỏ đáng sợ kia, đầu óc anh mụ mẫm không biết đã xảy ra chuyện gì.

Vết máu trên tấm drap trải giường đã khô lại. Với người không từng trải, nhìn thấy vết tích này cũng sẽ biết tối qua đã có chuyện ân ái ở đây.

Thế còn vợ mình thì sao đây? Cô vợ ở nơi quê nhà, cô vợ tào tần một mình chăm sóc ông nội thì sao đây? Anh phải làm gì để báo đáp cho cô ấy? Dùng tấm drap dính máu kia chăng?

Anh muốn khóc mà không khóc được, gục đầu dưới cánh tay giống như nhiều năm trước anh từng gục đầu vào lòng vợ. Làm như thế anh cảm thấy an toàn, có thể tránh được mọi khổ nạn.

Trước mắt anh hiện ra hình ảnh cô vợ ngồi bên bờ sông ở quê nhà với một đồng quần áo chạt cao như núi, anh đau lòng, anh tuyệt vọng không muốn sống nữa. Đột nhiên anh đưa tay phải lên rồi tát mạnh vào má một cái, anh còn hận là tát không đau lắm.

Rồi anh cũng quyết định hành động, anh nhanh chóng thu tấm drap trải giường cho vào bao để vứt đi. Lần cuối nhìn thấy vết máu đó, anh lại nhớ tới nụ cười ngây thơ, lãng mạn của Tiểu Nê. Thực ra Tiểu Nê rất xinh đẹp, hiền lành, hơn nữa lại rất yêu mình.

Anh nhớ rất rõ về ngây thơ, đáng yêu của Tiểu Nê khi tung tăng vui đùa; nhớ tới cảnh Tiểu Nê phải chịu cái nắng như thiêu như đốt của Trùng Khánh đi đi lại lại từ nhà tới công ty; nhớ lại mấy ngày trước đây, Tiểu Nê đã vui vẻ giúp anh sắp xếp, thu dọn nhà cửa, anh lại nhớ tới bóng dáng đau khổ tột độ của cô khi chạy vụt ra khỏi cửa... Cô ấy rất yêu mình.

Đình Tuấn Kiệt nhìn chăm chăm vào tấm drap trải giường trên tay, tự nhiên anh cảm thấy vết máu đỏ thật đáng yêu. Anh không nỡ vứt nó đi nữa. Đó là sự gửi gắm trọn vẹn của cô gái xinh đẹp, ngây thơ vào tình yêu.

Anh quyết định lấy kéo cắt vết máu trên tấm drap. Không cẩn thận anh chạm vào vết máu, chạm vào tình yêu đang dần hình thành, vô tình gọi lại hồi ức về Tiểu Nê.

Đình Tuấn Kiệt hồi tưởng lại lần đầu tiên gặp Tiểu Nê tại bệnh viện một năm trước. Trước lúc đó anh chưa từng nghĩ tới người con gái nào khác ngoài người vợ Lý Gia Nam của mình,

thậm chí anh cũng không cho phép mình nhìn thẳng vào bất kỳ người phụ nữ nào. Ấn tượng đầu tiên của anh về Tiểu Nê thì đó chỉ là một cô bác sĩ xinh đẹp, nếu không có gì đặc biệt thì anh cũng sẽ không có quyết định gắn bó cả cuộc đời còn lại với cô bác sĩ này.

Lúc đó đang là cuối hạ đầu thu, thời tiết thất thường, thành phố Trùng Khánh vẫn còn phải chịu cái nắng như thiêu như đốt. Ông Vĩ ở công ty nói đùa: “Thời tiết nóng thế này, mặc áo ngắn tay, tắm nước lạnh chẳng có gì quá đáng, chỉ có những thằng đàn mới bị cảm lạnh.” Khi nói những điều này, ông Vĩ đang viết chữ “duyet” rộng bay phượng múa trên tờ đơn xin nghỉ ốm.

Lúc đó Đinh Tuấn Kiệt còn nói đùa: “Ai còn có thể khỏe hơn anh Vĩ của chúng ta chứ? Xuân, hạ, thu, đông, bốn mùa chẳng biết ốm đau là gì!” Câu nói khiến rất nhiều đồng sự bật cười. Chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào mà ngay ngày hôm sau Đinh Tuấn Kiệt lại bị ốm phải nằm viện. Anh trở thành “thằng đàn” trong câu nói của ông Vĩ.

“Thằng đàn” Đinh Tuấn Kiệt bị “áp tải” nằm viện gần một tuần, anh buồn chết đi được. Ở bệnh viện Tây Nam tốt nhất Trùng Khánh, cây cối xanh mướt ngoài cửa sổ, phong cảnh trữ tình nhưng họ lại không cho phép Đinh Tuấn Kiệt ra ngoài hít thở không khí trong lành. Họ chẩn đoán anh bị viêm phổi, nên phải nằm viện để theo dõi.

Một hôm, nhân bác sĩ, y tá không để ý, anh liền trốn ra vườn hoa phía sau bệnh viện ngủ trưa. Nằm trên thảm cỏ mềm

mại, hé mắt ngắm bầu trời xanh qua kẽ lá, gió thổi hiu hiu, chim hót hoa thơm, thật là một nơi thoải mái nhân hạ. Anh gọi điện về công ty xem tình hình thế nào, sau đó nhắm mắt lại thư giãn rồi nhanh chóng thiếp đi.

Lúc tỉnh lại, trời đã về chiều. Anh sực nhớ mình vẫn chưa được tiêm mũi buổi trưa. Hai bà y tá già lại dữ như bà chằn mới chết chứ, anh vội vã trở lại phòng bệnh. Trở về phòng, anh giả vờ chui vào chăn nằm như không có việc gì xảy ra. Một lát sau, một cô y tá trẻ lạ hoắc, hót hải dầy xe thuốc vào phòng, vừa đẩy vừa xin lỗi rồi rít: “Xin lỗi, xin lỗi, tôi ngủ quên mất.”

Đình Tuấn Kiệt thò mặt ra xem cô gái mặc áo blu hót hải kia, anh không nói không rằng, cười thầm: “Tôi cũng vừa ngủ dậy.”

Không thấy bệnh nhân đáp lại, cô gái sợ hãi đỏ mặt nói: “Anh à, anh đừng nói cho y tá trưởng chuyện này nhé! Tôi tiêm ngay cho anh đây.” Nói rồi, cô lóng ngóng nhưng lại cố tỏ vẻ đã bình tĩnh búng “tanh tách” vào ống thuốc rồi chuẩn bị dụng cụ tiêm.

Đình Tuấn Kiệt nhận ra cô gái trẻ này có khuôn mặt rất đáng yêu, khuôn mặt thanh tú, nước da trắng hồng điển hình của con gái Trùng Khánh. Tuy đã sợ hết hồn nhưng cô vẫn cố làm ra vẻ già đời lão luyện. Điều này khiến anh buồn cười.

Chuẩn bị tiêm, cô để Đình Tuấn Kiệt ngồi ngoài mép giường, kéo quần xuống. Vẻ mặt căng thẳng, cô luống cuống, vụng về chuẩn bị tiêm vào mông Tuấn Kiệt, luôn miệng nói: “Không đau đâu, một lát sẽ xong thôi mà.”

Đúng lúc cô y tá chuẩn bị đâm kim tiêm thì Đinh Tuấn Kiệt lại “ừm” một tiếng khiến cô vội vàng an ủi: “Không đau đâu, thực sự không đau chút nào đâu!”, rồi cô lại chuẩn bị tiêm cho anh.

Tuấn Kiệt cố gồng mình lên ngăn lại, anh nói cô chờ chút nữa.

“Không đau đâu, một lát sẽ xong thôi mà!” Cô nhắc lại. Bộ đồng phục y tá màu hồng phấn phản chiếu lên khuôn mặt trắng hồng của cô, đôi mắt sáng ánh lên nét tinh nghịch trẻ con.

“Nếu tôi chết thì sao?” Đinh Tuấn Kiệt nghiêm túc hỏi cô y tá. Thấy cô không hiểu, anh liền giải thích: “Cô quên chưa sát trùng cho tôi đúng không?”

“Đúng a.” Cô ngượng ngịu trả lời.

“Cô còn quên chưa sát trùng cho tôi phải không?” Đinh Tuấn Kiệt hỏi lại. Trên khuôn mặt anh còn vương nụ cười thân thiện.

“Trời ạ! Em xin... xin lỗi, để em sát trùng cho anh.” Cô gái cuống quýt trả lời. Lúc này cô hấp tấp bôi dung dịch sát trùng lên mũi Tuấn Kiệt. Động tác của cô nhẹ nhàng làm anh tê dại đi, anh khoan khoái nhắm nghiền mắt. Nhưng chỉ một giây sau đó, anh cảm thấy đau nhói, đau đến ghệt thở. Con đau truyền từ đuôi lên trên, để giảm đau anh đã hít một hơi dài qua kẽ răng.

Khi cô vừa tiêm xong, anh liếc nhìn thẻ làm việc của cô:
Họ tên: Lâm Tiểu Nê; Tuổi: 21 tuổi; Bác sĩ thực tập. Khuôn mặt

ngịch ngợm trên thê đúng là chẳng mang lại sự an tâm cho bệnh nhân.

“Em là bác sĩ à? Sao lại đến tiệm cho anh? Bác sĩ 21 tuổi...” Tuấn Kiệt bồn chồn hỏi lại.

“Bây giờ em đang thực tập, sang năm tốt nghiệp sẽ chính thức làm bác sĩ.” Cô vừa thu dọn dụng cụ tiệm vừa khéo léo trả lời.

“Bệnh viện Tây Nam phái sinh viên thực tập đến tiệm cho tôi sao?” Trước đây anh chưa bao giờ có thói quen xoi mói, bắt bẻ ai, nhưng khi nhìn thấy cô gái này không hiểu tại sao anh lại rất muốn trêu cô. Từ trước tới nay, anh chưa từng cố ý hại người để được đền đáp bằng một cái hôn dưới cầu thang. Thực ra anh chỉ muốn nhìn thấy cô ngượng ngùng đỏ mặt mà thôi.

Lâm Tiểu Nê vừa thu dọn dụng cụ tiệm vừa chắc mẫm đã hoàn thành nhiệm vụ nên rất thoải mái. Đột nhiên nghe thấy bệnh nhân chắt vắn, cô liền căng thẳng, ngay lập tức đỏ mặt lên chống chế: “Không phải thế đâu anh, bởi hôm nay là Tết Trung thu, mọi người đều tranh thủ về sớm để sum họp cùng gia đình, cô y tá phụ trách tiệm cho anh lại đi họp đột xuất nên em mới...”

“Do vậy em tới thứ tay nghề đúng không?” Đình Tuấn Kiệt tiếp tục trêu.

“Không ngờ em lại ngu quên, làm lỡ thời gian tiệm của anh bốn tiếng, không biết có ảnh hưởng gì tới bệnh tình của

anh không?... Em thực sự xin lỗi.” Lâm Tiểu Nê lí nhí, trông cô thật đáng thương.

Đinh Tuấn Kiệt cảm thấy áy náy trước lời xin lỗi của Tiểu Nê, anh “ừ” một tiếng thông cảm. Nhìn thấy dáng vẻ thất vọng, buồn bã khi đẩy xe thuốc đi của cô, anh cũng ít nhiều thông cảm.

Về sau anh mới biết, thông cảm với cô tức là phù định bản thân mình. Lâm Tiểu Nê là cô gái xinh đẹp rất giỏi diễn kịch, vẻ bề ngoài tội nghiệp của cô không phù hợp với tính cách hiếu động, không an phận của cô. Lần đầu tiên Lâm Tiểu Nê được tiêm cho người sống từ lúc theo nghề y, chính là lần tiêm cho Đinh Tuấn Kiệt.

Đây cũng là chuyện về sau Tuấn Kiệt mới biết.

Lúc đó Tuấn Kiệt không biết, anh đã tự trách mình khi tiếng “ừ” cuối cùng của anh đã khiến cô sợ hãi.

Đinh Tuấn Kiệt nhìn với theo bóng màu hồng phấn của cô bác sĩ đang đi ra khỏi phòng, anh nghĩ thầm điều này đồng nghĩa với sự trống trải, vắng lặng.

Anh cảm thấy áy náy trong lòng.

Trước kia các nhân viên y tế mặc áo blu trắng do vậy họ còn có tên gọi khác là những “Thiên thần áo trắng”. Họ với những bộ mặt vô hồn, cứ nhẹ nhàng lướt tới rồi khẽ khàng lướt đi, chẳng có chút sinh khí nào, dường như bất cứ lúc nào cũng

muốn nhắc nhở người ta rằng: “Bạn đang ở trong bệnh viện, bạn đang bị bệnh.”

Nhìn thấy họ là rầu rĩ cả người.

Đây cũng chính là điểm khác biệt đáng được học tập của bệnh viện Tây Nam, bởi đội ngũ nhân viên y tế đáng yêu nơi đây mặc đồng phục màu hồng phấn. Trông họ tràn đầy sức thanh xuân, họ giống như những cánh bướm hồng cứ lượn qua lượn lại tạo cảm giác rất dễ chịu đối với bệnh nhân.

Đó là lần đầu tiên Đình Tuấn Kiệt gặp Lâm Tiểu Nê. Ấn tượng của anh về cô chỉ đơn giản là một cô gái thanh tú, ngây thơ, tay nghề không vững. Anh cũng không lưu luyến gì nhiều về bóng hình màu hồng phấn của cô, chưa đặc biệt đến mức để nhớ nhưng rồi đưa vào giấc mơ.

Nhưng khi cô đã đi rồi, còn lại một mình trong phòng bệnh vắng lặng, anh cảm thấy bồi hồi lạ, hôm nay là Tết Trung thu mà.

Tối hôm đó mặt trăng tròn đẹp, nhưng không hiểu tại sao lại chỉ xuất hiện một lúc rồi dường như bóng nguyệt then thừng giống như thiếu nữ cập kê, trốn tuột vào đám mây không xuất hiện nữa. Ngồi một mình vừa ăn bánh Trung thu do đồng nghiệp mang tới biếu vừa nhớ đến người thân, ông nội ở thị trấn nhỏ xa lắc xa lơ, nhớ về những người có ân với mình, những người khác nữa...

Nghĩ ngợi mãi tới đêm khuya, gió lạnh lùa vào cửa sổ, tiết mục vui đón Trung thu trên tivi cũng không giải tỏa được

nỗi buồn trong anh. Anh cũng không biết nỗi buồn đó là nỗi buồn nhớ quê đã nung nấu trong lòng từ lâu hay là nỗi cô đơn khi phải sống một mình nơi đất khách quê người nữa.

Rồi anh quyết định gọi điện về nhà, anh cho rằng đó cũng là một cách để gặp gỡ người thân trong ngày Tết Trung thu đoàn tụ này.

Nằm mãi không ngủ được, anh ngó ra ngoài cửa sổ thì thấy bóng một con sói được tạo bằng tay phản chiếu trên bức tường trắng xóa của tòa nhà đối diện. Hình con sói cứ lắc lư, lắc lư, anh còn nghe thấy giọng cười của con gái nữa.

Số lượng dân cư tập trung đông đúc tại thành phố Trùng Khánh khiến các khu nhà chung cư ở đây được xây san sát nhau. Tuấn Kiệt đang ở tầng năm; từ cửa sổ phòng anh có thể nhìn thấy mặt bên của tòa nhà đằng trước. Do vậy ban tối nếu các phòng bệnh trong tòa nhà nơi anh ở mở cửa, bật đèn, thì ánh đèn trong phòng sẽ phản chiếu lên bức tường tòa nhà đối diện.

Lúc này trên tường xuất hiện hình con nhạn đang xòe cánh bay. Một giọng nữ lạnh lót cất lên: “Nhạn lớn, nhạn lớn, bay đi, bay tới Nam Cực mang gió tự nhiên về cho mùa hè Trùng Khánh nhé!” Chất giọng vừa trẻ con, vừa đáng yêu; dường như cô gái này chưa từng phải nếm trải nỗi vất vả, phiền muộn của cuộc sống.

Cảm thấy trò này cũng hay hay, hành động của cô gái dần thu hút sự chú ý của Đinh Tuấn Kiệt. Anh nhớ lại cách tạo

hình con thỏ đã từng làm khi nhỏ rồi bắt đầu biểu diễn, quả nhiên khiến cô gái phòng bên nhiệt liệt hưởng ứng.

Đình Tuấn Kiệt biết cạnh phòng mình là phòng nghỉ của bác sĩ.

Đột nhiên bóng trên tường biến mất, mọi vật trở lại yên tĩnh. Ngay lập tức anh nghe thấy tiếng gõ cửa dồn dập, cô gái rồi rít yêu cầu: “Dạy cho em đi! Dạy em cách tạo hình con thỏ đi!” Vừa mở cửa, cô gái với bộ đồng phục màu hồng phấn xộc vào, dáng vẻ vội vàng, hấp tấp, lại rất háo hức nữa.

“Em... Lâm Tiểu Nê phải không?” Anh nhận ngay ra khi vừa nhìn thấy khuôn mặt thanh tú của cô. Đó chính là cô bác sĩ thực tập thiếu trách nhiệm buổi chiều tới tiệm mượn cho anh đây mà. Cô ấy vẫn vậy, vẫn không che giấu được cảm xúc của mình, cô rất đáng yêu, nội tâm biểu lộ trên nét mặt.

“Em đây, em đây! Tối nay em trực. Dạy em cách làm con thỏ đi!” Cô vừa vui vẻ trả lời vừa xích lại gần Tuấn Kiệt.

Đình Tuấn Kiệt nghĩ thầm, nhìn gần trông cô ấy xinh thật! Đôi mắt trong sáng ánh lên vẻ ngây thơ, đúng là tiểu thư xinh đẹp chưa từng nếm mùi đau khổ trên đời. Anh cười vui vẻ rồi gật đầu đồng ý dạy cô.

Anh không ngần ngại nắm lấy tay cô rồi chỉ cho cô cách để tay thế nào, đầu ngón tay phải làm sao...

Đây là lần đầu tiên trong đời Lâm Tiểu Nê nắm tay thân mật như vậy với đàn ông. Khoảnh khắc Tuấn Kiệt chạm vào

tay cô, cô định bụng tính bài lùi, nhưng khi ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt chân thành, không chút dục vọng của người đàn ông sát bên mình cô lại chú tâm học cách làm con thỏ.

Không lâu sau đó, trên tường lúc này xuất hiện bóng hai con thỏ, một con to, một con nhỏ cứ nhảy nhót không ngừng.

Đêm Trung thu đó, họ chơi mãi tới tận khuya.

Đình Tuấn Kiệt nghĩ thầm mình đã kết bạn được với người bạn mình đã thiếu thời thơ ấu. Ấu đó cũng là sự bù đắp.

Nhưng thật không ngờ khi anh đang nhìn cô thân thiện thì Lâm Tiêu Nê làm ra vẻ nghiêm nghị khiến anh không nhìn được cười. Khi cô chơi chán, đã mệt lử chỉ muốn đi về, cô chợt ngoái lại nghiêm khắc dặn dò: “Với trách nhiệm là một bác sĩ, em vẫn phải nhắc nhở là bệnh của anh không được để người quá mệt mỏi, lần sau phải chú ý đấy!” Nói rồi, cô ngừng ngoây bỏ đi, để lại trong mắt Đình Tuấn Kiệt cái bóng hồng phấn tuyệt đẹp. Mùa hè oi bức của Trùng Khánh đã chính thức biến mất sau Tết Trung thu đó. Ngày hôm sau, khi tỉnh dậy anh phát hiện ngoài trời đang mưa. Anh cười rồi nhớ tới cô gái vô tư tối qua với nụ cười tươi như hoa, cô ta đúng là một cô gái nhí nhảnh màu hồng phấn. Cô gái nhí nhảnh nói: “Hạc lớn, hạc lớn, bay đi, bay tới Nam cực mang gió tự nhiên về cho mùa hè của Trùng Khánh nhé!” Thế là Trùng Khánh đã mát mẻ hẳn lên, Trùng Khánh đã tạm biệt với nỗi khổ oi bức mùa hè.

Dáng tiếc là mãi tới tận khi ra viện anh không còn gặp lại cô gái hồng phấn kia nữa. Thời gian dần trôi khiến anh đã hoàn toàn quên hẳn nụ cười của cô.

3

Giai Nhiên

Mọi người cho rằng tôi không nên đến, tôi cũng cho rằng mình không nên đến. Nhưng nên hay không nên và đến hay không đến lại là hai chuyện hoàn toàn riêng rẽ, không thể đồng nhất. Dù sao thiệp mời cũng đã nhận rồi, thế là tôi quyết định đến lễ cưới.

Lễ cưới của Giai Nhiên.

Thực ra số người đến tham dự lễ cưới không nhiều lắm, nhưng vì nhà thờ tương đối nhỏ nên tạo cảm giác rất đông người tham dự.Ồn ào, chen chúc nhưng trang trọng. Tự nhiên tôi cảm thấy rất nghiêm trang.Ồn ào và nghiêm trang thực ra rất mâu thuẫn nhưng trên thế giới này tồn tại rất nhiều mâu thuẫn đại loại như thế.

Tôi là người kín đáo nhất.

Ngoài mặt tôi vẫn tươi cười chúc phúc cho đôi uyên ương, nhưng trong lòng tôi đang phải cố kìm không cho nước mắt tuôn rơi.

Giai Nhiên và cô dâu vẫn chưa tới.

Tôi đưa mắt nhìn xung quanh, không thấy nhiều người quen lắm. Những người bạn thân cùng tới với tôi đều im lặng biểu lộ sự quan tâm đặc biệt đối với tôi.

Họ chỉ nói: “Tiểu Nê...” rồi không nói gì nữa, họ vỗ vào vai tôi, cái vỗ vai của họ ẩn chứa rất nhiều ý nghĩa.

Tôi không biết cô dâu hình dáng ra sao, thậm chí tôi cũng không biết tên cô ta; nhưng cô ta lại là người mà Giai Nhiên lựa chọn làm bạn đời của anh.

Tôi yêu Giai Nhiên từ lúc tôi đang là học sinh lớp 11, Giai Nhiên đang là sinh viên năm thứ 4. Đến nay đã tròn năm năm. Nhưng cuối cùng anh ấy đã từ chối tôi bởi một lý do - đối với tôi là sự châm biếm lớn nhất: Tôi quá giống với em gái anh ấy. Tôi cũng ước tôi là em gái ruột của anh ấy.

Đám người tới dự tiệc cười nhốn nháo, chắc là cô dâu, chú rể đã tới. Tôi nhìn thấy cô dâu đội khăn voan đang cười trước tiên.

“Xinh quá!” Bạn thân của cô thốt lên.

“Tại sao các cậu bảo xinh quá?” Tôi thờ ơ hỏi.

“Vì cô ấy cười rất đẹp” Bạn bè tôi nhận xét rất công tâm.

Tôi vẫn còn nhớ lúc nãy ngẩng mình trong gương khi vào nhà vệ sinh tôi đã có cảm giác mình thực sự thua rồi. Người ta khi cười bao giờ cũng đẹp hơn, nhưng tôi lại chỉ muốn khóc mà thôi.

Tôi lại quay ra nhìn cô dâu, tôi không muốn nhận xét cô ta đẹp hay xấu bởi trong ngày trọng đại này, một cô gái bình thường nhất cũng trở nên đẹp mê hồn. Trên nét mặt họ ngập tràn niềm hạnh phúc trọn vẹn. Niềm hạnh phúc này thể hiện rõ trên khuôn mặt cô dâu của Giai Nhiên.

Tôi lại nhìn sang Giai Nhiên.

Hôm nay anh có trang điểm chút ít nhưng vẫn toát lên vẻ “thân sĩ” truyền thống. Đó chính là hình tượng chú rể lý tưởng tôi từng mơ ước hàng trăm lần: Đẹp trai, có khí phách... Đáng tiếc là cô dâu đứng cạnh anh lại khiến tôi thất vọng hoàn toàn.

Anh đang dẫn cô dâu bước lên thảm đỏ.

Tôi vốn rất quen với từng hành động, cử chỉ của anh, nhưng hôm nay nhìn anh bước đi chậm rãi tôi lại thấy xa lạ vô cùng.

Khoảnh khắc anh dắt cô dâu cùng đi, tôi đã không còn quen anh nữa, tôi đã vĩnh viễn mất anh rồi.

Anh đã kết hôn với người khác, không phải là tôi.

Mọi người đều cho rằng với cá tính của mình tôi sẽ không để ý lâu về chuyện đó; hơn nữa tình yêu tôi dành cho anh chỉ là sự sùng bái của cô nữ sinh với thần tượng của mình mà thôi. Nhưng vào lúc này tôi đã không kìm chế được cảm xúc, tôi xoay người vào trong lau nước mắt, tôi giải thích với mọi người rằng mình đã thanh thản thực sự rồi.

Đúng vậy, giờ đây tôi rất thanh thản, nhẹ nhõm, tôi làm hàng xóm của anh, đã gọi anh là anh trai mười năm nay.

Chính vì anh mong muốn có cô em gái học hành tử tế nên tôi đã không ngại ngần đăng ký tham gia kỳ thi tốt nghiệp cấp ba mà tôi không hề hứng thú chút nào. Vậy mà giờ đây anh lại cưới người con gái khác. Tôi thanh thản biết bao khi người tôi thầm yêu năm năm nay đã quyết định lấy người con gái khác.

Từ lúc bắt đầu hiểu biết tôi đã thường sang bên nhà anh chơi, tôi thích bám lấy anh, xem anh đánh cờ với người khác. Tôi hờn hờ quan sát anh đánh cờ, nhận thấy anh đang suy nghĩ, tôi liền chạy “lạch bạch” tới bên anh để mời anh uống cốc nước nóng. Ngay lập tức anh sẽ khen tôi: “Tiểu Nê của anh ngoan thật đấy! Nếu không có em, anh trai đã chết khát rồi.” Được anh khen, tôi sướng rơn lên.

Khi đã lớn hơn một chút, tôi biết đó chỉ là sự cố ý phô diễn của Giai Nhiên. Nhưng tôi vẫn thích nghe, bởi những lời đó rất thân mật và đáng yêu. Lúc 17 tuổi tôi đã gọi thẳng tên anh chứ không gọi là anh trai như trước kia nữa. Lúc đó tôi vẫn còn nhớ Giai Nhiên cứ cằn nhằn rằng tôi càng lớn càng vô lễ, hồi nhỏ luôn mồm gọi anh trai ngọt xớt còn giờ thì cứ xưng thẳng tên người ta lên, thật chẳng ra làm sao cả.

Tôi đã thay đổi cách xưng hô bởi hôm đó Giai Nhiên vô tình thốt lên: “Tiểu Nê của chúng ta lúc nhỏ tóc vàng hoe lơ thơ, vậy mà không ngờ lớn lên lại xinh đẹp thế này, thật xứng đáng là tiểu mỹ nhân.”

Trò về nhà, tôi nhốt mình trong phòng rồi cứ ngắm mình trong gương cả buổi chiều. Thời điểm tôi bắt đầu có trứng cá là

thời điểm trong sáng thuần khiết trong hồi ức của tôi. Tôi đã xác định mình thích Giai Nhiên, vậy thì việc cần làm lúc này là phải làm rõ mối quan hệ giữa tôi và Giai Nhiên; tôi không muốn mình có bất kỳ quan hệ thân thuộc gì với người tôi yêu. Do vậy tôi gọi anh ấy là Giai Nhiên, anh ấy cũng nhanh chóng quen với cách xưng hô mới của tôi, anh mỉm cười đáp lại. Tôi cũng rất thích cách trả lời bằng tiếng “ừ” rất thân mật, một dạo tôi có trò chơi với cách trả lời này. Tôi cứ liên tục gọi tên anh khiến anh cũng phải liên tục trả lời “ừ, ừ...” Lúc đó, tôi cảm thấy chúng tôi thật xứng đôi.

Thậm chí tôi còn ngộ nhận rằng mình là cô bạn gái nhỏ bé của anh, có quyền thỏa sức nũng nịu với anh.

Giai Nhiên là sinh viên khoa báo chí, nhờ vào chất giọng tốt và tài ăn nói nên vừa tốt nghiệp anh đã được nhận vào làm người dẫn chương trình của Ban âm nhạc Đài phát thanh thành phố. Anh dẫn chương trình âm nhạc mỗi tối trên đài, thỉnh thoảng anh còn sáng tác nhạc nữa.

Tình yêu tôi dành cho Giai Nhiên có quá nửa là sự sùng bái. Bởi khi nhỏ tôi từng cho rằng giọng đàn ông mà truyền cảm là đáng quý nhất. Về phương diện này không thể bắt bẻ được Giai Nhiên chút nào. Do vậy tối nào tôi cũng cố thức tới 11h30 để nghe anh dẫn chương trình, nhưng lại cứ bướng bỉnh thanh minh với mọi người mình thức đến lúc đó không phải để chờ nghe giọng nói của anh.

Khi phát thanh trực tiếp, Giai Nhiên tỏ ra rất tự nhiên, thoải mái, kết hợp với chất giọng truyền cảm. Tôi đã từng hỏi

dò lũ bạn, chúng nói chúng cũng nghe chương trình của anh, tỉ lệ người nghe càng lúc càng nhiều. Do vậy số lượng fan ủng hộ anh ấy cũng đông lắm. Nói như kiểu của anh: “Chỉ cần mỗi fan của anh nhổ một bãi nước bọt thôi cũng đủ để nhấn chìm em.”

Lúc anh nói câu này trông anh rất đắc ý, ngoài mặt tôi tỏ vẻ chẳng coi ra gì nhưng thực ra trong lòng lại càng khâm phục anh. Giai Nhiên rất ít khi cáu giận, lúc nào anh cũng mỉm cười, trông anh thật thân thiện, dễ mến. Lúc anh cười với bạn, bạn sẽ hiểu tại sao hoa hướng dương lại hướng về mặt trời rực rỡ, chói lòa đến vậy.

Giai Nhiên còn có một tuyệt kỹ, đó là tạo hình bằng tay rất điêu luyện. Anh có thể tạo hình con sói, con nhện lớn, hình mỹ nữ tắm, gà trống gáy, thỏ ăn cỏ... Qua phản chiếu của ánh đèn in trên tường, các hình đó sống động, đáng yêu biết bao! Tôi muốn học, nhưng không làm nổi, Giai Nhiên thường nói đùa do tay chân tôi vụng về quá. Tôi không quá câu nệ rằng mình thực sự ngốc hay không nữa, tôi chỉ quan tâm tới lúc anh tạo hình thôi. Đáng vẻ cao to, phong độ của anh phản chiếu trên tường, bạn có thể tưởng tượng ra cảnh tóc anh ấy tung bay trong gió tràn đầy vẻ thanh xuân. Bóng hình ấy vừa thật lại vừa hư khiến người ta càng thêm say đắm.

Càng lớn Giai Nhiên càng chắc chắn, anh không còn giờ trò mỗi khi thua cờ với ai đó nữa (Tôi nhớ rất rõ lúc nhỏ khi bị thua anh thường hay giở trò). Bây giờ anh trò nên thận trọng, vững vàng hơn.

Tôi thường nghĩ rằng anh và tôi - một cặp trời sinh, đẹp đôi sẽ có chuyện xảy ra. Khi tôi đang mơ tưởng như vậy thì anh lại chăm chú học mẹ anh nấu ăn; chốc chốc anh lại hỏi bà: "Làm thế nào để không bị mặn? Lúc nào thì phải để to lửa?..." Tôi ngồi trong phòng khách mơ tưởng một ngày nào đó Giai Nhiên sẽ tự tay nấu ăn cho cô bạn bé nhỏ của anh. Nghĩ tới đây, tôi lại ngượng ngùng cười một mình. Bởi khi đó tôi còn quá trẻ, do vậy với bạn khác giới cho dù chưa quen thân cũng tồn tại một cảm giác rất lãng mạn. Nhưng sự thật của sự chăm chỉ đó lại khiến tôi rất ngỡ ngàng, Giai Nhiên đột nhiên không muốn về nhà nữa. Hết giờ làm việc, cũng không thấy bóng anh đâu. Hỏi mẹ anh, tôi mới ngã ngựa thì ra anh đang yêu. Hóa ra từ trước tới nay tôi yêu đơn phương, giấc mộng đẹp của tôi đã vỡ tan tành. Tôi không khóc, tôi muốn nghe chính miệng Giai Nhiên thừa nhận.

"Em... em là em gái anh mà." Anh trả lời. Trong câu trả lời của anh, tôi đau đớn nhận ra mình đã bị lừa năm năm nay.

"Đó là hồi trước còn bây giờ khác rồi, em không phải là em gái anh, em yêu anh. Em quyết không bỏ cuộc đâu." Nói đến đây không kìm nén nổi nữa, tôi òa khóc nức nở.

"Nhưng... anh mãi chỉ coi em là em gái của anh thôi."

Sự việc xảy ra nửa năm trước, nửa năm sau tôi có mặt ở đây dự đám cưới của anh. Trong tâm trí, khi tham dự lễ cưới của anh với người con gái khác, không biết bao lần tôi đã thốt lên "Em yêu anh". Những suy tư trước đây và bây giờ cứ quện vào nhau

khiến tôi không thể không bối rối. Tự nhiên tôi cảm thấy đó thực sự là một câu chuyện nực cười, một tình yêu nhục nhã.

Lúc đó Giai Nhiên vẫn đang cười, nụ cười ngập tràn hạnh phúc, nhưng nụ cười xa lạ đó lại tác động mạnh tới tôi, giầy vò tâm can tôi. Khi nghe thấy câu “Con bằng lòng”, tôi cảm thấy mình đang bị chế giễu, vì từ trước đến giờ tôi cứ tưởng tình cảm anh dành cho tôi đó là tình yêu.

Lúc này anh đang đắm đuối nhìn cô dâu, dường như trong mắt anh không còn thấy ai nữa, kể cả tôi - người đang đau khổ giữa đám đông. Khoảnh khắc này cô ấy là cả thế giới muôn màu của anh.

Tôi nhìn Giai Nhiên, anh vẫn thế, vẫn cười thật dịu hiền. Tôi ước gì mình có thể đứng cảm xông lên phía trước như trong các bộ phim rồi nói to: “Chị hãy bỏ anh ấy ra, tôi mới xứng đáng làm vợ anh ấy.”

Nhưng tôi đã không làm thế, tôi chỉ tưởng tượng mà thôi, tôi không dám làm. Bạn bè giữ tôi rất chặt, tôi hỏi đùa: “Sao bạn giữ mình chặt thế? Sợ mình xông lên à?” Không ngờ bạn tôi lại thành thật gật đầu, khiến tôi dờ khóc dờ cười. Tôi không nói gì nữa, khác hẳn với bình thường là cô gái hay nói, hay cười. Lúc này trông tôi chắc hẳn rất nghiêm nghị, về sau bạn bè kể lại lúc đó trông tôi rất đáng sợ.

Đột nhiên bạn thân của tôi kéo mạnh áo tôi rồi nói: “Tiểu Nê này, cậu nhìn anh chàng phù rể mà xem, anh ta đẹp trai lắm! Mình thấy anh ta đẹp trai hơn cả chú rể Giai Nhiên ấy chứ.”

Tôi biết bạn tôi muốn an ủi tôi, muốn phân tán sự chú ý của tôi. Tôi hững hờ đưa mắt về phía bạn tôi chỉ, tôi đã nhìn thấy anh chàng phù rề.

...

Tôi cảm thấy anh ta quen quen.

Nhưng dường như tôi chưa gặp anh ta thì phải.

“Phù rề trông cứ kỳ kỳ thế nào ấy!” Tôi nói nhỏ.

“Kỳ cái gì mà kỳ? Rất đẹp trai đúng không?”

“Không phải vậy, mình có cảm giác đã gặp anh ấy ở đâu đó.” Tôi thật thà nói.

“Hi, hi...” Cô bạn lại phát huy sức tưởng tượng vô cùng phong phú của mình háo hức hét lên: “Thế thì đúng rồi, cậu có cảm giác đã quen anh ta, chúng tớ kiếp trước cậu và anh ấy là đôi tình nhân, kiếp này lại may mắn gặp được nhau... Cậu đừng nói gì, cậu và anh ấy rất xứng đôi đấy!”

Trong khi cô bạn thân đang huyền thuyên thì tôi lại đang khóc, giọt nước mắt rơi xuống đất, tôi cảm nhận được nó từ từ lăn trên mặt, tôi còn nghe thấy tiếng rơi của nó nữa, tiếng rơi rất buồn. Không biết đây đã là giọt nước mắt thứ bao nhiêu vì anh ấy nữa.

Lúc này Giai Nhiên đang say đắm hôn cô dâu của anh. Trong nhà thờ này, dưới sự chứng kiến của thần thánh và những người tham dự lễ cưới, anh đang hạnh phúc hôn cô dâu.

Người mà tôi đã không biết bao lần thể với bản thân sẽ lấy làm chồng lại đang hôn người con gái khác. Anh đang tràn trề hạnh phúc, mãn nguyện; anh không còn tâm trí nào nghĩ tới sự tồn tại của mọi người xung quanh mình nữa, kể cả tôi - người đứng cách anh chỉ năm mét.

Lại một giọt nước mắt khác rơi trên vạt áo tôi.

Tôi nhớ có lần tôi mang cho anh cốc nước đúng lúc anh đang mệt nhoài vì đánh cờ, anh đã nhẹ nhàng thơm "chụt" lên má tôi.

Tôi vẫn còn nhớ lúc đó tôi khoảng 10 tuổi, đã đủ lớn để cảm nhận cảm giác được thơm là như thế nào. Khi Giai Nhiên thơm tôi, tôi thấy thực sự ấm áp, dễ chịu.

Giai Nhiên từng nói tôi mãi là cô bé không trưởng thành, lúc này tôi ước gì mình vẫn là một cô bé, bởi tôi không muốn phải tiếp tục kiềm chế cảm xúc của mình nữa, tôi thực sự không muốn...

Tôi đã tình cờ gặp lại anh trong đám cưới

Đình Tuấn Kiệt cầm kéo cẩn thận cắt tấm drap trải giường, người đàn ông nào làm việc này cũng chắt chừa rất nhiều tâm sự, trông như không phải anh đang cắt một mảnh vải mà là cắt Lâm Tiểu Nê - người anh đã quen biết từ lâu.

Lần thứ hai họ gặp nhau là trong đám cưới một người bạn hay đánh cờ của anh. Những người bạn cờ thường có duyên với nhau, cô dâu cũng rất xinh đẹp. Tất cả khách mời đang đắm chìm trong bầu không khí vui vẻ. Thình thoàng có người gây rối. Thường thì những người không quen với cô dâu, chú rể thu mình vào một góc uống vài cốc rượu, nhưng khi cô dâu chú rể tới mời rượu họ lại không ngừng thốt ra những lời chúc có cánh.

Nhiệm vụ của phụ rể Đình Tuấn Kiệt là không để cho cô dâu, chú rể say mềm; anh tìm mọi cách để ngăn chặn người tới chúc rượu. Cuối cùng cũng không thể chống cự lâu hơn nữa, anh đã lén tráo rượu bằng nước lọc để đôi phó.

Không ít lần anh phải chạy vào nhà vệ sinh giải quyết nỗi buồn.

Đến lần thứ n anh vào nhà vệ sinh thì nhìn thấy một nhóm các cô gái đang đứng trước nhà vệ sinh nữ. Một cô chắc vẫn là sinh viên cứ liên tục gõ vào cửa nhà vệ sinh đã bị khóa chặt gọi to: “Tiểu Nê à, mau mở cửa đi! Mọi người sắp không nhịn nổi nữa rồi!”

Anh chăm chú nhìn sang bên nhà vệ sinh nữ, bên trong vọng ra tiếng khóc của một cô gái, cô ấy đang gào khóc. Anh băn khoăn không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng do đã nhịn từ lâu nên anh vội vàng chạy vào nhà vệ sinh nam. Lúc này thoải mái hơn nhiều, anh lắng nghe tiếng khóc từ phòng vệ sinh bên cạnh, dường như người đó đang trách móc, chửi bới một ai đó, nhưng anh không nghe rõ lắm. Vừa bước ra khỏi nhà vệ sinh nam, đi ngang qua nhà vệ sinh nữ anh đã bị cô gái trông giống như sinh viên lúc nãy vội vàng túm lại.

“Này, anh giúp chúng tôi xô cánh cửa này ra nhé! Cô ấy một mình trong đó, lại khóa trái cửa nữa.”

Đình Tuấn Kiệt đang định giải thích cho cô ấy rõ mình còn đang bận đi tiếp khách, nhưng chưa kịp nói thì đã bị bọn họ kéo tới cửa nhà vệ sinh nữ. Anh ngạc nhiên nhìn đám người sau lưng mình tự động lùi về phía sau để anh có thể lấy đà đẩy cửa. Không biết làm gì hơn, anh đành thử xem sao.

Lúc này dường như cô gái trong nhà vệ sinh khóc một rồi, không nghe thấy tiếng gì nữa. Việc này khiến đám con gái sau lưng anh lại nhốn nháo bàn tán.

“Sao lại không nghe thấy tiếng gì nữa nhỉ?”

“Đúng vậy, lúc này đang còn khóc ghê lắm kia mà, tự nhiên lại không khóc nữa rồi, lẽ nào...”

“Lẽ nào cô ấy bỗng bột nghĩ quần u?”

“Minh nghĩ có khả năng lắm, có lẽ đúng rồi.”

...

Thực tế chứng minh rằng phụ nữ là những người rất giỏi tưởng tượng và lắm điều khiến người ta phát sợ.

Đám phụ nữ sau lưng khiến Đình Tuấn Kiệt bối rối, cuống cả lên, anh thấy mạng người là quan trọng hơn cả, hơn nữa không thể để có chuyện không hay xảy ra trong đám cưới của bạn. Thế là anh nín thở, lùi lại ba bước... sau đó dùng hết sức chạy về phía trước giống như cảnh trong trận đấu bò ở Tây Ban Nha, có điều lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn... Lâm Tiểu Nê bất ngờ mở cửa.

Tiểu Nê trốn trong nhà vệ sinh “xá” nổi bực tức, được một lúc cô cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều. Ngoài kia những người muốn đi vệ sinh chắc sắp không chịu nổi nữa rồi, cô thầm nghĩ nếu giờ mình không chịu ra e rằng lại có người mất mạng cũng nên. Thế là cô quyết định rửa mặt, nhẹ nhàng vỗ vào mặt mình để khuôn mặt hồng trở lại, rồi chỉnh kiểu tóc. Lúc này cô lại cảm thấy mình xinh xắn, đáng yêu cô nhẹ nhàng vận tay cầm cửa.

“Mình ra...” Lâm Tiểu Nê vẫn chưa nói hết câu, không kịp hiểu xem rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra nữa thì đã bị vật gì đó nặng như một khối sắt đâm sầm vào.

Lúc mọi người đổ dồn vào thấy hai người đang ngã trên thảm nhà vệ sinh trong tư thế rất mùi mẫn. Đinh Tuấn Kiệt nhận ra mình đang đè lên một cô gái, cô ta đang cố quay mặt lại, nhìn cũng biết cô đang rất đau. Dường như cô đau đến mức không nói được gì nữa. Đinh Tuấn Kiệt vội vàng bỏ khỏi người Tiểu Nê. Anh không để ý tới mình vội hỏi cô gái kia có đau không rồi giờ tay định đỡ cô ta dậy.

“Anh đi đi!” Lâm Tiểu Nê tức tối quát lên, ai ngờ cô lại bị một gã giò ỏi đất hời ở đâu tới đâm sầm vào. Cô vốn đã bức bối trong lòng, không ngờ lại tìm được gã này để trút giận.

“Anh có mắt không đấy hả? Cho dù không có mắt thì cũng không được xộc vào nhà vệ sinh nữ chứ? Anh đúng là đồ lập dị! Đồ háo sắc! Anh đâm vào tôi đau chết đi được, rốt cuộc anh muốn làm gì?”

“Tôi...” Đinh Tuấn Kiệt muốn giải thích, nhưng anh chợt nhận ra cô gái này trông rất quen. Đôi mắt, cái miệng...

“Nhìn cái gì mà nhìn? Chưa thấy người đẹp bao giờ à?” Thấy anh ta cứ nhìn mình chằm chằm, cô lại tiếp tục mắng: “Đúng rồi, tôi biết anh. Anh chính là phù rể đúng không? Anh có biết quan hệ của tôi với chú rể không? Đừng có làm phiền tôi, tôi...” Đột nhiên cô nhớ ra đây chính là người đàn ông

trong bệnh viện đã bị cô thực hành tiêm lần đầu, cô còn nhớ là đã chơi tạo hình bằng tay với anh rất lâu nữa.

“A, đúng là anh rồi!”

“Đúng là cô sao?”

Tiếng động lớn và tiếng hét to phát ra trong nhà vệ sinh đã làm kinh động chú rể Giai Nhiên. Tới nơi chỉ thấy ông bạn thân Đinh Tuấn Kiệt và cô em Tiểu Nê đang ở trong đó, trông họ sung sướng cứ như tình cò gặp được đồng hương vậy, anh vốn và hỏi: “Chuyện gì vậy Tuấn Kiệt?”

“Mình đã gặp cô gái này...” Đinh Tuấn Kiệt định thuật lại toàn bộ sự việc cho Giai Nhiên nghe, nhưng Tiểu Nê đã chặn lại.

“Sự việc là thế này. Anh này là bạn em, chúng em quen biết nhau, em nhìn thấy anh ấy ngã trong nhà vệ sinh nên tới dìu anh ấy dậy thôi. Chẳng có chuyện gì đâu, hoàn toàn không có chuyện gì cả.” Nói rồi cô gượng cười.

Tiểu Nê không muốn đem tới bất kỳ rắc rối nào cho Giai Nhiên, đặc biệt là trong hôn lễ của anh. Đây chính lời thề của cô với bản thân trước khi tới đám cưới.

Người bạn quen biết Tiểu Nê lại ngã trong nhà vệ sinh nữ, cần Tiểu Nê tới dìu dậy ư? Giai Nhiên cảm thấy có gì không ổn, nhưng anh cũng không hỏi thêm nữa.

Chẳng gì thì cô ấy đã nói ra, vậy thì đúng như thế rồi.

“Tuấn Kiệt, hóa ra bọn cậu quen nhau à? Mình cũng đang định giới thiệu Tiểu Nê cho cậu đấy.”

Đình Tuấn Kiệt định kể rõ sự thật cho Giai Nhiên là hai người cũng không hẳn là quen biết nhau lắm, vừa mở miệng nói được chữ “Tôi” thì đột nhiên biến sắc. Chỉ cần suy đoán một chút cũng nhận ra cô gái có cái tên Tiểu Nê với nụ cười ngọt ngào trên môi đang véo anh đau điếng.

“Hai người đã quen biết nhau, vậy Tiểu Nê thay anh tiếp Tuấn Kiệt nhé, anh ra ngoài tiếp khách đây.” Giai Nhiên dịu dàng nói với Tiểu Nê rồi tươi cười bước ra ngoài.

Giai Nhiên vừa đi, Tiểu Nê cảm thấy rất phấn chấn sau khi nghe Giai Nhiên nói. Giai Nhiên nhờ cô tiếp đón Tuấn Kiệt, điều đó chứng minh anh coi cô là người nhà còn Tuấn Kiệt chỉ là khách mà thôi, có nghĩa là anh ấy coi trọng cô hơn Tuấn Kiệt.

“Sao cô lại véo tôi?” Đình Tuấn Kiệt thắc mắc hỏi lại.

“Bôi tôi thích thế.” Trước khi Tiểu Nê và cô bạn thân ra khỏi nhà vệ sinh, cô nàng còn quay đầu nói với Tuấn Kiệt. Lúc nói câu này ánh mắt cô long lanh, khuôn mặt thẹn thùng, nhẹ nhàng thể hiện sự ngượng ngùng của một thiếu nữ.

Đình Tuấn Kiệt không kịp nghĩ xem cô ta thích cái gì thì cô đã đi rồi. Liền sau đó, anh bị xô đẩy trong đoàn người ập vào nhà vệ sinh.

Sau đó trong đầu Đình Tuấn Kiệt vẫn lộn vồn rất nhiều điều “kỳ lạ”. Lúc uống rượu cùng khách khứa, anh cứ đưa mắt

nhìn xung quanh, anh muốn tìm cô gái có tên Lâm Tiểu Nê. Từ trước đến giờ anh chưa từng gặp cô gái nào lại tràn trề sức trẻ và hấp dẫn đến vậy!

Tiếc là anh không nhìn thấy cô nữa.

Giai Nhiên nói là bố cô đã sai người tới đón cô về nhà. Tự nhiên Đình Tuấn Kiệt cảm thấy cô đơn, lạc lõng lạ lẫm.

...

Lúc này đây khi đang cầm trên tay vệt “ngàn vàng” của cô để lại, bỗng anh nhớ lại sự kỳ lạ trong lần đầu tình cờ gặp gỡ giữa hai người, anh cảm động vô cùng. Tiểu Nê là cô gái đáng yêu, mỗi biến cố trong cuộc đời cô giống như các nốt nhạc du dương, đó là sự sinh động của cuộc sống.

Tôi tận bây giờ anh vẫn nhớ như in cảm giác cầm bàn tay mềm mại của Tiểu Nê để dạy cô tạo hình bằng tay; cảm giác đó giống như anh đã chạm vào một mối tình mới vậy.

5

Tôi và Đinh Tuấn Kiệt

Thực ra có thể nói tôi và người đàn ông có tên Đinh Tuấn Kiệt rất có duyên với nhau. Bởi chúng tôi đã gặp nhau hai lần trong nhà của Giai Nhiên.

Trước đây mẹ tôi không thích tôi thường xuyên sang nhà Giai Nhiên chơi, bà nhắc nhở: “Con gái con lúa phải giữ kẽ một chút.”

Khi đó tôi đã không thích nghe lắm.

Sau đám cưới của Giai Nhiên về, mẹ tôi nói tôi đã thay đổi. Tôi lại cho rằng mẹ tôi mới là người thay đổi, lúc này bà rất thật lòng nói: “Con nên sang nhà anh Giai Nhiên chơi đi!”

Tôi trở nên trầm tính hẳn, không hay nói năng như trước; thậm chí tôi cảm thấy không có nhu cầu nói nữa.

Ví dụ mẹ tôi hỏi: “Tiểu Nê, đói không con?”

Tôi lắc đầu.

Hay khi mẹ tôi hỏi: “Tiểu Nê, ở trường có chuyện gì hay không con?”

Đầu tiên thì tôi gặt đầu, sau đó lại lắc đầu, có nghĩa là có thì có nhưng con không biết. Mẹ tôi chẳng biết làm thế nào, bà sợ rằng nếu tôi cứ tiếp tục như thế sẽ biến thành một con ngốc. Do vậy, lần đầu tiên bà ép tôi sang nhà Giai Nhiên với mong muốn: “Không chừng con bé nhìn thấy người ta hạnh phúc sẽ bỏ cuộc thôi.”

Nếu không vì mẹ tôi cứ kéo tôi sang nhà Giai Nhiên, thì có lẽ cá phần đời còn lại, tôi sẽ không bao giờ đặt chân tới phòng anh nữa, bởi tôi đã tự thể với mình thế rồi. Tôi đã thế như thế từ khi biết Giai Nhiên có bạn gái, tôi đã ép mình giữ lời thề trong vòng một năm, cuối cùng lời thề của tôi đã bị phá bỏ bởi sự ép buộc của mẹ.

Mẹ tôi và mẹ Giai Nhiên chỉ có quen biết sơ sơ nhưng mẹ anh lại tương đối nhiệt tình khi thấy tôi và khuôn mặt tươi cười của mẹ tôi trước cửa.

“Ôi trời! Tôi lại cứ tưởng là ai kia! Thật là khách quý! Hai mẹ con mau vào nhà đi!” Bà nói to.

“Đã không biết bao nhiêu lần muốn mời bà sang nhà tôi chơi mà không mời được, bây giờ tôi tự sang, bà chớ chê cười nhé.” Mẹ tôi đáp lại.

“Đâu có, đâu có! Tôi lại cứ tưởng bà chê nhà tôi bừa bộn chứ!”

Sau đó hai bà tiếp tục tăng bốc nhau cứ như không có mặt tôi ở đó vậy.

“Mẹ à, nếu không có chuyện gì, con xin phép về trước nhé.” Tôi thờ ơ nói.

“Ăn cơm xong hãy về.” Mẹ Giai Nhiên lúc này mới để ý tới sự có mặt của tôi, bà liền đơn đáp: “Anh Giai Nhiên của cháu đang ở trên gác, cháu lên tìm nó đi.”

Bà lại nói vọng lên: “Giai Nhiên à, mau ra xem ai tới chơi kìa.”

“Ai bảo cháu muốn...” Vừa nói tới đây tôi nghe thấy giọng ai đó rất quen.

“Ai đấy?” Giai Nhiên ló đầu ra khỏi cửa phòng, “Tiêu Nê hà em, tự lên nhá.” Rồi thụt đầu lại.

Tôi tức sôi lên, ai thèm đến tìm anh chứ!

Đúng lúc tôi đang dỗi không muốn lên cầu thang thì lại thấy một cái đầu khác lại ló ra lắc lư.

Đó là Đinh Tuấn Kiệt.

Đương nhiên lúc đó tôi không thể ngay lập tức nhớ ra tên anh, tôi như người chết đuối vớ được cọc, buột miệng theo phản xạ có điều kiện: “Hóa ra anh ở đây, em cũng đang muốn tìm anh.” Nói rồi vội vàng trèo lên gác.

Tôi có cảm giác rất thân thuộc với nơi này. Đã một năm trôi qua nhưng dường như không có sự thay đổi nào. Tôi thấy cay cay mũi cứ đứng đờ ra trước cửa phòng Giai Nhiên một lúc. Tôi chờ tới khi bình tĩnh trở lại mới bước vào.

Tôi nhận thấy Giai Nhiên và Đình Tuấn Kiệt đang tập trung cao độ vào thế cờ trước mặt.

Đẩy cửa bước vào một lúc rồi mà không có ai để ý khiến tôi lúng túng.

“Em à, ngồi xuống đi em.” Giai Nhiên ngẩng cao đầu mới phát hiện ra tôi, anh thản nhiên nói.

Tôi ngồi xuống. Tôi cố gắng xử sự bình thường. Bởi mẹ tôi nói lúc này trên mặt tôi đang khắc ba chữ “Tôi thất tình.” Nếu sớm biết sẽ thế này, tôi thà ở nhà đợi tình tâm trở lại rồi tới cũng chưa muộn.

Trong phòng Giai Nhiên thay đổi rất nhiều, cái bàn trang điểm mới khiến tôi khó chịu. Lúc này nó dựa vào oai chủ nhà đang nằm chênh ềnh ở vị trí đắc địa thị uy với tôi.

Tôi nhìn vào gương, cố gắng nặn ra một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc, sau đó hỏi Giai Nhiên: “Chị dâu... đi đâu rồi?” Tiếng “chị dâu” được nói ra còn khó khăn hơn cả tường tượng của tôi.

“...” Giai Nhiên vẫn đang chú tâm vào bàn cờ.

Đúng lúc tôi đang khó xử tột độ thì Đình Tuấn Kiệt ngẩng đầu lên nói hộ: “Người ta hỏi anh bà xã anh đi đâu kia?”

“Thế à?” Lúc này Giai Nhiên mới quay lại nhìn tôi lạnh lùng, sau đó anh lại cúi đầu vào bàn cờ, hững hờ buông một câu: “Đi làm rồi.”

Sau đó tiếng đập chan chát của những quân cờ khiến tôi im tịt, không nói được câu gì nữa. Nhưng cuối cùng họ đã phải để ý tới tôi, các bạn biết không, tôi đã lật bàn cờ của họ.

Hóa ra trước đây Đinh Tuấn Kiệt và Giai Nhiên cùng học đại học tại một thành phố, họ trở thành bạn thân của nhau do có chung sở thích chơi cờ tướng.

Giai Nhiên luôn phản cảm khi tôi nói “chơi” cờ tướng, anh ta giải thích nói như thế là xúc phạm đến cao thủ. Giai Nhiên đúng là một cao thủ thực sự, đánh cờ gần hai mươi năm, cuối cùng cũng giành được danh hiệu quán quân Hội thi cờ tướng thanh niên.

Đinh Tuấn Kiệt không giỏi được như Giai Nhiên, chỉ đơn thuần là sở thích vĩnh viễn không thể thành tài được. Giai Nhiên hơn Tuấn Kiệt hai tuổi. Con trai thường thì không để ý tới sự chênh lệch tuổi tác, chênh lệch hai tuổi không là vấn đề, người xung anh, kẻ xung em, họ trở thành anh em gần bó với nhau.

Tốt nghiệp xong, Giai Nhiên trở về Trùng Khánh. Họ đã không liên lạc với nhau trong ba năm.

Nghe nói họ tình cờ gặp lại nhau trên phố năm ngoái, tình cảm của họ, những người đã lâu không gặp lại nhau, xúc động thế nào tôi không miêu tả mọi người cũng có thể đoán được. Giả sử năm ngoái tôi vẫn thường xuyên qua lại nhà Giai Nhiên thì tôi và Đinh Tuấn Kiệt đã quen nhau sớm hơn rồi.

Thế là nhiệm vụ chính của học kỳ đầu năm thứ tư của tôi là trèo lên cửa sổ để theo dõi nhất cử nhất động diễn ra ở tầng

nhà đối diện. Chỉ cần phát hiện thấy mục tiêu Đình Tuấn Kiệt xuất hiện, tôi liền phóng như bay ra ngoài với lý do đi tìm Đình Tuấn Kiệt nhưng thực chất là để được ở bên Giai Nhiên.

Đương nhiên cũng thỉnh thoảng tôi gặp vợ Giai Nhiên, đành cố gắng gọi cô ta là chị dâu. Chị ta là người phụ nữ trưởng thành thực sự, làm việc đâu ra đó. Nghe nói trước đây Giai Nhiên đã “đổ” vì cá tính quyết đoán của chị ta. Hóa ra Giai Nhiên thích phụ nữ trưởng thành, nhưng anh ấy lại bảo tôi mãi là cô bé...

Tôi nhận ra mình là cô gái rất dễ dàng bằng lòng với chính mình, do vậy tôi đã quyết định nhượng bộ. Tôi chỉ cần được ở bên Giai Nhiên, được nhìn thấy anh là tốt rồi, cho dù có phải cùng ngồi với vợ Giai Nhiên trên sofa cũng chẳng sao.

Lẽ dĩ nhiên khi hai người đàn ông gặp nhau không chỉ có mỗi việc uống trà hoặc cắn hạt dưa. Phần lớn thời gian họ dành cho cờ tướng, chẳng thềm để ý tới tôi.

Khi tôi liên tục phá bĩnh bốn ván cờ của Giai Nhiên và Tuấn Kiệt thì họ bắt đầu cảm thấy tôi đúng là mối đe dọa thường trực; thế là Giai Nhiên vừa đánh cờ vừa buông những câu nói đùa vu vơ. Có điều nội dung của nó lại khiến tôi khó chịu. Ví dụ như anh vừa đi xong một nước cờ, tranh thủ thời gian đối phương suy nghĩ, anh buông một câu.

“Em gái à, em thấy Đình Tuấn Kiệt thế nào? Anh thấy quá được! Chỉ có mỗi tội đánh cờ không phải là đối thủ của anh trai em, còn các lĩnh vực khác đúng là cân sức cân tài đấy!”

“Em gái à, anh thấy em và Đinh Tuấn Kiệt có duyên với nhau đấy. Đinh Tuấn Kiệt là Giám đốc Marketing trong công ty của bố em đấy.”

“Em gái à, nói thật nhé, anh thấy em và Đinh Tuấn Kiệt rất xứng đôi! Anh tin chắc hai đứa em nhất định sẽ bén duyên nhau.”

Giai Nhiên nói tôi và Đinh Tuấn Kiệt sẽ bén duyên nhau, lúc nói câu này trông anh rất quả quyết mới khổ chứ. Tôi chẳng biết làm gì hơn chỉ còn biết lườm anh.

Thình thoảng anh lại to nhỏ với tôi trong điện thoại: “Anh đoán 80% là cu cậu thích em rồi.”

Những lời đại loại như thế này thường thì tôi không hay để ý, khi ngủ cũng không mơ đến nó. Giai Nhiên nói tôi là cô gái chậm chạp và cố chấp nhất trên đời.

“Người phụ nữ vừa chậm chạp lại cố chấp là người phiền phức nhất.” Anh nhận xét.

Quá thật tôi là người rất cố chấp, mối tình đầu đơn phương từ khi 17 tuổi tới giờ tôi vẫn chưa quên được. Tôi không biết tình yêu là gì, nhưng tôi nghĩ có lẽ cả đời này tôi chỉ yêu Giai Nhiên thôi. Nhưng sự thật chứng minh không phải như vậy, bởi sự tồn tại của Đinh Tuấn Kiệt.

Đó là chuyện sau này.

Lúc đó tôi không biết, tôi cứ ngây thơ cho rằng đời này tôi sẽ chỉ yêu Giai Nhiên.

Lúc đó tôi còn thể mãi mãi sẽ không có bất kỳ ràng buộc gì với Đình Tuấn Kiệt. Vì tôi rất hâm mộ Châu Kiệt Luân, nhưng anh ta lại không biết nhân vật nổi tiếng này...

Trước đây, cứ mỗi lần tôi gọi vào đường dây nóng tới đài phát thanh nơi Giai Nhiên làm việc để yêu cầu phát sóng bài hát của Châu Kiệt Luân, Giai Nhiên lại nói trước hàng trăm, hàng nghìn người yêu nhạc: “Nghe nhạc của Châu Kiệt Luân ư? Tôi thực sự thấy choáng váng đấy.”

Có một việc đã khiến tôi vô cùng bất mãn. Tôi còn nhớ một lần khi đang nghe bài *Yêu giản đơn* của Châu Kiệt Luân, tôi có hỏi Đình Tuấn Kiệt có thích Tiểu Châu không, anh ngớ ngẩn hỏi lại: “Anh ta làm nghề gì?”

Lúc đó tôi đã thể với bản thân sẽ phân chia ranh giới rõ ràng với anh chàng nhà quê này.

Gần đây Giai Nhiên rất vui vẻ, anh hay khoe với thỉnh giả khi đang làm chương trình: “Ông bạn thân nhất của tôi sắp trở thành em rể tôi.”

Nghe đến đây tôi dờ khóc dờ cười. Nhưng điều khiến tôi khổ sở không thể nói ra được là Đình Tuấn Kiệt rất giỏi lấy lòng người khác.

Hôm đó tôi vừa đi học về đã thấy Đình Tuấn Kiệt ngồi lù lù trong nhà. Anh ta đang được mọi người yêu mến tán thưởng, cười tít mắt.

Đình Tuấn Kiệt là như vậy đó

Giai Nhiên nói Lâm Tiểu Nê là con gái rượu Chủ tịch Hội đồng quản trị công ty nơi Đình Tuấn Kiệt đang làm.

Khi nói điều này Giai Nhiên đang pha cà phê cho Đình Tuấn Kiệt, mùi hương ngọt dịu quyến rũ đặc trưng của loại cà phê Colombia khiến Đình Tuấn Kiệt tưởng rằng đó là ảo giác. Đình Tuấn Kiệt không quen dùng cà phê, khi uống anh có cảm giác chua chua đầu lưỡi.

Giai Nhiên bung cốc cà phê nóng hôi hổi tới cho anh, nhấp một ngụm, anh kết luận, trà Trung Quốc vẫn ngon hơn bởi hương vị đặc trưng khó quên của nó.

Giai Nhiên sững người một lát, sau đó mới vừa cười vừa nhận xét: “Chả trách cô em tôi chê ông là người nhà quê.”

Đình Tuấn Kiệt ngượng ngùng cười rồi hỏi lại: “Tiểu Nê đúng là con gái rượu của Chủ tịch Hội đồng quản trị Lâm Quốc Quân ư?”

“Chính xác.” Giai Nhiên nhấp một ngụm cà phê đáp lại. Anh thoải mái dựa lưng vào sofa: “Chính vì thế anh mới nói bọn em có duyên với nhau mà.”

“Anh đừng nói thế, em và cô ấy không thể có chuyện gì được.”

Đình Tuấn Kiệt nhớ lại cô gái Lâm Tiểu Nê nghịch ngợm chẳng ra làm sao kia, cô đúng là rất xinh đẹp, bản thân anh cũng không mơ tưởng có bất kỳ quan hệ nào với cô. Huống hồ giờ đây anh lại biết được cô là con gái của ông chủ, anh càng cảm thấy vô vọng.

Lâm Quốc Quân là Chủ tịch Hội đồng quản trị Tập đoàn Khang Thái, Khang Thái lại là bá chủ trong ngành dược hùng mạnh của Trung Khánh.

Sau khi tốt nghiệp đại học, Đình Tuấn Kiệt đã đổ công sức hai năm mới leo lên được vị trí Giám đốc marketing. Anh được coi là một trong những nhân vật nổi tiếng ở nơi này. Không ngờ cô gái lúc nào cũng không nghiêm chỉnh, cợt nhả Lâm Tiểu Nê kia lại sớm đã đứng trên mình.

Anh ngồi trên sofa, trầm ngâm hồi lâu.

Từ nhỏ Đình Tuấn Kiệt đã được rất nhiều cô bé để mắt tới. Lần đầu tiên anh được bạn khác giới khen khi anh đang học lớp 4. Khi cô bé ngoan ngoãn cùng bàn nói bằng chất giọng dễ thương của trẻ con nhẹ nhàng khen Đình Tuấn Kiệt: “Đình Tuấn Kiệt à, cậu rất xinh trai”, anh chỉ sưng người ngạc nhiên rồi quên ngay, tiếp tục cố gắng học hành. Lúc đó điều quan

trọng nhất với anh là không bị đói, những thứ khác anh chẳng quan tâm. Đinh Tuấn Kiệt sinh ra và lớn lên tại một thị trấn nhỏ thuộc vùng núi xa xôi của Trùng Khánh. Khi đó Trùng Khánh vẫn chưa phải là khu tự trị, vẫn thuộc tỉnh Tứ Xuyên. Khi nhỏ nhà anh rất nghèo, anh lại mù tịt với thể dục, anh chỉ biết học giỏi sẽ thoát được cái đói, thế là anh nỗ lực học hành. Nơi anh ở chỉ cần một học sinh cấp hai tốt nghiệp thì đã trở thành đối tượng được toàn bộ người dân trong thị trấn khâm phục, ngưỡng mộ giống như người đó đã có bằng cấp ba vậy. Huống hồ là Đinh Tuấn Kiệt, anh trở thành niềm tự hào của người dân toàn thị trấn, thậm chí của người dân cả huyện cũng nên. Giấy báo trúng tuyển vào trường đại học nổi tiếng cả nước đã khiến anh trở thành sinh viên đại học đầu tiên trong lịch sử thị trấn nhỏ.

Người cao tuổi trong thị trấn chỉ nói rằng anh khôi ngô, tuấn tú, từ trước tới giờ không ai gần từ “thời trang” khi hình dung về anh. Mãi tới khi học đại học, anh mới biết được mình rất đẹp trai khi nghe các bạn cùng học khen. Anh cũng đã vui mừng, phấn khởi hai ngày liền vì chuyện này, nhưng về sau nghe quen rồi, anh chẳng còn để ý nữa. Do vậy, mãi tới khi tốt nghiệp rồi đi làm, Đinh Tuấn Kiệt mới trút bỏ được sự què mùa cố hữu. Nhưng cá tính ham học hỏi, cần cù đã tạo ra rất nhiều nhân duyên cho anh. Mọi người chỉ biết Đinh Tuấn Kiệt chưa có nhà, xe, ở trong công ty, ăn cơm hộp, không ham hồ với những bài hát thịnh hành. Bộ complet “hàng hiệu” anh mặc trên người chắc cũng là loại hàng rôm được bán la liệt ngoài đường. Tuy nhiên do dáng người to cao, nên anh mặc gì cũng đều đẹp cả.

Năm nay lại có một tốp sinh viên nữ mới tốt nghiệp vừa được tuyển vào phòng Marketing, cô nào cô nấy xinh như hoa, giọng nói như chim hoàng anh, cứ cười nói, trò chuyện rí rầm suốt cả ngày. Đối mặt với xã hội phức tạp, nhưng họ chỉ tò mò mà không chút cảnh giác. Ông Vĩ xung phong đảm nhận dẫn dắt đám người chưa từng trải việc đời này, ông còn lấy cớ là: Vì nhân dân phục vụ. Với khuôn mặt còn chưa già lắm cộng thêm tài bốc phét của ông, không chừng cũng có vài cô tình nguyện dâng tuổi xuân cho ông cũng nên.

Thình thoảng khi rảnh rỗi, ông Vĩ lại lôi mấy anh em trong công ty lên lầu để “giao lưu”.

Khoảng một tháng sau, ông Vĩ phòng tài vụ lại đến rủ anh em đi tìm nơi yên tĩnh trong một quán bar mới khai trương để uống trà với lý do “Tăng cường tình cảm để tìm hiểu giao lưu giữa cán bộ công nhân viên trong phòng Marketing và phòng Tài vụ.” Ông muốn mọi người cùng tham gia để giải trí nhẹ nhàng. Đình Tuấn Kiệt là trưởng phòng Marketing nhưng lại là người ít nói. Mọi người nhận thấy Đình Tuấn Kiệt là người khá chi li, nói cách khác là người hà tiện, anh chặt chẽ với từng khoản chi. Có thể nói thế giới của anh tương đối đơn điệu bởi ngoài việc cầm cui kiểm tiền và chơi cờ tướng ra anh không còn nhu cầu gì khác nữa. Theo lý mà nói, thu nhập của Đình Tuấn Kiệt cũng thuộc mức cao, hằng tháng ngoài khoản chi ít ỏi dành cho bản thân ra, không hiểu anh để phần còn lại ở đâu, đối với mọi người đó là một câu đố.

Quán bar với cái tên Mặc Mặc tuy mới kinh doanh nhưng đã có tiếng tăm vì khi khai trương họ mời toàn những ca sĩ và

ban nhạc nổi tiếng tới biểu diễn; hơn nữa đường xá tới đây lại rất thuận tiện do vậy quán bar này làm ăn phát đạt. Nếu ông Vĩ không đặt trước phòng Vip thì khó có cơ hội đặt chân vào đây.

Trước kia, khi Đinh Tuấn Kiệt vẫn là một công chức quen, do yêu cầu công việc anh cũng thường xuyên phải lai vãng tới những nơi thế này. Nhưng khi cùng mọi người bước vào quán bar này, anh cứ ngẩn tò te ngẩn đầu nhìn chăm chăm vào tấm biển rực rỡ ánh đèn, mãi tới khi ông Vĩ dùng cùi chỏ huých nhẹ vào người, anh mới bình thường trở lại.

Đinh Tuấn Kiệt nghĩ mãi mà không nghĩ ra hàm ý của tên quán bar. Ông Vĩ giải thích, họ đã dùng chữ rất mơ hồ lại khó hiểu để người ta cảm thấy nho nhã, thần bí vô biên. Đinh Tuấn Kiệt gật đầu tán thành.

Đến quán bar chủ yếu là để uống rượu. Tôi mời anh uống, anh không uống tức là không nể mặt tôi rồi.

Đinh Tuấn Kiệt cũng thuộc dạng uống được rượu, cho nên lúc anh cảm thấy đến ngưỡng rồi thì cũng chẳng còn mấy ai tỉnh táo nữa. Mọi người đã đổ ngang đổ ngửa trên sofa. Một vài người bắt đầu yêu cầu gái bao.

Đinh Tuấn Kiệt lấy cớ đi vệ sinh để trốn ra ngoài.

Ra khỏi phòng Vip, lúc đi ngang qua đại sảnh, anh nhìn thấy một đám người đang điên loạn lắc trên sàn nhảy. Nhớ lại lý do ông Vĩ dụ dỗ mình tới đây thì thấy rõ là ông ta đã bốc phét cái tên Mặc Mặc thành nơi yên tĩnh thích hợp với việc uống trà. Đinh Tuấn Kiệt nhận ra mình thật ấu trĩ, chỉ còn biết

gượng cười đau khổ. Có lẽ đối với người khác trong cuộc sống của họ có thể tồn tại sự vui chơi, nhưng với anh thì tuyệt đối không thể.

Trách nhiệm vừa là áp lực vừa là động lực, gánh nặng yêu cầu bản thân mình phải bỏ sức cũng có thể là sự ban thưởng. Đây chính là kinh nghiệm xương máu Đình Tuấn Kiệt đã tích lũy được trong những năm vừa qua.

Đột nhiên Đình Tuấn Kiệt nhận ra cô gái đang nhảy nhẹ nhàng trên sàn nhảy cách anh năm mét rất quen, cô gái với nét mặt không che giấu được cảm xúc và nụ cười nghịch ngợm. Đó là Lâm Tiểu Nê, miễn cưỡng được coi là người quen sơ sơ.

Tiểu Nê đang bước những bước nhảy nhẹ nhàng trong nền nhạc hòa tấu. Cô mặc chiếc áo len có cổ màu da cam cùng với chiếc váy kẻ ca rô màu xanh, trắng và đôi bốt màu trắng; cách ăn mặc của cô làm nổi bật nét đẹp của thân hình thiếu nữ nhỏ nhắn. Một sự phối hợp đáng yêu, rất hài hòa, đẹp mắt.

Sau đó anh nghe thấy cô gái tinh nghịch này hát một ca khúc rất xa lạ với anh nhưng xem phản ứng của người nghe lại là ca khúc thịnh hành hiện nay. Chất giọng ngọt ngào kết hợp với ngoại hình dễ thương khiến khán giả nhiệt liệt hưởng ứng, khi cô hát tới đoạn điệp khúc, hầu như toàn bộ khán giả ngồi dưới đều hát theo, nhảy theo, vỗ tay khen hay.

Bỗng Đình Tuấn Kiệt nhớ tới một từ trước đây bạn bè thường hay dùng nhưng tới tận bây giờ anh vẫn không hiểu tại sao lại được dùng như thế.

“Hôm nay mọi người phải *high* mới được đấy!”

“*High* là gì nhỉ?”

“Sao anh cô lỗ sĩ thế! *High* tức là phải chơi hết mình, phải giải phóng tâm trạng, để đạt được trạng thái phê, hiểu chưa?”

Lắc đầu.

...

Lúc này Đinh Tuấn Kiệt nhận ra Tiểu Nê đã định nghĩa được khái niệm anh thắc mắc bao năm nay.

Anh đưa mắt nhìn tiểu minh tinh lần cuối rồi nhận ra anh và cô thuộc về hai thế giới khác nhau. Cô ta có thể mặc sức chơi đùa để đạt được tâm trạng *high*; còn anh thì nhất định phải đi bằng đôi chân của mình, đôi khi cần thậm chí cũng phải kết hợp cả tay và chân.

Để người thân trên vai mình không bị ngã xuống thì người đó phải đi thật cẩn thận và vững vàng ở cái thế giới đầy rẫy sự phức tạp này.

Khi Đinh Tuấn Kiệt rời khỏi quán bar Mặc Mặc, ngoài chú bé mở cửa ăn mặc giống kị sĩ nước Anh chào anh một cách máy móc, thì chẳng còn ai để ý tới sự có mặt của anh nữa.

Con đường trong đêm vắng, ánh trăng khuyết mờ cũng không ảnh hưởng tới sự lãng mạn vốn có của thành phố về đêm; ánh đèn neon sáng trưng, cửa hàng hoa tấp nập. Khi đi ngang qua cửa chính của cửa hàng KFC, mùi thịt gà thơm phức xộc vào mũi khiến anh nhớ ra mình vẫn chưa ăn gì từ trưa do

công việc quá bận. Đi lang thang một mình trong đêm khiến người ta suy nghĩ vẩn vơ. Những đôi tình nhân sóng đôi lướt qua anh như nhắc nhở hoàn cảnh cô đơn của anh lúc này: Chúng tôi sánh bước bên nhau dưới ánh trăng và hương hoa thom ngát, còn anh thì cô đơn giữa đất khách quê người.

Bất chợt Đình Tuấn Kiệt nhớ tới người vợ tần tảo và ông nội ốm liệt giường nơi thị trấn nhỏ xa xôi. Anh nhắm tính gánh nặng trên vai rồi tự nhận ra không thể tính toán được. Thế là anh lắc đầu, bước nhanh rồi biến mất trong màn đêm.

Anh thậm chí bắt đầu hăm mộ ai đó.

Một vài người không biết tới mặt xấu của cuộc đời, họ sống trong sung sướng, họ nhàn rỗi tới mức cảm thấy buồn chán; còn anh mồ côi cha mẹ từ nhỏ, do vậy đã phải trông nom ông nội ốm đau từ lúc đó. Điều khiến anh sung sướng nhất mười năm trước chỉ đơn giản là được ăn bánh bao chay trắng như tuyết, thế nhưng mong ước nhỏ nhoi của anh cũng không thường xuyên thành hiện thực.

Anh được mọi người yêu mến em không dễ chịu sao?

Hôm nay Đinh Tuấn Kiệt nhận được một bức thư của một tổng công ty dược bên Canada. Họ đang có nhu cầu mua một lượng lớn nguyên liệu làm thuốc nên muốn mời đại diện của công ty tới Canada đàm phán trực tiếp về các vấn đề cụ thể.

Đây là lần đầu tiên công ty Khang Thái làm ăn với đối tác nước ngoài, do chưa nắm rõ tình hình đối tác, hơn nữa loại nguyên liệu họ yêu cầu hiện giờ đang trong tình trạng cung không đủ cầu. Một mình Đinh Tuấn Kiệt không thể quyết định được chuyện này, lẽ nào lại bó tay sao, anh liền quyết định trực tiếp gọi điện cho Tổng Giám đốc xin chỉ thị. Nhưng trong lúc đầu sôi lửa bỏng thế này đầu dây bên kia vọng lại một giọng con gái ngọt ngào: “Xin lỗi, số điện thoại này tạm thời không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.”

Anh gọi liền hai lần kết quả vẫn như vậy, ông Vĩ đưa cho anh số điện thoại của Chủ tịch Hội đồng quản trị: “Trực tiếp gặp Chủ tịch Hội đồng quản trị đi!”

Do công việc gấp, Chủ tịch Hội đồng quản trị hẹn gặp Đình Tuấn Kiệt tại nhà vào buổi chiều đồng thời sẽ bàn cụ thể.

Lúc ăn chuông cửa anh mới sực nhớ ra mình đi vội quá quên cả mua quà. Lúc Chủ tịch Hội đồng quản trị Lâm gặp Đình Tuấn Kiệt, anh đang thờ hồn hển vì mệt.

“Anh tới rồi à?” Ông Lâm Quốc Quân đang ngồi trên sofa, không ngẩng đầu lên hỏi.

Lúc này Đình Tuấn Kiệt chợt nhận ra ông ta đúng là bố của Lâm Tiểu Nê. Lâm Quốc Quân là một ông già gầy gò chưa tới 60 tuổi, nhưng nếu ông ta đúng là bố của Lâm Tiểu Nê thì cũng già thật. Nhưng phải vào tuổi đó thì mới đúng là lãnh đạo kì cựu Tập đoàn Khang Thái mấy chục năm qua.

Đình Tuấn Kiệt là con người của công việc, do vậy anh muốn trình bày ngay sự việc với Chủ tịch Hội đồng quản trị. Nhưng ông ta vẫn chưa nói gì thì anh làm sao có cơ mở miệng kia chứ?

Sau khi bảo người giúp việc pha trà, ông nói: “Lớp trẻ các anh không quen uống trà phải không? Con gái tôi cũng vậy, chỉ thích uống cà phê, cola,... Đúng là mình đã già thật rồi, không thích nổi cái mới nữa.”

“Không phải vậy đâu.” Đinh Tuấn Kiệt vội đứng dậy, lễ phép đỡ lấy chén trà: “Bình thường tôi cũng thích uống trà, trà xanh.”

Sau đó ông thờ dài, không biết là thờ dài thật hay sự thờ hắt ra khi thất vọng nữa khiến Đinh Tuấn Kiệt cảm thấy xấu hổ.

Hương trà rất thơm, đúng là trà Bích La Xuân thượng hạng. Đinh Tuấn Kiệt đang sốt ruột chờ đợi Chủ tịch Hội đồng quản trị cho chỉ thị, cũng chẳng còn tâm trạng nào để thưởng thức trà nữa, anh bưng cốc trà uống ực một hơi rồi ngay lập tức kêu toáng lên: “Nóng quá!”

Lúc này một người phụ nữ khuôn mặt phúc hậu đang ngồi trên sofa không nhin nổi nữa liền cười “hì...” một tiếng.

Lúc này Đinh Tuấn Kiệt mới để ý trong phòng còn một người nữa, anh liếc nhanh sang người phụ nữ đó, bỗng chốc anh nhận thấy đôi mắt biết cười kia trông rất quen.

Rất giống với Tiểu Nê.

Ông Lâm Quốc Quân không hề hỏi về chuyện ký kết với công ty Canada, chốc chốc lại hỏi Đinh Tuấn Kiệt sống ra sao, gia đình có những ai...

Khi hai ông bà biết việc Đinh Tuấn Kiệt là đứa trẻ mồ côi, từ nhỏ đã phải sống cùng ông nội thì rất ngạc nhiên; đặc biệt là mẹ Tiểu Nê - bà Trần Bích Trân đã cảm động đến rơi nước mắt, cứ than thở sao trên đời lại có đứa trẻ khổ đến thế!

Hóa ra hai vợ chồng ông bà Lâm nhàn rồi liền đánh cuộc với nhau trước khi Đinh Tuấn Kiệt tới.

Lâm Quốc Quân là người từng trải, ông đã gặp rất nhiều loại người, tự thân leo được lên vị trí này cũng có, số người xu nịnh lẽ nào lại ít sao?

Mọi người có ý đồ gì lẽ nào ông lại không biết ư?

Tới giờ đã có tuổi lại gặp được một giám đốc thanh liêm như vậy, cảm thấy rất hiếm liền nhìn vợ cười sung sướng. Lại thấy Đinh Tuấn Kiệt là người khiêm tốn, lễ phép, mặt mũi sáng sủa, ông mừng thầm trong lòng.

Do vậy ông cứ luôn miệng nói: “Chịu được khổ hơn người thì mới có thể đứng trên người khác được.”

Đinh Tuấn Kiệt chờ hồi lâu vẫn không thấy ông Lâm Quốc Quân nhắc gì đến chuyện công việc cả, anh hơi sốt ruột. Khi anh vừa định đề cập chuyện ký kết thì bị ngăn lại bởi những câu hỏi vụn vặt.

Bà Lâm hỏi: “Tôi nghe Giai Nhiên bảo cậu và Tiểu Nê nhà tôi cũng quen biết nhau phải không?”

Vừa nghe câu hỏi của người phụ nữ hòa nhã này anh giống như bị điện giật vậy, vội vã đứng dậy giải thích: “Cô à, không phải như vậy đâu, cháu vừa mới quen Tiểu Nê là do Giai Nhiên giới thiệu. Cô đừng nghe Giai Nhiên nói lung tung! Cô hiểu nhầm rồi.”

“Đúng như thế à?” Bà Lâm tiếp tục ép Tuấn Kiệt.

“Đúng như thế ạ, cháu và tiểu thư nhà ta chỉ quen biết sơ sơ thôi.”

“Cô thấy Tiểu Nê hay nhắc tới cháu, do vậy cô tưởng là các cháu rất thân nhau.” Vừa nói bà vừa cười, không hiểu bà có ý gì khiến Tuấn Kiệt bối rối.

“Dạ thưa cô không có chuyện ấy đâu... cô hiểu nhầm rồi.”

“Cháu đừng quá căng thẳng, cô thấy dạo này em nó vui vẻ hơn trước nhiều, cô còn định cảm ơn cháu đấy.”

Khi nghe bà Lâm nói rõ nguyên nhân, Đinh Tuấn Kiệt thở phào nhẹ nhõm, nhũn nhặn nhìn bà cười. Chờ mãi mới thấy ông Lâm Quốc Quân để cặp tới chuyện làm ăn.

“Đi thôi, chúng ta vào thư phòng bàn bạc về việc hợp tác.”

Đinh Tuấn Kiệt bước theo sau ông Lâm Quốc Quân vào thư phòng. Họ bàn bạc công việc tới tận 5h chiều, lúc ông Lâm Quốc Quân bước ra khỏi thư phòng cũng chính là lúc nhà họ Lâm chuẩn bị ăn cơm tối.

Ông Lâm Quốc Quân tranh thủ lúc Đinh Tuấn Kiệt đang dọn dẹp sổ sách liền ra ngoài nói nhỏ với vợ: “Đúng là người tài! Một nhân tài hiếm có, đầu óc và nhân phẩm đều rất tốt.”

“Xem ông vui chưa kia? Ông à...” Bà gọi ông lại nói: “Ông nhớ phải giữ thẳng bé ở lại nhà ta ăn cơm nhé!” Bà cười hiền hậu.

“Tôi cũng rất thích thẳng bé này.”

Bà Lâm thích Đinh Tuấn Kiệt ngay từ lúc nhìn thấy anh.

Bà nhìn anh xoi mói bởi bà đang ở vị trí bố mẹ chọn chồng cho con gái. Bà cho rằng con gái bà gần đây hay chạy ra

ngoài chính là vì chàng trai này. Khi nhìn thấy Đình Tuấn Kiệt, bà đã đánh giá anh “đạt tiêu chuẩn” về mặt ngoại hình.

Sau đó bà cảm thấy tuy anh chàng này ít lời nhưng khi nói chuyện với bà lại rất khiêm tốn, lễ phép, điều này khiến bà hoàn toàn hài lòng, yên tâm. Thân thể của chàng trai này khiến bà xúc động.

Ông bà Lâm chỉ có một mụn con gái là Tiểu Nê, do hiếm muộn nên ông bà rất cưng chiều cô. Thực ra trước khi sinh Tiểu Nê bà đã từng mang thai một lần, không ngờ tới tháng thứ năm thì bị sảy và đứa trẻ đó lại là một bé trai. Vợ chồng Lâm Quốc Quân vô cùng đau xót mất đi cậu con trai, mãi tới khi sinh Tiểu Nê ông bà mới nguôi ngoai phần nào. Nếu con trai ông bà còn thì có lẽ cũng trạc tuổi Tuấn Kiệt. Đình Tuấn Kiệt lại tài giỏi tuấn tú khiến bà nhớ tới đứa con đã mất của mình. Do vậy khi nhìn thấy anh, bà vui mừng ra mặt.

Khi nói về gia cảnh của mình Đình Tuấn Kiệt đã vô tình chạm vào bản năng người mẹ trong bà. Bà nhận thấy tuy Đình Tuấn Kiệt tỏ ra không để tâm tới thân thể của mình nhưng điều này càng chứng tỏ anh đang thêm khát tình yêu của người mẹ như thế nào, thật trùng hợp với tâm trạng nhớ con của bà.

Đình Tuấn Kiệt không có cách nào từ chối lời mời thân mật của ông bà Lâm đành phải ở lại ăn cơm xong rồi mới về.

Đúng lúc này họ nghe thấy tiếng bà Trương ngoài cửa.

“Cô Tiểu Nê à, cô mới về ạ. Hôm nay nhà ta có khách.”

Lâm Tiểu Nê vừa đi học về.

Khách tới nhà họ Lâm là chuyện cơm bữa. Mỗi lần có khách tới nhà, Tiểu Nê chỉ vội vàng chào hỏi qua loa rồi tót lên gác, cô ghét nhất phải chào hỏi xã giao với khách. Nói gì thì nói cô vẫn là một đứa trẻ được chiều chuộng quá mức nên sinh hư.

Tiểu Nê đang định vào phòng khách nói con đã về như thường lệ rồi đi ngay, nhưng không ngờ lại gặp người đàn ông đã quá quen thuộc với mình - Đinh Tuấn Kiệt.

“Ồ, Sao lại là anh? Có chuyện gì mà anh chạy tới nhà tôi vậy?” Lâm Tiểu Nê ngạc nhiên nói oang oang.

“Tiểu Nê! Xem con kìa, sao lại ăn nói thế hả?” Bà Lâm đứng lên bảo vệ Đinh Tuấn Kiệt: “Không được vô lễ như thế!”

“Mẹ à, mẹ không biết người này đáng ghét thế nào đâu. Đầu tiên anh ta vô duyên vô cớ xúc phạm đến danh dự của con trong bệnh viện, sau đó trong đám cưới của Giai Nhiên lại làm con ngã. Lúc anh ta đánh cò cùng Giai Nhiên lại không thèm để ý tới con. Anh ta là một đồ lừa bịp, đồ giả dối, đồ mị dân, đồ nhà quê một cục... Con hận anh ta tận xương tủy.”

Đinh Tuấn Kiệt thấy Tiểu Nê nói không ngừng nghỉ như một chiếc máy gặt đập liên hợp, tự dung anh cảm thấy hận bản thân mình khi nghe những tội lỗi phát ra từ cái miệng hồng hồng xinh xắn kia.

Khi Đình Tuấn Kiệt đang còn xấu hổ đỏ rần mặt không biết phải làm gì nữa thì bà Lâm bước tới bênh: “Cháu đừng để ý gì tới con Nê, nào chúng ta đi ăn cơm đi, kệ nó.”

Khi cùng Tuấn Kiệt bước vào phòng ăn, bà còn chột lại một câu: “Cháu ngồi cạnh cô, cô gấp thức ăn cho.”

Trong lúc ăn cơm, bà Lâm rất vui vẻ cứ luôn miệng hỏi Tuấn Kiệt sao lại quen được Tiểu Nê? Anh lần lượt kể cho hai ông bà nghe. Bà liếc anh một cái rất khó hiểu cứ như thể muốn nói “Thế mà còn bảo không quen nhau lắm?”

“Con gái cô, cô biết, nó làm xung với con như vậy là do nó đang xấu hổ đấy.” Bà Lâm vỗ vỗ tay Đình Tuấn Kiệt rồi hiền từ lên tiếng.

Lâm Tiểu Nê không xuống ăn cơm nhưng cũng không vắng mặt hoàn toàn. Cứ năm phút một cô lại đều đặn xuất hiện ở lối đi rồi gào toáng lên: “Bố mẹ cứ giữ anh ta ở lại ăn cơm con sẽ tuyệt thực cho mà coi.”

Rốt cuộc vẫn không có ai để ý tới cô.

Tuy vậy Đình Tuấn Kiệt biết rõ tại sao Lâm Tiểu Nê lại đối xử như thế với anh. Tuần trước Lâm Tiểu Nê muốn Giai Nhiên cùng cô đi mua đĩa hát mới của Châu Kiệt Luân. Về đến nhà cô háo hức vô cùng, cứ nâng niu chiếc đĩa trên tay như đang cầm báu vật vậy.

“Không được làm xước đâu, cho dù xước chút xíu cũng là không trung thành với Châu Kiệt Luân. Hơn nữa đây là

chiếc đĩa Giai Nhiên tặng cho em đây.” Cô cứ lăm bằm một mình giống như bà mo lên đồng vậy.

Do quá căng thẳng cô không kéo nổi bọc giấy bên ngoài.

Đúng lúc này vợ Giai Nhiên lại giờ trò hờn dỗi, Giai Nhiên về phòng dỗ vợ.

Trong phòng khách chỉ còn lại Tiểu Nê và Tuấn Kiệt.

“Để anh làm cho.” Đinh Tuấn Kiệt xưng phong, anh cho rằng việc này dễ như trở bàn tay vậy.

Có lẽ anh chàng dũng sĩ Đinh Tuấn Kiệt của chúng ta quá mạnh tay mở đĩa khiến chiếc đĩa rơi bụp xuống sàn rồi tròn trành xoay mấy vòng, lật đi lật lại mấy lần, cuối cùng chiếc đĩa vỡ làm đôi.

Đại bất kính rồi.

Tiểu Nê đứng lặng hồi lâu, cô nhìn chăm chăm vào chiếc đĩa của Châu Kiệt Luân, cú há hốc miệng không nói được gì.

Đinh Tuấn Kiệt ngậy người, anh nói: “Vỡ rồi, đúng là đĩa lậu 100%.”

Nhìn vẻ mặt cau có của Tiểu Nê anh vội vàng nhặt lên giờ ra trước mặt Tiểu Nê phân trần: “Em xem kĩ lại đi, không bị xước chút nào cả.”

Tiểu Nê mắng té tát vào mặt rồi đuổi anh ra ngoài. Anh đành phải ra phố mua đền cho cô cái khác. Lúc đó Đinh Tuấn Kiệt vẫn nhớ Lâm Tiểu Nê nói với anh rằng: “Anh nhớ đấy! Tôi sẽ hận anh cả đời này.”

Chính vì thế anh rất hiểu thái độ của cô hôm nay.

Thế nhưng cái gọi là tuyệt thực của Tiểu Nê chỉ là không ăn cơm mà thôi. Bà Lâm nói với anh, trong phòng Tiểu Nê có rất nhiều đồ ăn nhanh như bánh quy, snack, sữa chua... Về sau bà Lâm kể rằng anh vừa đi khỏi không lâu, Tiểu Nê đã bắt đầu gào lên kêu đói rồi đòi ăn cơm ngay.

8

Cô bé dối lừa

Lâm Tiểu Nê giống như chú mèo con được bố mẹ chiều chuộng quá sinh hư. Do vậy khi tới qua cô còn nằng nặc cho rằng mình ghét Đinh Tuấn Kiệt thì hôm nay đã có thể giúp Giai Nhiên gọi điện thoại hẹn Đinh Tuấn Kiệt tới đánh cờ.

Tiểu Nê là người hay cười. Động một tí là cười, có cảm tưởng cuộc đời cô là một cuốn truyện cười dài vô tận có thể khiến cô mặc sức cười thoải mái.

Giọng cười của Lâm Tiểu Nê cũng rất đặc biệt.

Lúc đầu Đinh Tuấn Kiệt hình dung tiếng cười của cô giống như tiếng chuông trong câu thơ “Cô tô thành ngoại Hàn Sơn tự”, vừa trong, lại vừa vang, giòn giã. Lúc Đinh Tuấn Kiệt nói như thế cô vui lắm nhưng vẫn không quên vặc lại:

“Thế à? Thế anh đã nghe thấy tiếng chuông chùa ở đó chưa?”

“Chưa, chẳng qua tiếng cười của em giống tưởng tượng của anh mà thôi.”

Sau đó là một tiếng “xì” dài cứ như chẳng có chuyện gì xảy ra vậy.

Đình Tuấn Kiệt vẫn còn nhớ rõ lần đầu tiên anh thăm so sánh tiếng cười của Lâm Tiểu Nê là một tuần trước lễ Noel.

Thời tiết dần chuyển sang lạnh. Mùa đông đã tới rồi, lại chuẩn bị Noel.

Viên thuốc bổ máu mới của Tập đoàn Khang Thái cũng tranh thủ mượn cái Tết của người Tây để quảng bá cho người tiêu dùng Trung Quốc. Kế hoạch trước đó coi đây là thời điểm kinh doanh thích hợp, chỉ còn chờ buổi họp buổi chiều quyết định.

Mọi người tranh thủ thời gian nghỉ trưa tán gẫu, kể chuyện phiếm để thư giãn.

Bỗng anh nghe thấy tiếng chuông điện thoại reo, vừa nhắc lên chưa kịp nói gì đã nghe thấy tiếng kêu cứu từ đầu dây bên kia: “Đình Tuấn Kiệt à, anh mau tới cứu em đi! Họ sắp đánh em... rồi còn nói em là đồ ăn quýt. Anh mau đến đây! Bây giờ em đang ở...”

Đình Tuấn Kiệt cúp máy rồi ngồi thừ ra suy nghĩ không biết nên đi họp hay đi cứu người đây.

“Đi đi! Nếu không tôi nay cháu sẽ khó sống đấy, lát nữa chú sẽ viết giấy phép cho cháu.” Ông Vĩ thông cảm nói.

Đinh Tuấn Kiệt giơ tay ra hiệu xin lỗi tất cả mọi người, mọi người nhìn anh bằng con mắt “thấu hiểu”, nhiều người còn thông cảm ra mặt, họ đều cho rằng bà xã của Đinh Tuấn Kiệt dữ như sư tử Hà Đông, nghe khẩu khí trong điện thoại cứ như sắp cuội lên đầu người ta vậy. Thế là Đinh Tuấn Kiệt quyết định đi, anh vừa đi khỏi mọi người liền xôn xao bàn tán, cuối cùng rút ra kết luận: Người tốt yếu mạng.

Đinh Tuấn Kiệt phóng như bay vào taxi bởi trong điện thoại anh nghe thấy Tiểu Nê sợ đến phát khóc rồi. Anh xông thẳng vào nhà hàng Âu với tâm trạng cứu người như cứu hỏa. Lúc tới nơi chỉ thấy Tiểu Nê đang ngồi gần cửa sổ, cô buồn bã giờ tạp chí. Rất ít người ở tại nhà hàng lúc đó, những người phục vụ xung quanh cô đang cười vui vẻ. Trông cô không có vẻ gì là đang bị đe dọa như cô nói qua điện thoại.

Anh đến gần hỏi mới biết hóa ra cô ta quên mang ví, do vậy muốn tìm người tới thanh toán hộ. Nhưng do sợ người ta không tới hoặc tới muộn nên mới bịa ra câu chuyện bắt cóc hoang đường như trên.

“Sự việc chỉ đơn giản như thế à?” Đinh Tuấn Kiệt không dám tin vào tai mình nữa, anh thờ ơ hất ra rồi hỏi.

“Chuyện chỉ đơn giản vậy thôi, nhưng nếu anh tới muộn chút nữa em có thể đã bị đánh chết rồi.” Vừa nói cô vừa gấp cuốn tạp chí rồi liếc mắt nhìn Đinh Tuấn Kiệt đang rất bức bối. Cô lại làm ra vẻ ngạc nhiên chỉ vào trán anh: “Ôi trời, anh toát

mồ hôi rồi, chắc anh nóng lắm hả?” Rồi cô lại tò vè quan tâm tới anh bằng cách chậm rãi lôi khăn giấy ra lau mồ hôi cho anh; cô cứ lăm lăm một mình: “Sao lại có người toát mồ hôi vào mùa đông nhỉ? Anh đúng là đặc biệt lắm đấy nhá!”

Việc này khiến Đình Tuấn Kiệt - người đã lỡ cuộc họp quan trọng tức nghẹn cổ. Đúng là chẳng có cách nào trị được cô gái được chiều chuộng quá sinh hư này. Đình Tuấn Kiệt hỏi cô thiếu bao nhiêu tiền.

“130 tệ.” Tiểu Nê thản nhiên trả lời.

“Cái gì cơ? 130 tệ kia à?” Đình Tuấn Kiệt thắc mắc: “Một mình em ăn hết nhiều tiền thế cơ à?”

“Chính xác, anh mau trả tiền đi! Người ta đang xì xào bàn tán kia.”

Nếu Đình Tuấn Kiệt lập tức trả tiền thì cũng không có chuyện gì đáng nói nữa. Nhưng con người tằn tiện như anh, mỗi bữa ở công ty chỉ ăn cơm hộp 3 tệ không thể tưởng tượng nổi cô gái Tiểu Nê bé nhỏ chỉ với một bữa ăn đã đi tiêu 130 tệ. Thật quá hoang phí! Anh đệm thêm một câu: “130 tệ đủ để tôi ăn nửa tháng đấy!”

Tuy anh nói không to, ngữ khí cũng không quá nặng nề, nhưng cũng khiến cho nhân viên thu ngân nghe thấy. Vừa nói

anh lại tỏ vẻ không tin nổi khiến Tiểu Nê cảm thấy không còn mặt mũi nào nữa, cô quay người chạy vụt ra ngoài.

Lúc Đinh Tuấn Kiệt trả tiền xong, chạy ra cửa đã không thấy bóng dáng Tiểu Nê đâu nữa. Cả buổi chiều hôm đó anh rất bực mình với con bé điều toa Tiểu Nê đó. Trông mặt mũi cũng không đến nỗi nào thế mà tính khí thì quái gở không ai tiêu hóa nổi, chẳng hiểu tại sao Chủ tịch Hội đồng quản trị lại nuôi dạy ra cô con gái nói dối như Cuội này kia chứ?

Đang nghĩ ngợi mông lung thì một tin nhắn mới hiện ra trong máy anh, lại là số của Lâm Tiểu Nê: “Em đang bơ vơ đây, anh có thể cho em ở nhờ được không?”

“Quân lừa đảo!” Đinh Tuấn Kiệt cay cú, vừa bực bội xóa tin nhắn vừa chửi thề.

Ài mà biết được lúc này cô ta lại đang toan tính gì trong đầu, do vậy Đinh Tuấn Kiệt không để ý tới tin nhắn đó, như thể chưa từng nhìn thấy nó vậy.

Ngày thứ Ba là ngày lễ Tạ ơn. Công ty cho mọi người nghỉ nửa ngày để cùng mở tiệc liên hoan.

Nhưng trong ngày hôm đó lại xảy ra một chuyện động trời, theo nguồn tin nội bộ thì con gái Chủ tịch Hội đồng quản trị đã mất tích hai ngày rồi. Mọi người đổ đi tìm khắp nơi, nhưng vẫn không tìm thấy, Chủ tịch Hội đồng quản trị đã treo giải thưởng lớn cho người tìm được con gái ông.

Biết tin này, Đình Tuấn Kiệt bấu môi nhận xét: “Không biết con bé bịp bợm đó lại định giờ trò gì nữa?”

Đình Tuấn Kiệt không thèm để ý tới chuyện đó.

Từ nhỏ Đình Tuấn Kiệt đã không thích những chỗ đông người, anh chỉ thích một mình ngồi trong phòng xem sách, nuôi cá hoặc ngủ, thích được tự do, tự tại. Đình Tuấn Kiệt rất thích nuôi cá, chăm cây cảnh. Ngoài niềm đam mê cờ tướng ra, đây cũng là một sở thích của anh.

Khoảng 7h tối, khi Đình Tuấn Kiệt đang cho cá ăn, đúng lúc đang thả hỗn ngấm nghĩa đàn cá thì nhận được điện thoại của Chủ tịch Hội đồng quản trị hỏi xem anh có gặp Tiểu Nê không. Đình Tuấn Kiệt trả lời ngay hôm nay anh không gặp Tiểu Nê. Chủ tịch Hội đồng quản trị lo lắng nói rằng Tiểu Nê đã bỏ nhà đi rồi, ông vội vàng cúp máy.

Đình Tuấn Kiệt đoán ngài Chủ tịch Hội đồng quản trị đã tìm ngược tìm xuôi khắp nơi rồi, có lẽ ông đang nuôi một tia hy vọng nên mới gọi điện hỏi anh. Nghĩ tới vợ chồng ngài Chủ tịch quen yêu chiều con gái, lúc này ông đã hoàn toàn mất hết vẻ oai phong lẫm liệt ngày thường, anh rất thông cảm với ông. Anh thầm trách Tiểu Nê quá nông nổi, đúng là sượng không biết đường mà sượng.

Đình Tuấn Kiệt suy nghĩ trong vòng ba giây để quyết định nên hay không nên đi tìm. Ngoài trời đang rét buốt nhưng anh quyết định mặc áo khoác, thay giầy rồi xông ra ngoài.

Ban đầu anh định hướng có thể lúc này Tiểu Nê đang hát hò trong quán bar Mặc Mặc, nhưng rồi anh nhanh chóng thất vọng. Anh không thấy Tiểu Nê ở sàn nhảy, liền tiếp tục nhìn xung quanh, cuối cùng đến nhà vệ sinh anh cũng không bỏ sót. Anh cứ loayh quanh trước cửa nhà vệ sinh nữ khiến cho nhiều người hiểu nhầm anh là kẻ quấy rối tình dục, họ cứ nhìn anh bằng ánh mắt khinh bỉ. Cuối cùng anh cũng phải đi ra bởi tiếng nhạc ồn ào và ánh đèn chói mắt.

Đình Tuấn Kiệt cứ lang thang không định hướng. Anh vốn định tới bến xe buýt mà Tiểu Nê thường đi, nhưng lại cho rằng cơ hội gần như bằng không nên anh không đi nữa. Cứ lang thang trên phố, anh lạnh run người. Anh dựng cổ áo lên cho đỡ lạnh, đập vào mắt anh lúc này là rất nhiều đôi tình nhân tay trong tay, dựa vào nhau bước đi trên đường. Tình yêu nồng cháy của họ như làm tan đi vẻ buồn bã, lạnh lẽo của những ánh đèn neon sáng trưng trên đường. Đình Tuấn Kiệt đã lạnh tới mức răng va vào nhau lập cập, đã có lúc anh định bỏ cuộc bởi không chừng lúc này Tiểu Nê đang ngồi bù khú với lũ bạn cùng lớp cũng nên. Nhưng khi nghĩ tới bố mẹ Tiểu Nê đang sốt ruột, lo lắng chờ đợi ở nhà anh lại tiếp tục tìm kiếm.

Đình Tuấn Kiệt gọi điện cho ngài Chủ tịch, đúng như dự đoán của anh, Tiểu Nê vẫn chưa về nhà. Anh liền hỏi Tiểu Nê đi khỏi nhà từ lúc nào, ngài Chủ tịch day dứt trả lời: “Nó đi khỏi nhà từ hôm qua, mẹ nó mới nói nó vài câu thì nó đã đứng đứng bỏ đi. Bác cứ tưởng nó đi một chốc sẽ về thôi, nào ngờ đã hai ngày, hai đêm rồi. Lúc bỏ đi nó không mang theo gì cả

ngoài điện thoại trên người, chắc chắn nó cũng không mang theo tiền. Bác biết con bé này chẳng có nhiều bạn bè, Giai Nhiên cũng nói không biết... Bây giờ bác phải làm sao đây? Đã hơn 40 tiếng đồng hồ rồi, gọi điện cho nó, nó lại không nghe, không hiểu có chuyện gì nữa. Cháu à, bây giờ bác có nên báo cảnh sát không?" Một con người từng trải, luôn luôn cẩn thận với từng câu nói ra, giờ lại đi hỏi một thằng nhãi ranh mới bước chân vào xã hội phức tạp này nên làm gì. Chắc hẳn ông ta đã thực sự không còn tỉnh táo nữa rồi, anh lại còn nghe thấy tiếng vợ ông khóc đau đớn qua điện thoại, tiếng khóc đau khổ khiến anh vội vàng an ủi vợ chồng ông bà Chủ tịch. Anh khuyên ông bà hãy bình tĩnh, nếu có báo cảnh sát thì chờ đến ngày mai hãy gọi, anh hứa sẽ tìm được Tiểu Nê về cho ông bà.

Ngài Chủ tịch rồi rít cảm ơn anh rồi cúp máy. Đinh Tuấn Kiệt nhận thấy ngày thường ông là một người lãnh đạo xuất sắc đã đưa công ty phát triển vượt bậc, còn lúc này đây ông lại trở lại thân phận một ông bố nóng lòng chờ tin tức về tung tích cô con gái rước của mình.

Tiếng chuông chùa Hàn Sơn

Lâm Tiểu Nê ngồi xồm trên ghế đẩu của bến xe, cô đang mặc chiếc áo len đỏ ướt nhèm. Đứng cách xa mười mét cũng có thể nhận ra cô đang run bần bật.

“Tiểu Nê!” Đinh Tuấn Kiệt gọi to. Cái tên trước kia anh thường cảm thấy không tự nhiên khi nhắc tới, vậy mà giờ đây lại được cất lên tràn đầy tình thương.

Lâm Tiểu Nê ngẩng đầu nhìn lên thì thấy Đinh Tuấn Kiệt, cô định nhảy bổ tới chỗ anh nhưng do đã ngồi quá lâu nên hai chân tê dại, vừa tiếp đất thì ngã nhào. Đinh Tuấn Kiệt chạy nhanh tới nơi ôm chặt lấy tấm thân lạnh cóng như muốn truyền chút hơi ấm sang cho Tiểu Nê.

Tiểu Nê ăn mặc quá phong phanh, chỉ có một chiếc áo len mỏng dính, mặt mũi, tay chân đều đã tái mét, cặp môi run rẩy đã thâm tím một cách đáng sợ. Anh thầm nghĩ có lẽ cô bị lạnh tới mức không còn cảm giác nữa.

Đình Tuấn Kiệt cảm thấy hối hận, sợ hãi, ban đầu anh chỉ muốn mắng cô một trận cho bõ tức do vẫn uất ức vì bị lừa lần trước nhưng lúc này anh đã quên hết.

Tiểu Nê đã bình tĩnh hơn, nhưng cô vẫn không nói được gì ngoài việc khóc òa lên. Càng ngày cô khóc càng thảm thiết, càng khóc càng không thể dừng lại được “Hử... hử... Em... lạnh quá! Em... sợ quá! Em... hận anh tận xương tuỷ...”

Do quá lạnh nên vừa khóc cô vừa dụi đầu vào áo khoác của anh. Đình Tuấn Kiệt chẳng để ý tới cái lạnh thấu xương nữa, anh lập tức cởi áo khoác ngoài rồi khoác lên người cô. Sau đó, anh bế cô lên ghế rồi ôm chặt tấm thân gầy đang run bần bật vào lòng, anh không nén được lòng liền hỏi: “Sao em lại ở đây? Em ngồi ở đây bao lâu rồi?”

Tiểu Nê không trả lời, cô cứ khóc, miệng không ngừng kêu lạnh. Đình Tuấn Kiệt cố ôm chặt cô vào lòng, ghé sát mặt mình vào mặt cô hòng mong đem lại một chút hơi ấm cho cô gái bé nhỏ. Mặt cô lạnh cóng khiến anh hoang mang. Anh vội cởi áo để Tiểu Nê nhét tay vào trong áo lót cho đỡ lạnh...

Phòng chờ trong bến xe vắng tanh, thỉnh thoảng mới có một hai hành khách bước vào. Họ đều rất ngạc nhiên nhìn đôi “tình nhân” đang ủ ấm cho nhau, họ cho rằng đôi tình nhân đó đang diễn cảnh sinh ly tử biệt.

Họ ôm nhau khoảng 30 phút thì Tiểu Nê không còn run nữa, sắc mặt cô cũng đỡ tái hơn, lúc này Tuấn Kiệt mới thở phào nhẹ nhõm.

“Tiểu Nê à, sao em lại ở đây?” Anh nhẹ nhàng hỏi cô bằng một giọng ngọt ngào, anh chưa bao giờ nói như thế với một người phụ nữ nào, như thế sợ lại làm tổn thương tới cô gái bé nhỏ đang ngồi trong lòng.

Tiểu Nê cứ thút thít kể lể: “Bố mẹ em không còn yêu em nữa, em không muốn làm bác sĩ nhưng họ lại cứ ép em chứ. Họ còn mắng em nữa, em lạnh quá... lại không có tiền. Khi em tìm tới anh Giai Nhiên, anh ấy cũng khước từ bởi còn bận đi xem phim cùng vợ! Đến khi tìm anh để xin sự giúp đỡ thì anh lại cũng từ chối nốt lại còn mắng em nữa. Em là người thừa, không ai thèm đoái hoài...” Nói tới đây cô tùi thân, nước mắt lại tuôn lã chã trên khuôn mặt non tơ.

“Anh mắng em lúc nào?” Đinh Tuấn Kiệt cảm thấy bối rối.

“Anh chả mắng em rồi đấy thôi!” Tiểu Nê xua tay.

“Thôi được rồi, anh đã mắng, anh sai rồi được chưa?” Đinh Tuấn Kiệt nhìn khuôn mặt xinh xắn đã lấm lem, trông bộ dạng cô lúc này giống như một chú mèo con đã bị chủ vứt bỏ ra ngoài đường. Cô lạnh tới mức nói cũng không được rõ nữa, nên anh cũng không nở so đo, cứ một mực dỗ dành: “Đừng thế nữa mà!” Nói rồi anh nhẹ nhàng nắm lấy tay cô rồi nhét lại vào áo mình.

Nhìn thấy thái độ biết lỗi của anh, Tiểu Nê mới không đổi nữa, nhưng cũng không thể ngay lập tức ngăn được những tiếng nấc nghẹn ngào, cô lại tiếp tục dụi đầu vào người anh.

Những người lạ vô tình nhìn thấy cảnh tượng này liền nhanh bước rời đi, nhưng vẫn cố ngoái đầu lại nhìn.

“Đình Tuấn Kiệt à, em lạnh quá!” Cô nũng nịu lên tiếng.

“Đáng đời! Ai bảo em bỏ đi lại không mặc áo ấm chứ?” Anh giả bộ giận dữ nhưng lại ôm cô chặt hơn.

“Lúc em bỏ đi trời đang còn nắng to mà, ai mà biết được thời tiết khi gió này lại thay đổi nhanh thế chứ!” Cô chống chế.

“Lại còn ở đây mà nói lý nữa, em có biết em đã khiến mẹ mình hốt hoảng thế nào không? Bố mẹ em còn định báo cảnh sát đấy.”

“Sao anh biết? Hừ, anh có biết mẹ em ép em thế nào không? Bà ấy chẳng thương em chút nào cả.”

Đình Tuấn Kiệt nhận thấy trong cô gái này đang có sự mâu thuẫn giữa sở thích và nghề nghiệp tương lai. Anh thờ dãi nhắc nhở: “Em nhầm rồi, bố mẹ em rất yêu em, mẹ em còn khóc mãi vì em đó.”

Lâm Tiểu Nê nghe thấy mẹ mình thương con mà rơi nước mắt tự cảm thấy xót xa không nói năng gì nữa.

Đình Tuấn Kiệt nheo mắt nhìn cô gái bé nhỏ trong lòng, anh băn khoăn không biết khi nào cô ấy mới thực sự trưởng thành. Rồi Đình Tuấn Kiệt nhận ra nếu hai người cứ tiếp tục ngồi như vậy rất có thể sẽ bị cảm lạnh nên anh đề nghị: “Chỗ này cách công ty không xa, hay anh em mình về đó nghỉ ngơi, ngày mai anh đưa em về nhà.”

Lâm Tiểu Nê yên lặng, đôi mắt trong sáng vì vừa được rửa sạch bằng nước mắt lại rất tinh nghịch nhìn Đinh Tuấn Kiệt.

“Về thôi, em định cả đời ngồi lì trong lòng anh thế này sao?” Đinh Tuấn Kiệt trêu cô.

Gật đầu.

“Đi thôi! Áo anh đã nhường cho em rồi, em muốn anh bị chết cóng hà?”

Gật đầu lia lịa.

“Mau đứng dậy đi cô em lừa đảo!” Đinh Tuấn Kiệt gạt Tiểu Nê sang một bên, lúc đứng dậy anh ngửi thấy mùi con gái rất ấm áp tỏa ra từ cô.

Nhiệt độ vào mùa đông tại Trùng Khánh không quá thấp nhưng lại lạnh căm căm, buốt giá. Đinh Tuấn Kiệt đã nhường áo khoác cho Tiểu Nê, cái rét cắt da, cắt thịt khiến anh rùng mình. Anh gắng hết sức gồng mình bước về phía trước. Đi được mấy bước thì phát hiện Tiểu Nê vẫn ngồi tại chỗ. Anh quay lại nhìn về phía cô, cô đang ngơ ngàng nhìn anh, trông điệu bộ cô hoàn toàn không có ý định di chuyển.

“Sao thế? Giời ạ! Nếu em còn ở đó không đi e rằng ngày mai cả anh và em đều phải tới bệnh viện đó.”

Lâm Tiểu Nê hờn dỗi: “Cái anh này hay nhỉ, anh bảo em đi thế nào đây? Chân căng em tê cứng cả rồi, còn anh thì cứ vô tư bước đi, chẳng thèm quan tâm gì tới người ta nữa.”

“Thế em muốn anh phải làm gì?”

“Anh thật là!” Tiểu Nê cứ mắng thăm Tuấn Kiệt đúng là đồ đại ngốc, “Thế mà cũng chẳng biết đường công người ta chứ!”

“Lẳng nhằng thật đấy!” Đình Tuấn Kiệt cứ lăm bằm một mình rồi ngồi thụp xuống nói: “Em ngồi lên đi, anh là đàn ông mà, đôi khi cũng vô tâm nên không chu đáo được.”

Vừa chậm rãi leo lên lưng Tuấn Kiệt, Tiểu Nê vừa lăm bằm: “Trông anh chẳng giống đàn ông chút nào!”

Nguyên do là vì Đình Tuấn Kiệt có lúm đồng tiền, đó lại là niềm khát khao của Tiểu Nê nhưng không được toại nguyện. Cho nên cô nàng giận cá chém thớt cứ liên mồm kêu “Anh không phải là đàn ông.”

“Em nói cái gì?” Đình Tuấn Kiệt hơi phật ý hỏi lại cô nàng ngổ ngáo chẳng thèm suy nghĩ tới lời nói của mình, nhưng anh nhanh chóng quên đi, lại còn trêu cô: “Không cần thận anh ném xuống đất bây giờ.” Sau đó anh lại còn lắc đi, lắc lại để dọa cô nàng, nhưng anh lại cố nắm chặt chân cô. Điều này khiến Tiểu Nê cười như nắc nẻ, tiếng cười cô giòn tan giống hệt tiếng chuông chùa Hàn Sơn vậy.

Được Đình Tuấn Kiệt công Tiểu Nê khoái chí vô cùng, thêm vào đó cô đã khỏe hơn lúc trước nên lúc này lại luyện thuyên không ngừng.

“Đình Tuấn Kiệt này!”

“Có việc gì thế?”

“Nước mưa rơi vào cổ em khiến em lạnh quá.”

“Chịu đựng thêm chút nữa thôi.”

“Lung anh rộng thật đấy!”

“Ha, ha...”

“Tóc em thơm thật đấy! Anh ngủi thấy rồi.”

“...”

“Em lạnh quá!”

“Đáng đời! Ai bảo thích gì không thích lại cứ thích bỏ nhà đi cơ. May mà còn có anh quan tâm tới không thì... cho tay vào trong áo anh đi!”

“Tai anh lạnh thật đấy! Để em hà hơi giúp anh nhé! Nói rồi cô liền hà hơi ấm vào tai anh.

“Đừng nghịch nữa, buồn lắm!” Đinh Tuấn Kiệt nghiêng đầu tránh Tiểu Nê, đột nhiên anh cảm thấy một sự rung động khó tả lan tỏa từ tai dẫn tới các bộ phận khác trên cơ thể khiến anh sững sờ một hồi.

“Ha... ha...” Lại là kiểu cười đặc biệt của Tiểu Nê, vừa trong trẻo lại vừa sáng khoái.

“Đinh Tuấn Kiệt à.”

“Cái gì nữa?”

“Em có nặng lắm không?”

“Bình thường thôi.”

Bỗng Tiểu Nê nhớ lại thời mình còn bé, cô thường cùng Giai Nhiên đi chơi ở những nơi rất xa. Nhưng khi về, cô không bao giờ muốn đi mà lại nài nỉ Giai Nhiên công mình.

“Sau này anh cứ thường xuyên công em như thế này nhé, được không?”

Sau này? Thường xuyên? Đinh Tuấn Kiệt cứ loay hoay mãi với hai từ này, anh không hiểu ý Tiểu Nê thế nào liền hỏi lại: “Tại sao chứ?”

“Bởi vì... vì... đột nhiên em cảm thấy anh là người tốt.”

Về sau của câu cô nói rất nhỏ, bởi vì cô đã nói dối. Thực ra trong lòng cô đang nghĩ: “Bởi vì em thấy anh rất giống Giai Nhiên.” Do quá xấu hổ nên cô không nói ra được.

Đinh Tuấn Kiệt nhận thấy lý do này thật vớ vẩn nhưng anh cũng không hỏi thêm nữa.

Anh đang công thiên kim tiểu thư của ngài Chủ tịch, lại đang đi trên đường phố vắng tanh trong đêm Giáng sinh; vừa mệt lại vừa đói, bất chợt hai người trẻ tuổi nhận thấy họ là những người có cùng cảnh ngộ, và sự đồng cảm đó càng lúc càng mạnh mẽ.

Chốc chốc anh lại nghe thấy tiếng cười giòn tan của Tiểu Nê, và tiếng chuông chùa Hàn Sơn đã được bầu trời trong đêm Giáng sinh ghi nhận. Tiếng cười cứ ngân vang như tiếng chuông chùa Hàn Sơn trong bài thơ bất hủ.

Hồng hạnh thổn thức

Lúc về tới nhà, Đinh Tuấn Kiệt vội nấu mì tôm rồi đun một bát canh gừng. Anh cố gắng đồ ngon đồ ngọt rồi vừa nịnh, vừa dọa vừa lừa để Tiểu Nê uống hết nửa bát.

Anh để Tiểu Nê ngủ trong phòng mình, còn mình thì dọn ra văn phòng co ro một đêm. Do quá mệt nên chẳng mấy chốc cô nàng đã thiếp đi. Trước khi ngủ Tuấn Kiệt còn đưa thêm chăn vào phòng Tiểu Nê rồi mắng thầm: “Đồ nha đầu lừa bịp!” Sau đó lại cười khì một mình trong bóng đêm.

Nguồn cơn câu chuyện

Tối qua khi vừa tìm được Tiểu Nê, Tuấn Kiệt đã ngay lập tức gọi điện báo để Chủ tịch yên tâm. Nghe họ rồi rít cảm ơn trong điện thoại Đinh Tuấn Kiệt cảm thấy bồi hồi vô cùng. Anh nhận thấy mình đâu có làm được gì to tát.

Tối sáng ngày hôm sau, khi bầu trời còn đang chìm trong làn sương đêm dày đặc và giấc mơ đẹp của Tuấn Kiệt vẫn chưa có hồi kết thì anh cảm thấy tai mình rất ngứa, đồng thời anh còn nghe thấy tiếng cười bùm miệng: “Hi... hi...”

Mở mắt ra nhìn thì đã thấy đôi mắt tinh nghịch trên khuôn mặt bị che hết nửa của Tiểu Nê đang đặc ý nhìn anh cười. Đôi mắt Tiểu Nê rất có hồn, rất trong sáng và đặc biệt ngây thơ. Cái miệng nhỏ xinh, mọng đỏ giống như trái táo đỏ thắm đậm mật ong, khi cười lại lộ hàm răng trắng đều.

Trông Tiểu Nê lúc sáng sớm tươi tắn hết như trái nho phalê vừa được hái xuống ở Thiên Sơn, Tân Cương, Trung Quốc.

Cô ra lệnh: “Mau dậy đi! Đồ lười biếng! Em sẽ thay mặt trăng trừng phạt anh.” Nói rồi cô lấy hạt dưa gãi trên tai Tuấn Kiệt khiến anh buồn không chịu nổi cứ một mực xin được tha mạng.

Lúc này Lâm Tiểu Nê đang mặc chiếc áo phông màu trắng của Tuấn Kiệt, do cô quá bé nên trông cô lúc này giống như đang trùm lên người chiếc màn vậy. Thêm vào đó là mái tóc rối bù khiến Tiểu Nê giống như một con khỉ con.

Đình Tuấn Kiệt thực sự khâm phục sức sống mãnh liệt của Tiểu Nê, cuối cùng anh cũng bị cô ép phải dậy. Thay quần áo xong, Đình Tuấn Kiệt đi sang phòng bên thì đã thấy Tiểu Nê đang dán mắt vào bể cá cảnh của anh.

“Những con cá của anh trông... trông...” Cô đang tìm tính từ thích hợp để khen, “Trông hay thật đấy!” Vừa ngắm cá Tiểu Nê lại vừa tinh nghịch nhìn Đình Tuấn Kiệt.

Đình Tuấn Kiệt cười hỏi lại: “Đẹp không?” Nhận thấy có người biết thưởng thức Đình Tuấn Kiệt lại bắt chuyện tiếp: “Hi, hi... Đẹp thật ! Đó là những nàng tiên cá của anh đấy!”

“Này, em đã ngắm chúng rất lâu rồi vậy mà vẫn chưa nhận ra đó là loại cá gì, chúng là loại cá quý hiếm à?”

“Không phải là loại quý hiếm, đó là cá chim nước ngọt.”

Lâm Tiểu Nê lườm Tuấn Kiệt một cái bằng đôi mắt đen láy.

Ngoài sở thích chính là nuôi cá ra Đình Tuấn Kiệt còn thích trồng cây, anh đang trồng một cụm xương rồng to.

Tiểu Nê cẩn thận bẻ một cái gai của cây xương rồng, cố cứ khua di khua lại trong tay rồi tưởng tượng: “Nếu dùng cành xương rồng anh đang trồng xuyên vào miệng cá anh đang nuôi... sau đó hơ trên lửa như vậy sẽ thơm lắm đấy!”

Đình Tuấn Kiệt trừng mắt nhìn cô bé đang chìm đắm trong mơ tưởng rồi gõ một cái rồ đầu vào trán cô: “Đừng có ở đây mà tưởng bở.” Tại góc quặt tầng dưới công ty, Tiểu Nê đã khiến Đình Tuấn Kiệt nhận thấy một điều thật giản dị: “Vào lúc mặt trời mới le lói vào buổi sáng mà được thưởng thức một bát táo phớ với quấy nóng cũng có thể coi là một chuyện rất hạnh phúc.”

Đình Tuấn Kiệt nhận thấy thiên kim tiểu thư này cũng dễ tính, tự nhiên anh như bị nhiễm sự yêu đời của cô, anh bắt đầu giống cô, cứ cười nói vui vẻ mà chẳng có lý do chính đáng nào cả. Đình Tuấn Kiệt không nói nhiều nữa, anh trù mến nhìn Tiểu Nê đang ngậm quấy trong mồm nhưng vẫn ba hoa chích chòe. Cô cứ khua tay múa chân không ngừng giống như con cá mới dính câu cứ quẫy tứ tung, lúc này Tuấn Kiệt lại nhớ tới bộ dạng thảm hại như con mèo đang thoi thóp của cô tối qua khi anh nhìn thấy, khiến anh không nhận được cười.

Tiểu Nê sưng người một lát, cô quay mặt lại giả vờ ăn bánh bao rồi đỏ mặt rồi lí nhí như người nhận lỗi: “Cười cái gì mà cười, cười đã xấu thế lại còn xuất hiện cái lúm đồng tiền đáng ghét kia nữa, anh có phải đàn ông không đấy?”

Ăn sáng xong họ tiến về phía nhà họ Lâm. Khi đã tới trước cổng nhà họ Lâm, họ mới nhận ra cả nhà đang tụ tập

ngoài cửa đón cô tiểu thư trở về. Đường như đã nhận thấy lỗi của mình nên Tiểu Nê xấu hổ núp sau lưng Tuấn Kiệt không dám lộ mặt ra.

“Thưa Chủ tịch, tôi đã mang tiểu thư về rồi.” Đinh Tuấn Kiệt vừa cười vừa nói với ông Lâm Quốc Quân vừa đẩy cô nàng quý quái đang nấp sau lưng anh.

“Tiểu Nê, Tiểu Nê à, con gái bé bỏng của mẹ, con đã đi đâu thế?”

Bà Lâm vừa nhìn thấy con gái đã xúc động khóc, mọi sự lo lắng, nỗi hoảng loạn, sự tự trách rồi hối hận ban tối bỗng ập tới khiến bà vội vã chạy về phía con gái rồi kéo mạnh con vào lòng: “Con đã làm mẹ sợ hết hồn đấy, con biết không?” Nói rồi nước mắt lã chã tuôn rơi trên khuôn mặt bà. Bà cứ luôn mồm gọi: “Con gái rọu của mẹ!”

Tiểu Nê cũng khó khăn nặn ra hai giọt nước mắt, tranh thủ lúc làm nũng với mẹ cô liền đưa điều kiện bắt ông bà từ nay về sau không được ép cô làm bác sĩ.

Bà Lâm đã bị con gái dọa cho một phen hết hồn không còn kiên định như trước, trong lòng bà chỉ có một mong ước duy nhất là con gái bà luôn được bình yên còn những cái khác không còn quan trọng nữa, do vậy bà nhận lời luôn.

Cô gái đáo để đã đạt được mục đích liền quay lại đưa mắt nhìn Tuấn Kiệt biểu lộ sự cảm ơn.

Ông Lâm Quốc Quân tìm được con gái cứ nắm chặt tay Tuấn Kiệt cảm ơn, trong lòng ông càng thêm quý mến chàng

trai này. Cảm xúc dâng tràn trên khuôn mặt từng trái của ông, đến thời điểm này ông quá xúc động không biết phải nói gì nữa.

Cuối cùng thì thím Trương cũng lên tiếng: “Lạnh thế này sao mọi người cứ đứng ở đây? Mau vào nhà uống tách trà cho ấm người đi!”

Câu nói này thức tỉnh mọi người, họ vây quanh Tiểu Nê rồi vui vẻ vào nhà. Thím Trương nhanh nhẩu pha bốn tách trà, Tuấn Kiệt lễ phép đứng dậy cảm ơn. Sau đó thím Trương đi nấu cơm, Tuấn Kiệt ở lại uống trà và tiếp chuyện vợ chồng ông Lâm.

Bà Lâm là người nhân hậu, giàu tình cảm, bà thực sự rất quý mến chàng trai chất phác, hiền lành đang ngồi trước mặt. Lý do đơn giản là vì Đình Tuấn Kiệt cũng trạc tuổi đứa con trai yếu mệnh của ông bà, hơn nữa anh chàng lại là ân nhân cứu mạng cô con gái rượu của họ. Tình cảm của con người đúng là thứ phức tạp và khó biểu đạt vô cùng!

Đối mặt với người phụ nữ nhân hậu này, Đình Tuấn Kiệt chỉ biết thành thật trả lời mọi câu hỏi bà đưa ra, dáng vẻ chân thật của anh càng khiến bà thêm phần quý mến.

Ông Lâm Quốc Quân ngồi cạnh vợ không nói cũng chẳng cười, thực ra ông đang chăm chú quan sát xem Đình Tuấn Kiệt có phải là người chân thật như cách anh biểu hiện không. Công ty đang lúc cần người, ông đang cân nhắc để Đình Tuấn Kiệt có cơ hội phát huy tốt nhất các ưu điểm của anh như đầu óc nhạy bén, kỹ thuật, tư tưởng, tính cẩn thận,

tỉ mỉ cho sự phát triển của công ty. Đó đương nhiên cũng là thói ích kỷ dễ hiểu ở những đại gia như ông. Nếu được thay đổi thân phận làm bậc phụ huynh, ông cũng rất yên tâm để con gái đi lại với chàng trai hiền lành, chất phác, không tham lam tính toán này. Những ưu điểm vốn có ở anh giờ đã không còn nhiều trong lớp thanh niên hiện đại. Ông nghĩ thầm nhất định anh sẽ có tác dụng giáo dục tốt với Tiểu Nê, bởi gần đèn thì rạng mà.

Lâm Tiểu Nê lúc này giống như một con rối cứ chạy ngược chạy xuôi lấy hết những bảo bối quý hiếm đã được mình cất giữ từ lâu ra khoe với Tuấn Kiệt. Thế nhưng những thứ đồ đó chỉ là vòng tay, nhẫn... của con gái. Đương nhiên Đinh Tuấn Kiệt chẳng hứng thú gì với những thứ này nhưng anh cũng lịch sự khen vài câu khiến cô nàng càng khoái chí lại hăng hái chạy vào phòng lôi một đồng hồ ra nữa, cô vui mừng đến mức mặt đỏ tung bừng.

Ông Lâm chỉ còn biết lắc đầu ngao ngán nhìn cô con gái vô tư, quá đổi ngây thơ của mình. Căn nhà của ông được trang trí rất đẹp, sang trọng nhưng không quá xa hoa, rất trang nhã nhưng không đơn điệu. Lúc này không ai còn tâm trí nào để ý tới chiếc tivi 56 inch đang bật nữa, chỉ có ông Lâm đang tỏ vẻ như không có chuyện gì thỉnh thoảng lại liếc mắt giả vờ tập trung xem.

Đúng 12h thím Trương gọi to: “Cả nhà ăn cơm thôi!”

Bà Lâm thân mật kéo tay Đinh Tuấn Kiệt khẽ gọi: “Con ngoan, ngồi cạnh dì, dì gấp thức ăn cho.”

Lúc này Lâm Tiểu Nê đã thay bộ quần áo khác hơn bước vào phòng ăn. Cô đang mặc bộ váy dài màu trắng đục có thêu ngọc trai đen, trên khoác một chiếc gi lê màu hoàng yến, tóc vấn cao lộ khuôn mặt xinh xắn. Nhìn cách ăn mặc của cô thật sang trọng và quý phái nhưng vẫn không kém phần nữ tính dịu dàng. Điểm xuyết trên chiếc cổ trắng ngần là chuỗi vòng ngọc trai trắng, màu trắng của chuỗi hạt kết hợp hoàn hảo với kiểu tóc dài các khiến nước da mịn màng của Tiểu Nê càng thêm đẹp.

Nói chung Đinh Tuấn Kiệt không hiểu lắm về phụ nữ nhưng anh không thể ngờ rằng cô gái vui vẻ, hoạt bát Lâm Tiểu Nê khi được trang điểm cũng biến thành người sang trọng, ôn hòa tới vậy. Vẻ đẹp của cô lúc này cũng giống với hình ảnh mặt trăng ngời sáng vừa dịu dàng vừa thuần khiết, lại vừa thần thánh như bầu trời đêm mông một vậy.

Điều khiến Đinh Tuấn Kiệt ngạc nhiên nhất chính là khi bình thường nhìn Lâm Tiểu Nê ăn mặc không cầu kỳ cho lắm trông cô cũng không có gì nổi bật chỉ thấy cô đáng yêu mà thôi, nhưng đến giờ anh mới phát hiện ra Tiểu Nê có một thân hình chuẩn đến thế. Chiếc váy vừa khít hoàn hảo ôm sát người Tiểu Nê khiến anh ngạc nhiên thốt lên: "Tạo hóa thật kỳ diệu biết bao!" Khuôn ngực đầy đặn, đôi cánh tay thon gọn khiến anh không biết dùng từ gì miêu tả cho được.

Ánh mắt ngỡ ngàng của Đinh Tuấn Kiệt vô tình dừng lại trước nụ cười bên lên của cô càng khiến anh cảm thấy không yên tâm một cách khó hiểu.

Tay nghề nấu nướng của thím Trương rất cừ, một mình thím nấu mọi món ăn, tuy không phải thuộc loại sơn hào hải vị nhưng rất thơm ngon. Hai đĩa rau, rau cải thìa và đậu vừa xanh lại vừa thơm; món mặn thì có cua hấp cách thủy, ngó sen xào thịt nạc, sườn chua ngọt, thịt gà thái hạt lựu xào ớt, ngoài ra còn có một bát canh gà mái hấp cách thủy. Vừa mở vung ra, mùi thơm ngào ngạt xộc vào mũi. Trên mặt bát canh còn sóng sánh ánh vàng mỡ gà. Thật là vừa đẹp mắt lại thơm ngon khiến người ta thèm rò dãi.

Đinh Tuấn Kiệt hằng ngày chỉ biết ăn cơm hộp chống đói, hôm nay lại được thưởng thức một bữa thịnh soạn bất giác đói cồn cào. Gắp một miếng thịt gà bỏ vào miệng anh cứ khen nức nở khiến thím Trương nở mày nở mặt, cười mãi không thôi.

Đinh Tuấn Kiệt cũng không khách sáo, bà Lâm gắp cho cái gì anh liền ăn ngay, ăn ngon lành như chưa bao giờ được ăn vậy, chẳng mấy chốc anh chàng đã chén xong hai bát cơm đầy. Đinh Tuấn Kiệt là người ăn khỏe, bà Lâm đương nhiên cảm thấy rất vui. Khi nhìn chàng trai trẻ này tình mẫu tử lại trời dậy trong bà, bà trìu mến nhìn anh, dồn hết yêu thương vào ánh mắt. Bà vừa luôn miệng nhắc anh chàng ăn nữa vừa cẩn thận rút xương trong miếng sườn ra rồi gắp miếng thịt thơm mềm vào bát Đinh Tuấn Kiệt.

Đinh Tuấn Kiệt ngượng ngùng nhắc bà cũng nên ăn một chút. Bà Lâm cười hiền hậu rồi lại gắp đầy một đĩa thịt cho Tuấn Kiệt như muốn nói “Cô không đói lắm, cháu cứ ăn tự nhiên.” Đinh Tuấn Kiệt cô đơn từ nhỏ, chưa bao giờ được tiếp

đón nông hậu đến thế này nên cứ cảm động rơm rớm nước mắt, cứ luôn miệng nhắc đi nhắc lại “Cô thật tốt, cô thật là người tốt.”

Sự thiên vị vô cớ của bà Lâm đối với Đình Tuấn Kiệt khiến Tiểu Nê không khỏi đố kỵ, cô cứ lăm bắm: “Anh ta đâu có phải là con trai ruột của mẹ.”

Lúc này bà đưa mắt nhìn ông Lâm, ông hiểu bà đang nghĩ gì, tuy Tuấn Kiệt không phải là con đẻ nhưng còn rất nhiều cách khiến họ có thể có quan hệ thân thiết khác mà. Ông biết ngay từ đầu vợ ông đã có cảm tình với chàng trai trẻ này, lần này lại là ân nhân cứu mạng con gái rệu của ông bà, không chừng mấy lần gấp thức ăn cho Tuấn Kiệt lại được bà tưởng tượng là gấp thức ăn cho con rể tương lai cũng nên.

Ông Lâm cũng rất ưng ý chàng trai trẻ này, ông mượn vài chén rượu để bắt đầu vào ý chính: “Không phải là con đẻ nhưng có thể làm con nuôi được mà.”

Bà Lâm liền ủng hộ, bà thừa nhận cũng có ý định này.

Đình Tuấn Kiệt còn chưa hiểu rõ vấn đề, tới lúc anh tỉnh táo trở lại mới nhận ra đây chính là một cơ hội tốt, nhưng dù gì cũng phải thoái thác với lý do thân phận mình không xứng làm con nuôi ông bà. Sau đó anh chàng không chối từ nữa, không chút do dự, rất tỉnh táo quỳ xuống sà nhà.

Một tiếng “Mẹ nuôi” cất lên rất tình cảm khiến bà Lâm - con người đa cảm - cảm động rơi nước mắt.

Một tiếng “Cha nuôi” cất lên rất dứt khoát khiến ông Lâm sung sướng thốt lên: “Nhà họ Lâm đã có con trai rồi.”

Lâm Tiểu Nê chẳng hiểu đầu cua tai nheo thế nào, cô đang thắc mắc tại sao cái thằng cha nhà quê một cục Đinh Tuấn Kiệt lại có thể trở thành anh trai nuôi của cô kia chứ? Cô nàng âm ức chẳng tìm ra nguyên nhân gì ngăn chặn sự việc này nữa.

Tối ngày hôm đó, Đinh Tuấn Kiệt không còn ấn tượng gì về những chuyện sau đó nữa, anh chỉ còn nhớ được là lúc có người dìu anh đi ngủ thì ông bố nuôi Lâm Quốc Quân đã đổ gục từ lâu.

Ngày hôm sau, một ngày ngập tràn ánh nắng vốn rất hiếm hoi trong mùa đông rét buốt ở Trùng Khánh. Ánh nắng chiếu vào trong từ chỗ chiếc rèm cửa màu hoàng yến vén lên, Đinh Tuấn Kiệt khoan khoái nheo mắt nhìn. Anh phát hiện mình đang nằm trong một căn phòng không quen thuộc chút nào, tuy rất lạ nhưng lại rất thân thiết, không ai lại có thể phản cảm đối với các vật dụng vô cùng “sang trọng” ở đây. Đối với Đinh Tuấn Kiệt mà nói nơi đây đúng là chốn Thiên đường mà hồi nhỏ cho dù trí tưởng tượng của anh có phong phú đến mấy cũng chẳng thể nghĩ ra. Anh có cảm tưởng mình đang bay bổng trên đại dương mênh mông, thân thể anh cứ lắc lư không ngừng, anh đang được gối đầu lên chiếc gối mây trắng xóa... Sự thỏa mãn lúc này đã khiến anh chàng nhà quê ra tình như Đinh Tuấn Kiệt bị chân động thực sự. Đây cũng là lần đầu tiên anh cảm nhận được ma lực quyến rũ của đồng tiền. Bỗng nhiên anh có cảm giác mình đã bước vào được cánh cửa dẫn tới kho báu, trên cánh cửa khắc mấy chữ vàng: Phiêu phiêu dục tiên.

Đúng lúc Đình Tuấn Kiệt đang do dự không biết phải làm gì thì điều ngạc nhiên lại một lần nữa diễn ngay ra trước mắt anh chàng may mắn Đình Tuấn Kiệt. Thè lương ngân hàng tháng của anh vô duyên vô cớ lại có thêm một khoản tiền lớn là 10 vạn tệ.

Khoản tiền này vô tình lại khiến anh hồi tưởng lại nỗi sợ bị dối khi còn nhỏ, cảm giác bị thăm khi toàn thân đau đớn vẫn là nỗi ám ảnh của anh. Bỗng anh nhớ tới người vợ vất vả và cả đời của mình, trên đôi tay vợ anh chỉ chít vết nứt nẻ vì lạnh, ai đi mua kem chống nẻ với giá 3 tệ cho cô ấy đây? Anh lại nhớ tới chiếc chăn đơn rách lỗ chỗ của người ông ốm liệt giường hơn 20 năm nay. Ai có thể mua được cho ông một chiếc nệm mây bông bênh êm dịu như dưới người anh lúc này. Vất vả đèn sách đã mười mấy năm, cố gắng vất vả bốn ba tại công ty này đã gần ba năm cũng không dễ chịu bằng việc nhặt một con mèo về cho nhà họ Lâm. Và số tiền 10 vạn tệ giống như một con ma vô hình khiến Đình Tuấn Kiệt cứ dấn mình vào trong. Anh tự nhủ với mình khoản tiền đó chẳng qua chỉ là sự báo đáp đối với người nhà, sự hậu tạ đối với ân nhân mà thôi. Nhưng anh không thể biết được trong đó còn có vô số tiền của, còn có vinh hoa phú quý và trong đó còn cả những nguồn cơn của sự tính toán nữa...

Nguồn cơn đó không ai đặt tên cho, bạn đọc có thể gọi đó là lòng tham.

Tôi và người vợ ở thị trấn nhỏ

Sau khi Đinh Tuấn Kiệt biết được trong thẻ lương ngân hàng của mình bỗng nhiên nờ ra số tiền 10 vạn tệ, anh liền rút hết khoản tiền đó. Buổi tối anh đặt số tiền dưới gối rồi ngủ một giấc ngon lành. Sáng ngày hôm sau anh quyết định trả lại số tiền cho ông Lâm Quốc Quân. Mặc dù người nhà họ Lâm khuyên nhủ thế nào, anh cũng nhất quyết không chịu nhận. Tất cả người nhà họ Lâm càng coi trọng Đinh Tuấn Kiệt hơn, họ đều cảm thấy anh chàng này thật khác người, không tầm thường chút nào.

Chính vì vậy mà việc Đinh Tuấn Kiệt trở thành con nuôi của nhà họ Lâm dường như cũng không phải là lời nói vui khi say. Thế nhưng trong nhà họ Lâm vẫn có người cản trở, đó lại là người quan trọng nhất - Lâm Tiểu Nê.

Khi Đinh Tuấn Kiệt cố tình tạo vẻ không hài lòng để trả lại số tiền lớn cho nhà họ Lâm và đã dứt khoát chối từ tới mười mấy lần thì Lâm Tiểu Nê đang đứng trên lan can cầu thang tầng hai bế con mèo con vừa xem màn kịch đó vừa cười khinh miệt.

Đình Tuấn Kiệt cười gượng, không nói gì.

Thời gian thấm thoát thoi đưa.

Khi Đình Tuấn Kiệt và nhà họ Lâm đã thân quen tới mức ra vào không cần phải chào hỏi nữa thì đã là tháng Ba. Bắt đầu vào tháng Ba cũng là mùa làm ăn tốt nhất của công ty. Công việc bắt đầu bận rộn lên.

Vào tháng Ba, khắp nơi ở thành phố Trùng Khánh cây cối đâm chồi nảy lộc, hoa cỏ khoe sắc... Các thiếu nữ Trùng Khánh cũng giống như những bông hoa xuân mới hé nở bỗng chốc trở nên mềm mại, yêu kiều hơn.

Do vậy mà cánh đàn ông vào tháng Ba này chỉ làm có một việc duy nhất là tranh thủ tận dụng tối đa thời gian làm việc vất vả để nhâm nhi một tách cà phê rồi phóng tầm mắt xuống đường tìm mỹ nữ.

Thời điểm này Đình Tuấn Kiệt đang bận tới mặt tới mũi. Bỗng anh chợt nhớ ra đã lâu mình không về quê thăm người thân.

Do rất nhiều nguyên nhân phức tạp không gọi được tên, Đình Tuấn Kiệt nhận được thông báo căn hộ bé nhỏ chưa tới bảy mét vuông bị trưng dụng làm nhà kho. Nói cách khác cũng chính là bắt Đình Tuấn Kiệt phải dọn đi trong thời gian tới.

Đình Tuấn Kiệt đã trèo lên bàn làm việc ngủ thử hai ngày với hy vọng nếu chịu được sẽ không ra ngoài thuê nhà trọ, nhưng rốt cuộc anh chàng cũng quyết định phải ra ngoài tìm một nhà trọ rẻ tiền.

Đình Tuấn Kiệt vô tình tiết lộ cho Giai Nhiên nghe nỗi khổ của mình, Giai Nhiên tất nhiên đã trách Tuấn Kiệt rất nhiều: “Cậu có coi anh là bạn không đấy? Sao không nói sớm cho anh biết?”

Đình Tuấn Kiệt cảm thấy Giai Nhiên thật đúng là anh em tốt, đang lúc chuẩn bị thu dọn đồ đạc thì Giai Nhiên phán một câu: “Mình sẽ nói chuyện với bác Lâm để cậu tạm thời dọn sang nhà bác ấy ở. Bởi hai bác ấy đều rất quý cậu, có lẽ họ rất vui mừng đấy!”

Đình Tuấn Kiệt nghĩ đi nghĩ lại cảm thấy không ổn, dù gì anh cũng đường đường một đảng nam nhi, cảm giác của anh lúc này giống như bị người ta thu nhận vậy.

Nhưng khi Giai Nhiên chạy tới công ty cấp bề cá chim nước ngọt - đồ quý nhất của Tuấn Kiệt đi thì anh mới chịu dọn tới nhà ông bà Lâm.

Điểm lợi khi anh dọn tới nhà họ Lâm là anh có thể gần hơn với ngài Chủ tịch nhưng bất lợi ở chỗ anh lại phải gần Tiểu Nê hơn.

Một mặt cô nàng cứ cười tủm tỉm với bố mẹ, mặt khác lại thể hiện sự căm ghét tột độ khi Đình Tuấn Kiệt dọn tới nhà cô ở.

Suốt ngày phải chạm mặt Tiểu Nê khiến Tuấn Kiệt bắt đầu cảm thấy cô nàng đúng là một cô bé đánh đá không nghe lời. Lâm Tiểu Nê rất xinh đẹp, lại rất thẳng tính nữa. Biểu hiện thẳng tính nhất của cô thường là sự gào to lên trong bữa cơm gia đình:

“Tuy Đình Tuấn Kiệt và Giai Nhiên trạc tuổi nhau nhưng con vẫn cứ thấy Giai Nhiên trông trưởng thành hơn so với Tuấn Kiệt.”

“Tại sao thế?” Mẹ nuôi vừa cười vừa hỏi.

“Bởi Đình Tuấn Kiệt có lúm đồng tiền, Đình Tuấn Kiệt giống con gái.”

Đình Tuấn Kiệt là người luôn nghĩ tới việc lớn nên cũng chẳng rỗi hơi đâu khâu vói cô nàng đồng đánh. Nhưng đúng là Lâm Tiểu Nê luôn khiến anh tức mà không biết làm thế nào để bỏ tức.

Giai Nhiên, Đình Tuấn Kiệt và Lâm Tiểu Nê đều nuôi thú cảnh. Giai Nhiên đặc biệt thích rắn mối. Trừ anh ấy ra không ai thích thú gì với loại vật cưng đó. Do vậy cũng chẳng có ai muốn lại gần chúng. Tiểu Nê sẵn sàng hy sinh vì tình yêu, chẳng có việc gì cô cũng cố sán lại chỗ mấy con rắn mối để nhìn chúng. Khi bàn tay run rẩy chạm sát vào lũ rắn mối, cô còn không ngừng lẩm bẩm mấy câu: “Rắn mối nhỏ... tao yêu chúng mày nhất đấy.”

Nhưng nếu quan sát kỹ thì sẽ thấy cô đang sờn gai ốc lên vì sợ hãi.

Xét về phương diện nuôi thú cảnh mới nhận ra Tiểu Nê là con gái, cô nuôi một con mèo thuần chủng Ba Tư. Con mèo này cũng thuộc loại kén cá chọn canh, nó còn kén ăn hơn cả Tiểu Nê, đến cá nó còn chẳng ăn đâu.

Đình Tuấn Kiệt nuôi cá chim.

Bình thường lũ cá trông đã rất đẹp nhưng trong mắt Tuấn Kiệt chúng là những nàng tiên cá tuyệt đẹp.

Khốn nỗi con mèo chết tiệt của Tiểu Nê lại cũng ở đó mới chết chứ! Lũ cá đáng yêu trước kia cứ tung tăng bơi trong bể thế mà mới chỉ mấy ngày tới nhà họ Lâm đã chỉ còn lại mấy cái đầu. Chết không toàn thân mới ức chứ.

Trước tình cảnh này Tiểu Nê vẫn cố bênh con mèo cưng của mình, cô còn vênh váo biện hộ: “Đình Tuấn Kiệt à, anh thấy quy luật sinh tồn của giới tự nhiên thật kỳ diệu đúng không?”

Mấy hôm trước con mèo của Tiểu Nê bị rụng lông khiến tất cả mọi người khi cần hạt dưa còn rút được mấy sợi lông mèo trong mồm. Mẹ nuôi nói nhốt con mèo trên tầng thượng khiến Đình Tuấn Kiệt vui ra mặt.

Ngày hôm sau đi làm về, vừa vào phòng anh đã phát hiện ra cá và bể cá của anh đã biến mất.

“À, em thấy một mình Tiểu Tuyết ở trên đó buồn nên lấy bể cá của anh lên làm bạn với nó thôi mà...”

Lúc Lâm Tiểu Nê vênh váo nói câu này khiến Đình Tuấn Kiệt suýt chút nữa đã giết chết cô.

Khi Đình Tuấn Kiệt buồn rầu ôm mấy cái đầu cá lững thững lê bước từ tầng thượng xuống cô nàng còn chặn ở dưới, giả vờ buồn rầu muốn khóc an ủi: “Đúng là quy luật sinh tồn của giới tự nhiên thật khó hiểu, khiến người ta nghĩ mãi mà

không ra. Tại sao chúng lại không thể chung sống hòa bình với nhau chứ? Đình Tuấn Kiệt à, anh đừng có đau lòng quá nhé! Hay là mai em bảo với thím Trương nhớ để lại hai con cho anh nhé!”

Đây chính là nguyên nhân khiến Đình Tuấn Kiệt căm giận Tiểu Nê. Nhưng Tiểu Nê lại là con gái của ngài Chủ tịch, địa vị của cô cao hơn anh rất nhiều, do vậy khi Tiểu Nê dõ dưng giết chết vật cưng của anh, anh chẳng làm gì được. Thình thoảng anh mới trả được hận khi không có ai ở nhà anh lại giẫm mạnh vào đuôi con mèo chết tiệt kia.

Cuối cùng Đình Tuấn Kiệt cũng nhận ra tại sao Gia Nhiên lại không thích nổi cô gái xinh đẹp như Tiểu Nê. Đúng là có những lúc trông cô chẳng đáng yêu chút nào. Chẳng ai có thể thích nổi một cô gái mãi không trưởng thành lại hay bày trò ác như cô.

Về phương diện này đúng là sự hiền thảo, trưởng thành của vợ anh - Lý Gia Nam rõ ràng đã khiến anh không thể quên được.

Cuối tháng Ba, Đình Tuấn Kiệt quyết định xin phép nghỉ một ngày để về thăm quê.

Xe khách xuất phát từ trung tâm thành phố, chưa đầy hai tiếng đồng hồ những tòa nhà cao tầng đã dần khuất xa nhường chỗ cho những cánh đồng lúa xanh mượt. Con đường gập ghềnh khiến Đình Tuấn Kiệt cảm thấy chán nản.

Anh lại nhớ tới lần đầu tiên rời xa quê hương là khi lên nhập trường đại học. Thi đỗ đại học ắt có cơ hội vượt ra khỏi ngôi làng này, Đình Tuấn Kiệt háo hức đến mức không ngủ được. Anh háo hức cầm tờ thông báo trúng tuyển đi lên thành phố mặc dù còn cả tháng nữa mới tới ngày khai giảng. Ngày hôm đó hàng xóm láng giềng đều tới tiễn anh, họ tiễn anh rất xa, trong số người đi tiễn cũng có Gia Nam của anh.

Hôm đó Đình Tuấn Kiệt đã khóc. Trong đầu anh lại vang lên lời thề đã được nhắc đi nhắc lại không biết bao nhiêu lần của những anh chàng đã quyết theo nghiệp đèn sách, đó là bằng mọi giá phải thoát ly được cánh cổng làng. Mọi người hãy chờ đưa con của làng trở về, tôi trở về sẽ mang tới hạnh phúc cho mọi người. Lòng quyết tâm, hoài bão của anh càng lúc càng lớn mạnh theo những tòa nhà đang dần xuất hiện.

Rồi con rồng đã bay ra khỏi núi cũng trở về tổ, nhưng giờ đây nó cứ phải loay hoay trong vòng bán kính ba dặm - quả núi bây giờ đã quá nhỏ, con rồng không thể cố cuộn tròn được nữa.

Đình Tuấn Kiệt vốn là người hiền lành lương thiện, do vậy anh luôn nhớ tới người thân, đặc biệt là người vợ vất vả và đời của mình. Nước mắt ngày thơ tuôn rơi ngày nào khi lần đầu bước chân ra khỏi nhà đã vùi sâu vào trong đất, vĩnh viễn không bao giờ tìm được nữa.

Giờ đây anh đã quen ngôi ô tô xịn, phóng êm ru trên mặt đường nhựa; không thể nào quen nổi với chiếc xe khách nhỏ vừa cũ nát vừa hôi hám cứ nặng nề lết trên con đường núi quanh co nhỏ hẹp.

Anh lại nhớ tới Lâm Tiểu Nê - cô con gái nhà giàu. Cô thường ngồi trong chiếc xe Audi A6 của bố rồi nũng nịu làm dáng. Đúng là chẳng biết thế nào là hạnh phúc.

Mấy năm gần đây, kể từ khi trở thành khu tự trị, Trùng Khánh đã thay đổi rất nhiều. Nhưng dường như sự thay đổi thân tốc đó lại không hề tác động tới miền quê xa xôi, hẻo lánh của Tuấn Kiệt. Đã bao nhiêu năm rồi, vậy mà chẳng có thay đổi gì lớn lắm. Thay đổi cũng chỉ là cái đầm cá trê trước đây giờ đã cạn khô. Lúc trước, trẻ con thường đứng trên cầu khi câu cá thì giờ đây chúng nhảy hết xuống đầm bắt cua, nước ngập chưa tới mắt cá chân.

Bây giờ những ngôi nhà tranh vách đất vẫn đứng vững trên nền đất. Trước đây có rất nhiều xe công nông chờ than liên tục nhả khói đen sì “ho khù khụ” không ngừng nghỉ, giờ vẫn thỉnh thoảng lên cơn “ho”. Những con chó đực đường như cũng học được tính của người dân lạc hậu nơi đây, hễ cứ nhìn thấy chó cái là bất chấp tất cả chạy theo đít bọn chúng. Nhà nào có tiếng lợn kêu thì cũng truyền đi rất xa. Đây chính là thị trấn nhỏ nơi anh từng sống những ngày thơ ấu, gần 20 năm trôi.

Đình Tuấn Kiệt vẫn đinh ninh lời thề trước khi rời xa quê hương yêu dấu, anh quyết sẽ trở lại để kiến thiết quê hương. Giờ nghĩ lại thấy đó chỉ là sự bốc bột nhất thời. Bây giờ Đình Tuấn Kiệt thực sự không thể tưởng tượng nổi sẽ ứng dụng những điều đã học như thế nào để xây dựng quê hương đây?

Anh nhìn xuống đôi giày mới đi vài bước đã dính đầy bùn, bỗng nhiên anh nhận ra bầu trời của anh và nơi đây cách xa như khoảng cách từ Bắc cực tới Nam cực vậy.

Ngôi nhà đầu tiên đập vào mắt khi anh vừa bước chân vào thị trấn nhỏ chính là quán mì bò. Đình Tuấn Kiệt còn nhớ rõ năm xưa mì bò của tiệm này ngon nhất, vừa thơm vừa mềm lại cay cay tê tê nữa. Thịt bò trong bát rất mềm, chủ quán lại cho thêm rất nhiều gân vừa giòn lại vừa nóng hôi hổi. Đúng là ăn vào mồm càng cay càng khiến người ta nhớ mãi không quên.

Lúc nhỏ Đình Tuấn Kiệt rất ngưỡng mộ quán mì bò này, chỉ tiếc là mãi tới khi mười mấy tuổi anh mới được ăn có ba lần tại quán này. Một lần khi đang ăn vô tình thấy một cục xương nhỏ khoảng bằng ngón tay anh tiếc không nỡ vứt, thế là cố sống cố chết nuốt ực một cái. Cửa đáng tội lại tắc ở cổ họng rất lâu. Thế mà giờ đây cái quán mì này vẫn còn và đang làm ăn rất tốt. Đình Tuấn Kiệt nhìn vào trong, nền nhà đen sì sì, bùn đất quện với dầu mỡ, dĩ nhiên là bên trong vẫn có rất nhiều người đang uống rượu vui vẻ ăn uống với nhau.

Đình Tuấn Kiệt nhú mày bước tiếp.

Thị trấn nhỏ rất thanh bình. Dường như mọi người chưa ai có điều kiện đi đâu nên họ cảm thấy mình rất hạnh phúc, họ tự cảm thấy gia cảnh nhà mình cũng chẳng kém cạnh ai.

Đình Tuấn Kiệt cảm thấy buồn cười về sự ấu trĩ của người dân nơi đây. Vừa phui bụi trên áo complet anh vừa thẳng tiến về nhà - ngôi nhà trước đây của anh.

Cửa lớn đang khép hờ.

Đây cánh cửa cũ kỹ nhưng lại rất đỗi quen thuộc ra, bất giác Đình Tuấn Kiệt lại nhìn thấy hàng chữ “Đình Tuấn Kiệt - Lý Gia Nam” thân thuộc trên cửa.

Dòng chữ đó là do Đình Tuấn Kiệt dùng dao khắc lên, giờ đã không còn rõ nữa. Tất cả là do Gia Nam dạy cho. Chữ “Kiệt” dù đã được học rất nhiều nhưng viết mãi không đẹp, còn chữ “Mộc” và chữ “Tư” hợp thành chữ “Lý” lại cách nhau quá xa. Nhưng dường như khi đó Gia Nam đã khen rất nhiều khiến anh cứ sướng rơn lên.

Đây cửa hồi lâu nhưng Tuấn Kiệt vẫn đứng nguyên tại chỗ. Anh nhìn thấy vợ anh - Gia Nam đang đổ nước ra sàn để cọ rửa. Sau đó cô lại bung một chậu cảm ra chuồng lợn, trông đáng vẻ thật vất vả. Gia Nam vẫn chưa nhận ra Tuấn Kiệt đã đứng trong nhà từ rất lâu rồi.

Đứng hồi lâu trước cửa, nhìn vợ cứ luôn tay luôn chân làm việc, anh cứ dờ ra không đi vào giúp đỡ vợ bởi anh nhận thấy một hàng nước mắt đang lặng lẽ rơi trên má.

Tóc mai của vợ đã nhuộm bạc. Bóng vợ nhỏ gày đang cố gồng lên làm những công việc nặng nhọc mà cô cho là đương nhiên phải làm.

Chính lúc này đây Đình Tuấn Kiệt đang ăn mặc rất sang trọng, lịch sự còn vợ anh vẫn như ngày nào, vẫn chiếc áo sơ mi hoa, chiếc quần đen; vẫn vất vả, bận rộn không ngừng nghỉ như trong hồi ức của anh.

Vợ anh - Gia Nam đã 42 tuổi rồi.

Lúc Gia Nam phát hiện Đinh Tuấn Kiệt đã trở về, sự vui mừng của cô lúc đó khó có thể dùng từ ngữ nào miêu tả được.

Cô luôn miệng gọi: “Tiểu Kiệt, Tiểu Kiệt đã về nhà rồi! Tiểu Kiệt của em...” Cô cứ đứng nguyên tại chỗ, chắt phác đến mức không ngừng lau tay bẩn vào vạt áo, sau đó lại theo thói quen giơ tay vuốt vuốt tóc. Dường như cô cũng cảm nhận được tóc mình rối như thế nào.

Đinh Tuấn Kiệt lau nước mắt, sai bước dài về phía trước, không nói câu gì ôm chặt lấy vợ.

Dường như cô vẫn là Gia Nam, người vợ hiền lành nhất trên đời, người phụ nữ yêu anh nhất trên đời này. Gia Nam chỉ đứng yên trong vòng tay của Tuấn Kiệt được đúng một giây thì đã cựa quậy bởi cô sợ làm bẩn quần áo của anh. Giọng cô nghẹn ngào khiến Tuấn Kiệt đau xót vô cùng.

Đinh Tuấn Kiệt cũng muốn nói những câu đại loại như anh rất nhớ em..., nhưng không hiểu tại sao không tài nào cất lên được. Một hồi sau anh mới nói: “Gia Nam à, sao em không nói gì cả? Để anh giúp em, em nghỉ đi”.

Lúc nói câu này, Đinh Tuấn Kiệt tròng mắt nhìn Gia Nam rồi anh chợt nhận ra tóc vợ anh đã bạc, khóe mắt đã nhăn cả rồi, đôi mắt đang vương ngấn lệ đã không còn sáng trong như trước kia nữa. Sự tàn phá của thời gian in hằn trên khuôn mặt Gia Nam.

Bỗng Gia Nam quay mặt rồi vội vàng giải thích: “Em đã già rồi, đừng có nhìn nữa, giờ em xấu lắm phải không?”

Đình Tuấn Kiệt lại muốn nói những câu đại loại như em còn trẻ lắm hoặc các câu nói thường để khen ngợi phụ nữ khác nhưng khi đối mặt với vợ, anh lại không tài nào nói nên lời. Lời nói thốt ra từ miệng người đàn bà đã vào tuổi trung niên đến tai người chồng đang tràn đầy sức trẻ như Tuấn Kiệt thật là chua xót.

Đình Tuấn Kiệt ôm vợ chặt hơn, anh không nói gì nữa vì sợ làm tổn thương lòng tự trọng của vợ.

Bởi vợ anh đã 42 tuổi còn anh vẫn chưa tròn 26. Năm xưa đã có lúc Gia Nam băn khoăn về vấn đề chênh lệch tuổi tác giữa hai người, do vậy cô giữ lập trường kiên định trước lời cầu hôn sắt đá của Tuấn Kiệt.

Giờ đây sự thật đã chứng minh những lời trước đây Đình Tuấn Kiệt đã nói để thuyết phục Lý Gia Nam: “Người anh muốn sống trọn đời là em, điều đó chẳng liên quan gì tới tuổi tác cả”, giờ đã trở nên rất vô nghĩa.

Lý Gia Nam ngửa mặt lên trời, nước mắt vòng quanh. Cô lại cho rằng chồng không nói gì chính là dấu hiệu của sự chán ghét. Cô rút lại đôi tay đầy vết chai, nhanh chóng quay khuôn mặt nhăn nheo đi bởi cô sợ chồng lại nhìn mình. Khuôn mặt già nua thế này lẽ nào anh lại có thể ngắm được sao? Chiếc gương soi là hiện thực tàn nhẫn nhất, nó có thể khiến cho mọi cái xấu lộ liễu đến không ngờ.

Một người chồng hơn 20 tuổi đầu có nói được với vợ những câu như: “Em không già đâu, em vẫn còn rất hấp dẫn mà” hay không?

Quả thật rất khó nói.

Bước vào nhà đề gặp ông nội, anh có thể nhận thấy ông nội được chăm sóc rất chu đáo. Trông ông vẫn như xưa, gặp được cháu, ông cứ xúc động mãi.

Đình Tuấn Kiệt chỉ ở nhà đúng một đêm ngắn ngủi, sáng hôm sau anh lại vội vàng trở về công ty.

Từ thị trấn nhỏ về thành phố giống như một giấc mơ. Chỉ cần có ba giờ đi xe, anh lại rời bỏ thị trấn nhỏ yên tĩnh để đến nơi phồn hoa đô hội.

Đình Tuấn Kiệt chợt nhận ra một điều, hóa ra khoảng cách giữa lạc hậu và văn minh, giàu có và nghèo nàn lại gần như vậy.

Anh lại nhớ đến bữa tối ăn cùng vợ hôm qua, vợ anh nhận xét anh đã thay đổi rồi, nhưng cụ thể thay đổi như thế nào cô lại không hình dung ra được. Đình Tuấn Kiệt cười xòa trả lời có thay đổi gì đâu.

Bước vào cổng nhà họ Lâm anh chợt hoang mang: “Chẳng phải bây giờ tự mình làm một cuộc lột xác đó hay sao?”

Chào hỏi thân tình ông bà Lâm xong, lúc bước vào phòng ngủ đã thấy cô nàng Tiểu Nê đang chống nạnh ngồi xếp bằng ở đó. Cô ta lại còn lên giọng nói mình đang giữ cửa phòng anh mới ghét chứ. Đình Tuấn Kiệt lại thắc mắc: “Không hiểu con bé này có điểm nào giống con gái kia chứ?”

Sống chung dưới một mái nhà

Này nào cũng phải đối mặt với những lời nói bóng gió của Tiểu Nê đại loại như: “Người đàn ông mà không giống đàn ông là đáng thương nhất”, đi ra khỏi nhà lại phải đối mặt với ánh mắt xoi mói như khi các quý ông ăn vụng bị vợ bắt tại trận, khiến Đinh Tuấn Kiệt không thể không suy nghĩ. Thật khó có thể bắt tôi phải thích cô cho được.

Nhiều khi Đinh Tuấn Kiệt không tài nào hiểu nổi suy nghĩ của Lâm Tiểu Nê; anh biết thừa Lâm Tiểu Nê thích Giai Nhiên, nhưng trước mặt Giai Nhiên cô ta lại giả vờ như rất thích anh đôi khi khiến Giai Nhiên hiểu nhầm. Đã mấy lần Giai Nhiên hỏi anh, không hiểu quan hệ giữa anh và Lâm Tiểu Nê là thế nào.

Đôi khi Lâm Tiểu Nê rất thích nhìn thấy sự ngưỡng mộ trong mắt người khác, đối với Tuấn Kiệt cô thường khoanh tay hét to: “Giai Nhiên là người đàn ông đẹp trai nhất trên thế giới.”

Một ngày Đinh Tuấn Kiệt sử dụng 80% năng lượng để làm việc, 20% năng lượng còn lại để kết thân với vợ chồng ngài Chủ tịch. Anh cố hết sức không để ý tới cô nàng đồng đảng Tiểu Nê.

Tiểu Nê thì trái lại, cô dành 1% năng lượng để ăn, ngủ, đi vệ sinh còn 99% năng lượng còn lại để nói với Đinh Tuấn Kiệt về những ưu điểm của Giai Nhiên.

Tiểu Nê nói tuy Giai Nhiên đã lấy vợ nhưng cô có thể chờ tới khi Giai Nhiên li dị vợ. Tiểu Nê thích Giai Nhiên, cô gọi đó là tình yêu. Tình yêu của cô tương đối đơn giản, cô dành phần lớn để yêu bố mẹ, còn dành phần nhỏ để yêu con mèo.

Ông Lâm Quốc Quân có kể rằng, năm xưa đã từng nói đùa với bố Giai Nhiên chuyện hôn nhân đại sự của hai đứa. Tiểu Nê lại nhảy cẫng lên vui mừng, cho rằng đúng là ý trời.

Đinh Tuấn Kiệt không chịu nổi liền phán một câu: “Tiểu Nê thật đa tình.” Cô nàng lại hét toáng lên: “Đồ ái nam ái nữ kia im miệng cho ta.” Anh quay phắt người không thèm để ý tới đồ chua ngoa đó nữa. Chỉ thấy mẹ của Tiểu Nê nhìn hai đứa với ánh mắt rất phức tạp rồi cười hạnh phúc.

Khi Tiểu Nê lớn tiếng nói với bố: “Được đấy bố ạ, hay là hôm nay cưới quách đi.”

Khi người con gái thốt ra những lời: “Hay là hôm nay cưới quách đi!” một cách tùy tiện như vậy thì cũng không thể trách Đinh Tuấn Kiệt tại sao lại hay chửi thắm cô nàng chua ngoa này.

Thực tế Đình Tuấn Kiệt cũng không muốn coi Tiểu Nê là con khi đột, nhưng Tiểu Nê đúng là loại phụ nữ kỳ lạ: Ăn hoa quả không gọt vỏ đã là một nhẽ, đằng này mấy ngày này lại thường xuyên lấy quần áo, dép của Tuấn Kiệt ra mặc với lý do là để trông cho ra dáng trưởng thành. Hai ngày sau, mặc hẳn rồi trả lại cho anh giặt. Theo cách nghĩ của cô, một người trưởng thành và cách ăn mặc của người đó phải hoàn toàn ăn khớp với nhau, quần áo càng to xem ra càng trưởng thành. Cô nàng Lâm Tiểu Nê lấy “màn” ra mặc, đi dép to đến mức phần ngón chân thôi hết ra ngoài lại cứ cho rằng như thế là trưởng thành mới chết chứ. Đình Tuấn Kiệt không hiểu nổi cách suy nghĩ của cô nàng đồng đẳng này.

Về sau vô tình nghe thấy Giai Nhiên nói người phụ nữ trưởng thành rất quyến rũ thì Đình Tuấn Kiệt mới hiểu tại sao cô nàng lại làm như vậy.

Nhưng tính cách lập dị của cô ta không dừng ở đây. Theo cách nghĩ của Đình Tuấn Kiệt thì cô nàng là người ngốc nghếch, không có lập trường, không có suy nghĩ. Cô ta chẳng thèm suy nghĩ cứ tin tưởng vào bất kỳ lời đồn nào trên phim ảnh hay tạp chí.

Chẳng hạn như tối qua trên truyền hình có thông tin tuy kem có lượng ca-lo rất cao nhưng thỉnh thoảng ăn một hai cái lại không béo mà còn có tác dụng làm đẹp, thế là cô nàng liền ăn lấy ăn để đến mức đau bụng. Thế nhưng hôm nay trên tạp chí lại thấy nói ăn những đồ lạnh dễ béo, thế là cô nàng lại lựa chọn

biện pháp vớt hết những đồ trong tủ lạnh, lại còn hận không biết làm cách nào để nôn được hết mớ kem đã chót ăn tối qua.

Gần đây theo nguồn tin của bạn học, uống nước là phương pháp làm đẹp tốt nhất, cô nàng lại quyết định chỉ uống mỗi nước lọc. Từ hôm đó Đinh Tuấn Kiệt nhận ra sở thích của cô, ngoài việc ngâm nga ca khúc *Người nhận nhin* của Châu Kiệt Luân ra thì chỉ uống nước mà thôi. Khi tận mắt nhìn thấy chỉ hai ngày cô nàng đã uống sạch nước trong bình nước tinh khiết, anh cũng chỉ biết than đúng là cao nhân.

Tiểu Nê ở nhà chỉ bận túi bụi với những sở thích của mình, chẳng hạn vừa nhảy chân sáo vừa ngâm nga các ca khúc của Châu Kiệt Luân, tắm đến một giờ đồng hồ, không có việc gì thì uống nước, lại còn dạy con mèo cũng phải uống nhiều nước mới tốt... Nói chung chẳng thấy khi nào cô ta buồn cả.

Tiểu Nê nói: “Nghe nhạc thì nghe *Bến Thượng Hải*, mặc thì mặc đồ Tây, trồng hoa thì trồng xương rồng, nói chuyện thì nói tới Châu Kiệt Luân. Không hiểu anh có đúng là hai mấy tuổi không? May cho anh là tên anh có một chữ giống với tên của Châu Kiệt Luân! Xem ra anh còn quê hơn cả bố em.”

Tiểu Nê cứ luôn mồm chê Tuấn Kiệt quê, khiến đôi khi Đinh Tuấn Kiệt cũng chạnh lòng. Một việc còn có thể chứng minh Tiểu Nê hãy còn nhân duyên chính là con chó cô ta mới nhận nuôi. Trước đó con mèo Tuyết Nhi đã bị chết.

Đinh Tuấn Kiệt rất sung sướng nghĩ có lẽ con mèo bị giẫm vào đuôi nhiều quá mà chết. Thôi thì nó chết rồi cũng an ủi phần nào cho oan hồn những nàng tiên cá của anh. Tiểu Nê

cũng rất đau khổ trước sự việc này, Đình Tuấn Kiệt lại bắt chước cô khuyên cô nên bớt đau buồn. Không ngờ không bao lâu sau bà Lâm lại mua một con chó xù xinh xắn cho cô, lại còn đặt tên cho nó là Vương Già. Vì cái tên này mà không ít lần Đình Tuấn Kiệt phải bấm bụng cười vì mỗi lần nghe thấy Tiểu Nê cố ra vẻ nghiêm nghị để gọi nó: “Vương Già, lại đây với chị nào.”

Sau đó thì thấy một vật gì đó chỉ bằng nắm tay chạy tới, nếu không chú ý có lẽ cũng chẳng nhìn thấy.

Vương Già phát huy tối đa đặc tính của loài chó - đó là sự trung thành - nó không rời Tiểu Nê một bước. Điều này khiến Tiểu Nê hết sức hài lòng. Chẳng mấy chốc cô nàng đã quên tiệt trước đây đã từng có một sinh linh tên Tuyết Nhi từng tồn tại.

Hồi nhỏ Đình Tuấn Kiệt bị chó cắn nên tới giờ anh vẫn ghét loài chó. Con chó này tuy bé nhưng tiếng sủa của nó lại chẳng bé chút nào mà cứ oang oang mới ghét chứ. Ghét nhất là nó lại cứ tới ị ở phòng ngủ của anh theo lời dạy của cô chủ đồng đành.

Cứ tờ mờ sáng anh đã nghe thấy cô nàng đang “mắng” con chó của mình: “Vương Già à, sao mày lại cứ hay ị ở phòng Đình Tuấn Kiệt thế nhỉ? Tao đã bảo rồi, những nơi có mùi nhà vệ sinh không có nghĩa đó là nhà vệ sinh, lần sau không được phép không nghe lời như thế nữa đâu nhé!”

...

Lúc vui Lâm Tiểu Nê cũng mò lên xem tivi cùng Tuấn Kiệt bởi dù sao trong nhà này chỉ có mình Đinh Tuấn Kiệt là người cùng tuổi với cô. Thế nhưng khi chọn kênh cô nàng lại cho rằng mình là người có quyền ưu tiên tuyệt đối, Đinh Tuấn Kiệt phải đứng cách điều khiển tivi ba mét.

Hôm đó là thứ bảy, Tiểu Nê rất vui, cô hẹn với Tuấn Kiệt ăn cơm tối xong sẽ lên xem tivi cùng, anh được quyền quyết định xem kênh nào. Lúc đầu cô nàng để Đinh Tuấn Kiệt chọn kênh, anh chỉ thích xem thị trường chứng khoán. Vẫn chưa tìm được kênh đó thì Tiểu Nê đã hét toáng lên đòi xem hài kịch. Đinh Tuấn Kiệt lúc đó lại quên mất thân phận liền tranh cãi với cô nàng.

Họ cãi nhau âm ỉ một hồi.

“Anh mà còn ngang ngược như thế, em sẽ sai Vương Giả tới cắn chết anh. Vương Giả của em có thể đấu với chó cảnh sát đấy.”

Nói là cãi nhau nhưng chỉ thấy tiếng của Tiểu Nê và tiếng sủa của con chó Vương Giả. Đinh Tuấn Kiệt chỉ nói được đúng một câu: “Đã nói anh là người được chọn kênh mà” rồi không nói thêm câu nào được nữa. Nhân tiện cũng phải giải thích thêm là Vương Giả chỉ bé bằng nửa cái đuôi của chó cảnh sát thôi. Cuối cùng anh chàng chỉ còn biết khoanh tay trước ngực nhìn kẻ thắng cuộc đắc thắng ngồi xem phim *Người tình trong mộng*.

Những ngày này, ở trong công ty Đinh Tuấn Kiệt gặp phải một số phiền toái khiến anh chán nản, thêm vào đó lại nhận được điện của vợ báo ông nội anh lại ốm. Bất giác anh

châm một điều thuốc, anh chỉ hút thuốc khi tâm trạng không tốt mà thôi.

Đột nhiên cô nàng lại mò tới, vừa nhìn thấy anh đang hút thuốc trong phòng liên chống nạnh giống hệt những bà bán hàng ngoài chợ rồi lớn tiếng mắng: “Anh đừng có đứng đó mà nhả mây nhả khói nữa, anh có biết hiện tượng hiệu ứng nhà kính càng ngày càng nghiêm trọng không đấy?”

Đình Tuấn Kiệt lườm cô nàng một cái chẳng thèm nói năng gì.

“Này, anh có thái độ gì đấy hà? Không cẩn thận tôi hắt nước rửa chân dập tắt thuốc của anh bây giờ.”

Đàn ông không hơi đâu đi đôi co với đàn bà, anh nhắm mắt không thèm chấp. Chưa đầy hai phút sau, một cốc nước lạnh hắt thẳng vào mặt. Đình Tuấn Kiệt tức giận, trợn mắt nhìn cô nàng hằm học.

Đối với Đình Tuấn Kiệt mà nói, phải sống nhờ ở nhà người khác đã là một việc rất đáng xấu hổ rồi, đã thế lại bị một con bé vừa tròn 20 tuổi bắt nạt. Thật không tưởng tượng nổi.

Đình Tuấn Kiệt chịu nhục thế là quá đủ, mắt vẫn lên. Lúc này con chó dờ hơi lại bắt đầu sủa nhặng lên khiến tâm trạng anh tồi tệ đến cực điểm. Lâm Tiểu Nê đỡ người ra vì sợ, cô không ngờ anh chàng ngày thường vốn hiền lành lại phản ứng mạnh đến thế. Tuy sợ tái mét mặt nhưng cô nàng vẫn bướng bỉnh lên giọng: “Chưa lấy nước rửa chân hắt cho là may cho anh lắm rồi đấy!”

Đinh Tuấn Kiệt vừa lấy tay vuốt nước trên mặt vừa “Hừ” một tiếng rồi chỉ ra cửa quát tướng lên: “Đi ngay!”

Đinh Tuấn Kiệt thề rằng nếu lúc đó Tiểu Nê còn tiếp tục lèo nhèo có lẽ anh sẽ phá lệ không đánh phụ nữ.

May mà cô nàng cũng biết điều ngậm miệng lại rồi sợ hãi lùi về phía sau, Vương Giả cũng vừa sủa vừa chạy theo chủ nhân. Đinh Tuấn Kiệt tức giận đóng sập cửa lại.

Đêm hôm đó Đinh Tuấn Kiệt nhớ tới quê hương yêu dấu xa xôi của mình, nhớ tới người thân bất giác khóc ầm ục.

Nếu như hôm đó bà Lâm không tới nhẹ nhàng khuyên nhủ anh, những câu nói đó giống như lời mẹ nói với con trai khiến anh cảm động, nếu không có lẽ giờ đây Đinh Tuấn Kiệt đã rời khỏi nhà họ Lâm.

Sau đó Đinh Tuấn Kiệt ước gì hôm đó mình đã rời khỏi nhà họ Lâm, nếu vậy anh đã không yêu người không nên yêu này.

Mấy tuần sau, Đinh Tuấn Kiệt và Lâm Tiểu Nê chiến tranh lạnh với nhau. Thực ra anh cũng không muốn làm dữ với “con nhóc” này lâu như thế bởi đã từ lâu anh không còn giận cô bé nữa, có điều anh chỉ không muốn mình là người lên tiếng làm lành trước mà thôi.

Nhưng con chó đáng chết kia lại là kẻ rắc rối chuyên đổ thêm dầu vào lửa. Mỗi lần nhìn thấy Đinh Tuấn Kiệt nó lại nháy xỏ ra sủa nhặng lên không ngừng, rồi đuổi theo anh, có mấy lần còn tới cắn rách ống quần của anh. Nhưng Đinh Tuấn Kiệt vẫn

tránh không xung đột với con chó Vương Giả chết tiệt cứ cố ý gây sự.

Có một lần nó đuổi theo Đình Tuấn Kiệt vào tận cửa phòng ngủ, trong lúc khẩn cấp Đình Tuấn Kiệt chỉ kịp vớ lấy chậu xương rồng cảnh. Vương Giả thừa thắng nhảy lên, mũi đụng ngay phải gai xương rồng nhọn liến rên ư ừ, cụp đuôi chạy thẳng. Từ lần đó nó hận Đình Tuấn Kiệt tận xương tủy. Đình Tuấn Kiệt cũng hận không thể nấu như con chó khí giới này. Ngày nào cũng vậy cứ ra khỏi cổng là anh liền ôm lấy chậu xương rồng, tuy cách này hơi phiền phức nhưng cũng rất hiệu quả. Vương Giả cũng biết điều, chỉ dám sủa hoảng lên nhưng vẫn giữ khoảng cách năm bước chân với Tuấn Kiệt.

Lâm Tiểu Nê cũng biết thói xấu của chó cưng, nhưng cô cố làm ra vẻ không biết. Anh tự cảm nhận thấy số lần gặp Tiểu Nê ngày càng nhiều, thì ra đã gần tới kỳ nghỉ Quốc khánh một tuần.

Những ngày nghỉ dài có chủ bên cạnh con chó càng ngông cuồng, sáng nào Đình Tuấn Kiệt đi làm cũng kiểm có gây sự.

Một hôm, Đình Tuấn Kiệt dậy muộn hơn thường lệ, khi anh tỉnh hẳn thì trong nhà không còn ai nữa. Vội vội vàng vàng đánh răng rửa mặt, anh chẳng còn có thời gian quan tâm tới kiểu tóc của mình, anh sai những bước dài ra khỏi cửa, quên mang cả bùa hộ mệnh của mình - chậu xương rồng.

Con chó theo thói quen lại nhảy xổ về phía Tuấn Kiệt rồi sủa mãi không thôi. Xem ra nó đang muốn cắn chân anh, lúc nguy cấp mới nhớ ra sự lợi hại của chậu xương rồng.

Anh chàng đưa mắt nhìn xung quanh thì đụng ngay vào đôi dép lê Tiểu Nê để ngoài cửa liền vội vàng nhặt lên, giả vờ nâng lên cao giống như đang bê chậu xương rồng rồi tiến về phía con chó điên kia dọa: “Đừng có dại mà lại gần, mày nhìn rõ đây là cái gì chưa?”

Anh khom người rồi lớn tiếng dọa tiếp: “Đây chính là cây xương rồng mà mày rất sợ đấy (cái dép của Tiểu Nê cũng màu xanh). Hừ, hừ... sợ rồi hử?”

Quả nhiên Vương Giả không dám tiến lên nữa nhưng vẫn ngoan cố sủa, nó cúi đầu cụp đuôi đứng một chỗ.

“Ha, ha... sợ rồi hả? Biết điều thì cút vào chuồng của mày, nếu không... vút vút.” Anh cố tình vút chiếc dép vào không khí khiến Vương Giả sợ hết hồn lùi về sau mấy bước.

Tự xưng Đinh Tuấn Kiệt nhận ra mình tài trí hơn người, gặp lúc nguy nan vẫn bình tĩnh như thường, anh đắc ý hét toáng lên: “Con giời à, muốn đấu với tao thì phải chờ mười năm nữa.”

Lúc này con chó lại xông lên phía trước, Đinh Tuấn Kiệt sợ hãi giơ dép lên dọa: “Mày có điên không đấy? Mày quên đây là cái gì rồi hả? Đây là cây xương rồng mày sợ nhất đấy! Con chó chết tiệt, còn không mau đầu hàng đi, nếu không tao biến mày thành chó ghè bây giờ...”

“Gâu, gâu...” Vương Giả không đợi anh nói hết liền nhảy xổ lên cắn chiếc dép rồi giật khỏi tay Tuấn Kiệt, nó cứ lắc lư khoái chí gặm nát vật thể thân kia.

Đình Tuấn Kiệt tranh thủ nhật cấp công văn rồi chạy vọt ra cổng. Lúc chạy ra ngoài, anh còn nghe thấy tràng cười khoái chí của Tiểu Nê. Hóa ra Tiểu Nê vẫn đang ở nhà, cô đang thu mình trong chăn xem báo. Vậy thì lúc nãy đoạn độc thoại của Đình Tuấn Kiệt với con chó vô tình lọt vào tai Tiểu Nê không sót một từ, chả trách cô nàng cười như hóa rồ vậy.

Lúc Đình Tuấn Kiệt khóa cổng, anh đỏ bừng mặt vì ngượng. Tối hôm đó khi Đình Tuấn Kiệt vào phòng ngủ thì đụng ngay phải Tiểu Nê, cô nàng mỉm cười, rồi dùng tay ra dấu với anh: “***” rồi ôm lấy Vương Giả chạy đi. Đình Tuấn Kiệt nghĩ mãi tới đêm mới hiểu được thông điệp lúc tối của Tiểu Nê, hóa ra ba chữ đó là: “Xin lỗi anh”. Nghĩ tới đây anh chàng cười xòa, cô nàng này đúng là...

Em thấy anh thay đổi thật rồi

Ấn đây Lâm Tiểu Nê thường xuyên nói Đinh Tuấn Kiệt đã thay đổi thật rồi. Hỏi cô tại sao, cô nàng ngây ngô trả lời anh rằng thay đổi theo chiều hướng tốt. Đinh Tuấn Kiệt băn khoăn hồi lâu vẫn không hiểu được ý của Tiểu Nê. Cuối tuần trước, ông Lâm Quốc Quân dẫn Đinh Tuấn Kiệt đi ăn cơm đồng thời bàn chuyện làm ăn.

Phía đối tác là Giám đốc một công ty ở Bắc Kinh, họ có hai người do vậy tổng cộng có bốn người tham gia bữa tiệc. Họ ngồi cùng nhau trong khách sạn sang trọng nhất Trùng Khánh. Bốn người theo đuổi suy nghĩ của mình, không ai nói với ai điều gì. Cười ở đây cũng là một nghệ thuật, họ đều cố gắng để đàm phán có lợi cho bên mình.

Đinh Tuấn Kiệt nhận thấy cha nuôi cố ý đưa mình đi chính là muốn thể hiện sự coi trọng và kỳ vọng của ông đối với anh. Vì điều này anh cảm thấy được thơm lây. Khi nghe ông

Lâm Quốc Quân giới thiệu: “Đây là Giám đốc Marketing công ty tôi”, đối tác lập tức đứng dậy bắt tay Tuấn Kiệt.

Ông Lâm cười rồi nói tiếp: “Cậu ấy cũng gần như là con trai của tôi vậy.”

Đối tác nghe đến đây cũng nhận ra chàng trai này sẽ là con rể tương lai của nhà họ Lâm, thái độ của họ càng thêm kính nể. Ông Lâm không phản bác cũng không giải thích đối với sự hiểu nhầm của đối tác, chỉ cười rồi âu yếm nhìn Đình Tuấn Kiệt.

Điều này khiến Đình Tuấn Kiệt cảm thấy hoang mang, lo lắng bởi dù gì anh cũng là người đã có vợ, hơn nữa chưa bao giờ anh có ý định phản bội vợ. Đương nhiên trước đây cũng chẳng có ai ngờ rằng Đình Tuấn Kiệt mới tốt nghiệp mấy năm mà đã lập gia đình, do vậy chưa có ai hỏi anh về điều này.

Đình Tuấn Kiệt nghĩ về chuyện nhà họ Lâm có ý định gả con gái cho mình thì cũng cảm động lắm. Thực ra trước đây ngoài kế hoạch khiến nhà họ Lâm yên tâm về mình đồng thời mau được đề bạt ra anh không hề có mong ước nào khác.

Đình Tuấn Kiệt cố tránh ánh mắt của ông Lâm.

Đúng lúc này bồi bàn đẩy cửa bước vào mang đồ ăn bày đầy cả bàn. Toàn sơn hào hải vị, chủ yếu là đồ ăn cay, lúc có mặt ông Lâm Quốc Quân thường thì Đình Tuấn Kiệt không nói nhiều. Anh chỉ phụ trách tiếp rượu. Nhiệm vụ của anh là làm sao dùng thái độ khiêm tốn của bậc con cháu khiến đối tác say sưa rồi mới có thể vớ được hợp đồng béo bở.

Từ lượng của Tuấn Kiệt cũng khá, uống đến kịch kim thì chạy ra nhà vệ sinh nôn, nôn xong rồi lại uống tiếp như chưa có việc gì xảy ra vậy. Do vậy khi hai người đối tác bắt đầu to tiếng cãi rằng mình chưa say thì Đinh Tuấn Kiệt mới chỉ thấy hơi văng đầu.

Để uống được nhiều rượu hơn, Đinh Tuấn Kiệt đã chuẩn bị ăn trước một chút trước khi tới dự tiệc. Do vậy lúc này anh rất thanh thản đối phó với đối tác, chốc chốc lại ăn thức ăn ở đĩa gần mình nhất.

Món cuối cùng được đặt lên bàn là tôm hùm. Đây là món chủ chốt trên bàn tiệc, giá của món này lên tới 800 tệ. Có bốn con tôm hùm, vừa tươi, ngon lại đẹp mắt. Ông Lâm Quốc Quân vừa cười khách sáo vừa gấp cho khách mỗi người một con, sau đó ông gấp vào bát Đinh Tuấn Kiệt một con.

Đinh Tuấn Kiệt tranh thủ ăn một miếng lúc mọi người đang nói chuyện, anh ăn rất đàng hoàng. Tuy trên mặt không biểu hiện gì nhưng thực ra trong lòng khen nức nở đồ ăn ngon tuyệt. Đây có lẽ là món ngon nhất mà Đinh Tuấn Kiệt từng được ăn.

Họ lại nói chuyện thêm một lúc nữa, mọi người đã ăn đủ rồi. Con tôm cuối cùng còn lại trên bàn khiến Đinh Tuấn Kiệt đứng ngồi không yên bởi anh biết sẽ không ai ăn nó. Nhưng bản thân anh vẫn đang lưu luyến vị thơm ngon của nó, nhưng ban nãy anh đã ăn một con rồi. Đinh Tuấn Kiệt đưa mắt nhìn ba người kia, không ai để ý tới anh, họ đang trong lúc cao hứng, cứ chuyện trò rôm rả.

Dùng đũa hồi lâu, Đình Tuấn Kiệt đưa tay gấp con tôm cuối cùng rồi dự định gấp vào bát ông Lâm Quốc Quân.

“Bố nuôi à, bố nên ăn con tôm này, hôm nay món tôm ngon tuyệt.”

Ông Lâm Quốc Quân xua tay ra hiệu ngăn lại, ông giải thích mình bị dị ứng với tôm rồi tiếp tục quay ra nói chuyện với khách. Đình Tuấn Kiệt do dự không biết phải làm sao, bỏ con tôm vào đĩa hay để vào bát mình đây.

Cuối cùng anh đã làm một việc rất xấu hổ, anh rút tay về rồi bỏ tôm xuống bát của mình. Anh còn tò vè không có chuyện gì xảy ra ngàng đầu quan sát xem có ai để ý tới mình không. Đình Tuấn Kiệt lúc này giống như một tên trộm, suýt nữa đã dò mặt. Anh hận mình tại sao vẫn giống tác phong người nhà quê, sao mãi chẳng thể nào giống với người thành phố được.

Cắn một miếng tôm xong anh cảm thấy bình thản như không có chuyện gì. Đình Tuấn Kiệt nhớ lại thời thơ ấu, hồi đó gia cảnh nhà anh rất nghèo, luôn phải uống nước trừ bữa. Ngày đó khi Gia Nam mang trứng gà đi bán đã cố tình bớt lại hai quả bảo là để bồi dưỡng cho anh. Buổi trưa tan học, anh vui sướng nhìn thấy Gia Nam rang cơm trứng cho cả nhà. Đình Tuấn Kiệt nhìn thấy Gia Nam bỏ cơm nguội vào chảo, gạt cơm lên thành chảo thành một vòng tròn rồi bỏ trứng vào đúc chín. Sau đó trộn cơm ở phía trên với trứng, rắc vài hạt muối rồi múc ra bát cho Đình Tuấn Kiệt. Đình Tuấn Kiệt ăn lấy ăn để,

ăn hết mới nhìn thấy Gia Nam bắt đầu ăn. Cơm trong bát của Gia Nam không hề dính một chút trứng nào, cô đã dành tất cả trứng cho Đình Tuấn Kiệt đang tuổi ăn tuổi lớn...

Giờ đây ngồi trong khách sạn cao cấp, ăn tôm hùm tới 200 tệ một con, Đình Tuấn Kiệt chợt nhớ lại thời cơ cực, anh cảm thấy mùi lòng. Nếu anh có thể trở thành con trai của ông Lâm Quốc Quân thì người nhà anh sẽ không phải chịu khổ nữa, bản thân anh cũng không phải chịu uất ức. Đó chính là ước mơ khó đạt được của người bình thường. Trong thời gian ngắn nhất Đình Tuấn Kiệt đã trèo lên được núi vàng mà người bình thường có phần đầu tới già chưa chắc đã đạt được.

Đình Tuấn Kiệt nhận ra được làm con trai của Chủ tịch Hội đồng quản trị thật vinh dự, đẳng hoàng. Đình Tuấn Kiệt cũng hiểu rằng mọi vinh hoa phú quý của nhà họ Lâm đối với anh lúc này rất xa vời nhưng cuối cùng những thứ đó cũng sẽ thuộc về lớp con cháu của họ thôi mà. Mà cô nàng ngây thơ, đơn giản kia lại chính là con gái của họ.

Ban đêm Đình Tuấn Kiệt nằm trên chiếc giường mềm mại như mây ngắm trăng suy nghĩ vẩn vơ. Anh nhận ra nếu tiếp tục tiến bước trên con đường vào nhà họ Lâm, xem ra anh có thể phát triển nhanh hơn trước rất nhiều.

Đang đọc sách trong phòng, Đình Tuấn Kiệt nghe thấy giọng hát rất to bài *Trà ông nội pha*, hai giây sau đã thấy Tiểu Nê xộc vào phòng rồi. Lâm Tiểu Nê thích hát mà đã hát thì rất say sưa, nhưng không hiểu sao với chất giọng ấy mà cô ta lại

được nhận vào trong đoàn hợp xướng của trường cơ chứ. Phải công tâm thừa nhận rằng nếu không động đây, không lên tiếng cô ta đúng là một mỹ nhân. Do vậy khi Tiểu Nê ngừng hát, yên lặng đứng trước mặt Đình Tuấn Kiệt, anh nhận thấy mình đang bị cô mê hoặc. Tiểu Nê làm bộ đáng thương rồi nhờ Tuấn Kiệt đi tìm Giai Nhiên.

“Anh trai à!” Cười “Giúp em gái chút đi!” Lại cười tiếp “Anh hỏi Giai Nhiên hộ em là trước đây anh ấy có thích em không?”

...

Nếu là lúc trước, chắc chắn Đình Tuấn Kiệt sẽ chửi thảm đồ đàn bà chua ngoa, không biết xấu hổ. Nhưng lúc này nhìn thấy điệu bộ đáng thương của cô anh lại nhượng bộ, thôi thì đi tìm Giai Nhiên vậy.

Đáp án có thể biết trước được, Giai Nhiên cười trả lời: “Tôi thích phụ nữ.”

Khi Đình Tuấn Kiệt thuật lại cho Tiểu Nê nghe, vừa nghe xong cô liền òa khóc nức nở rồi bỏ đi. Lúc đầu Đình Tuấn Kiệt cảm thấy hối hận bởi ít ra là anh cũng đã gián tiếp làm tổn thương cô bé, nhưng khi nghĩ kỹ anh nhận thấy: Thất tình khiến người ta tuyệt vọng. Có cô tự sát, có cô từ đó hận đàn ông, có cô lại bỏ nhà, có cô lại quyết ở vậy cả đời...

Tiểu Nê đúng là không phải phụ nữ, cô ta ăn hết ba cái hamburger xong thì ghé sát vào tai Tuấn Kiệt nói: “Trước đây không thích nhưng sau này chưa chắc.”

Giai Nhiên đã thắng thần bộc bạch quan điểm của mình, Đinh Tuấn Kiệt nghĩ có lẽ ít nhiều Tiểu Nê cũng thay đổi. Thế là đêm đó trước khi đi ngủ anh đã dành hẳn ba giây để tưởng tượng dáng vẻ Tiểu Nê khi cởi bỏ bộ đồ nam giới để khoác lên mình bộ váy yếu điệu thực nữ. Nghĩ đi nghĩ lại cô ta đúng là bàn sao của nữ tướng Hoa Mộc Lan.

Ngày hôm sau vừa mở cửa thì đã gặp ngay Tiểu Nê đang uống nước tại hành lang.

“Tôi dùng tay phải mở cửa trời hóa thân thành rồng khiến sơn hà dịch chuyển rồi vỡ tan lần nữa...”

Tiểu Nê đang mặc chiếc áo phong kiêu Châu Kiệt Luân, cô nàng vừa hát vừa uống nước ừng ực khiến con chó sợ hãi trốn ở đằng xa.

“Hi! Người anh em!” Vừa nhìn thấy Tuấn Kiệt, cô nàng hét lên.

Anh cảm thấy cô nàng Hoa Mộc Lan này có khuyển như thế nào cùng chẳng thể giác ngộ về việc phải cư xử thế nào cho giống phụ nữ, có lẽ cả đời này cô nàng cũng không hiểu nổi thế nào là tình ngộ.

Tiểu Nê thì nói Đinh Tuấn Kiệt không phải là đàn ông, còn Đinh Tuấn Kiệt thì lại chưa bao giờ cảm thấy Tiểu Nê là phụ nữ. Tất cả đều bình thường, chỉ đôi khi Tuấn Kiệt chợt nảy ra ý muốn vỗ vai Tiểu Nê nhận xét: Đúng là nữ lưu.

Lúc bình thản nhất trong ngày của Đinh Tuấn Kiệt là được ngồi trong vườn hoa dưới gốc cây hòe già suy ngẫm.

Anh ngửi thấy mùi thơm của đất, nhìn thấy trăng trên đầu tròn vành vạnh, bốn bề không có bóng người. Cảnh vật như thế không thể không khiến người ta xao động. Không gian bao la đột nhiên khiến người ta sợ hãi bởi thế giới này quá rộng lớn.

Đình Tuấn Kiệt đang nghĩ không biết giờ này vợ anh đang làm gì, đột nhiên anh thấy Giai Nhiên và một người phụ nữ khác đang rất thân mật bước vào nhà Giai Nhiên phía trước mặt. Một người phụ nữ lạ mặt.

Mấy ngày này vợ Giai Nhiên đi công tác, bố mẹ anh ta lại không có ở nhà, muộn như thế này còn đưa phụ nữ về nhà... Anh đang chìm đắm trong suy tư thì cánh cửa nhà Giai Nhiên đã đóng sập. Anh có cảm giác tiếng va đập của cánh cửa là sự va đập của đạo đức và nhân tính.

Bỗng Đình Tuấn Kiệt nhớ tới vợ Giai Nhiên, nhìn bề ngoài cô ta là người tương đối cứng rắn, chưa bao giờ thấy nũng nịu, hoặc nói những lời yêu đương lãng mạn với Giai Nhiên. Sự cứng rắn của người phụ nữ đó liệu có đồng nghĩa với việc cô ấy không có quyền đòi hỏi đức lang quân phải chung thủy với mình hay không?

Đình Tuấn Kiệt nhớ tới vợ mình, tính cách của vợ anh với vợ Giai Nhiên rất giống nhau. Bỗng chốc hình ảnh vợ anh và vợ Giai Nhiên hòa làm một, khiến Đình Tuấn Kiệt có liên tưởng rằng Giai Nhiên và người tình mới của anh ta đang vui vẻ trong kia có khác gì anh và con gái ngài Chủ tịch đêm ngày bên nhau? Anh lắc đầu, anh và Giai Nhiên khác hẳn nhau, bởi một người hành động vì bản thân, còn người kia là vì người thân.

Anh vội vàng bước tới phòng Tiểu Nê. Anh muốn nói cho cô mọi thứ về Giai Nhiên để cô quên đi mối tình này.

“Tiểu Nê không còn yêu Giai Nhiên nữa thì có lợi gì cho mình kia chứ?” Đinh Tuấn Kiệt nghi ngờ tự hỏi. Không có được đáp án hoặc đáp án lại quá đáng sợ - Tiểu Nê là con gái ngài Chủ tịch Hội đồng quản trị.

Anh giờ tay đẩy cửa phòng Tiểu Nê, cô nàng đang nhàn rỗi xem tiểu thuyết. Trông điệu bộ cô nàng thật thành thoi. Bỗng Đinh Tuấn Kiệt có cảm giác trân trọng đối với những cô bé đơn giản giống như Tiểu Nê.

“Tiểu Nê.” Anh gọi to. Anh tự cảm thấy đáng về mình lúc này chắc hẳn rất buồn cười.

“Có việc gì vậy? Chán đời hử?”

Tiểu Nê quay lại, trông cô thật tươi tắn, một cô gái vô tư, thật hạnh phúc biết bao! Đinh Tuấn Kiệt đang tưởng tượng phản ứng của Tiểu Nê sau khi biết chuyện, anh phân vân, hay là không nên nói nữa để không phá hỏng sự thuần khiết của cô bé. Tiểu Nê thích Giai Nhiên thế cơ mà, tại sao lại bắt cô bé phải buồn phiền, hãy cứ để cô bé vui vẻ như trước kia đi.

“Ừ... em phải ngủ sớm đấy.” Đinh Tuấn Kiệt lắc đầu, gượng cười rồi vội vã bước ra ngoài.

“Này anh giai, anh mở cửa phòng gái chưa chồng chi để bảo em nên ngủ sớm thôi à? Anh có bị điên không đấy? À em biết hết rồi, nhìn điệu bộ anh cứ lấp lỏp, do dự không quyết như vậy có phải muốn bực bực với em nhưng lại sợ bị từ chối

nên không dám phải không? Được, em cho anh hai phút để bộc bạch đây! *Come on! Speaking!*”

“Trí tưởng tượng của em phong phú quá đấy, xin lỗi đã khiến em phải bận tâm.” Đình Tuấn Kiệt tức run người, quay người bỏ đi. Nếu sớm biết thế này anh đã không đi tìm con bé chanh chua này. Anh mặc kệ không thèm để ý nữa.

Nhưng ba ngày sau, Tiểu Nê cũng phát hiện ra. Khi cô nàng tận mắt nhìn thấy Giai Nhiên thân mật đi cùng một người phụ nữ khác không phải là vợ anh ta, cô gần như đã sụp đổ hoàn toàn.

Khi đi làm về, bước vào khu nhà Đình Tuấn Kiệt nhìn thấy vật gì đó cứ sáng lóe trong bụi cỏ. Đầu tiên anh tưởng là rơm nhưng sau đó anh nghĩ lại, vậy rơm không bóng đến thế. Nhìn kĩ lại thì ra là Tiểu Nê. Cô nàng đang ngồi bên lề đường, vật sáng lấp lánh kia chính là hoa tai của cô.

“Tiểu Nê? Em đang làm gì ở đây?” Anh thắc mắc hỏi. Anh rất ngạc nhiên khi Tiểu Nê ngẩng đầu lên, khuôn mặt cô đầm lệ, “Tiểu Nê...”

Trông đáng vẻ đáng thương của Tiểu Nê, cùng đôi mắt đầm lệ giống như mắt nai khiến Đình Tuấn Kiệt sững người, anh có cảm giác rất lạ cứ dâng lên đến ngực, cảm thấy căng tức khó chịu.

Vừa nhìn thấy Đình Tuấn Kiệt, Tiểu Nê đứng bật dậy, cô ghen ngào hỏi: “Tại sao? Tại sao? Anh Giai Nhiên rõ ràng đã

có vợ rồi! Anh Giai Nhiên đã có vợ thật rồi mà, vậy mà anh ta còn đi với người phụ nữ khác? Anh ấy còn yêu bao nhiêu người phụ nữ nữa đây?”

Tiểu Nê vừa khóc vừa lau nước mắt, nước mũi vào vai Tuấn Kiệt, anh có cảm giác cô vừa nghi ngờ, vừa thất vọng lại rất đau lòng nữa. Đây chính là Lâm Tiểu Nê, cô thật ngây thơ. Theo cách nghĩ của cô, anh và em ở cùng với nhau thì chắc chắn anh thích em. Mãi mãi với trái tim thuần khiết như thế cô sẽ không bao giờ hiểu được giới đàn ông tại sao lại phản bội.

Phản ứng lúc này của cô như thể cô bị bắt phải chấp nhận mọi tội ác, xấu xa trong xã hội, thật khó khăn đối với cô. Đinh Tuấn Kiệt tự nhiên ôm Lâm Tiểu Nê, anh lựa lời khuyên cô đừng khóc nữa. Sau đó anh cùng Tiểu Nê đi dạo vòng quanh khu nhà, anh giúp Tiểu Nê giải thích những thắc mắc mà cô không hiểu. Anh giải thích cho cô đàn ông khác với đàn bà, đàn ông ngoài tình yêu còn có dục vọng nữa. Đàn ông cần có gia đình nhưng cũng muốn có cả ham muốn tình cảm mãnh liệt.

“Đàn ông khác hẳn với cô gái giống như em, cô bé ạ.”

Sự chiều chuộng khi nói từ “cô bé” của Đinh Tuấn Kiệt kết hợp với những lời khuyên dịu dàng khiến Tiểu Nê bình tĩnh trở lại.

“Anh chẳng phải cũng là đàn ông giống như anh Giai Nhiên đúng không nào?” Tiểu Nê nói nhát gừng từng từ một khiến Đinh Tuấn Kiệt bất ngờ không kịp phản ứng.

“... Nào, đi thôi! Về nhà đi! Gần 12h rồi, có lẽ bố mẹ nuôi ngủ rồi cũng nên.” Đình Tuấn Kiệt tránh ánh mắt xoi mói của Tiểu Nê, anh chàng lảng sang chủ đề khác.

Bỗng Tiểu Nê ngồi im.

“Em không đi nổi nữa, chân em tê hết rồi.”

“Lại giờ trò gì nữa đây? Phải làm gì bây giờ?”

“Hay là... giống lần trước đi, anh công em nhé!”

“Đừng hòng.”

“Mặc kệ, em không đi nổi nữa.”

“Rốt cục em có đi không nào?”

Cô bé lắc đầu, giả bộ đáng thương.

Nhìn thấy cảnh tượng đó anh lại tức giận đi thẳng, vừa đi vừa lẩm bẩm một mình: “Cô nghĩ cô là ai kia chứ? To như con bò mộng thế kia lại không đi được? Ai thèm để ý tới cô chứ?”

Đi được một đoạn, quay đầu lại anh vẫn thấy Tiểu Nê ngồi lì chỗ cũ.

“Anh sợ em rồi đó, trèo lên đi! Em vẫn còn dám kia à? Không biết tới khi nào mới trưởng thành đây?... Mà em nhẹ nhàng một chút được không? Chờ anh ngồi xuống đã! Đồ đánh đá cá cày!”

“Ha, ha,... Đình Tuấn Kiệt à, anh thật là người tốt! Em biết thế nào anh cũng không bỏ rơi em mà. Khổ nhục kế đã

thành công. Nói thực nhé, ngoài về bề ngoài anh giống con gái ra... những thứ khác tiểu thư đây thấy cũng được đấy.”

“Em còn ở đây mà nói nữa à? Nếu anh không quay lại đón, em định cứ đứng cả đời trong gió thế này à?”

“Không đâu! Em biết anh sẽ quay lại đón em. Em biết mà.”

“Dựa vào đâu mà chắc thế?” Đinh Tuấn Kiệt nghĩ thầm, bởi cô là con gái ngài Chủ tịch ư? Đinh Tuấn Kiệt lại cảm thấy tự ti.

“Bởi anh là đàn ông mà, anh nhất định sẽ bảo vệ cho em.”

Tiểu Nê vòng tay qua cổ anh nũng nịu nói. Có lẽ lúc đó màn đêm mờ ảo khiến anh mơ hồ, anh cảm thấy rung động khi nghe thấy câu nói của cô. Đinh Tuấn Kiệt sững sờ một lát.

“Tuy rằng trông anh không giống lắm.”

“Em nói gì thế?” Anh dọa cô rồi nhay ra khỏi vườn hoa.

Vườn hoa trống vắng, chỉ có tiếng côn trùng đầu hạ và tiếng chim thỉnh thoảng cất lên. Thế nhưng lại tràn ngập tiếng cười và tiếng réo của Tiểu Nê, rất tự nhiên, rất thật. Tiếng chuông chùa từ xa vọng lại, cứ ngân nga ngân nga.

Về tới nhà mọi người đều ngủ rồi. Trước khi chui vào phòng cô nàng còn ra về bí mật nói với Tuấn Kiệt: “Em cảm thấy anh thay đổi rồi, thay đổi theo chiều hướng tốt.” Không hiểu cô ta có ý gì? Lẽ nào trước đây mình rất xấu ư? Hôm nay thiên sứ lại khen mình, vậy thì phải vui lên mới được. Thế là trước khi đi ngủ, Đinh Tuấn Kiệt cứ sung sướng cười mãi.

Em rất vui vì có anh ở bên

Đình Tuấn Kiệt đi công tác. Anh ấy đi Hàng Châu. Tôi có cảm giác Hàng Châu ở rất xa. Bố mẹ lại đi Bắc Hải Nhật Bản xem hạc rồi, trước khi đi tôi còn trêu hai người là già rụng hết cả răng mà còn bày đặt lãng mạn. Cười chán rồi lại cảm động, bởi tôi rất ngưỡng mộ tình yêu của họ. Bỗng nhiên nhà tôi yên tĩnh hẳn, tôi cũng cảm thấy cô đơn.

Tôi sắp sửa tốt nghiệp, bạn học rất lưu luyến; tôi lại có cảm giác ngầy ngỗ đối với việc sắp sửa phải rời xa ngôi trường đại học. Giai Nhiên nói đùa là tôi muốn tốt nghiệp nhanh hơn một chút để còn sớm lấy chồng. Không cần phải suy nghĩ nhiều tôi cũng hiểu anh ta đang trêu tôi và Đình Tuấn Kiệt.

Đối với việc Giai Nhiên ngoại tình, tôi cứ canh cánh trong lòng, nhưng lâu rồi tôi cũng quên dần, người ta có kiểu sống riêng của người ta mà.

Đình Tuấn Kiệt khen tôi đã trưởng thành hơn. Tôi rất vui. Trong nhà chỉ còn có thím Trương, ngày nào cũng vậy ăn hết

một bát, tôi trở về phòng mình, không xem tivi thì lên mạng. Tôi bỗng chẳng thích đi đâu, cứ cảm thấy trống vắng thế nào ấy, hình như thiếu thứ gì đó. Nói tóm lại tôi cảm thấy mỗi ngày thức dậy chẳng có ý nghĩa gì.

Trước kia mỗi khi thức dậy, lại muốn ngay lập tức tới phòng bên trên anh ta. Chỉ tưởng tượng ra cảnh anh ta trợn mắt, phùng mồm đã cảm thấy hay lắm rồi. Bây giờ thằng cha ấy đi rồi, cảm thấy buồn tới mức hát cũng chẳng muốn hát nữa.

Tôi cũng chẳng phí sức để nghĩ xem quan hệ giữa tôi và Đinh Tuấn Kiệt là gì bởi tôi đang còn trẻ mà. Mà lúc trẻ được sống chung dưới một mái nhà với một chàng trai tài giỏi như vậy cho dù có không xảy ra chuyện gì thì đó cũng là hồi ức lãng mạn đáng nhớ.

Một mình tôi ngồi im lặng trong phòng, sau đó lấy ra một trang giấy trắng rồi ngồi viết lung tung. Tôi liệt kê các ưu điểm và nhược điểm của Tuấn Kiệt ra giấy rồi nhận ra ưu điểm vẫn nhiều hơn.

Vương Giả trèo ra cửa lim dim ngủ. Tôi đập nhẹ chân xuống sàn, ngay lập tức nó cảnh giác ngẩng đầu nhìn tôi, lại còn lườm tôi một cái rất đáng yêu rồi ngủ tiếp. Hành động của nó khiến tôi bật cười.

Tự cảm nhận thấy mình quá vô vị, tôi tự hỏi không biết phải làm gì để sống qua hôm nay đây.

Hay là sang nhà Giai Nhiên chơi? Nhưng chị dâu đã đi công tác về rồi, Giai Nhiên và chị ấy lại thể hiện là một cặp vợ

chống hạnh phúc. Dường như việc Giai Nhiên ngoại tình không ảnh hưởng tí nào tới hạnh phúc của họ. Hằng ngày Giai Nhiên thức dậy liền uống sữa vợ đã chuẩn bị cho; tới giờ cơm trưa, Giai Nhiên tự mình lên gác thân mật gọi vợ: “Phu nhân à, cơm chín rồi”, trông anh rất tự nhiên, vui vẻ. Họ đúng là đôi vợ chồng khiến người ta ngưỡng mộ.

Tôi nghĩ, vợ Giai Nhiên đang cười rất hạnh phúc như thế, có khi nào chị ấy tưởng tượng nổi Giai Nhiên lại nói câu “phu nhân” ngọt như mía lùi kia với một người con gái khác chăng? Nghĩ đi nghĩ lại, tôi nhận thấy hai người bọn họ đều đang vui trong nỗi buồn.

Các bạn học của tôi đang bận túi bụi tìm việc, phỏng vấn... còn tôi thì không phải bận tâm. Bố tôi đã sắp xếp cho tôi một chỗ không chê vào đâu được, điều này càng khiến tôi cảm thấy cô độc.

Theo ý bố mẹ, cả đời này tôi phải làm một bác sĩ. Nhưng thực ra tôi lại muốn cả ngày ở nhà rồi suy nghĩ viễn vông về những thứ mình thích. Tôi nghĩ, phụ nữ sinh ra có tố chất làm nhà văn, trong đầu họ tưởng tượng rất nhiều điều kỳ quặc, nếu họ viết những điều đấy ra chắc chắn sẽ rất hấp dẫn.

Tôi là một người quyết đoán, trong đầu mà đã nghĩ ra cái gì thì phải quyết tâm làm bằng được. Cũng giống như lúc này, một giây trước đây tôi đang nghĩ: “Cuối tuần này thật buồn, chi bằng mình đi Hàng Châu tìm Tuấn Kiệt chơi”, một giây sau đó tôi đã xếp đồ đạc rồi gọi điện đặt vé máy bay.

Tôi đã từng tới Hàng Châu khi còn rất nhỏ, trong hồi ức của tôi hầu như không còn ấn tượng gì về vẻ đẹp nơi đây nữa. Thế là Hàng Châu trong tâm tưởng tôi lại khiến tôi phải hướng về đó.

Lúc tôi tới Hàng Châu đã là buổi chiều, Đinh Tuấn Kiệt bất chợt có việc nên không đến đón tôi được. Anh dặn tôi cứ đi dạo, ngắm nghía phố phường một mình.

Tôi lang thang ngắm sơn ngoạn thủy, chẳng mấy chốc đã chạng vạng tối. Đang định lấy điện thoại gọi cho Đinh Tuấn Kiệt, chợt tôi sợ lạnh hết sống lưng phát hiện điện thoại đã mất.

Về mặt thất thần như mất sổ gạo của tôi khiến dòng người đi lại trên đường phố Hàng Châu không khỏi tò mò dõi mắt theo. Họ nhìn thấy tôi sốt ruột lục tung trong túi xách, đến lúc không kiên nhẫn nữa tôi liền đổ hết mọi thứ trong túi ra ghế, nhưng cũng chẳng tìm thấy gì. Đột nhiên tôi cảm thấy uất ức, muốn khóc mà không khóc nổi.

Điện thoại mất đồng nghĩa với việc tôi đã đánh mất Đinh Tuấn Kiệt bởi tôi không nhớ số điện thoại của anh. Tệ hơn nữa khi mất điện thoại, do quá sốt ruột tôi quên mất địa điểm đã hẹn với Tuấn Kiệt. Trong lúc chẳng biết làm gì, tôi nhảy đại vào taxi. Lái xe hỏi tôi đi đâu, khi nhận được câu trả lời không biết anh ta cứ guồng guồng lờm nguýt. Vừa lái xe anh chàng vừa liếc trộm tôi, thắc mắc không hiểu tôi có phải là loại ngồi xe quýt tiền không.

Cuối cùng thì tôi cũng tỉnh ra, lúc tôi nhớ được hai chữ cuối của điểm hẹn đã là 1h sáng. Tôi ép lái xe chạy lòng vòng trong thành phố, may mà không nhớ sai, cuối cùng cũng nhìn thấy Đình Tuấn Kiệt mặt cắt không còn giọt máu, đứng ngồi không yên đi hết đầu này lại đến đầu kia của bến xe.

Vừa nhìn thấy tôi, anh chàng sốt sắng hỏi han xem có xảy ra chuyện gì không hay với tôi hay tôi đã gặp phải kẻ xấu. Tôi trả lời không có chuyện gì, cuối cùng không kiên nhẫn lâu hơn nữa tôi bật tai lại. Thế là bị mắng một trận nên thân. Xem ra anh chàng đã tức giận đến cực điểm rồi.

Một tiếng sau, tiếng mắng nhỏ dần, khoảng cách giữa các câu càng lúc càng lâu. Cuối cùng anh buông một câu như tiếng nổ cuối của băng pháo: “Lần sau mà cứ thế này thì đừng trách tôi không quan tâm nhé!”

Tôi bỏ tay bật tai xuống, thở phào nhẹ nhõm. Tôi cảm thấy lạ rằng không hiểu tại sao anh chàng lại phản ứng mãnh liệt đến thế.

“Biết rồi, mà cũng có chuyện gì xảy ra với em đâu, chẳng qua chỉ ngồi trên taxi gần bốn tiếng thôi mà.”

“Hừ” Anh tỏ vẻ bất lực đi về phía trước, “Tôi mặc kệ cô!”

“Đình Tuấn Kiệt!”

“Việc gì?”

“Em đói rồi, em đã ăn cơm đâu.”

“Còn kêu à, tôi tưởng cô ngắm cảnh đẹp no rồi. Tôi thì chẳng vấn đề gì, cùng lắm thì cũng quên được thôi.”

“Anh lại ghen cả với thiên nhiên tươi đẹp này hử?” Tôi nhảy lên phía trước cười xun xoe rồi lắc lắc tay anh nũng nịu: “Anh trai tốt của em...”

“Em... em định làm gì thế?” Anh đẩy mạnh tôi ra rồi nhắc lại: “Em đang làm gì thế?”

Tôi không ngờ anh lại hành động như thế, sững sờ một lát rồi hỏi: “Người em có mùi à?”

“Em có phải là con gái không đấy?” Anh chàng ngạc nhiên hét tướng lên.

“Xin lỗi, em quên mất rồi.”

Đình Tuấn Kiệt tỏ vẻ khó chịu bĩu môi.

“Em cũng không cố ý mà. Bởi anh là đàn ông nhưng sự thật này quả thực rất khó để người ta nhớ được, cũng không thể hoàn toàn trách anh, em cũng có lỗi mà. Ha, ha, ha...”

Nhìn mặt anh chàng lúc xanh lúc trắng trông đến là hay khiến tôi hiểu ra một điều tại sao mấy ngày này tôi lại cô đơn thế.

“Tiểu... Tiểu Nê! Em thật xấu xa! Đứng lại cho anh! Đừng chạy!”

“Ha, ha ,ha... Không chạy là con in.”

Đêm mùa hạ, trên đường phố vắng vẻ, tôi cười như nắc nẻ, chạy cật lực; Đình Tuấn Kiệt gắng sức đuổi đằng sau. Tình cảnh lúc ấy khiến người ta dễ liên tưởng tới trò chơi của trẻ con. Do tốc độ chạy của tôi hơi đáng thất vọng, thế là cảnh âm áp mùa hè như trên chỉ kéo dài năm phút.

Sau khi Đình Tuấn Kiệt dẫn tôi đi ăn cơm xong, đột nhiên trên quảng đường từ nhà hàng tới khách sạn tôi rất muốn được nắm tay anh. Tự nhận thấy mình có ham muốn đó, tôi đỏ bừng mặt vì ngượng, tự dưng tôi e ngại không muốn đối mặt với anh.

Lúc tôi đang liếc nhìn anh thì bị anh bắt gặp. Trong đôi mắt trong sáng của anh tôi nhận thấy không có sự chế giễu, anh chỉ dịu dàng nhìn tôi cười rồi nói: “Cô bé ngốc nghếch.”

Tôi thấy mình đã bị đánh gục bởi anh chàng đẹp trai sống chung dưới một mái nhà với mình gần một năm nay.

Tôi vẫn còn nhớ rõ hôm đó khoảng cách giữa tôi và Tuấn Kiệt rất gần, dường như không cần phải thở quá mạnh. Mùi đàn ông cứ xộc vào mũi tôi, lúc đó rất mệt, nhưng tôi có thể chịu đựng được mọi sự kích động của toàn thân để đổi lại sự vui vẻ trong lòng.

Trở về khách sạn, Đình Tuấn Kiệt giúp tôi thuê một phòng cạnh phòng anh. Anh ngồi một lát rồi dặn tôi phải ngủ sớm rồi đi ra. Ngày hôm sau tỉnh dậy tôi nhận ra mình đang ngủ trong phòng của Tuấn Kiệt. Hình như tôi qua sau khi tắm xong tôi đã cảm thấy đói liền bảo Tuấn Kiệt mua cho tôi đồ ăn đêm. Tới lúc anh mua về tôi đã ngủ như chết trên giường của anh. Tôi đó Đình Tuấn Kiệt phải nằm trên sofa. Ngày hôm sau anh cứ oán trách tôi rất giỏi trong việc đập chẵn.

Tôi vốn là người không hay để bụng nên chỉ một lúc đã quên ngay việc này. Sau đó là sáu ngày vui chơi, nhưng chỉ có

một mình tôi bởi Đinh Tuấn Kiệt quá bận. Tôi thoải mái đến mức có thể đánh một giấc trên đường đi chơi. Tôi có cảm giác rất mới lạ và lưu luyến đôi với Hàng Châu. Buổi tối trở về khách sạn, thường thì tôi phải chờ một lát Đinh Tuấn Kiệt mới về.

Sáu ngày trôi qua rất nhanh. Tôi cảm thấy thái độ của Tuấn Kiệt không bình thường chút nào, tôi cũng không hiểu đó là thái độ quá nhiệt tình hay quá lạnh nhạt nữa.

Trên cùng chuyến bay về Trùng Khánh, Đinh Tuấn Kiệt còn dặn dò tôi không được tính chuyện yêu đương trong trường bởi sinh viên nam trong trường đều là loại vô trách nhiệm.

Điều này đủ khiến tôi cảm thấy kinh ngạc, bởi gần một tháng trước chính tai tôi nghe thấy anh và Giai Nhiên ngêu rằng: “Tuổi thanh xuân ngắn lắm ai ơi, vì thế hãy cố tận hưởng thời gian yêu đương trong sáng trong học đường. Đã thích phải theo đuổi, anh ủng hộ cậu.” Tôi cho rằng khi anh ta ở trong trường đã từng bị đả kích về chuyện này.

Khi trở về nhà, những lúc Đinh Tuấn Kiệt và Giai Nhiên đánh cờ, Giai Nhiên thỉnh thoảng lại nhắc tới chuyện tôi chạy tới Hàng Châu tìm Đinh Tuấn Kiệt.

“Cô bé này chạy tới Hàng Châu, rõ ràng đã làm mất điện thoại lại còn không nhớ được địa điểm hẹn tôi nói với cô ta. Anh xem có bức không chứ?”

Sau đó Giai Nhiên mắng tôi một trận nên thân, anh ta kết luận quên trước quên sau là bản tính của tôi. Từ nhỏ đến giờ vẫn chưa thay đổi, sau này ắt sẽ phải chịu thiệt thòi. Mắng một

hồi xong anh lại dịu dàng hỏi hai đứa sống chung với nhau lâu như vậy đã có chuyện gì xảy ra chưa?

Tôi vội vàng thanh minh: “Làm gì có chuyện gì.”

“Sao lại không có chuyện gì, đây là chuyện đương nhiên thôi mà. Đình Tuấn Kiệt vốn đã có ý với em, chỉ có em chậm hiểu mà thôi.”

Đình Tuấn Kiệt lườm Giai Nhiên một cái rồi trách anh ta quá lảm chuyện. Tôi xông lên trước đâm đá túi bụi vào người Giai Nhiên. Sau đó Giai Nhiên hét toáng lên nhờ vợ tới trợ giúp. Sau trận lộn xộn đó, tôi lại lật bàn cờ của hai người.

Giai Nhiên vừa thu dọn bàn cờ vừa nói với tôi: “Sao em lại có thể chậm hiểu thế nhỉ?”

Lại một lần nữa Giai Nhiên mắng tôi chậm hiểu. Chính tôi cũng không hiểu nổi thực sự tôi có chậm hiểu hay không nữa. Nhưng tôi biết từ chuyến đi du lịch Hàng Châu, tôi và Đình Tuấn Kiệt đã gần gũi nhau hơn, đặc biệt là trong đêm đầu hạ đáng nhớ ấy.

Về sau tôi cứ nhớ lại mục tiêu của những ngày đó: “Vui vẻ suốt ngày, từ sáng đến tối.”

Nụ hôn đầu tiên

Mỗi quan hệ giữa Tiểu Nê và Đinh Tuấn Kiệt đã tiến lên một nấc nữa. Điều đó được thể hiện cụ thể qua cách thức dậy vào buổi sáng của Đinh Tuấn Kiệt. Trước đây anh để chuông hẹn giờ, bây giờ thói quen đó được thay bằng tiếng hát của Tiểu Nê. Sau đó hình thành phản xạ có điều kiện, anh sẽ biết trời sáng nếu nghe thấy cô ấy hát, đặc biệt là hát các bài của Châu Kiệt Luân. Có lần anh tỉnh giấc nhưng khi xem đồng hồ mới có 2h15.

Anh choàng dậy hỏi Tiểu Nê rốt cuộc đã có chuyện gì, cô nàng vừa cầm cốc vừa lạnh lùng phán: “Uống nước.” Hóa ra cô nàng đang đêm khát nước liền đi tìm nước, quen mồm lại ngâm nga vài câu. Tiểu Nê hiện là sinh viên năm thứ tư, bây giờ đang là học kỳ cuối.

Hiện giờ cô nàng đang cố gắng viết luận văn. Ba tháng trước lên mạng tìm được một bài, cô nàng xào xáo thành bài luận văn của mình rồi nộp cho giáo viên. Đinh Tuấn Kiệt khuyên cô không nên làm như thế, Tiểu Nê kiên quyết không

thừa nhận mình sao chép. Cô còn lấu cá bao biện đó là mình chỉ bắt chước mà thôi, lại còn tố cáo quá nửa lớp cũng sao chép trên mạng mà. Một tháng sau luận văn của Tiểu Nê bị trả lại, yêu cầu làm lại. Tiểu Nê cảm thấy bất mãn bởi mọi người đều sao chép tại sao chỉ có mình cô ta đen đủi.

Đình Tuấn Kiệt tìm hiểu mới biết bài luận văn Tiểu Nê sao chép vô tình lại chính là bài luận văn nổi tiếng nhất, là tác phẩm gây chấn động trong giới y học toàn quốc của hiệu trưởng trường cô.

Thế là hiện giờ cô nàng phải viết lại, cô nàng bận đến mức chẳng có thời gian chơi bởi; thế nhưng cô nàng vẫn dành thời gian làm sùi cào trong buổi sinh nhật của Đình Tuấn Kiệt. Nhưng sùi cào cô làm chẳng khác gì bánh bao, vỏ dày đến mức luộc mãi vẫn chưa chín hết. Đình Tuấn Kiệt phải giúp cô nàng đổ nước cho Vương Giả uống bởi cô nàng không có thời gian.

“Trông bọn mình giống như đôi vợ chồng trẻ ấy nhi?”
Đình Tuấn Kiệt cười bình luận.

Tiểu Nê đỏ bừng mặt.

Con gái thật rắc rối, dường như khi Tiểu Nê đang khoái làm “con trai”, cô còn còi mớ một chút. Nhưng chỉ cần khuyên cô trở lại với giới tính của mình, liền bị cô tặng cho quả đấm.

Được nhìn Tiểu Nê sôi nổi là chuyện rất hay, dưới ánh mặt trời rực rỡ, bát đĩa cốc tách sáng bóng sạch sẽ toát lên vẻ ấm cúng gia đình. Tiểu Nê đang vui vẻ nấu cơm. Lúc này bạn

đang nhìn thấy một Tiểu Nê vui vẻ, do vậy rất khó tưởng tượng nổi chỉ cách đây mấy ngày cô nàng hung dữ như sư tử cái mắng chửi tất cả mọi thứ khiến cô khó chịu, thậm chí chỉ là một đoạn quảng cáo.

“Hãy tỉnh tâm để phụ nữ chúng ta mãi được đẹp như thế...” Một đoạn quảng cáo trên tivi, “Hãy để phụ nữ hạnh phúc nói.”

“Sao mà quảng cáo lắm thế kia chứ? Lại còn để cho một bà già lên thuyết trình về cái đẹp nữa chứ! Bà chết đi cho rảnh chợ. Đồ ếch già béo phì!” Cô nàng khoa chân múa tay gào thét. Nếu Tuấn Kiệt không ngăn kịp cô nàng đã phi luôn chiếc ghế đôn của bộ sofa vào tivi rồi.

Trùng Khánh mới trải qua dịch Sars và tiếp theo là đợt nóng khủng khiếp, do vậy cô nàng nóng tính cũng là điều dễ hiểu, nhưng biểu hiện của Tiểu Nê thật không chấp nhận nổi.

Buổi tối hôm đó Tiểu Nê bảo Đinh Tuấn Kiệt đi mua hộ cô “băng vệ sinh”.

“Đàn ông... sao lại có thể đi mua thứ đó kia chứ?” Đinh Tuấn Kiệt đang đấu tranh tinh thần.

“Ôi dào, bảo anh đi thì anh cứ đi! Người ta cũng không nhận ra anh là đàn ông đâu mà lo.”

...

Ngày hôm sau, Tiểu Nê nói với anh, phụ nữ trong mấy ngày đó thường hay bị đau bụng nên rất dễ cáu. Đinh Tuấn

Kiệt nhận xét cô hơi quá đáng. Tiểu Nê khó chịu xua tay: “Ồi dào, làm đàn ông thì phải chịu khó.”

“Sáng nay đau dễ sợ luôn.” Cô nàng than phiền lúc ăn sáng.

Rất dễ nhận ra điều này bởi đến Vương Giả cũng bị cô nàng đá vào găm giường Đình Tuấn Kiệt.

“Tiểu Nê à, em không thể chịu một chút được à?”

“Ồi dào, làm đàn ông thì phải chịu khó một chút đi mà.”
Lại là câu nói khiến người ta không thể bác bỏ được.

Mấy ngày sau đó cô nàng lại có thể vui vẻ hát hò, cả ngày trông rất hạnh phúc, dịu dàng ở trong bếp làm cơm cho Tuấn Kiệt vì thím Trương phải về quê thăm con bị ốm. Đình Tuấn Kiệt cảm thấy khi Tiểu Nê vui vẻ là khoảng thời gian rất đẹp.

Thím Trương trước khi về quê vẫn canh cánh trong lòng lo cho Tiểu Nê và Đình Tuấn Kiệt, nhưng khi nghe Lâm Tiểu Nê thể sống thể chết có thể chăm lo chu đáo cho Đình Tuấn Kiệt thì bà mới yên tâm, vội vàng về quê.

Tiểu Nê thể sống thể chết có thể chăm sóc Đình Tuấn Kiệt chu đáo, cô nàng đã làm được. Cô cho anh ăn liền ba bữa món tù của cô, tiếc là tay nghề của Tiểu Nê chỉ đạt trình độ sơ cấp, vẫn còn phải được khai hóa thêm.

Đình Tuấn Kiệt hồ nghi hỏi: “Em thực sự biết nấu à?”

“Đương nhiên rồi, anh không nhìn thấy em có ngoại hình rất thích hợp để làm bếp hay sao?” Tiểu Nê vừa nói vừa đập một quả trứng vào bát.

“Vây em biết nấu món gì?”

“Com rang trứng.” Vừa nói cô lại tiếp tục đập một quả trứng nữa.

“Ngoài món đó ra còn có món nào nữa không?”

“Đương nhiên là còn chứ, anh đừng khinh thường bàn lĩnh của em được không?” Tiểu Nê đang đập quả trứng thứ ba, nghe Đinh Tuấn Kiệt nói vậy cô nàng tỏ vẻ tức giận cứ khua khua tay trông đáng vẻ như là bị oan lắm.

“Thế em còn biết nấu món gì nữa?”

“Trứng rang com.” Cô nàng thản nhiên trả lời.

“...”

Đinh Tuấn Kiệt không hỏi nữa, anh đã rõ trình độ nấu nướng của Tiểu Nê rồi. Anh tiếp tục nhìn thấy Tiểu Nê đập tiếp quả trứng thứ tư vào bát. lát sau anh nghe thấy Tiểu Nê nói thầm: “Này! Em chỉ đập có hai quả trứng tại sao lại có tới bốn lòng đỏ nhỉ?”

Sau đó cô quay lại nói với Đinh Tuấn Kiệt: “Hình như lúc nãy anh có nói với em chỉ cần đập hai quả trứng là đủ rồi đúng không?”

“Đúng vậy.” Đinh Tuấn Kiệt trả lời.

“Em biết rồi.” Nói xong cô nàng lại tiếp tục nấu nướng.

Nhìn cô bé cứ loay hoay bận bịu trong bếp, có cảm giác mình giống như một anh chồng đang mỉm cười ngắm cô vợ bé

xinh đẹp của mình. Đình Tuấn Kiệt bất giác sợ hãi cái ý nghĩ bất ngờ đó, anh cảm thấy mình có lỗi với người vợ ở quê nhà. Buổi tối dường như anh chàng đã không thể chịu được lâu hơn nữa liền dẫn Tiểu Nê sang nhà Giai Nhiên ăn.

Đúng lúc mọi người đang ăn ngon, Tiểu Nê khoái chí khoe với Giai Nhiên bữa trưa hôm nay do cô nấu, hơn nữa lại còn đập được hai quả trứng, quả nào cũng có hai lòng đỏ nhé.

May mà thím Trương nhớ hai người nên về quê được hai ngày đã quyết định ra; nếu không thì... cứ nghĩ tới món cơm rang của Tiểu Nê anh lại sợ run người.

Tối nay Đình Tuấn Kiệt phải làm thêm, lúc rời khỏi công ty đã rất muộn rồi. Đi trong đêm mùa hạ Trùng Khánh, anh nhìn thấy các đôi tình nhân cứ vai kề vai sóng bước bên nhau dưới ánh đèn, thật lãng mạn và tình tứ.

Đình Tuấn Kiệt bất giác cảm thấy xót xa, đột nhiên anh nhớ tới Tiểu Nê. Nếu Tiểu Nê có mặt ở đây thì anh sẽ không phải cô đơn đến thế. Tự nhiên ham muốn mãnh liệt “hy vọng Tiểu Nê có mặt ở đây” cứ dần lớn mạnh trong tâm tưởng anh.

Rồi anh chợt sợ hãi nhận ra mình quá nhớ cô bé nên đã xuất hiện ảo giác, bởi anh thấy cô bé ngồi trên ghế ở đầu đường đang nhìn mình cười rất giống với Tiểu Nê.

“Này, anh bị dớ hơi rồi à?” Tiểu Nê đứng dậy hét toáng lên.

Hóa ra không phải là ảo giác.

“Sao em lại ở đây? Có hẹn à?” Đình Tuấn Kiệt băn khoăn.

“Hẹn cái đầu anh ấy! Người ta đến đón anh mà.” Tiểu Nê cố nói to để giấu sự xấu hổ.

Tiểu Nê ngồi trên ghế đầu đường trong đêm để đợi Tuấn Kiệt đi làm về. Sự việc này khiến Đinh Tuấn Kiệt vừa cảm thấy mâu thuẫn vừa cảm thấy ảm áp trong lòng.

Sau đó hai người cùng đi về nhà, ngồi trên taxi Đinh Tuấn Kiệt cảm thấy có gì bức rút, đến thờ anh cũng không dám thờ mạnh. Anh liếc trộm Tiểu Nê, lúc này mặt cô nàng đỏ bừng và cô giả vờ chăm chú ngắm móng tay mình.

Đinh Tuấn Kiệt rất muốn hỏi tại sao hôm nay lại tới đón anh cùng về. Nhưng Tiểu Nê lúc thì nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ, lúc lại lấy điện thoại nhắn tin, nói chung cô nàng cố tình không tạo điều kiện cho anh.

Thôi thì mặc kệ vậy.

Lúc họ cùng về tới nhà, ánh mắt thím Trương vừa ngạc nhiên vừa vui mừng.

Nhưng khi đặt chân vào cửa rồi, họ được tiếp đón không như nhau nữa. Chẳng hạn, Tiểu Nê vừa về đã có thể thay được dép trong nhà do Vương Giả cấp đến, còn Đinh Tuấn Kiệt thì phải tìm dép khắp nơi. Con chó chết tiết sau trận chiến cây xương rồng lần trước nhiễm một thói quen xấu là nó chỉ gặm mỗi dép của Đinh Tuấn Kiệt.

Vừa nhìn thấy chủ nhân bước vào, con chó Vương Giả vừa vẫy đuôi vừa sủa mừng nhảy về phía cô chủ. Sau một tuần nín nó bằng cách chia thịt nạc cho, giờ đây khi Đinh Tuấn

Kiệt về, nó cũng làm động tác để cái đuôi động nhẹ, ngoe ngoáy tượng trưng một hai cái lấy lệ.

Thím Trương tìm thấy dép của Tuấn Kiệt dưới gầm sofa rồi hỏi tại sao về nhanh thế, sao không chơi thêm chút nữa mới về.

Lúc hỏi ánh mắt thím Trương rất lạ, giọng nói rất mơ hồ.

Ăn cơm xong, Tiểu Nê liền đi tắm. Nửa tiếng... một tiếng... vẫn tiếp tục...

Đã mấy lần Đình Tuấn Kiệt định phá cửa xông vào, chắc chắn cô nàng đã chết đuối trong bồn tắm do quá nhiều nước cũng nên. Gọi nhưng không thấy trả lời. Khi Đình Tuấn Kiệt đang làm động tác chuẩn bị cuối cùng để phá cửa, thì Tiểu Nê mở cửa, một lần nữa Đình Tuấn Kiệt lại đâm sầm vào Tiểu Nê. May mà lần này anh chàng làm chủ được tốc độ kịp thời hãm lại do vậy không làm Tiểu Nê ngã, chỉ có điều không kìm chế được vẫn vòng tay ôm lấy Tiểu Nê mà thôi. Tiểu Nê vừa ra khỏi nhà tắm, đang mặc váy ngủ hai dây, do mới tắm xong nên mặt cô đỏ ửng, thêm vào đó lại bị anh chàng Tuấn Kiệt ôm nên toàn thân cô cũng đỏ lên.

Nhận thấy mình quá đường đột nên anh chàng vội vàng lùi về sau hai bước, ngượng ngùng không biết nói gì.

Tiểu Nê đang đi chân trần, khăn buộc trên đầu tuột xuống sau cú va đập với Tuấn Kiệt, mái tóc dài tung ra. Giọt nước cứ rơi tí tách từ đuôi tóc xuống sàn nhà, rơi xuống bờ vai rất đẹp, lăn trên làn da mịn màng của cô...

Lúc này Đinh Tuấn Kiệt tưởng như mình đã gặp được nàng tiên nước ở tận rừng sâu mà không ai biết. Cô nàng đang sợ hãi nhìn Tuấn Kiệt.

“Anh định làm gì thế?” Cô nàng giả vờ giận dữ hỏi.

“Anh... sợ em xảy ra chuyện gì... em đã tắm gần hai tiếng rồi...”

Bởi Đinh Tuấn Kiệt chỉ tắm mười phút là xong, anh cứ nghĩ mãi vẫn không hiểu tại sao phụ nữ tắm lâu như vậy, không hiểu họ làm gì trong nhà tắm kia chứ?

“Anh tưởng tôi giống anh chỉ cần vài phút là xong huh? Đồ nhà quê!” Tiểu Nê lườm Tuấn Kiệt một cái, cô nhìn thấy anh đang ngượng đỏ mặt. Cô nàng bỏ đi, cô đi sát ngang qua anh, anh ngửi thấy mùi thơm đặc trưng của cô, vừa thuần khiết vừa dịu ngọt.

Đến lượt Đinh Tuấn Kiệt tắm, anh chỉ mất năm phút kể từ lúc vào nhà tắm tới lúc ra ngồi trên một góc sofa với Tiểu Nê. Bởi Tiểu Nê nói đang đợi anh.

Tiểu Nê chỉ lườm Tuấn Kiệt một cái rồi lại chăm chú xem tivi, nhưng Đinh Tuấn Kiệt biết nhất định cô nàng đang chê anh là đồ nhà quê. Tiểu Nê nhận xét anh là hình mẫu nhà quê thứ thiệt.

Đinh Tuấn Kiệt suy tư, anh không biết tivi đang phát chương trình gì nữa. Anh nhắm mắt tưởng tượng những gì mình thích. Chẳng hạn như lúc bước vào nhà tắm Tiểu Nê mới tắm xong, trong đó mịt mù hơi nước thơm mùi cỏ huân khiến

anh rạo rức cả người. Tuấn Kiệt thỉnh thoảng liếc qua tivi sau đó lại quay sang nhìn Tiểu Nê rồi tự rút ra kết luận: Tiểu Nê hấp dẫn, đẹp hơn tivi.

Lúc này cô nàng đang rất chăm chú xem tivi, trông nét mặt cô vô cùng sinh động, đáng yêu.

Đình Tuấn Kiệt lại mơ màng, tại sao một cô gái đẹp như Tiểu Nê lại có tính cách giống đàn ông đến vậy, cứ ăn to nói lớn, hùng hùng hổ hổ. Giá mà cô nàng dịu dàng một chút thì tốt biết bao. Đình Tuấn Kiệt đang tưởng tượng cảnh Tiểu Nê dịu dàng chợt nghe thấy tiếng Tiểu Nê mắng:

“Đồ ngốc! Sao không xem tivi lại nhìn em làm gì?”

Đình Tuấn Kiệt tự trách mình lại suy nghĩ viễn vông tới những điều không thể xảy ra, Lâm Tiểu Nê đâu có điểm nào giống con gái. Anh lại nhìn vào tivi nhưng rốt cuộc vẫn không biết đang phát chương trình gì.

Cố cầm cự được khoảng 20 phút không cưỡng nổi cơn buồn ngủ, anh thiếp đi. Trong giấc mơ, anh thấy một người đẹp cười với mình, anh chợt nhận ra nàng rất giống Tiểu Nê.

Bị lay mạnh Đình Tuấn Kiệt chợt thức giấc, Vừa choàng tỉnh, đập ngay vào mắt anh là khuôn mặt Tiểu Nê như được phóng to gấp năm lần; anh thoáng giật mình. Tay của anh lại đang đặt trên vai Tiểu Nê. Đình Tuấn Kiệt có thể chắc chắn một trăm phần trăm khi thiếp đi anh đã mơ một giấc mộng đẹp không tưởng về Lâm Tiểu Nê.

Cảm thấy áy náy, hoang mang không biết phải giải quyết thế nào với vụ việc trên, thế là anh chàng đang gắng sức tìm cách thoát thân.

Lúc này Tiểu Nê vẫn chưa biết Tuấn Kiệt đã tỉnh.

Cô luồn tay dưới cổ Tuấn Kiệt rồi lăm bắm một mình: “Sao thằng cha này nặng quá trời vậy?”

“???” Anh chàng toát mồ hôi hột.

“Ít nhất... theo mình nghĩ cũng phải đến 70 cân.”

“...?” Anh có cảm giác Tiểu Nê đang nhắc anh lên, dường như cô nàng đang muốn kéo anh đi.

“Bình thường... nhìn thằng cha... chỉ mỏng như viên ngói mà... ôi trời! Mẹ ơi! Thằng cha nặng chết đi được...” Cô nàng cố gắng sức.

Đình Tuấn Kiệt tò mò không biết Tiểu Nê đang làm gì, tiếp tục nhắm mắt giả vờ ngủ say.

Lúc này Đình Tuấn Kiệt giả vờ động đậy chân, tự nhắc người lên.

Tiểu Nê cho rằng mình đã nhắc được anh chàng lên liền vòng một tay ra sau để ôm chân anh chàng. Cô nàng dự định một tay ôm cổ, một tay luồn dưới đầu gối để bế anh lên.

Quay cuồng...

Đột nhiên anh chàng buông lỏng người, Tiểu Nê mất đà bị kéo theo, cô nàng chỉ kịp “Á” một tiếng rồi bổ nhào về phía anh.

Đình Tuấn Kiệt sợ hãi, vội vàng mở to mắt, đúng lúc đó chỉ thấy Tiểu Nê giống như con chim ưng săn mồi sà xuống, sau đó anh có cảm giác miệng mình đập phải một vật gì rất mềm.

Nhận ra Tuấn Kiệt đã tỉnh, Tiểu Nê sợ hết hồn nhưng vẫn ngang bướng hỏi: “Tỉnh rồi hử? Ha, ha... hi, hi...” Cô gượng cười, đứng dậy, đi ra, mặt mũi đỏ bừng.

“Em định làm gì thế?” Đình Tuấn Kiệt cố tỏ vẻ tự nhiên hỏi.

“Em... em sợ anh bị cảm lạnh.”

“Nên em ôm anh để sưởi ấm cho anh à?” Đình Tuấn Kiệt chỉ nghĩ ra được mỗi một lý do duy nhất về việc tại sao Tiểu Nê lại ôm anh.

“Em chỉ muốn bế anh vào phòng để anh ngủ thoải mái hơn thôi mà.” Tiểu Nê cong cớn hét toáng lên, trông cô nàng có vẻ rất oan ức.

“Bế anh... vào phòng? Anh không nghe nhầm đấy chứ? Một mình em ư? Cô bé à, trông anh rất gầy nhưng anh cũng cao 1m79 đó. Anh thật không hiểu một ngày đầu em nghĩ ra những gì nữa?” Đình Tuấn Kiệt không nhận được, anh cố tình đùa.

“...” Tiểu Nê mắt nhắm môi không nói gì.

Đình Tuấn Kiệt cứ cười mãi, nhưng anh vẫn cảm động về ý tốt ban đầu của Tiểu Nê, cô ấy lo lắng cho anh.

Lâm Tiểu Nê không nói gì, Đình Tuấn Kiệt cũng không biết phải nói gì lúc này. Anh nhìn cô rồi tưởng tượng xem lúc

này mặt cô nóng bao nhiêu độ; cô nàng cứ nhìn chăm chăm vào mấy cốc trà như đang suy nghĩ làm thế nào để thoát thân hợp lý.

Đinh Tuấn Kiệt ngưng ngưng, anh ý thức được mình phải nói gì đó, bởi anh sợ nếu anh không nói gì mặt Tiểu Nê sẽ nóng cháy mặt.

“Em đi ngủ đây.” Cô nàng nói dứt khoát rồi hùng hổ bước về phòng mình.

Về sau mới biết Đinh Tuấn Kiệt của chúng ta không cần động chân động tay cũng có thể đoạt được nụ hôn đầu đời của người ta. Mãi sau này Đinh Tuấn Kiệt mới được Tiểu Nê nói cho biết. Về phòng mình anh tiếp tục nghĩ, một nam một nữ ở chung rất dễ xảy ra chuyện.

“Chắc chắn sẽ xảy ra chuyện.” Đinh Tuấn Kiệt nằm vắt ngang qua giường, anh chẳng kịp tháo giày đã ngủ thiếp đi.

"Người vợ đáng kính nhất" trong "Người đàn bà sa ngã"

Lúc em trưởng thành
anh là đôi cánh trong tuổi thơ ngây của em;
lúc anh ra đi, em cũng không được dựa vào anh lần cuối.
Em sợ nếu Thiên đường không còn chỗ trống, vậy thì
khi anh ra đi mãi mãi, em có thể phiêu bạt ở đâu đây?

16

Lừa dối

Tôi đã tốt nghiệp. Rời xa bốn năm cuộc sống đại học. Vừa bước ra khỏi cổng trường tôi trèo lên xe của bố. Nhìn lại ngôi trường đại học lần cuối, tôi có cảm giác vui buồn lẫn lộn, nhưng nỗi buồn cũng vơi bớt dần theo bước chạy của sinh viên vào ra liên tục. Xe cộ cứ vun vút lướt qua khiến tôi không cầm được lòng lại bồi hồi muốn khóc.

Mẹ ngồi bên tôi, vừa nắm tay vừa âu yếm nhìn tôi cười rồi nhận xét: “Tiểu Nê nhà chúng ta đã trưởng thành thực sự rồi.” Tôi kể cho mẹ nghe chuyện tôi qua làm loạn trong ký túc xá.

“Bởi hôm nay mọi người sẽ phải rời xa trường học nên tôi qua nam sinh viên trong ký túc xá nam đã ném hết những thứ có thể ném được trong phòng ngủ đi, dưới ký túc xá là một đồng rác lớn. Có anh thậm chí còn đập cả máy tính, khiến cho bảo vệ của trường muốn mắng nhưng lại sợ không dám ló đầu ra. Ha, ha... Nữ sinh viên trong ký túc xá nữ cũng ném đồ, nhưng chỉ là những thứ đồ nhỏ thôi mẹ ạ.”

Lúc đầu mẹ sưng sờ, một lát sau đó nhận xét rằng lũ trẻ ở đây thật không biết cách kìm nén cảm xúc của mình.

“...?” Tôi không hiểu.

Mẹ tôi liền giải thích: “Tốt nghiệp rồi tức là phải rời xa mái trường mình đã gắn bó bốn năm trời. Nói chung tâm trạng lúc đó phức tạp khó hình dung nổi. Nhìn thấy bầu trời xanh nhưng trong lòng mình lại u ám khó hiểu, nhìn thấy người khác cười tự dung mình lại muốn khóc, nhìn thấy các em khóa dưới vẫn tiếp tục được lên lớp học tự dung thấy hẫng hụt. Đây là cảm giác rất khó tả. Thực ra mẹ cũng không thể nói hết được, lúc mẹ tốt nghiệp mẹ đã khóc rất nhiều.”

“Mẹ à, mẹ đã từng khóc á? Kỳ thực con cũng có cảm giác chua xót, cay cay mũi. Nhưng trước kia con đã rất mong chờ tới ngày này.”

Vừa nói tôi vừa dựa vào mẹ, cảm thấy mình vẫn giống như một đứa trẻ rất thơ ngây với thời thế, vẫn muốn mình cứ mãi là đứa trẻ ba tuổi để được không nhẽo khóc đòi trong lòng mẹ.

Ánh mắt mẹ nhìn tôi từ nhỏ tới lớn vẫn vậy, không hề thay đổi. Tuy bây giờ mẹ đã già, khóe mắt đã có nếp nhăn, nhưng trong mắt mẹ tôi vẫn là đứa con bé bỏng năm nào. Mẹ vỗ yêu vào đầu tôi, ôm lấy tôi rồi nói: “Điều đó có nghĩa là con mẹ đã trưởng thành thực sự rồi.”

Con gái mẹ tiếp tục trưởng thành, cũng có nghĩa là mẹ dần già đi.

Tự xưng mẹ chuyển chủ đề, bà hỏi: “Tiểu Nê à, con và Tuấn Kiệt sống với nhau thế nào?”

“Mẹ à, con còn đang đau lòng chết đi được mẹ lại còn nói đùa.” Tôi quay người đi trách, mẹ hỏi khiến tôi rất xấu hổ.

Tuy rằng từ trước tới giờ mẹ đối với tôi rất dịu dàng, trước đây mẹ cũng chưa từng vì chuyện gì mắng tôi, có thể nói mẹ con tôi sống rất hòa hợp với nhau. Nhưng phụ huynh mãi vẫn là phụ huynh, khoảng cách giữa hai thế hệ là điều không thể tránh khỏi. Do vậy nói chuyện tình cảm trước mặt người lớn luôn làm tôi xấu hổ. Tôi có cảm giác mẹ sẽ chê cười khi nghe tôi thổ lộ chuyện tình cảm của mình.

“Ha, ha... không ngờ Tiểu Nê nhà ta cũng biết xấu hổ?” Mẹ tôi nói đùa: “Thực ra mẹ thấy Đinh Tuấn Kiệt được đấy, mặt mũi sáng sủa, dáng người cao ráo, làm việc cẩn thận, lại rất lễ phép với người lớn, hơn nữa đối với con cũng rất tốt phải không?” Lúc nói những điều này trông mẹ trẻ trung, hoạt bát như thiếu nữ mười tám vậy.

“Mẹ à...” Tôi gượng cười rồi nói tiếp: “Mẹ thật xấu đấy nhá!”

Lúc đầu mẹ tôi sững sờ, sau đó bà buồn rầu giải thích: “Mẹ già rồi, mẹ chỉ muốn gần gũi với con để có được cảm giác trẻ trung một chút thôi mà.”

Tôi muốn an ủi rằng trong mắt con mẹ mãi mãi vẫn trẻ như ngày nào, nhưng khi nhìn thấy những sợi tóc bạc hiện rõ trên mái tóc mới nhuộm khiến tôi không cất lên lời.

Dường như những người trẻ tuổi không buồn phiền lâu được, bởi khi vừa về nhà gặp Đình Tuấn Kiệt ngay lập tức cảm giác buồn khi vừa bị “đuối” khỏi trường đã tan biến ngay.

Tôi lại làm nũng với bố một trận khiến ông phải đồng ý cho tôi tạm thời không phải đi làm ngay để được tận hưởng mùa hè yên ổn vui vẻ cuối cùng trong đời.

“Yên ổn? Chẳng lẽ từ trước đến giờ con không được yên ổn ư? Lẽ nào con đi làm rồi thì sẽ có chuyện lớn à?” Mẹ tôi không hài lòng nói chêm vào.

“Ôi trời! Mẹ ơi, mẹ biết rõ con muốn nói gì mà.”

Lúc này tôi vô tình nhìn Đình Tuấn Kiệt đang ngồi đối diện, anh đang còn nhồm nhoàm nhai cơm, nhưng khi vừa nhìn thấy tôi, anh lại nghịch ngợm nheo nheo mắt giả làm mặt xấu trêu tôi. Gần đây anh chàng thường xuyên không đứng đắn như vậy.

Nhưng không hiểu tại sao, mỗi tối nằm trên giường, mỗi khi nhớ lại những việc nhỏ anh làm với tôi trong ngày tôi lại nóng mặt, cứ suy nghĩ vẩn vơ...

Ngày mai không phải đi học sẽ nhàn lắm đây.

Gần đây tôi nghiện canh hầm nên hay vào bếp học thím Trương cách nấu. Người đầu tiên thường thức canh tôi nấu là Đình Tuấn Kiệt, nếm một ngụm anh nhăn mặt khen ngon. Tôi chưa từng thấy ai có kiểu khen người khác lạ như anh nên lại mắng anh sao cứ mãi không nghiêm túc thế.

Tự dưng lúc này mẹ tôi lại làm vẻ ghen tị rồi buông một câu: “Con gái bây giờ lớn thật rồi, có muốn quần cũng không quần nổi nữa”.

Lời nói đầy ẩn ý của mẹ khiến tôi đỏ bừng mặt, đưa mắt nhìn trộm người trong cuộc kia - hẳn đang uống canh lại còn nhếch miệng cười trông thật đáng ghét. Tôi lại càng ngượng ngịu.

Dạo này nấu canh tôi thêm thuốc bắc cho bổ, do mùi thuốc bắc rất nồng nên Đinh Tuấn Kiệt không ngoan ngoãn uống canh như trước nữa. Thêm vào đó, dạo này anh rất bận, tôi sợ buổi trưa anh ăn cơm tại công ty không no nên ngày nào cũng hầm canh rồi mang tới cho anh. Hai tuần sau Đinh Tuấn Kiệt cười nói anh béo ra, tôi cảm thấy rất vui.

Gần đây mẹ tôi rất thích đan áo len, do vậy rất hay sang nhà Giai Nhiên để học kỹ thuật đan của mẹ Giai Nhiên. Bởi mẹ muốn chiếc áo đầu tiên mẹ đan là dành cho Tuấn Kiệt, tôi lại già vờ trách mẹ hay thiên vị.

Tuy phụng phụ nói câu này nhưng trong lòng tôi cảm thấy rất vui, bởi tôi muốn cả nhà tôi đều quý Đinh Tuấn Kiệt để anh có được số phiếu tối đa. Và Đinh Tuấn Kiệt cũng không làm tôi thất vọng.

Sau này tôi cứ suy nghĩ mùa hè năm tôi 22 tuổi là mùa hè cuối cùng tôi được vui chơi tận hưởng. Bầu không khí lúc đó khiến rất nhiều năm sau tôi vẫn còn cảm thấy khó quên, tôi có cảm giác mỗi lần tôi hít thở sâu đều cảm thấy cuộc sống thật

hạnh phúc, cảm thấy tràn ngập niềm tin vào tương lai. Năm 22 tuổi là bước ngoặt trong đời tôi. Chính trong lúc tôi cho rằng mình đã yêu Đình Tuấn Kiệt rồi thì lại xảy ra một chuyện ngoài ý muốn khiến cho mùa hè vui vẻ đến lạ kỳ kia biến thành u ám.

Đó là lần đầu tôi và Đình Tuấn Kiệt cùng nhau qua đêm trên cùng một chiếc giường, lúc tỉnh dậy anh chàng đau khổ thừa nhận với tôi là anh đã kết hôn. Phản ứng đầu tiên của tôi khi đó là cho rằng anh đang nói dối tôi, nhưng sau đó những gì thể hiện trên mặt anh đã chứng thực những gì anh nói đều là sự thật. Cảm giác đầu tiên của tôi là: Tôi tận 22 tuổi tôi mới biết được sụp đổ tinh thần là như thế nào.

Lúc đó Đình Tuấn Kiệt mua nhà mới, tôi tham gia vào việc trang trí phòng, tôi được chia sẻ sự vui mừng khi có nhà mới với anh, tôi là người đầu tiên được hít thở bầu không khí trong nhà,... do vậy tôi lầm tưởng mình chính là nữ chủ nhân của căn nhà.

Khi ấy tôi bắt đầu cho rằng mình chính là chủ nhân chính thức nên lời nói của Đình Tuấn Kiệt khiến tôi không thể chấp nhận được: “Em gái à, anh là người đã có vợ.”

Cả đời này chắc tôi không thể quên được câu nói của Đình Tuấn Kiệt. Nó giống như một sự nhục nhã vô tình đã đuổi tôi ra khỏi cửa nhà họ Đình. Tôi còn nhớ mình đã tát anh ta một cái như trời giáng rồi chạy ra ngoài.

Lúc chạy ra ngoài cửa, tôi nhìn thấy đôi dép lông đi trong nhà hình con chó được bày trên giá để giày dép.

Người chọn đôi dép này là Đinh Tuấn Kiệt, lúc đó anh còn nhắc lên cho tôi xem rồi nói đôi dép giống với Vương Già nhà chúng ta.

Hãy chú ý tới cách dùng từ của anh ta lúc đó: “Nhà chúng ta”.

Tới tận lúc này ba từ đó vẫn đang chế giễu tôi kịch liệt, nó chế giễu sự háo hức, hân hoan của tôi lúc đó khi nghe thấy những từ này từ miệng Đinh Tuấn Kiệt. Tôi cảm thấy mình là người ngốc nhất trên đời này.

Trên đường từ khu nhà chung cư ra đường cái tôi vẫn cho rằng đó chỉ là cơn ác mộng mà thôi, khi tỉnh lại nó sẽ tan biến. Nhưng nhìn thấy dòng người trên đường đi lại, cười nói tự nhiên như vậy, tôi đã không kìm được lòng, bật khóc, nước mắt tuôn rơi lã chã, tôi cứ thăm gào lên: “Mẹ à, sao mẹ lại giới thiệu cho con một người chồng thú tính thế chứ? Mẹ à, con của mẹ bị lừa rồi! Hắn là tay đại bịp...”

Lúc đó tôi đã cảm thấy cuộc sống chẳng có ý nghĩa gì, tôi đang sống trong một thế giới mà ở đó người ta lừa lọc lẫn nhau, ví dụ như Giai Nhiên lừa vợ anh ta, thế nhưng anh ta lại tìm ra một đồng các lí do xem ra cũng tương đối hợp lý nhưng không biết có thể thuyết phục được không; còn Đinh Tuấn Kiệt thì lừa người nhà mình, anh ta sống trong nhà họ Lâm, sống rất tự do tự tại; không hiểu còn có những ai đang quay cuồng giữa việc lừa người khác và bị người khác lừa không nữa...

Đây chính là không gian mà tôi đang sống.

Đột nhiên tôi nghĩ tới những người coi nhẹ cuộc sống của chính mình, có phải họ thường đi ra giữa đường cái để tự sát, để ô tô nghiền nát thân thể mình, như vậy sẽ không có việc gì xảy ra nữa và cũng không phải đối mặt với bất cứ cái gì nữa.

Tôi vừa nghĩ vừa chậm rãi đi tới lề đường, một chiếc xe lái thẳng về hướng tôi. Xe chạy rất nhanh, nhanh tới mức tôi còn chẳng kịp suy nghĩ xem khi chết có bị đau không nữa. Con gió nhẹ thổi tới, mây có thể giúp tao nhắn gửi những điều tao vẫn chưa nói ra với Đình Tuấn Kiệt không, tôi cũng không biết anh có thể nghe thấy không...

Lúc đó dòng người trên đường vẫn đi lại, vẫn cười nói, xe cộ nối nhau phóng đi.

Tôi đang cầm trên tay sự trinh trắng 20 năm của em gái

Đình Tuấn Kiệt cắt miếng vải của tấm drap, trên nền vải xanh tím, vết máu thẫm màu cứ choán lấy sự chú ý của anh. Tự dưng anh cảm thấy mình rất oan uổng, anh chẳng biết gì về chuyện tối qua, anh không nhớ nổi tối qua mình đã làm gì, liệu vết máu đó có phải là giả không? Tâm trạng bị tổn thương lúc đó của Tiểu Nê có phải là nguy tạo không? Vết “hồng hoa” trên tay đủ để làm dấu ấn khiến anh phải tự trách mình, nó là vật chứng có thể khiến anh trở thành kẻ tội đồ muôn đời.

Thực ra chưa bao giờ Đình Tuấn Kiệt có ý định phản bội vợ, anh cũng chưa bao giờ có ý định làm tổn thương cô bé ngây thơ, trong trắng Lâm Tiểu Nê. Chỉ là một phút anh không làm chủ được bản thân, nhưng anh cũng không thể để cho vợ anh sống ở thị trấn nhỏ mãi được. Anh cũng rất sợ nếu lại phải tiếp tục sống nghèo khổ với người thân như trước.

Anh chỉ muốn tìm được một công việc có thể phát huy thực lực của mình. Thế nhưng khi bước vào trường đời anh mới nhận thấy đó chỉ là điều không tưởng.

Có bao nhiêu con thiên lý mã có thể bắt chọt được Bá Nhạc¹ phát hiện? Có bao nhiêu người giống như Đinh Tuấn Kiệt tuần tú của chúng ta có thể có được một không gian phát triển rộng rãi để mặc sức phát huy tài năng của mình? Có bao nhiêu người cần cù, chịu khó làm việc đã được lãnh đạo cất nhắc?

Vậy là Đinh Tuấn Kiệt đã sai rồi, ít nhất anh chàng đã phản bội lại lời dạy của người lớn khi anh còn nhỏ: Người có thể nghèo nhưng chí không nghèo.

Anh đã nghèo, nghèo gần hết một phần tư cuộc đời. Chính lúc anh cảm thấy có lẽ cả đời này anh sẽ phải cam chịu kiếp nghèo thì ông Lâm Quốc Quân xuất hiện. Ông có thể biến tâm nguyện bay cao bay xa của anh thành sự thật. Thế là anh liền trèo lên đảo vàng này, và anh đã phải chấp nhận làm nghèo đi sự kiêu ngạo đã ngấm vào máu thịt mình.

Anh đã chịu khuất phục một đại gia. Anh chấp nhận làm con trai của họ. Anh có thể đắc ý, có thể tự hào trước mọi ánh mắt có thể là khinh thường, có thể là ngưỡng mộ và cũng có thể là kính phục của người đời. Lúc đó anh thậm chí đã cho rằng họ của mình là họ Lâm.

¹ Bá Nhạc (tức Tôn Dương): Sống ở thời Xuân Thu, có tài xem tướng ngựa, ông đã tìm ra những con ngựa có thể chạy nghìn dặm một ngày, được gọi là “thiên lý mã”.

Nhà họ Lâm đang kén rể, họ đã nhắm anh, Đinh Tuấn Kiệt thăm nghĩ rằng tại sao mình lại có thể không màng đến một đời vinh hoa phú quý như thế, thế là anh tìm cách tiếp cận Lâm Tiểu Nê. Anh buộc phải chôn chặt người vợ tần tảo của mình tại vùng đất xa xôi kia. Mọi cảm giác tội lỗi đều đã bị hào quang của vàng bạc, của cái nhà họ Lâm chôn vùi, dường như không còn gì quan trọng hơn nữa.

Lúc đó Đinh Tuấn Kiệt thấy nhà họ Lâm đối xử tốt với anh là điều đương nhiên bởi anh đã cứu con gái rượu của họ, anh cho rằng nhà họ Lâm làm vậy chỉ để báo đáp ân cứu mạng mà thôi. Chính thời điểm Đinh Tuấn Kiệt dường như có thể dùng thân phận con rể nhà họ Lâm để ra oai thì một câu nói của bà Lâm càng khiến anh cảm thấy địa vị của mình thêm vững chắc.

Bà Lâm nói: “Tuấn Kiệt à, mẹ thực sự rất muốn con trở thành con rể của mẹ. Nhưng nếu hai đứa không thành, thì con cũng suốt đời là con trai ruột của mẹ.”

Lúc đó Đinh Tuấn Kiệt cảm động suýt khóc. Tôi chỉ coi bà là nấc thang để tôi tiến thân, bà lại coi tôi là bảo bối của mình. Câu nói xuất phát từ đáy lòng của mẹ nuôi đánh thức lương tri Đinh Tuấn Kiệt.

Anh tự hỏi mình lẽ nào anh lại dùng hai chữ “lợi dụng” để báo đáp ân tình nhà họ Lâm đã dành cho anh. Thế là từ đó Đinh Tuấn Kiệt đã toàn tâm toàn ý hướng về nhà họ Lâm, coi họ chính là người thân của mình. Đối với cô bé ngây thơ, trong sáng Tiểu Nê, anh chỉ có cách xin lỗi cô, duyên phận cả đời

giữa cô và anh chỉ có thể là anh em mà thôi. Đình Tuấn Kiệt đã quyết sẽ tìm thời điểm thích hợp để kể cho mẹ nuôi và Tiểu Nê nghe mình đã kết hôn rồi, và người vợ hiền thảo ở nơi xa xôi kia đang chờ anh đón lên thành phố hưởng phúc.

Thế nhưng, tận đáy lòng anh vẫn lo sợ một khi sự việc đã sáng tỏ mình sẽ phải đi khỏi công ty, vậy thì cơ nghiệp anh đã gây dựng mấy năm nay sẽ biến thành bong bóng ư? Nên đã mấy lần anh định nói nhưng lại thôi.

Thực ra chưa bao giờ Tiểu Nê nói thích anh, nếu anh mạo muội thừa nhận: “Anh đã có người thương rồi, em đừng thích anh nữa” thì anh sẽ bị người ta chê cười là kẻ đa tình tưởng bờ mât.

Rất nhiều lần chỉ có hai người với nhau nhưng anh vẫn không nói ra được, thực ra lúc đó anh đã phải đấu tranh tinh thần bởi thực sự anh không muốn lừa dối cô. Do vậy bạn đọc cũng nhận thấy lúc Đình Tuấn Kiệt vẫn chưa có cơ hội để thừa nhận mọi việc thì bất ngờ đã xảy ra chuyện. Khi Lâm Tiểu Nê đang ở trong nhà anh, cô lấy thân phận nữ chủ nhân để độc chiếm phòng ngủ chính của căn nhà, Đình Tuấn Kiệt đã không thể kìm lâu hơn được nữa, anh đã nói thật với cô. Anh còn giả vờ rất bình thản như không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng anh đã không thể tưởng nổi tối qua anh đã làm một việc không thể tha thứ được. Hiện giờ anh đang cầm trên tay sự trong trắng của “em gái”.

Đình Tuấn Kiệt đã nghĩ tới việc bỏ đi tới một thành phố khác, một chân trời mới. Nếu anh làm được như thế coi như chưa xảy ra chuyện gì, bắt đầu mọi thứ từ đầu.

Anh giấu miếng vải vào tận sâu trong tủ quần áo cẩn thận như giấu đi tình yêu của mình vậy. Mỗi tình thâm nhất trên đời chính là việc đã lập gia đình với người phụ nữ không yêu. Tạm biệt Tiểu Nê, có lẽ cả đời này anh em mình sẽ không gặp được nhau nữa.

Chỉ còn ba ngày nữa vợ anh, Gia Nam sẽ tới Trùng Khánh. Giống như một đứa trẻ đã trót mắc lỗi, Đinh Tuấn Kiệt không biết phải làm sao nữa, tâm trạng hoảng loạn, dường như anh cũng chẳng còn tâm trí nào để đón vợ.

Thực ra anh và vợ đã chờ ngày này ba năm rồi, sự quyết tâm năm xưa đã bị bóng dáng đau khổ của Tiểu Nê xóa nhòa.

Đinh Tuấn Kiệt tính rằng sau khi biết được Tiểu Nê an toàn về nhà, thì anh sẽ chọn giải pháp mất tích. Anh sẽ bán căn nhà này rồi dẫn vợ sang một thành phố khác.

Rời xa rồi, không gặp nhau nữa liệu có đồng nghĩa với chưa từng xảy ra chuyện gì, mỗi tình lúc nồng thắm lúc lại mờ nhạt này... cứ nghĩ tới cảnh về sau sẽ không được gặp lại Tiểu Nê, Đinh Tuấn Kiệt cảm thấy lòng quặn đau.

Tiểu Nê xông ra ngoài, không tài nào gọi được điện thoại. Đinh Tuấn Kiệt đoán chắc Tiểu Nê sẽ về nhà kể cho mẹ nghe. Vậy thì mẹ nuôi nhất định sẽ gọi điện thoại hỏi rõ quá khứ của mình. Thế là anh nằm dài trên sofa như đang chờ phán quyết vậy.

Đúng như anh dự đoán, khoảng 3h chiều mẹ nuôi gọi điện tới. Bà bình tĩnh hỏi thẳng anh khi nào mới đưa Tiểu Nê về nhà.

Đình Tuấn Kiệt liền nhận thức được sự nghiêm trọng của vấn đề, vì cách đây sáu tiếng Tiểu Nê đã ra khỏi nhà anh rồi. Nhưng anh không muốn để mẹ nuôi lo lắng nên định thần lại một chút rồi nói dối: “Mẹ à, tối con sẽ đưa Tiểu Nê về nhà, hiện giờ bọn con đang mua đồ tại siêu thị.”

“Được rồi, vậy các con cứ chơi cho thoải mái đi! Tuấn Kiệt à, Tiểu Nê là đứa trẻ được bố mẹ chiều chuộng quá sinh hư, do vậy cho dù có gặp phải bất cứ chuyện gì con cũng nên nhường nó một chút. Chỉ có nhường nhịn và thông cảm mới có thể sống yên ổn được con ạ, biết không con?” Bà Lâm khuyên nhủ.

Lúc này Đình Tuấn Kiệt sợ nghe nhất là những lời giáo huấn của bậc phụ huynh, anh cứ âm ừ cho xong chuyện. Bà Lâm lại hỏi tối hai đứa có về ăn cơm không, Đình Tuấn Kiệt trả lời họ định ăn ở ngoài rồi vội vàng cúp máy. Mẹ nuôi dặn dò phải cố sống hòa thuận với nhau, lại dặn tối là phải về “nhà” đấy! Đình Tuấn Kiệt cảm thấy mình đúng là một thằng khốn nạn.

Anh biết Tiểu Nê là người vừa nhỏ mọn lại hay bị kích động, vừa kiêu ngạo lại rất bướng bỉnh. Anh nhớ tới qua Tiểu Nê còn rất hạnh phúc bày trí đồ đạc, cố gắng hết sức để nhớ xem trong nhà cần có những vật dụng gì sau đó ghi ghi chép chép vào sổ, lại khoe đó là kinh nghiệm mua được đủ đồ trong siêu thị.

Vậy mà hôm nay anh đột ngột thừa nhận với cô là anh đã có vợ, cũng chính là thừa nhận ngôi nhà này không thể tiếp nhận nữ chủ nhân thứ hai... Vậy theo suy nghĩ, hành động

trước kia của Tiểu Nê, và sự tác động mạnh mẽ sau khi biết được sự thật...

Đình Tuấn Kiệt bắt đầu cảm thấy hồi hận, tại sao anh lại không ngờ trước tình huống xảy ra khi nói ra việc đó, là một người con gái, cô ấy sẽ cảm thấy nhục nhã thế nào? Lúc này anh mới thấm thía khi Tiểu Nê tát anh một cái như trời giáng, bản thân cái tát đã bao gồm cả sự đau xót và sự xấu hổ, nhục nhã!

Đối với cô công chúa cao ngạo như Lâm Tiểu Nê, lòng tự trọng mạnh mẽ của cô đã bị tổn thương nghiêm trọng, đã vỡ vụn. Đình Tuấn Kiệt lại tiếp tục gọi cho Tiểu Nê, nhưng vẫn không có ai nghe. Anh đoán chắc chắn Tiểu Nê biết có người gọi nhưng không nghe mà thôi. Không nản chí anh tiếp tục gọi... tắt máy rồi.

Căn cứ vào hành động trước đây của cô mỗi khi tức giận, Đình Tuấn Kiệt buồn bã phán đoán xem Tiểu Nê sẽ làm gì. Trước đây khi Tiểu Nê giận cô thường xỉ mặt rồi buông ra những câu khiến người khác dờ khóc dờ cười, đại loại như: “Em giận thật rồi mau tới dỗ em đi!”

Nhưng bây giờ anh cũng không biết cô đang ở đâu.

Có lẽ nào Tiểu Nê lại nghĩ quẩn... Đình Tuấn Kiệt buông người xuống sofa bắt đầu nghĩ lung tung. Nghĩ ngợi một lát anh sợ hãi toát mồ hôi hột, thế là anh chàng nhảy phắt ra khỏi sofa, khoác áo rồi lao ra khỏi nhà.

Con lợn vong ân bội nghĩa

Vừa lao ra khỏi nhà, anh bị sốc bởi vô số những ánh mắt và dòng người tấp nập trên đường, lúc này anh mới nhận ra muốn tìm một người cố tình trốn mình giữa biển người mênh mông là chuyện không đơn giản chút nào.

Tuy nghĩ như vậy nhưng anh vẫn vội vàng bước đi. Anh nhanh chóng phân tích những địa điểm Tiểu Nê có thể tới, khả năng cô sẽ đến nhà người thân quen. Đỉnh Tuấn Kiệt vội vàng móc điện thoại rồi gọi cho Giai Nhiên.

“Sao lần nào cậu đánh mất vợ cũng tới chỗ mình đòi người thế?” Giai Nhiên chẳng biết sự việc nghiêm trọng cỡ vô tư chế giễu anh. Nó chẳng khác nào dội một gáo nước lạnh vào Tuấn Kiệt khiến anh ngạt thở.

Tiếp tục đi tìm, anh cảm thấy đang đi ngược chiều gió.

Bến xe đường dài, các tụ điểm mua bán, các công ty... các nơi có khả năng tìm thấy Tiểu Nê anh đã tìm hết rồi. Mỗi

một góc phố, mỗi một bóng người nhang nhác giống đều có thể là một tia hy vọng với anh.

Cuối cùng sự thật phũ phàng phơi bày.

Đình Tuấn Kiệt hoàn toàn sụp đổ chỉ trong vài tiếng đồng hồ, tới 10h tối anh cảm thấy không có cách nào hay hơn là không thể giấu nhà họ Lâm mãi được, anh đau khổ tự mình tới tận nhà họ Lâm xin lỗi rồi tìm cứu trợ.

Vừa bước vào khu chung cư dẫn tới nhà họ Lâm anh cố gắng học thuộc một đoạn độc thoại với những từ ngữ có thể khiến cho ông bà Lâm dễ chấp nhận nhất, tâm trạng nặng nề anh bước vào cổng lớn nhà họ Lâm. Cánh cổng này, vườn hoa này... anh đều cảm thấy rất thân thuộc giống như ở nhà anh vậy, đến cả không khí xung quanh đây cũng có mùi vị của sự bình yên. Mỗi lần tới đây anh đều nhận được sự nhiệt tình tiếp đón như đối với con đẻ khiến anh cảm thấy ấm áp và thoải mái.

Sự việc không hay xảy ra cách đây một ngày, giờ đây lại bước vào nơi này; đối mặt với cảm giác tội lỗi, Đình Tuấn Kiệt cảm thấy mỗi lần bước lên một bậc cầu thang giống như đang giẫm lên mũi dao. Anh ôn lại lần nữa về đoạn độc thoại. Đình Tuấn Kiệt sững sờ khi vừa bước vào phòng khách nhà họ Lâm đã thấy mẹ nuôi đang vừa xem tivi vừa thay len đan; mà cô gái ngồi trên chiếc ghế nhỏ giúp bà thay len không ai khác chính là cô nàng Lâm Tiểu Nê - người đã khiến anh tìm kiếm hết hơi khắp thành phố Trùng Khánh

“Thím Trương à, ai mới tới đây?” Bà Lâm vẫn dán mắt vào tivi hỏi.

“Mẹ nuôi à, là con...” Đình Tuấn Kiệt bước vào rụt rè nói.

Lúc này bà Lâm mới quay người lại, bà sững người khi nhìn thấy Đình Tuấn Kiệt quần áo xộc xệch trông rất lạ đứng ở trước cửa. Rồi bà cũng nở nụ cười thân thiện vẫy vẫy tay: “Đình Tuấn Kiệt à con, mau vào đây! Thật may mẹ cũng đang muốn tìm con, thử cái áo len này xem ống tay có vừa không. Sắp tới thu rồi, mẹ thấy con chỉ có hai bộ quần áo.”

Đình Tuấn Kiệt thấp thòm tiến về phía bà Lâm, anh liếc trộm Tiểu Nê, cô nàng thân nhiên giúp mẹ thay len, cô cố tình không để ý tới sự có mặt của Tuấn Kiệt.

Bà Lâm nhảy cảm liếc nhìn con gái, bà cũng nhận thấy rõ ràng sự bất thường giữa Tiểu Nê và Tuấn Kiệt. Bà ngừng đầu nhìn Đình Tuấn Kiệt rồi đập đập vào sofa ra hiệu cho anh ngồi xuống.

Đình Tuấn Kiệt thấp thòm ngồi bên mẹ nuôi, như một cái máy anh mặc cho bà muốn làm gì mình thì làm. Anh đang kín đáo quan sát mọi người có gì khác thường không. Kết quả của việc quan sát cho thấy Tiểu Nê vẫn chưa kể cho mẹ nuôi chuyện tối qua.

Còn bà Lâm cứ dụi dằm, âu yếm nhìn hai người, bà đoán hai đứa đang giận nhau. Từ lúc Tiểu Nê một mình chạy hồng hộc về nhà, về tới nhà không nói năng gì chạy xộc lên phòng khóa trái cửa lại. Mãi tận khi ăn cơm mới xuống. Là người mẹ, bà hiểu con gái mình có phản ứng kỳ quặc như vậy, chắc chắn là nó đã cãi nhau với bạn trai. Đến lúc Đình Tuấn Kiệt hốt hoảng tới, bà càng khẳng định giữa hai đứa đã xảy ra chuyện rồi.

Trong mắt bà, hai đứa cãi nhau là chuyện rất bình thường bởi họ đều đang thuộc độ tuổi thanh niên dễ xúc động, nóng tính là điều khó tránh khỏi, nhưng mau giận thì cũng mau quên. Bà quá hiểu tính cách của con gái và con trai nuôi, bà đoán chắc chắn Tiểu Nê tự chạy về nhà, bây giờ Đình Tuấn Kiệt chạy tới xin lỗi mà thôi.

Nghĩ tới đây, bà vuốt yêu vào mặt con gái rồi đùa: “Sao rồi? Mặt mũi vênh cao thế này chắc lại có ai bắt nạt con à?”

Lâm Tiểu Nê hừ một tiếng rồi trừng mắt nhìn Đình Tuấn Kiệt khiến anh sợ hãi không biết phải làm gì nữa.

Bà Lâm cười hiền từ rồi lại nhìn Đình Tuấn Kiệt đang ngượng ngùng, bà cố khuyên nhủ: “Tuấn Kiệt à, lần sau, khi Tiểu Nê cứ tùy tiện không nghe lời con đừng để ý tới nó. Nó hay già vò giận lắm, con mà dỗ nó, nó lại càng làm già đấy. Con cứ kệ nó, lát sau nó khắc thôi thôi, không biết chừng lại còn chủ động tới tìm con đấy. Tiểu Nê là con mẹ, mẹ hiểu nó mà.”

Bà Lâm nói với Tuấn Kiệt như vậy nhưng mục đích là ám chỉ Tiểu Nê: “Con cứ giận đi, chẳng có chuyện gì đâu, mọi người sẽ mặc kệ con thôi.”

Những lời này của bà chủ yếu là để hòa giải mâu thuẫn giữa hai đứa, nhưng bà không ngờ lại khiến con gái bà nổi cơn thịnh nộ.

Tiểu Nê ném cục len trên tay xuống đất rồi đứng bật dậy òa khóc, nước mắt tuôn rơi lã chã. Cô tức run bắn khiến Đình Tuấn Kiệt sợ hết hồn, cô gào lên với mẹ: “Mẹ à, mẹ con

mình đều bị hấn lừa rồi! Hấn là kẻ đại bịp! Mẹ còn nói giúp cho hấn nữa.”

“Tiểu Nê! Ngồi xuống! Tại sao lại hư thế?” Bà Lâm tức giận, nghiêm khắc dạy con.

Nhưng Tiểu Nê cứ gào lên, cô không để ý tới lời dạy của mẹ, cô tiếp tục hét lên như người điên: “Mẹ à, hấn là kẻ lừa đảo. Hấn đã lừa cả nhà ta, vừa nhận của bố thí của nhà ta lại đem lòng yêu người con gái khác. Bây giờ bọn chúng đã lấy nhau rồi. Hấn đã lừa bịp khiến cả nhà ta đau khổ. Con...” Tiểu Nê cố gào to hết cỡ, cô cứ nhảy dựng lên, vung tay ném mấy cốc trà vỡ tan tành.

“Tiểu Nê, con điên à? Con đang nói lung tung gì thế? Sao lại bố thí cho Tuấn Kiệt? Những lời như thế mà con cũng nói ra được à? Tuấn Kiệt là con trai mẹ, là anh trai con. Thím Trương mau dẫn Tiểu Nê vào phòng.”

Hiện giờ bà Lâm là người có quyền nhất trong nhà, bà phải quyết định làm một việc gì đó khiến mọi người đều cảm thấy công bằng. Bà lựa chọn trước tiên phải trách con gái mình. Cô nàng vừa nổi cơn tam bành bị thím Trương kéo về phòng.

Đình Tuấn Kiệt sững sờ ngồi bất động tại chỗ. Trong đầu anh cứ vang lên tiếng gào thét phẫn nộ trong nước mắt của Tiểu Nê: “Hấn là kẻ lừa đảo. Hấn vừa nhận của bố thí của nhà ta vừa...”

Đến Tiểu Nê cũng nhận ra mình đang nhận của bố thí nhà họ, hướng hổ là bà Lâm... hiện giờ bà đang nghĩ gì?

Đình Tuấn Kiệt cùng lúc cảm thấy mắt đỏ lên, mũi cay cay, anh cảm thấy mơ hồ khó hiểu.

“Rốt cuộc đã có chuyện gì vậy?” Bà Lâm cũng muốn làm rõ mọi chuyện, trấn tĩnh một chút bà lên tiếng hỏi.

“Tuấn Kiệt... nghe nói con đã lấy vợ rồi.” Đình Tuấn Kiệt tái mặt trả lời nhưng anh vẫn không thể nói với bà chuyện họ đã quan hệ với nhau.

Chỉ cần một câu nói nhưng một bà mẹ từng trải như bà Lâm đã hoàn toàn nắm bắt được sự việc. Bà nghĩ một lát rồi chau mày hỏi Tuấn Kiệt: “Nói cho mẹ nghe con kết hôn bao lâu rồi?”

“Bốn năm.” Đình Tuấn Kiệt trả lời. Anh ôm mặt bởi không muốn nhìn thẳng vào mắt bà.

“Sao trước đây chưa từng nghe con nói về chuyện này?”

Đình Tuấn Kiệt định trả lời là vì bố mẹ không hỏi con về chuyện này nhưng nghĩ lại anh cảm thấy kiêu biệch bạch như vậy quá yếu đuối và nhục nhã nên anh quyết định im lặng không nói gì cả.

Một hồi lâu sau bà Lâm mới nói tiếp, nói với Tuấn Kiệt nhưng thật ra bà đang tự nói với chính mình: “Mấy ngày trước Tiểu Nê có nói với mẹ rằng nó muốn trang trí nhà mới của các con thật đẹp. Mẹ thấy nó rất hăng hái, vui vẻ; tuy mẹ trêu nó nhưng thực ra trong lòng mẹ cũng vui mừng giống hết nó. Mẹ cũng từng là cô dâu, mẹ có thể cảm nhận được nhịp đập của con tim Tiểu Nê lúc đó, chắc chắn sẽ rất rộn ràng. Mẹ cũng là

phụ nữ nên mẹ tưởng tượng được sự tuyệt vọng của người phụ nữ khi chính tay mình trang trí căn nhà cho người mình yêu thương và tình địch. Nếu đó là mẹ... thôi có lẽ ông trời đã định sẵn con và nó không có duyên phận với nhau.”

Sau đó mẹ của Tiểu Nê còn nói với anh một số điều nữa nhưng anh thực sự không nhớ nổi. Vẫn theo thường lệ bà Lâm giữ anh ở lại ăn cơm nhưng anh từ chối. Sau đó anh hoàn toàn không biết mình ra khỏi nhà họ Lâm như thế nào, chập choạng về nhà ra sao.

Trên đường về nhà, Đình Tuấn Kiệt chỉ muốn đeo cho mình cái biển, trên đó viết: Đây là con lợn vong ân bội nghĩa.

Thời gian dần trôi giống như sự mài mòn của cục tẩy

Tôi thất tình rồi.

Mẹ thường trêu rằng trên mặt tôi có chữ. Tôi thừa biết bà sẽ nói mặt tôi bị khắc hai chữ: Thất tình. Tôi liền nói: "Trò đùa của mẹ nhạt quá!" Chẳng hay cũng chẳng buồn cười.

Tôi hiểu, mỗi khi tôi không vui, mẹ cũng sẽ rất buồn. Tôi không muốn làm ảnh hưởng tới tâm trạng của mẹ, cho nên cố gắng mỗi ngày ăn ngủ bình thường như không có chuyện gì vậy.

Thế nhưng mẹ tôi vẫn nhận ra.

Mẹ đúng là người mẹ tốt nhất trên đời, lúc tôi thất tình mẹ không khuyên tôi những điều đại loại như: Con vẫn còn trẻ còn có nhiều cơ hội lựa chọn. Những câu khuyên nhủ này chẳng có tác dụng gì cả. Mẹ tôi chỉ dạy tôi, nếu con cảm thấy

xấu hổ trước mọi người con hãy xả stress bằng cách tắm, đừng giữ trong lòng.

Tôi ngâm mình trong bồn tắm, vùi mặt vào nước, rồi phát hiện ra rằng làm như vậy nước mắt sẽ không chảy ra được. Sau đó tôi vịn vôi hoa sen ào ào, như vậy nếu tôi có gào khóc thì cũng chẳng ai nghe thấy.

Bước ra khỏi nhà tắm, tôi cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều. Tôi thầm cảm tạ rằng may mà tôi có một người mẹ tâm lý, người đã dạy cho tôi một phương pháp hữu dụng. Lần đầu trong vòng ba ngày qua tôi có mong muốn đi ra ngoài.

Ông trời cũng giúp tôi, lúc này Trùng Khánh cứ mưa phùn liên miên, do vậy nếu chẳng may đi trên đường có gặp phải cảnh vật quen thuộc mà đau lòng rơi lệ thì cũng không bị để ý.

Bước ra khỏi cửa, màn mưa giăng mờ, bầu trời xám xịt, cái nóng hầm hập liên tiếp mấy tuần dường như đã giảm một chút. Dòng người cứ hối hả đi trên đường. Tôi cứ thế bước đi trong dòng người đi lại tấp nập, tôi tự nhận thấy tuy đi chậm nhưng thực ra tôi chẳng để ý tới cái gì. Cả thành phố ngập chìm trong mùi bùn đất. Tôi cứ vô định bước lên xe, vô tình nói ra địa chỉ tôi đã cố tình cất giữ tận đáy lòng; thế là vô tình lại đi tới nơi khiến lòng càng thêm chua xót. Tôi tiếp tục đi về phía trước.

Cái ô lúc này dường như chẳng có tác dụng gì cả, ống quần tôi ướt nhem, lưng tôi cũng ướt đẫm. Tôi nhìn vào chiếc

ghế gỗ bên đường, thường ngày có rất nhiều bà cụ nhàn rỗi ngồi hóng gió. Thế nhưng hôm nay nó cũng trơ trọi một mình giữa mưa. Tôi đoán chắc tâm trạng của nó cũng giống tôi lúc này. Tôi đi về phía chiếc ghế rồi ngồi xuống, cũng giống như mấy tháng trước, tôi đã từng ngồi để đón ai đó đi làm về. Thế nhưng cảnh vật trước mắt đã thay đổi rồi.

Lúc đó là buổi tối, ánh đèn đường lấp loáng khiến mọi thứ trở nên mờ ảo, tôi đã lầm tưởng cả thế giới này ngập tràn trong tình yêu, chỉ cần hít thở không khí cũng cảm thấy rất lãng mạn. Còn bây giờ là buổi chiều, cơn mưa mùa hạ mấy tiếng đồng hồ đã rửa sạch đường phố. Lúc này tôi mới nhìn rõ mặt hiện thực của thế giới. Bản thân nó rất tàn nhẫn, có thể khiến cho một ai đó chỉ cần không cẩn thận là có thể bị trượt ngã. Tôi ngồi trên chiếc ghế gỗ trong mưa rồi đưa mắt nhìn tòa cao ốc cách chỗ tôi ngồi khoảng năm mươi mét. Tôi đang nghĩ không biết lúc nào thì mình sẽ ngã từ trên đó xuống? Nếu em rơi từ trên đó xuống anh có buồn không? Liệu anh có rơi lệ vì em không? Nghĩ tới đây đầu tôi bắt giắc nóng lên, nước mắt đã dâng đầy khóe mắt.

Ngồi thêm lát nữa tôi nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đến đau lòng đang vội vã bước xuống từ tòa nhà. Tôi bối rối không biết phải làm gì, cũng không biết nếu giáp mặt sẽ phải xưng hô thế nào đây.

Mấy ngày trước đây tôi đã nói với anh những lời khó nghe như vậy, không biết anh ấy có còn giận tôi nữa hay không... Anh đã tiến đến gần rồi, chỉ còn cách tôi mười mét. Trông anh vẫn đẹp

traí như thế, vẫn cứ vội vàng như thế, anh từng nói với tôi là anh không muốn lãng phí thậm chí chỉ một giây.

Tôi bắt đầu lo sợ, hơi thở gấp gấp dần, mặt tôi nóng bừng, tôi không biết phải làm sao... khi anh đi ngang qua. Tôi vội vàng lấy ô che người... anh bước qua tôi. Chẳng mấy chốc anh đã biến mất trong màn mưa và dòng người đông đúc.

Thời điểm cuối cùng nhìn thấy bóng anh sau chiếc ô, tôi đã cảm thấy vô cùng hối hận. Tôi thực sự rất muốn chạy nhanh lên phía trước rồi nói to với anh rằng đừng rời xa em nữa. Nhưng tôi đã không làm như thế bởi tôi biết anh sẽ không đáp lại tình cảm của tôi, anh đã có vợ rồi mà. Người đàn ông tôi yêu đã có vợ rồi do vậy tôi chọn giải pháp im lặng. Mẹ tôi nói đúng, về nhà khóc òa trong nhà tắm có thể sẽ đỡ hơn, hoặc cũng có thể ngày mai tôi sẽ tỉnh ngộ.

Ít nhất hiện giờ tôi cũng biết Đình Tuấn Kiệt đang sống ở cùng một thành phố với tôi, và ít nhất thỉnh thoảng tôi cũng có thể được nhìn thấy anh. Tôi biết vợ anh đã dọn lên thành phố cùng anh. Cuối cùng tôi cũng phải thừa nhận mình luôn yêu Đình Tuấn Kiệt.

Mùa hè năm đó, đây là lần cuối tôi được gặp Đình Tuấn Kiệt. Ngày tháng cứ trôi qua rất yên ả, nhưng tôi cảm nhận được sự hỗn loạn trong sự yên ả đó. Tôi có cảm giác mỗi ngày không có Đình Tuấn Kiệt giống như bị kịch trong những bộ phim khiến tôi cảm thấy vô cùng thê thảm.

Bố tôi sắp đi Ý.

Nghe nói một người bạn của ông ở Ý khi đang leo núi bị lở tuyết. Người nhà của nạn nhân báo cho bố tôi, bố tôi nói ông sẽ sang ngay.

“Thời gian dần trôi giống như sự mài mòn của cục tẩy vậy!”

Đến tận bây giờ tôi cũng không tin được câu nói này, bố tôi nhận xét tôi vẫn còn quá trẻ.

“Cả trong... tình yêu hả bố?” Tôi hỏi.

Bố tôi cứ lắc lư đầu, không hiểu là ông đang gật hay đang lắc nữa.

“Đó chính là sự bất lực của chúng ta.” Ông trả lời.

Câu trả lời của bố khiến tôi giật mình. Ngay lập tức tôi nghĩ tới mẹ. Tự dưng tôi thấy tâm trạng nặng nề không thể nói thêm gì nữa. Tới Ý rồi, tôi cũng không muốn hỏi nhiều nữa. Ban ngày bố tôi dẫn tôi đi thăm quan rất nhiều nơi.

Lúc đứng dưới tháp nghiêng Piza nổi tiếng, tôi lại tưởng tượng giá mình cùng với Đinh Tuấn Kiệt ngắm cảnh thì sẽ thế nào nhỉ?

Lúc cùng bố xem opera, tôi lại tưởng tượng nếu được ngồi cùng với Đinh Tuấn Kiệt sẽ lãng mạn biết bao!... Lúc tỉnh ra tôi nhận thấy mắt mình đã rơm rớm.

Buổi tối tôi cùng bố tới nhà bạn ông.

Đó là một người phụ nữ Ý.

Mười sáu ngày ở đây tâm trạng yên ổn của tôi đã bị xáo động; bởi cả nụ cười không bình thường của bố tôi với

người đàn bà Ý kia. Đến mẹ tôi cũng ít khi nhận được nụ cười như vậy; tôi không muốn quá nhiều, cứ coi như không nhìn thấy.

Đột nhiên tôi muốn cười to, giấu cợt cái sự đòi, giấu cợt tất cả, kể cả tình yêu tôi đã tin tưởng.

Bỗng bố tôi hỏi: “Tiểu Nê à, con có thấy chỉ cần hít thở không khí ở đây, con có thể nhảy được cao hơn trước đây đúng không?”

Tôi chẳng gạt đầu cũng chẳng lắc đầu, mặc nhiên thừa nhận sự vui mừng quá mức của ông. Buổi tối ở phòng ngủ tầng trên, tôi nghe thấy bố đang đánh đàn cho người phụ nữ kia nghe, tôi còn nghe thấy tiếng xèo xèo của thịt nướng, chốc chốc mẹ tôi lại dặn dò trong điện thoại: “Bố con già rồi, con nhớ phải chăm sóc sức khỏe cho bố đấy nhé!”

Tôi nhận thấy dường như ông đang rất vui.

Cuối cùng, tôi lại thấy nhớ Đình Tuấn Kiệt.

Mỗi lần nhớ Đình Tuấn Kiệt tôi lại tự nhắc nhở mình: “Thời gian dần trôi giống như sự mài mòn của cục tẩy, rồi mọi thứ sẽ phai nhạt theo thời gian thôi.”

Tôi nhìn bố ở tầng dưới, ông đang cười với người phụ nữ kia. Nếu niềm vui được thể hiện qua nụ cười, vậy thì lúc này ông đang rất hạnh phúc, bởi ông đang cười rất vui vẻ.

Tôi nên chê trách niềm hạnh phúc của bố khi không có mẹ ở bên hay nên học tập sự vui vẻ của ông đây? Tôi không thể vui được vì không có Đình Tuấn Kiệt ở bên.

Hai tháng đã trôi qua, thời gian dần trôi giống như sự mài mòn của cục tẩy đã giúp tôi quên được phần nào, cũng có thể là đã giúp tôi xóa nhòa người tình trong mộng, trong ký ức của tôi.

Tôi đã trở về Trùng Khánh.

Đứng trong sân bay, tôi cảm nhận thời gian hai tháng thật nhanh. Tôi đang tìm lại giọt lệ của tôi đã từng rơi hai tháng trước ở đây, nhưng tôi không muốn quá dễ dàng tìm lại được tình yêu mới quên đi, có lẽ giờ này nó đang phiêu dạt trong không trung cũng nên.

Tôi cười với bố rồi nói: “Đường như cục tẩy không xóa được gì rồi bố ạ.”

Thời gian gặm nhấm Lý Gia Nam

Đinh Tuấn Kiệt về quê đón ông nội và vợ lên thành phố.

Không ngờ ông nội sống chết cũng không muốn đi, không có cách nào nên Đinh Tuấn Kiệt đành mời người quen tới chăm sóc ông.

Đã lớn tuổi như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên Lý Gia Nam đi xa. Vừa lên xe cô đã bắt đầu buồn nôn, nôn đến tận bên xuống. Cô nôn ra cả mật xanh, mật vàng. Sắc mặt cô tái xanh, hơi thở yếu ớt giống người bị bệnh khiến Đinh Tuấn Kiệt sợ hết hồn, anh cứ luống cuống muốn giúp nhưng chẳng biết phải làm gì.

Lúc xuống xe, Lý Gia Nam tưởng như mình đã tới một thế giới khác.

Những tòa nhà chọc trời, những nam thanh nữ tú thời trang, những con đường to gấp bốn lần đường ở thị trấn, trên

đường toàn là những loại xe ô tô thời thượng... Hóa ra thành phố Trùng Khánh còn to hơn cả tưởng tượng của cô. Cô ngỡ ngàng thốt lên: "Nơi này to thật đấy!"

Đinh Tuấn Kiệt ôm lấy vợ, anh nhìn đáng vẻ quê mùa của vợ không nén nổi cười thâm trong bụng: "Em mới chỉ nhìn thấy một góc của nó mà thôi." Cảm thấy vợ thật tội nghiệp, anh lại càng ôm cô chặt hơn.

Đinh Tuấn Kiệt thực sự muốn lấy lòng Gia Nam do vậy anh nói nhỏ với vợ: "Gia Nam à, hay là trước tiên vợ chồng mình đi siêu thị mua váy cho em. Quần áo ở đây đẹp lắm em ạ."

Bỗng Gia Nam cảm thấy bất mãn và buồn phiền trước sự thay đổi của Tuấn Kiệt. Trước đây khi ở thị trấn nhỏ, chỉ cần ngày ngày được ăn no là hạnh phúc lắm rồi. Nếu có dư tiền thì cũng phải tiết kiệm, không thể tiêu xài lung tung.

Đúng lúc này một cô gái trang điểm rất đẹp, ăn mặc thời trang giống như người mẫu trong tivi đi ngang qua Gia Nam. Cô ta đã đi qua từ lâu nhưng mùi nước hoa vẫn còn thơm nức, vừa đi vừa lắc mông rất sành điệu khiến Gia Nam phát ngượng.

Gia Nam hết nhìn cô gái lại đưa mắt nhìn chồng, cô thầm nghĩ anh đã học cách sống mới từ thế giới phù phiếm này hay sao.

"Không mua gì hết, về nhà sớm đi anh! Xe cộ ở đây chạy nhanh quá khiến em chóng cả mặt." Gia Nam nói dối.

Vợ nói khó chịu trong người, trách nhiệm của người chồng là phải nhanh chóng chiều ý cô. Anh vội vàng bắt taxi về nhà.

Vừa bước vào nhà, Gia Nam dường như không tin nổi vào mắt mình nữa; cô thắc mắc lẽ nào đất Trùng Khánh này chỗ nào cũng có vàng hay sao? Nếu không thế thì làm sao chỉ có bốn năm ngắn ngủi Đình Tuấn Kiệt đã có thể ở trong một hoàng cung thế này?

“Anh mua căn phòng này bằng chính sức của mình sao?” Cô tò mò hỏi rồi cẩn thận sờ vào các đồ điện trong phòng. Tivi màu 24 inch, Gia Nam thầm nghĩ, trông nó còn chắc chắn hơn cả màn hình lộ thiên ở thị trấn.

“Đương nhiên... là anh kiếm được. Rất vất vả đấy!” Đình Tuấn Kiệt không trả lời dứt khoát, cứ lí nhí trong miệng. Anh vô tình nhớ tới cái đào vàng đó.

Ngẩng cao đầu, anh dẫn vợ đi tham quan căn nhà, rồi dạy cô cách sử dụng các thiết bị cao cấp trong nhà.

Gia Nam cảm kích nói: “Anh vất vả, em cũng vất vả. Càng vất vả anh lại càng trưởng thành, còn em thì lại càng già.”

Lại một lần nữa Đình Tuấn Kiệt bị dội nước lạnh vì câu nói không hiểu vô tình hay hữu ý của Gia Nam. Anh không hiểu tại sao vợ anh cứ luôn nhắc nhở anh. Thế là anh trầm hẳn xuống, anh muốn kích hoạt lại bầu không khí lần nữa nhưng không có cách nào.

Lúc này Gia Nam đang tò mò đứng cạnh đầu DVD, anh vội vàng đi tới nhiệt tình hướng dẫn cô cách sử dụng. Rồi anh chợt nhớ ra tối qua anh đã đặc biệt mua dành cho vợ đĩa phim *Hồng Lâu Mộng*. Anh hỏi cô có muốn xem không.

Đề nghị này ngay lập tức được chấp nhận, anh vui vẻ hẳn, thậm cảm tạ hoàng ân hải hà của vợ. Gia Nam muốn đi vệ sinh, Đinh Tuấn Kiệt dẫn cô đi sau đó quay lại mở đĩa.

Lý Gia Nam đi vào nhà vệ sinh một mình, cô thầm nghĩ rằng mình và chồng sống ở hai thế giới khác nhau. Chồng mình trẻ trung lại rất hấp dẫn, còn mình thì...

Lý Gia Nam bước vào nhà vệ sinh thơm mùi hoa nhài, bỗng nhiên cô cảm thấy khó chịu bởi tại sao người ta lại đặt gương trong nhà vệ sinh kia chứ. Khi cô nhìn thẳng vào gương mặt già nua, mái tóc bạc và các nếp nhăn, cô thậm chí không dám ngẩng đầu lên nữa.

Chồng mình nói là không để ý. Nhưng Gia Nam lại nhìn vào gương, cô giơ tay vuốt ve khuôn mặt mình rồi thầm nghĩ: "Nhưng mình lại rất để ý."

Lúc hoàn thiện căn nhà khi lựa chọn lắp bốn cầu, họ không hề có ý định lắp kiểu xí xồm. Điều này đã gây khó khăn cho Gia Nam - người chưa từng nhìn thấy đồ vật "cao cấp" này.

Cô đi luẩn quẩn trong nhà vệ sinh nhưng mãi không tìm thấy "hố phân" mà nửa đời mình đã sử dụng. Cô đã buồn lắm rồi, nhưng lại ngại không muốn đi hỏi chồng. Cô nhận thấy chỉ có bốn cầu là thấp nhất, cô đoán có lẽ nó được dùng khi đi đại tiện cũng nên. Thế là cô gắng sức trèo lên rồi ngồi xồm trên mặt bốn cầu, sau đó mới thàng thốt đi đại tiện. Cô thầm nghĩ có lẽ đời này mình sống không có hậu, may mà vẫn còn khỏe, nếu như sống tới 70, 80 tuổi, sợ rằng chết vì nhịn do không trèo lên được "hố phân" cũng nên.

Sau đó Gia Nam oán trách chồng làm "hố phân" cao quá, bệ ngồi thì vừa chật lại vừa trơn khiến ngồi không vững. Suy nghĩ một hồi rồi Đình Tuấn Kiệt đoán ra, mỗi lần sử dụng bồn cầu vợ anh thường ngồi xồm trên đó, anh cố nhịn cười. Anh nghĩ tới lòng tự trọng của cô. Anh đã nghĩ ra một biện pháp vẹn toàn là khi anh đi đại tiện mượn có không có giấy vệ sinh rồi gọi vợ đưa vào cho. Gia Nam đã tròn mắt ngạc nhiên khi nhìn thấy cách sử dụng đúng cách của bồn cầu.

Gia Nam xem được một lúc phim *Hồng Lâu Mộng* thì thấy mệt. Đình Tuấn Kiệt tắm rửa xong xuôi liền đưa vợ vào phòng ngủ, anh còn cẩn thận đắp chăn cho vợ. Sau đó anh mới đi ra. Trông anh chẳng khác gì phục vụ hoàng thái hậu.

Gia Nam phát hiện ra hai sợi tóc trên gối vừa dài lại vừa mỏng. Cô nhớ lại những lời nhắc nhở của bà con hàng xóm, họ cho rằng thành phố chẳng có gì hay cả, ở đó hồ li kiều gì cũng thành tinh.

Gia Nam cảm thấy trong lòng nặng nề, mãi không thể ngủ được. Đình Tuấn Kiệt là người đàn ông bình thường, hơn nữa vợ chồng lâu ngày mới gặp mặt nên anh chỉ muốn gần gũi với vợ ngay.

Tối đó, mới lên giường anh đã vội vàng hôn Gia Nam, miệng cứ lẩm bẩm những câu đại loại như anh nhớ em. Nhưng Gia Nam lại có cảm giác không yên khi nhìn thấy hai sợi tóc kia nên cô chẳng có tâm trạng nào. Gia Nam giả vờ ngủ. Đình Tuấn Kiệt ôm vợ hồi lâu chẳng thấy có phản ứng gì thì cắt

hứng nên quay lưng lại ngủ. Gia Nam nằm im quay mặt vào tường. Mãi tới khi nghe thấy tiếng thở đều đều ở bên cạnh mới cẩn thận quay người lại.

Ánh đèn ngủ màu vàng yếu ớt mờ mờ chiếu vào khuôn mặt tuấn tú của Đinh Tuấn Kiệt đang nằm bên. Lúc này anh nằm ngủ say sưa đáng yêu, ngây thơ giống như trẻ sơ sinh khiến Gia Nam vừa hận lại vừa yêu. Yêu là bởi anh là chồng cô, cô không thể rời xa anh, dòng máu chảy trong cơ thể cô đã cô đặc thành tình yêu vô tận dành cho Đinh Tuấn Kiệt. Hận là bởi cô đã là phụ nữ lớn tuổi, không còn khả năng sinh con cho anh nữa, vào tuổi này cô cũng không còn đủ sức hấp dẫn để khiến anh si mê. Cô hận là càng ngày khuôn mặt cô càng lão hóa, cơ thể cô càng ngày càng xuống cấp. Những điều này đã khiến cô vô cùng tự ti, khiến cô trở nên đa nghi và nóng nảy.

Gia Nam nhẹ nhàng giơ tay ra vuốt ve khuôn mặt chồng rồi gọi thầm tên anh giống như trước đây. Mặt trăng treo ngoài cửa sổ rất đẹp, cô lại thầm nghĩ, làm thế nào mình có thể đẹp thánh thiện và sáng trong mãi được? Làm thế nào để có thể giống như mặt trăng cứ khuyết rồi lại tròn, cứ lặn rồi lại mọc, tồn tại đời đời? Gia Nam bất lực nhắm mắt, một giọt lệ nhẹ nhàng lăn trên gò má.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, Đinh Tuấn Kiệt không thấy vợ đâu. Anh bước vào bếp đã thấy một bữa sáng đơn giản nhưng đẹp mắt, đang bốc khói mím cười với anh. Gia Nam bước vào choàng áo khoác ngoài cho anh, cô mắng yêu: “Buổi sáng hãy còn lạnh tại sao chỉ mặc áo ngủ đi ra thế này?”

Mùi vị ngon lành của bữa cơm nhà khiến Đình Tuấn Kiệt rất vui. Đánh răng rửa mặt xong xuôi, anh ngẫu nhiên ăn cháo đậu xanh rồi tạm biệt vợ đi làm. Anh dặn vợ trưa anh không về, nếu cô cảm thấy buồn có thể đi loanh quanh ngắm cảnh, tiện để ở dưới gối.

Do cảm thấy rất vui, anh ôm Gia Nam rồi hôn trộm một cái khiến cô vừa tức vừa ngượng. Vợ anh tức thật, anh chỉ còn biết lí nhí hứa lần sau không dám nữa rồi vội vã đi làm.

Chồng vừa đi khỏi, Gia Nam đã cảm thấy trống trải trong căn phòng rộng. Vuốt khuôn mặt mình cô nhớ lại hành động của Tuấn Kiệt trước khi đi làm rồi lại suy nghĩ lung tung, lẽ nào anh ta cũng làm như thế với cô gái bí ẩn kia. Thế cô gái kia sẽ phản ứng thế nào nhỉ? Cô ta sẽ nũng nịu nói “đáng ghét” hay nồng nhiệt đáp lại nụ hôn của anh nhỉ? Nghĩ tới đây Gia Nam cảm thấy ghê tởm.

Lý Gia Nam đã qua lứa tuổi thanh niên, lứa tuổi thích thú với chuyện chăn gối nam nữ, cô cảm thấy vợ chồng với nhau nên kính trọng lẫn nhau giống như khách thì hay hơn. Bản thân cô luôn phản cảm và bài xích cái chuyện bại hoại thuần phong mỹ tục kia.

Trong đầu óc cổ hủ của Gia Nam, hôn nhau, quần quýt thậm chí cầm tay nhau trên phố là những việc bại hoại thuần phong mỹ tục, đáng xấu hổ. Vậy mà chồng mình lại đối xử với mình như thế; một là, làm tổn thương tới lòng tự trọng của mình; hai là, đánh đồng mình với loại phụ nữ phóng dăng,

dâm loạn. Tận đáy lòng, Gia Nam không tài nào hiểu rằng chồng mình hành động như vậy bởi anh đang thuộc lứa tuổi chín muồi, lứa tuổi hừng hực nhiệt huyết của người đàn ông. Cô cảm thấy chồng mình thật phong lưu, tầm thường, cô không thể lý giải nổi.

Gia Nam ở lì trong nhà, tuy rất thích mua sắm, nhưng cô lại không muốn tiếp xúc với người thành phố. Cô chỉ ra ngoài đi chợ còn thì nhốt mình trong nhà cả ngày. Cô cảm thấy cái nhà này thật xa lạ, càng ngày cô càng có cảm giác mình đang dần mất đi những cái thuộc về phụ nữ. Cô phát hiện ra mình không thể níu kéo được tuổi xuân đã trôi qua...

Cô cứ ngóng tới 5h chiều để bắt đầu nấu cơm tối, để đúng 6h Đinh Tuấn Kiệt vừa mở cửa đã thấy một bàn ăn thơm ngào ngạt với các món đầy đủ dinh dưỡng đã được chuẩn bị tinh tươm, chỉ chờ anh tới đánh bay trong nháy mắt.

Đinh Tuấn Kiệt xúc động nhìn vợ, anh muốn ôm cô để cảm ơn, nhưng lại bị Gia Nam nghiêm mặt chống lại, anh cảm thấy hụt hẫng.

Ăn cơm tối xong, Gia Nam cứ lặng lẽ dọn dẹp, rửa bát, quét nhà, lau chùi cửa sổ, chưa bao giờ cô biết tranh thủ ăn cơm xong cùng xem tivi với chồng cho thêm phần lãng mạn, ấm cúng.

Đinh Tuấn Kiệt quan sát vợ cứ bận ngược, bận xuôi bất giác anh lại nhớ tới sự hoạt bát của Tiểu Nê... anh có cảm giác như mình đã đưa về một bảo mẫu vậy.

Đình Tuấn Kiệt muốn lấy lòng vợ, anh lôi từ trong túi ra một cái điện thoại di động màu đỏ, anh biết vợ anh luôn muốn có món quà này. Quà nhiên hành động lấy lòng này đã không bị từ chối, vợ anh rất vui vẻ.

Anh đã thành công khiến vợ vui, vậy thì chỉ ít cũng phải có chút phần thưởng chứ! Buổi tối, Đình Tuấn Kiệt tranh thủ để xuất yêu cầu ân ái, Gia Nam nhận thấy khó thoát thác đành phải miễn cưỡng đồng ý. Đình Tuấn Kiệt luôn kính trọng và yêu mến vợ nên anh cẩn thận, nhẹ nhàng trèo lên người vợ. Sau đó anh có cảm giác mình giống như loài cầm thú đang ức hiếp dân lành. Vợ anh đã quá tuổi rất khó có khả năng thích ứng tốt với việc này.

Đình Tuấn Kiệt hỏi nhỏ vợ xem có vấn đề gì không, vợ anh lắc đầu không nói gì. Khi nhìn thấy cơ thể đã nhào ra, xuống cấp của vợ, anh bất giác nhớ tới Tiểu Nê.

Tiểu Nê là cô gái xinh đẹp, Tiểu Nê đang tràn trề sức sống thanh xuân. Đình Tuấn Kiệt bắt đầu tưởng tượng về lần quan hệ với Tiểu Nê, không hiểu cảm giác lúc đó thế nào nhỉ?... rồi anh đột ngột nhìn xuống vợ lúc đó đang nhắm nghiền mắt, nằm thuôn ra dưới người anh. Anh sợ hãi, thất vọng đến mất cả hứng làm tình.

Đình Tuấn Kiệt nằm xoài ra, nhìn vợ với ánh mắt có lỗi, anh không biết nói gì nữa.

Ánh mắt thất vọng tràn trề không giấu giếm của vợ khiến Đình Tuấn Kiệt không biết phải chui vào lỗ nê nào để trốn, anh vội vàng tắt đèn rồi nói vợ ngủ sớm đi.

Gia Nam thực sự rất thất vọng, nhìn thấy biểu hiện của chồng cô càng thất vọng về mình.

“Tiểu Kiệt à, anh ngủ chưa?” Cô không nhận được buột miệng hỏi chồng.

“Ừ?” Đinh Tuấn Kiệt đã không còn tỉnh táo nữa, mơ màng trả lời vợ.

“Anh thích trẻ con không?” Gia Nam khẽ hỏi.

“Thích... chứ.” Một lời thổ lộ chân thật tự đáy lòng của anh trong lúc không mình mẫn.

Sau một lần ốm bệnh, Gia Nam đã không còn khả năng sinh con nữa. Nhà họ Đinh đã độc đinh mấy đời nay, đến đời mình thì tuyệt tử tuyệt tôn! Cô thấu hiểu nỗi đau của anh nhưng từ trước tới giờ chưa từng thấy anh có biểu hiện gì, lại thường nghe anh nói: “Trẻ con phiền phức lắm! Lại ồn ào nữa. Sau này muốn có con chỉ cần xin một đứa làm con nuôi là xong thôi mà.” Ai cũng có thể nhận thấy dụng ý của anh khi nói câu này.

Gia Nam cảm thấy vừa hổ thẹn vừa buồn khi nghe thấy nỗi lòng của chồng. Lòng cô cứ quặn đau. Mãi cô mới ngủ được, nhưng cứ chập chờn, liên tục gặp ác mộng.

Người vợ quê mùa

S o với các cặp vợ chồng bình thường, cuộc sống của Đinh Tuấn Kiệt và Lý Gia Nam cũng rất bình thường, chỉ thiếu phần thân mật và cảm xúc mãnh liệt. Điều này đã khiến cho Đinh Tuấn Kiệt đang trong giai đoạn hừng hực nhiệt huyết cảm thấy khổ mà không thể nói ra.

Họ chung sống một cách bình lặng, ít thăng trầm giống như hai chị em vậy. Điều khiến Đinh Tuấn Kiệt không thể chấp nhận được là kể từ lần cãi nhau trước, vợ anh đến tối lại vào ngủ phòng khác, còn cẩn thận khóa trái lại. Ngày nào cũng như thế, cảnh giác giống như phòng trộm, không cho Đinh Tuấn Kiệt có cơ hội đến gần.

Hành động này của vợ khiến Đinh Tuấn Kiệt vô cùng tức giận. Nhưng lại không thể ngăn chặn.

Đó là lần đầu họ cãi nhau kể từ khi sống chung. Nguyên nhân chính là Đinh Tuấn Kiệt lảng lảng mua hộp kem dưỡng mắt ở trung tâm thương mại.

Đình Tuấn Kiệt thấy vợ cứ rầu rĩ không vui, cứ hay đứng trước gương thờ dài, về mặt lúc nào cũng như đưa đám. Để khiến vợ vui, anh nghĩ ngay tới việc mua mỹ phẩm - thứ đồ gắn liền với phụ nữ.

Một hộp to hơn ngón tay cái một chút mà hơn 300 tệ. Anh cứ do dự trước quầy bán hồi lâu, bởi với người quen dè sẻn như anh khoản tiền đó quá lớn khiến anh xót xa. Mãi tới khi cô bán hàng khó chịu kêu ca, anh mới hạ quyết tâm mua một hộp. Cô bán hàng cũng thuộc loại dễ tính, cô lấy một cái hộp to ra gói, lại chọn cái túi to để đựng.

Trên đường về nhà, mơ tưởng tới bộ dạng hớn hờ của vợ khi nhìn thấy hộp kem dưỡng mắt khiến anh càng muốn nhanh chóng về tới nhà.

Về tới nhà thấy vợ đang tắm, anh liền lén đi vào phòng ngủ rồi đặt hộp kem dưỡng mắt trên tủ nhỏ ở đầu giường. Anh muốn tạo bất ngờ cho vợ.

Trước lúc ăn cơm vợ anh vẫn chưa phát hiện ra món quà bất ngờ đó khiến Đình Tuấn Kiệt nóng ruột đứng ngồi không yên. Đến lúc ăn cơm, anh dán mắt vào phần tin tức trên tivi đến nỗi quên cả hộp kem dưỡng mắt.

“Tiểu Kiệt!” Gia Nam vừa gấp thức ăn vừa thờ ơ gọi anh.

“Hử?” Đình Tuấn Kiệt không quay lại càng thờ ơ hơn trả lời.

“Có phải anh... em nghe bà Tiên hàng xóm nói...” Nghe tới đây Đình Tuấn Kiệt liền quay lại bởi: một là, thấy điệu bộ

vợ cứ ngập ngừng, nhất định phải có chuyện gì đó; hai là, mấy bà già hàng xóm rất lắm điều, tin các bà ấy nói thì chết.

“Họ nói những gì?” Đinh Tuấn Kiệt thắc mắc.

“Họ nói trước khi em dọn tới đây, dường như anh có qua đêm cùng với người con gái khác.”

Đinh Tuấn Kiệt sững sờ, dự cảm của anh quả nhiên rất đúng. Đúng là trước khi vợ anh dọn tới đây ở, Lâm Tiểu Nê có qua đêm ở đây một lần.

Đinh Tuấn Kiệt tức giận quát to: “Mấy bà già lắm điều chết tiệt! Ngày thứ tư kể từ khi căn nhà này hoàn thiện có thể ở được thì em tới. Mấy bà già mờ mắt có lẽ nhìn nhầm không phân biệt nổi con trai với con gái cũng nên.”

Gia Nam nhìn chồng, cô biết anh không phải mới một ngày hai ngày. Chồng cô bình thường rất hiền lành, cứ lúc nào nói dối là lớn tiếng cãi để che giấu sự sợ hãi trong lòng.

Bà Tiến hàng xóm năm nay mới 50 tuổi, có thể nói là cùng một độ tuổi với cô, cô gọi bà ấy là chị. Ban nãy nghe chồng gọi bà ta là bà già, nói bà mắt mờ chân chậm, cô đã cảm thấy buồn trong lòng rồi.

Cô buông bát xuống, nói là không ăn nữa. Mặt tái đi vì tức rồi đi vào phòng. Điều khiến cô không thể tha thứ được là người thân nhất của cô - Đinh Tuấn Kiệt, lại nói dối cô. Hơn nữa để che giấu tội lỗi của mình còn lớn tiếng mắng người khác. Cô cảm thấy Đinh Tuấn Kiệt bây giờ khác hẳn với Đinh Tuấn Kiệt cô đã từng quen.

“Anh đã thay đổi thực sự rồi.” Cô buông một câu với chồng trước khi rời bàn ăn.

Mức độ day nghiêng của câu nói trên khiến ông chồng nào đang nói dối cũng phải hoang mang, lo lắng.

Đình Tuấn Kiệt vội vã nói với theo: “Gia Nam à, mình đừng có nghe người ta nói lung tung! Mình tin họ hay tin anh đây?”

“Em chỉ tin vào mắt của em.”

Gia Nam vừa nói vừa nghiêm nghị nhìn Tuấn Kiệt. Trong mắt Gia Nam, Đình Tuấn Kiệt nhìn thấy sự thiếu tự tin của mình.

Nhưng Đình Tuấn Kiệt cũng không thể thừa nhận. Nếu như có chết cũng không khai vì cùng lắm cũng là chết thôi, còn nếu anh khai thật thì cũng chỉ có đường chết, nhưng chết như thế còn phải mang tiếng xấu muôn đời.

Một lát sau, Gia Nam mặt đờ đờ sát khí đi ra, cô đang cầm một số thứ trên tay rồi bày tất cả những thứ đó trên bàn uống nước.

Cô nghiêm giọng yêu cầu: “Vậy thì anh giải thích thế nào về những thứ này?”

Đình Tuấn Kiệt nhìn tất cả những đồ vật bình thường đang bày trên bàn: hai chiếc áo len, nhìn kỹ mới thấy hai sợi tóc; hãy còn một thứ được đưa tới để càng làm rõ tội chứng vụng trộm khiến Đình Tuấn Kiệt dờ khóc, dờ cười - đó chính là hộp kem dưỡng mắt kia.

Nhìn hết mấy thứ vật chứng này Đình Tuấn Kiệt thờ phào nhẹ nhõm, anh cảm thấy nếu như phải giải thích về sự hiện diện của mấy thứ đồ này thì anh nắm chắc phần thắng.

“Cái này!” Gia Nam cầm chiếc áo len lên chất vấn: “Anh giải thích thế nào? Hãy nói thật đừng lừa dối em! Ai cũng có thể nhận ra đó là chiếc áo được đan bằng tay, anh đừng nói là chính anh đan chiếc áo đó. Thế còn sợi tóc này, anh cũng đừng nói sợi dài như thế này rụng từ cái đầu hòa thượng của anh nhé! Còn hộp kem dưỡng mắt này vẫn còn nguyên, chưa bóc tem chắc định ngày mai đem đi tặng người ta phải không?”

Càng nói Gia Nam càng tức, càng tức giọng cô càng to, cuối cùng cô còn nói “Tôi qua có cô gái gọi điện cho anh, vừa nghe thấy giọng em liền cúp máy.”

Những thứ đồ này xét cho cùng đều không đáng để mất đến, nhưng khi được xâu chuỗi với nhau, kết hợp với sự hoang tưởng chỉ có ở phụ nữ thì đều là những vật chứng quan trọng có thể khép Đình Tuấn Kiệt “tội chết”.

Đình Tuấn Kiệt nhận ra khả năng quan sát của phụ nữ rất tốt, tiếc là Gia Nam lại không theo nghiệp thám tử.

Đình Tuấn Kiệt định thần lại, anh một mực phủ nhận tất cả, rồi kể cho vợ toàn bộ sự việc làm sao làm quen được với nhà họ Lâm, nhưng anh vẫn giấu tiệt vợ về quan hệ gần gũi lúc nồng thắm lúc lại dửng dưng giữa anh với Tiểu Nê. Lời nói của anh xem ra đã miễn cưỡng khiến Gia Nam tin tưởng.

“Bây giờ mình đã biết hết rồi chứ? Chiếc áo len này là do mẹ nuôi anh đan. Sợi tóc này 80% là của Tiểu Nê đã rơi ra

trong quá trình chuyển nhà giúp anh. Còn hộp kem dưỡng mắt này anh đã mua để tạo sự bất ngờ cho mình, nhưng thật không ngờ lại biến thành vật chứng quan trọng để giúp mình tố cáo anh. Còn về cú điện thoại lạ kia, anh đoán là do mẹ nuôi gọi tới bởi đã từ lâu anh chưa tới thăm bà ấy. Chờ dịp thích hợp anh sẽ dẫn em đi cùng đồng ý không?”

“Em thềm vào đi với anh!” Gia Nam rất chân thật, cô cũng không phân tích xem câu trả lời của Tuấn Kiệt có khe hở nào không. Cô cảm thấy mình đuối lý nên vội vã vào phòng nghỉ ngơi. Lúc đi còn không quên cầm theo hộp kem dưỡng mắt.

Cô lại đi vào phòng ngủ khác rồi không ra nữa.

Định Tuấn Kiệt nghĩ về cú điện thoại lạ lùng kia, vừa nghe thấy giọng của Gia Nam liền cúp máy, không cần phải nói anh cũng có thể khẳng định đó là Lâm Tiểu Nê.

Nghĩ tới cô bé Tiểu Nê anh lại cảm thấy chua xót. Anh vẫn nắm trong tay dấu vết trinh trắng 20 năm của cô, không biết khi nào anh mới có thể trả hết nợ cho cô được đây.

Sự việc đã xong, anh bỗng nhận ra Gia Nam của anh đã thay đổi rất nhiều. Cô trở thành người đa nghi, ngang ngược không cần lý lẽ, biến thành người vừa nóng tính vừa quá đề cao cái tôi, biến thành người hơi một tí lại kiếm cớ để cãi nhau với anh. Lại còn cố gào to khiến hàng xóm hiểu nhầm, cô đã biến thành kiểu đàn bà đường phố Trung Quốc điển hình.

Định Tuấn Kiệt vốn nghĩ tới việc cô đã hy sinh hết tuổi thanh xuân cho mình, thêm vào đó anh hiểu được phụ nữ thời

kỳ tiền mãn kinh thường rất hay cáu giận nên cố giấu sự bất mãn trong lòng của mình đối với mọi sự thay đổi của Gia Nam, ngoài mặt anh vẫn tỏ ra khoan dung, nhẫn nhịn, tha thứ.

Người trong công ty bắt đầu thắc mắc tại sao không thấy cô nàng xinh đẹp Lâm Tiểu Nê tới tìm Tuấn Kiệt? Chẳng bao lâu sau họ đều đã biết nguyên nhân tại sao.

Gia Nam vốn là người tiết kiệm hơn so với Tuấn Kiệt, cô không muốn trả nhiều cước điện thoại nên đã vắt óc nghĩ ra một diệu kế: Mỗi ngày cô phải gọi điện cho Tuấn Kiệt một lần để hỏi xem lúc nào Tuấn Kiệt sẽ đi làm về. Nhưng cô chỉ nháy điện thoại cho anh, chờ đủ hai hồi chuông là cắt rụp rồi chờ Tuấn Kiệt nhắn tin trả lời.

Như vậy mỗi ngày họ chỉ cần một tin nhắn là có thể giải quyết vấn đề.

Ngày hôm nay đúng 5h điện thoại của Tuấn Kiệt theo thường lệ lại rung lên, một giây sau lại im tịt. Vừa xem đúng là số của vợ, thế là anh liền nhắn tin trả lời: “Bà xã à, anh sắp về rồi, nhớ nấu các món ngon nhé! Hôm nay anh muốn ăn cá rô phi kho.”

Một lát sau, anh nhận được tin nhắn của người “nghiêm túc” nhất, người kể chuyện cười không bao giờ cười - ông Vĩ. Tin nhắn của ông khiến Tuấn Kiệt bồn chồn lo lắng.

“Ông xã à, em đang chờ anh về. Thức ăn đang ở trong nồi, cá kho đang ở trong siêu thị, còn em thì đang nằm trong chăn chờ anh.”

Anh tập trung nhìn kỹ tin nhắn hồi lâu, đột nhiên anh nhớ ra khi nãy khi nhắn tin cho vợ, lúc tìm số, vì từ “vợ” và “Vĩ” có phần tương tự nên anh đã gửi nhầm tin cho ông Vĩ. Nhưng những người bản tính thích đùa ác như ông Vĩ lại không hay để ý anh gửi đúng hay gửi sai, ông ấy luôn là người duy nhất lo sợ thiên hạ không loạn.

Tối trưa ngày hôm sau, qua “loa phóng thanh” của ông, toàn bộ cán bộ nhân viên trong tòa nhà này đã biết chuyện. Sau đó thì một đồn mười, mười đồn trăm... thậm chí người bán thuốc lá ở tầng dưới cứ nhìn thấy Đinh Tuấn Kiệt lại bung miệng cười. Mà những người này lại là loại thích thêm mắm thêm muối nữa chứ, họ kể chuyện rất linh hoạt, sáng tạo. Mỗi lần kể cho ai đó nghe, họ lại chêm vào ý kiến chủ quan của một người khác về vấn đề này mới ác chứ. Cho nên cái gọi là nguyên bản gốc đã có đến mấy loại, vợ vẫn nhất phải kể đến loại bảo Đinh Tuấn Kiệt biến vợ thành món ăn ngon, bắt cô nằm trên bàn ăn chờ anh về thưởng thức.

Đinh Tuấn Kiệt chẳng biết phải làm sao, đành phải thừa nhận vợ mình đã dọn đến ở, nhưng lại không phải là Lâm Tiểu Nê.

Thực ra anh có nói hay không câu cuối “không phải là Lâm Tiểu Nê” cũng chẳng có ý nghĩa gì. Bởi có mấy lần cảm giác không giải quyết được công việc bằng tin nhắn, Gia Nam đã nghiến răng gọi điện cho anh.

Gia Nam là người nhà quê mới ra thành phố nên đầu óc, tư duy rất đơn giản, cô cho rằng hai người cách xa như vậy,

khi nói chuyện qua điện thoại phải hét thật to thì người ta mới nghe được. Do vậy mỗi lần Gia Nam gọi tới thì mọi người cùng phòng với Đình Tuấn Kiệt đều nghe thấy vợ anh đang nói gì. Cô cứ hét toáng lên: “Alô! Có ai ở đó không?” Người nghe có cảm giác cô đã vặn hết volume lại còn khép tay tạo thành hình cái loa rồi kích âm bằng cách nói qua loa nữa.

Nếu người phụ nữ này là vợ Đình Tuấn Kiệt, ai cũng có thể chắc chắn 100% đó không phải là Tiểu Nê.

Lại có những kẻ thích đùa dai, cố tình khen đểu chức năng chống rung điện thoại Đình Tuấn Kiệt thật tốt.

Rất nhiều lần Đình Tuấn Kiệt bị mất mặt vì giọng nói oang oang của vợ. Anh đã rất khéo léo, tế nhị nhắc nhở cô rằng người thành phố chú trọng tới sự nho nhã, tố chất, giáo dục. Điều này khiến vợ anh động lòng, cô lại lải nhải: “Tôi không được học hành tới nơi tới chốn, tôi chẳng có tố chất... anh chỉ muốn tống tôi đi phải không?” Cô khóc bù lu bù loa rồi mắng Tuấn Kiệt là người không có lương tâm, bây giờ anh có tiền rồi anh lại dõ chứng khinh thường người nông thôn phải không?... Đình Tuấn Kiệt lại phải ngồi an ủi cô hồi lâu, anh phải nghiêm khắc kiểm điểm bản thân, thì cô mới tha thứ.

Khoảng một tháng sau, anh nhận được điện thoại của bà Lâm. Bà hỏi anh tại sao không lại nhà chơi. Bà dò hỏi: “Mẹ mới nói con hai câu thì con đã giận cả tháng nay à? Nếu như mẹ có hơi nặng lời một chút thì tối nay con tới ăn cơm nhé!”

Đình Tuấn Kiệt lại cho rằng mình đã làm tổn thương Tiểu Nê, thêm vào đó lại dối lừa nhà họ Lâm, nên mẹ nuôi đã

không thèm để ý tới anh nữa. Vậy mà hôm nay chính bà lại gọi điện tới xin lỗi khiến anh vô cùng xúc động. Chính vì thế anh đồng ý tới ăn cơm tối.

Lần đó chỉ có Tiểu Nê vắng mặt; không hiểu là do xấu hổ hay hãy đang còn giận anh nên không ra ăn cơm, còn lại mọi người trong nhà họ Lâm vẫn đối xử với anh thân mật như trước đây. Mẹ nuôi đã từng nói, cho dù vì bất cứ lí do gì con không thể trở thành con rể của mẹ thì con mãi vẫn là con trai của mẹ. Bữa cơm này đối với anh thật đầm ấm.

Chưa tới 9h tối anh về đến nhà, nhưng Gia Nam đã đi ngủ. Cô quen nếp sống nông thôn, cứ tối lại mất điện nên ngoài đi ngủ chẳng có thú vui nào nữa. Đến nay đã hơn 40 tuổi, thói quen đó đã ăn vào tiềm thức, cứ tối một chút là cô leo lên giường.

Có rất nhiều hình thức vui chơi giải trí ở thành phố, đặc biệt là cuộc sống về đêm rất phong phú. Mấy ngày đầu khi vợ mới tới, Đinh Tuấn Kiệt sợ vợ cô đơn nên xin nghỉ phép để dẫn vợ đi tham quan một vài trung tâm thương mại hào nhoáng, xa hoa của Trùng Khánh; đến tối anh lại dẫn vợ tới quán Mặc Mặc để cảm nhận được sự điên cuồng của thiên hạ.

Nhưng Gia Nam đã quá quen với giá cả của những sạp hàng ngoài đường, cô cũng nghe quen giọng điệu của người nông thôn, cô không tài nào hiểu nổi tại sao giá quần áo tại đây lại đắt dễ sợ đến vậy. Cô càng sợ hãi trước cái trò uốn éo, nhay nhót không giống ai của những người trong Mặc Mặc, lại càng khiếp đảm trước hệ thống âm li ở đây. Theo cách nói của cô,

mỗi lần vào Mặc Mặc cô lại có cảm giác đang trở lại thời kỳ Nhật Bản oanh tạc.

Thực ra Gia Nam chỉ thích ngồi trên sofa ở nhà xem DVD, xem chán rồi thì đứng 9h lên giường đi ngủ. Cuộc sống tuy đơn điệu nhưng lại có quy củ.

Gần đây, Đình Tuấn Kiệt phát hiện thấy vợ mình rất thích đánh mặt chược, anh cảm thấy rất vui với phát hiện mới này.

Anh sợ vợ mình cứ giam mình trong căn nhà ba phòng ngủ một phòng khách mãi sẽ dần cảm thấy cuộc sống mất ý nghĩa. Anh thích nhìn thấy vợ mình vui vẻ chơi mặt chược với hàng xóm, thích nghe vợ riu rít tường thuật mọi diễn biến trong ván chơi. Chỉ cần cô không chìm đắm, không đánh bạc, Đình Tuấn Kiệt nhận thấy thú vui của vợ có thể chấp nhận được.

Nói tóm lại, nhìn thấy vợ càng ngày càng bận, anh cảm thấy tương lai lại tươi sáng.

Hãy để anh được yên tĩnh

Lý Gia Nam biến thành người lảm điếu, Đinh Tuấn Kiệt không thể chấp nhận được cô lại có kiểu chửi đồng của các bà hàng tôm hàng mắm. Chỉ vì chuyện còn con mà cô không bằng lòng, cô sẽ nhai đi nhai lại mấy ngày sau. Chẳng hạn như việc Đinh Tuấn Kiệt thay đôi tất ra nhưng chỉ có một chiếc? Hoặc cũng có thể mấy ngày trước Đinh Tuấn Kiệt mới mua thẻ điện thoại 200 tệ mà mấy hôm sau đã hết tiền?

Cứ tiếp diễn như vậy.

Nhưng khi cô đang cần nhẫn thì cảm có được xem tivi hoặc nghe ca nhạc, bạn phải tôn trọng cô bằng cách nhìn vào mắt cô và phải thành khẩn biết lỗi. Lý Gia Nam đã hơn 40 tuổi, bước vào giai đoạn chuyển tiếp của đồng hồ sinh học phụ nữ. Đinh Tuấn Kiệt có tìm hiểu trên mạng, phụ nữ giai đoạn tiền mãn kinh do không thích ứng được với sự thay đổi sinh lý, hơn nữa trong thâm tâm họ còn chấp nhận sức ép đang là người xinh đẹp biến thành bà già đau khổ. Phụ nữ trong giai

đoạn này thường dễ cáu giận, lắm điều do vậy người nhà, đặc biệt là chồng phải thực sự thông cảm.

Đáng thương cho Đình Tuấn Kiệt phải nhẫn nại ép mình đang ở độ tuổi hai mươi phải chấp nhận sự gây sự vô cớ của các bà vợ mà các quý ông khác phải vào độ tuổi bốn mươi, năm mươi mới phải chịu cảnh như anh bây giờ. Hiện tại Gia Nam lại là người có cái thói làm việc chỉ quan tâm tới kết quả, không hề tính đến hiệu quả, nhiều khi khiến Đình Tuấn Kiệt không thể chấp nhận được.

Ví dụ như cô chỉ nhìn thấy được việc anh vút tắt lung tung, nhưng không bao giờ suy nghĩ có lẽ do anh phải chịu nhiều áp lực trong công việc nên mới thế. Cô chỉ biết được trong ba ngày Đình Tuấn Kiệt đã dùng hết số tiền điện thoại tương đương bằng mức cô sử dụng trong ba tháng, nhưng cô đâu biết được một ngày anh phải nghe, gọi bao nhiêu cú điện thoại.

Điều khiến Đình Tuấn Kiệt bất mãn nhất về Gia Nam là anh thì đang ở độ tuổi sung sức nhất đối với chuyện chăn gối, nhưng dường như Gia Nam đã mất hết hứng thú với chuyện đó. Mỗi lần Đình Tuấn Kiệt đưa ra yêu cầu, Gia Nam lại viện ra những lí do hết sức ngớ ngẩn, chẳng ăn khớp tí nào để từ chối. Đã thế cô còn chỉ trích Tuấn Kiệt là đồ mặt dày mày dạn, không biết xấu hổ. Nhiều khi khiến Tuấn Kiệt cảm thấy mình nhục nhã giống như con chó ghê vậy.

Chính vì Gia Nam không thông cảm, cứ ngang ngược như vậy nên hằng đêm Đình Tuấn Kiệt lại trầm mơ tưởng tới người con gái ngọt ngào anh đã cất giữ ở tận sâu trong trái tim.

Gia Nam còn rất hay kiểm tra điện thoại của Tuấn Kiệt, có lẽ đó là “bài học” bắt buộc của cô. Vừa kiểm tra điện thoại cô vừa nói những điều khiến Tuấn Kiệt chỉ biết ngậm bồ hòn làm ngọt, đại loại như: “Em muốn kiểm tra xem hôm nay anh có câu kết với con hồ li tinh nào không?” Cô cứ làm như thế nhiệm vụ chủ yếu của chồng cô khi đi làm là câu kết với phụ nữ không bằng.

Từ lúc chuyển tới Trùng Khánh, không có công ăn việc làm khiến cô hay suy nghĩ lung tung. Cô luôn tưởng tượng ra Đinh Tuấn Kiệt có bồ bên ngoài, giống như cách nói của cô là: “Chắc chắn anh đang nuôi bồ nhí ở ngoài.” Câu nói này đã khiến Đinh Tuấn Kiệt hết sức đau khổ, anh tức đến mức không nói được gì rồi vội vàng rút thẻ tiền lương và thẻ gửi rút tiền ngân hàng rồi ném lên bàn.

“Về sau cô quản tiền, còn cả lương tháng 5.000 tệ nữa, tôi đã đưa hết cho cô rồi đó. Bây giờ chắc cô hài lòng rồi chứ?”

Lý Gia Nam thật thà nhặt lên rồi nói: “Đáng ra như thế này từ lâu rồi mới phải.”

Từ ngày hôm đó Gia Nam là người tay hòm chìa khóa, mỗi ngày cô chỉ đưa cho chồng 10 tệ, 3 tệ ăn cơm, 3 tệ đi xe buýt, còn lại 4 tệ để tiêu vặt... cô tính rất chặt. Chính vì lí do này Đinh Tuấn Kiệt càng ngày càng hà tiện hơn trong việc chi tiêu, do vậy anh thường bị ông Vĩ trêu, anh cảm thấy mình thật thảm hại. Đinh Tuấn Kiệt đường đường là Giám đốc Marketing của công ty do vậy anh thường xuyên phải tiếp khách, nào là ăn cơm cùng khách hàng, uống rượu... và kết cục

là anh luôn về muộn. Những lần về muộn này lại biến thành lý do để Gia Nam gây sự.

Hầu như mỗi tối trở về nhà, anh lại phải đối mặt với căn nhà vắng lặng và chần chieu lạnh lẽo. Đình Tuấn Kiệt dần dần không muốn về nhà, không muốn gặp vợ nữa. Đường như anh chỉ tìm thấy cảnh gia đình ấm áp, những tiếng cười vui vẻ hạnh phúc mà anh khao khát trong lòng ở nhà họ Lâm.

Ban đầu một tháng anh tới nhà họ Lâm một lần, sau đó chuyển thành một tuần một lần, tới giờ dường như ngày nào anh cũng ghé chơi nhà họ. Ăn cơm tối xong, nếu không ngồi nói chuyện với bà Lâm, anh lại bàn chuyện làm ăn với ông Lâm. Dần dần Tiểu Nê cũng quên đi chuyện trước kia, cô lại nghịch ngợm và tiếp tục vui vẻ với anh như xưa.

Gia đình họ Lâm trở thành cảng tránh bão của anh. Sự thân thiết, mến yêu, lịch sự của mỗi người nhà họ Lâm vô tình đã an ủi anh. Ở nhà họ Lâm rồi anh không còn muốn về nhà nữa, thường thì mẹ nuôi phải nhắc mấy lần anh mới miễn cưỡng đứng dậy xin phép về.

Sau khi bà Lâm nghe chính miệng Đình Tuấn Kiệt kể về mâu thuẫn, sự khác biệt về thói quen sinh hoạt giữa anh và Gia Nam; bà cảm thấy họ khó có thể sống chung với nhau dưới một mái nhà, với tư cách là mẹ nuôi bà giả vờ thăm dò: “Hay là con thử li dị xem sao.”

Đình Tuấn Kiệt sợ hãi mờ to mắt, trước đây anh chưa từng nghĩ, cũng như chưa từng dám nghĩ tới vấn đề này.

“Không được! Con không thể... li dị cô ấy, con không thể có lỗi với cô ấy được.”

Đinh Tuấn Kiệt đã nói như vậy, người nhà họ Lâm cũng chẳng biết làm thế nào nữa. Mắt của Tiểu Nê lại hoe đỏ, cô càng ngưỡng mộ anh. Tuấn Kiệt đường đường là nam tử hán đại trượng phu, đầu đội trời chân đạp đất vậy mà anh vẫn kiên quyết không để người mình yêu thương phải chịu nỗi khổ như vậy. Tự dưng Tiểu Nê thấy buồn giống anh.

Cuối cùng bà Lâm thở dài rồi than vãn: “Tuấn Kiệt à, thực ra mẹ rất hiểu tâm trạng của vợ con lúc này, cô ấy sợ mất con đấy mà.” Khi nói câu này, bà không biết vô tình hay hữu ý nữa đưa mắt nhìn ông Lâm Quốc Quân.

Hết tháng Mười, thời tiết đã bắt đầu chuyển lạnh. Bên ngoài lá cây ngô đồng bắt đầu rụng là tả trên mặt đất, mỗi lần có cơn gió thổi qua lại xào xạc bay là là trên mặt đất một đoạn.

Đinh Tuấn Kiệt cảm thấy mình giống như chiếc lá vàng khô héo kia cứ phiêu bạt trong gió vậy.

Gần đây anh cảm thấy chán ăn bởi ngày nào Gia Nam cũng cho anh ăn các món nhiều dầu mỡ như món móng giò cay, thịt hầm... cứ ăn vào anh lại cảm thấy ngấy tận cổ...

Đã vào đông, công việc càng lúc càng bận, anh cảm giác cứ về tới nhà là đau vai mỏi lưng. Thế là anh nhắn tin cho Gia Nam bảo cô chuẩn bị một vài món ăn thanh đạm, sau cùng còn nhắc cô 6h30 thì xả sẵn đầy một bồn nước nóng để anh về tắm rửa.

Anh tưởng tượng cảnh vừa về nhà đã có thể được tắm rửa để đỡ mỏi mệt, sau đó được húp cháo củ cải có bỏ ớt xanh và trứng, bỗng dung anh cảm thấy cuộc sống thật tươi đẹp biết bao!

Đình Tuấn Kiệt mơ tưởng tới đây bất giác cảm thấy phấn chấn trong lòng.

Vừa tan làm, anh chen vội lên xe buýt rồi ba chân bốn cẳng chạy về nhà. Ấn chuông cửa hồi lâu không thấy vợ, anh bốn chồn lấy chìa khóa ra mở thì phát hiện trong nhà không có ai.

Chắc Gia Nam đi mua thức ăn.

Anh lấy táo từ trong tủ lạnh ra, vừa xem tivi vừa ăn. Ăn táo rất tốt cho tiêu hóa, Đình Tuấn Kiệt ăn liền hai quả, cảm thấy đói cồn cào. Nhìn đồng hồ, đã 8h tối.

Gia Nam vẫn chưa về nhà.

Khi kim đồng hồ chỉ sang con số 8h40, anh đã thầm nghĩ chắc có chuyện không hay xảy ra. Anh vội vàng nhắn tin cho vợ, chờ mãi không thấy trả lời, anh liền gọi điện, chờ mãi vợ anh mới nghe.

“Tiểu Kiệt à, em đang chơi bên nhà bà Tiên. Anh về lâu chưa? Ừ, đã muộn rồi. Được rồi, được rồi, giục cái gì mà giục, em sẽ về ngay.”

Cô cúp máy. Lúc vợ anh nói sẽ về ngay, anh còn nghe thấy tiếng va đập xào bài mạt chược.

Anh lấy lại tinh thần chờ đợi vợ về nấu cơm.

Khoảng một tiếng sau, cửa bật mở, Gia Nam vừa bước vào đã phàn nàn hôm nay thật đen đủi...

Đinh Tuấn Kiệt ngồi trước bàn ăn, lạnh lùng nhìn cô vợ đã biến chất, anh cảm thấy hoàn toàn tuyệt vọng đối với cuộc sống.

“Sao hôm nay về sớm thế? Không đi gặp hồ li à?” Gia Nam cứ thản nhiên đi qua mặt chồng. Cô ngồi xuống bàn rồi tự nhiên cầm lấy chiếc điện thoại của Tuấn Kiệt trên bàn, cô thản nhiên mở điện thoại kiểm tra tin nhắn cứ như chiếc điện thoại đó là của cô vậy.

Đinh Tuấn Kiệt cố bình tĩnh rồi lạnh lùng hỏi: “Cơm của tôi đâu?”

“Anh chưa ăn cơm à?” Cô hồ hững hờ, cũng chẳng thèm ngẩng đầu lên nữa.

“Ồ, hóa ra anh chưa ăn, em đã ăn bên nhà bà Tiến rồi. Lát nữa nếu đói quá thì nấu bát mì mà ăn, em đi ngủ đây.”

Đinh Tuấn Kiệt không nói gì, anh bực đến mức bóp chặt tay khiến các khớp cứ trắng bệch ra. Anh cứ nhắc đi nhắc lại với bản thân, cô ấy là Lý Gia Nam, là vợ của anh, hơn nữa lại là ân nhân của hai ông cháu anh nên anh đã cố ghìm không cho cô một bạt tai.

Đinh Tuấn Kiệt đang cố gắng tự thuyết phục mình phải bình tĩnh thì giật thót mình khi nhìn thấy Gia Nam đứng bật dậy, tiếp đó nghe thấy một tiếng “bộp” trên bàn. Gia Nam đã ném điện thoại của Tuấn Kiệt.

Sau đó anh nghe thấy Gia Nam tru tréo lên: “Trời ạ, tôi biết tông anh nuôi hồ li bên ngoài mà, sao đòi tôi lại khổ thế này chứ? Anh mở to mắt mà nhìn này! Nhìn cái tin nhắn này,

ôi trời ơi lại còn anh yêu nữa chứ... Tôi không còn muốn sống nữa." Gia Nam vừa lu loa vừa vỗ đên đét vào đùi giống như bố cô chết không bằng, rồi cứ tiếp tục làm âm lên giống hệt mấy bà hàng tôm hàng cá ngoài chợ.

Đình Tuấn Kiệt giật lại điện thoại xem, nội dung tin nhắn như sau: "Anh yêu, hẹn anh 3h chiều gặp nhau tại phòng họp nhé, nhớ đấy không gặp không về." Thì ra ông Vĩ khi thông báo cho anh giờ họp đã đùa.

Đình Tuấn Kiệt nói với vợ: "Không phải như vậy đâu, mình hiểu nhầm rồi, mình nghe anh giải thích..." Tuy nhiên kết quả vẫn bằng không.

Gia Nam vẫn không nghe, cô cứ vịn vào hai chữ "Anh yêu" rồi khóc bù lu bù loa.

"Anh đúng là đồ vô lương tâm, ban đầu là ai đã đối tốt với anh? Là ai đã sống chết đòi bà già này phải kết hôn? Bây giờ anh tới thế giới phù hoa này lại thay lòng đổi dạ, anh đã hoàn toàn quên tôi, anh xem anh có xứng đáng với lương tâm của anh không? Anh vất tay lên trán mà nghĩ xem tôi đối tốt với anh như thế còn chưa đủ sao?..."

"Thôi được rồi, được rồi, mình nói nhỏ đi được không? Hàng xóm nghe thấy sẽ không hay đâu!"

"Anh còn sợ người khác nghe được chuyện xấu của mình à?" Gia Nam chạy ra mở cửa rồi tiếp tục chửi, mắng, gào thét, nhảy tung tung trông chẳng khác gì người điên.

Hầu như tất cả cư dân trong khu nhà đều ngó sang nhà anh xem, những người quen biết gia đình anh thì bắt đầu chỉ chỉ chỏ chỏ. Gia Nam sinh ra và lớn lên ở nông thôn nên giọng nói đã rất to, bây giờ cô lại lu loa lên khiến cư dân sống trong khu nhà đối diện cũng phải tò mò chiếu đèn pin sang xem.

Chẳng mấy chốc, cả khu nhà âm ỉ cả lên.

Đình Tuấn Kiệt lúc này vừa đói vừa bị vợ hiểu nhầm, lại bị bà con hàng xóm láng giềng xúm đông xúm đỏ tới xem hai vợ chồng biểu diễn - rất giống với xem xiếc khi; nổi tức đang tích tụ trong lòng bỗng chốc kết hợp với những sự uất ức đã tích tụ từ mấy tháng trước, rồi thì cái gì phải đến đã đến, anh dùng dùng nổi trận lôi đình.

“Đồ đàn bà đánh đá! Đồ chua ngoa! Ở ngoài có phụ nữ khác thì làm sao hả? Cô ấy đáng yêu hơn cô một ngàn lần, có học hơn cô một vạn lần!” Đình Tuấn Kiệt gầm tướng lên, tiếng hét của anh kinh thiên động địa khiến xung quanh yên lặng trở lại. Mọi người đều ngạc nhiên đưa mắt nhìn anh chàng mọi khi rất nho nhã thể mà giờ đây đang gân cổ quát nạt.

Sau khi mắng vợ xong, Tuấn Kiệt giật lại điện thoại rồi lách người xuyên qua đám người đang tụ tập trước cửa nhà mình rồi lao vào màn đêm.

Lúc chạy ra ngoài anh còn nghe thấy tiếng hét thất thanh của vợ, nhưng anh không quay lại nhìn. Nổi tức giận khiến anh thất vọng vô cùng về vợ mình. Thậm chí lúc đó anh đã muốn giết một ai đó để xả hận.

Còn Gia Nam cũng chưa bao giờ thấy chồng tức giận như lúc này, khi chồng cô hét tướng lên là anh có người phụ nữ khác, cô thực sự đã bị sốc. Cô hoảng hốt đến mức lạnh hết sống lưng. Sau khi nhìn thấy hành động bỏ nhà ra đi của chồng, cô đờ đẫn, hoảng loạn, đột nhiên cô không biết mình phải làm gì nữa, chỉ còn biết ngồi bệt trước cửa rồi khóc òa lên.

Đình Tuấn Kiệt bước đi trên con phố náo nhiệt, anh cảm thấy mình thật bất lực, tuyệt vọng. Hôm nay anh quyết định bỏ đi, nhưng liệu anh có thể trốn được cả đời không? Khuôn mặt với cái miệng không ngừng khắc nhố của vợ cứ to dần lên trong tâm trí Tuấn Kiệt... Đình Tuấn Kiệt cảm thấy buồn buồn trên mặt, thì ra không biết từ lúc nào nước mắt đã tuôn rơi.

Đừng tưởng yêu tôi chỉ là ảo giác

Đêm đã khuya, tôi đang thắc mắc không biết bên ngoài có gió không bởi các tòa nhà cao tầng xung quanh đây đều bất động. Tôi đang ngồi trước bàn, buồn bã viết báo cáo.

Cái bàn kê sát cửa sổ, cửa sổ lúc này lại đang mở. Tôi cảm thấy không nóng cũng chẳng lạnh, nói chung tôi cảm thấy dễ chịu. Ở thành phố Trùng Khánh này rất hiếm khi xuất hiện kiểu thời tiết này, người Trùng Khánh rất trân trọng kiểu thời tiết này. Tôi đã đi dã ngoại, đi Ý cùng với bố, rồi tôi chợt nhận ra phong cảnh bên Ý có đẹp đến mấy cũng chẳng sánh bằng một góc Trùng Khánh khi anh đang còn bên tôi.

Tôi cảm thấy mình nhớ quê da diết.

Điều này cũng giống như tôi đang nhớ ai đó vậy.

Các bài hát MP3 đều rất rõ ràng, âm thanh nhẹ nhàng như ru ngủ lọt vào tai. Cái đèn bàn bên cạnh tỏa ra thứ ánh sáng vàng vàng dễ chịu, dưới chiếc đèn bàn là tách trà xanh

đang bốc khói, hiện tại uống trà là sở thích mới của tôi. Sự lãng mạn của cà phê không tài nào sánh nổi với hương thơm thanh khiết của hoa nhài. Tôi tưởng tượng trước mắt sự tĩnh lặng của đêm thu. Tôi nhận thấy những chiếc lá rơi rụng trong gió thu còn có sức hấp dẫn tôi hơn là bản báo cáo trên tay. Trong màn đêm tôi thấy mặt trăng đang tán tỉnh các vì sao trên bầu trời. Tôi ước gì mình là sao còn anh là trăng thì cả đời này tôi sẽ luôn được bên anh. Chắc chắn tôi sẽ không giống với các vì sao trên bầu trời lúc này, chỉ cần gió thổi một cái là tan tác khắp nơi.

Vừa nghĩ tới đây, trên bầu trời bỗng nhiên xuất hiện khuôn mặt tươi cười của anh, anh đang cười rất tươi, rất thuần khiết khiến tôi đắm say. Tôi bắt đầu nghĩ vẩn vơ, giả tôi và anh được thành vợ thành chồng, thì cuộc sống của chúng tôi sẽ đẹp như mộng vậy! Thế nhưng đường tình yêu lại dài hun hút, có cảm tưởng dài vô tận.

Đúng lúc đang ngẩn ngơ mơ mộng thì tôi nghe thấy thím Trương đang gọi mình dưới nhà, giấc mơ đẹp của tôi đã bị phá hỏng.

“Cô Tiểu Nê xuống xem ai tới thăm cô này?”

Từ nhỏ thím Trương đã gần gũi với tôi nên thím rất rõ tâm sự của tôi. Do vậy mỗi lần Đình Tuấn Kiệt tới thăm, thím thường gọi to khiến tôi vừa vui vừa xấu hổ như vậy đó.

Tôi liền chạy xuống gác.

Nếu như lúc này tôi không nhìn nhầm thì bây giờ đã là 10h đêm.

Bố mẹ tôi đã đi xem phim, thường thì mỗi tháng ông bà lại cùng nhau lãng mạn đi xem phim một lần. Mười mấy năm nay họ vẫn vậy, tôi cảm thấy vô cùng khó hiểu là tại sao bên Ý bố tôi còn có một người phụ nữ khác nữa. Đây là bí mật đã quá rõ ràng của người lớn, chỉ có điều tôi không hiểu mà thôi.

Lúc này bố mẹ đều không ở nhà, tôi chạy vội xuống tầng một đối mặt với Đinh Tuấn Kiệt, tự nhiên tôi cảm thấy ngưng ngừng khác thường, tôi chẳng biết phải làm gì nữa.

Đinh Tuấn Kiệt nói trước, anh lắc lắc chiếc túi đựng đầy bia rồi nhìn tôi cười mệt mỏi: “Tới phòng em đi, có tiện không?”

Tôi giật mình bởi sự bạo dạn khác thường của anh, không nói nổi từ “không” nữa, chỉ còn biết lấy can đảm gạt đầu. Lúc đó ai cũng có thể nhận ra bộ dạng nhếch nhác của Tuấn Kiệt. Lúc này anh cười với tôi không tự nhiên chút nào.

Đinh Tuấn Kiệt đi sau tôi, vừa vào phòng anh tiện tay khóa cửa lại. Tiếng sập cửa “âm” một tiếng khiến tôi căng thẳng. Mấy tháng gần đây, cảm giác nhớ nhung anh ngày càng mãnh liệt; thế nhưng khi gặp được anh rồi tôi lại rất ít nói, chỉ dám nhìn trộm anh mà thôi.

Trước đây, mỗi lần được ở gần anh, tôi cảm thấy rất thoải mái bởi anh đã biết rõ lòng tôi muốn gì. Còn giờ đây mỗi lần nhìn thấy anh tôi lại cảm thấy hồi hộp vô cùng, mặt đỏ rần lên, tim đập loạn xạ, dường như từng tế bào trong người tôi đang sôi lên vậy.

Do vậy lúc Đình Tuấn Kiệt khóa trái cửa, mặt tôi nóng bừng, dường như không có dấu hiệu giảm nóng. Trái tim tôi đập loạn xạ, không biết anh sẽ làm gì tiếp đây. Tôi thực sự không dám nghĩ tiếp nữa... Hành động sau đó của Đình Tuấn Kiệt lại nằm ngoài sức tưởng tượng của tôi. Anh ngồi bệt xuống sàn nhà, hai tay ôm đầu, trông anh rất đau khổ: "Tiểu Nê, anh phải làm gì đây? Anh phải làm gì đây?" Anh nhắc đi nhắc lại.

Tôi rất kinh ngạc bởi từ trước tới nay chưa bao giờ anh phản ứng như thế. Tôi bị hành động bất ngờ này làm cho sợ hãi đến mức không biết phải làm gì nữa. Người đàn ông lớn hơn tôi năm tuổi ấy trước thời điểm này, đã chiếm trọn trái tim hâm mộ trong tôi vì hình tượng trường thành độc lập của mình. Anh kiên cường, lạc quan, anh khiến tôi trưởng thành hơn, anh đã thành công làm cho tôi nhận thức được thế nào là đau khổ, thế nào là sự bối rối trong tình yêu. Chính giây phút này đây, người đàn ông dường như hoàn mỹ trong mắt tôi bỗng chốc giống như một đứa trẻ không được giúp đỡ, anh đang quỳ ở dưới đất cầu xin tôi cứu giúp, trông anh đau khổ như vậy, anh thể hiện cứ như thể anh là người đàn ông đáng thương nhất trên thế giới này không bằng... mà người đàn ông đấy lại chính là người tôi yêu.

Tôi thấy hoang mang, thực sự không hiểu hiện giờ anh đang muốn nói với tôi cuộc hôn nhân của anh rất đau khổ hay anh đang ám chỉ cho tôi thấy tôi mới là người anh yêu?

Thế là tôi lại mềm lòng, tôi đỡ anh dậy, rồi lần đầu tiên tôi dịu dàng hỏi anh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Đình Tuấn Kiệt lắc đầu, anh không muốn kể xấu vợ quá nhiều trước mặt người khác.

Anh đẩy tôi ra rồi mở một lon bia, chỉ một hơi anh đã uống cạn. Sau đó, chẳng thèm để ý tới giọt bia đang còn dính trên miệng, anh nhìn ra ngoài cửa sổ. Màn đêm huyền ảo, vũ trụ thì bao la, tôi đoán anh đang nghĩ: bầu trời rộng lớn thế này cũng giống với đời người dài đằng đặc cứ mờ mịt vô biên không biết đâu mới là điểm kết thúc.

Tôi đoán không ra, bất giác đầu đau như búa bổ.

Đình Tuấn Kiệt vẫn không nói gì, cứ liên tục uống bia. Tôi ngồi bên anh, nhìn thấy cơ bắp trắng kiết của anh hiện ra ở chỗ xắn tay áo. Tôi chẳng biết phải an ủi anh thế nào bởi thực ra tôi vẫn chưa nghe được từ miệng anh thốt ra bất kỳ nguyên nhân nào đã khiến anh buồn. Thế là tôi giả vờ ngoan ngoãn ngồi bên anh, bởi chúng tôi có rất ít cơ hội ngồi riêng với nhau thế này. Tôi cũng đủ thông minh để không khuyên anh đừng uống bia, bởi tôi biết anh không phải là người nát rượu, hơn nữa lúc này anh chỉ muốn dùng nó để tiêu sầu mà thôi.

Lúc Đình Tuấn Kiệt uống hết lon bia cuối cùng thì đã là 12h đêm, lúc này tôi mới nhẹ nhàng khuyên anh: “Muộn thế này rồi, hay anh đừng về nữa.”

Đình Tuấn Kiệt hoảng hốt cứ lắc lư đầu, không biết anh chấp nhận hay từ chối lời đề nghị của tôi nữa.

Tôi lại cẩn thận đề nghị: “Hay là em xả nước nóng cho anh tắm nhé, uống nhiều bia thế nếu được tắm nước ấm sẽ không bị đau đầu đâu, dễ chịu lắm, được không anh?”

Thật ngạc nhiên, anh đồ người ra một lúc, cuối cùng cũng gật đầu đồng ý. Tôi sướng quá thiếu chút nữa nhảy cẫng lên. Tôi nghĩ, cuối cùng mình cũng có thể ở bên anh thêm một chút nữa rồi. Tôi còn nhắc thêm: “Lúc tắm anh nhớ ngâm mình một lúc nhé! Đừng như hồi xưa cứ năm phút là tắm xong đấy.”

Nói xong câu này tôi lại nhớ tới khoảng thời gian trước kia hai đứa sớm tối bên nhau, lúc đó quả thật rất vui. Mí mắt tôi lại nóng ran lên.

Nghe thấy câu này của tôi, anh ngẩng đầu lên nhìn tôi... không gian tĩnh lặng không yên bình như tôi tưởng.

Tôi không muốn anh ấy phát hiện ra điều gì nên chỉ muốn đi ra, muốn trốn chạy.

Lúc tôi đứng dậy, anh đã gọi với theo: “Tiểu Nê!”

Tôi quay người đi, cố gắng không khóc. Rồi anh đã đứng trước mặt tôi. Một giây sau đó, anh ôm tôi vào lòng.

Anh cứ lẩm bẩm: “Tiểu Nê à, cho anh xin lỗi nhé!”

Sau đó Đình Tuấn Kiệt buông tôi ra, nói thật lúc đó tôi cảm thấy hơi hụt hẫng. Lúc ra khỏi phòng ngủ của tôi, anh còn chăm chú nhìn vào tờ giấy tôi đang viết dở trên bàn.

Tôi biết trên tờ giấy đó tôi đã viết những nhật đặc kịt tên anh - Đình Tuấn Kiệt. Đúng là lúc đó tôi đã tưởng chắc chắn sẽ có chuyện xảy ra, sau này mỗi lần nhớ lại tôi vẫn hồi hộp, tim đập rộn ràng. Tôi thể rằng lúc đó tôi đã nhìn thấy sự ham muốn trong ánh mắt đầy cảm kích của anh. Nhưng cuối cùng

Đình Tuấn Kiệt đã không làm gì cả, từ sâu thẳm con tim tôi cảm thấy hơi thất vọng.

Trong mười phút anh tắm, tôi cứ suy nghĩ vẩn vơ, càng nghĩ càng kích động, càng cảm thấy người anh nên lấy làm vợ là tôi mới đúng.

Sau khi tắm rửa xong xuôi, Đình Tuấn Kiệt rõ ràng thoải mái hơn hẳn, nhìn thấy anh như vậy tôi cũng bình tĩnh trở lại. Đúng lúc này bố mẹ tôi về, họ nhìn thấy Đình Tuấn Kiệt vừa bước ra từ nhà tắm với chiếc khăn tắm vắt trên vai.

Bố tôi ngạc nhiên hỏi: “Tuấn Kiệt? Muộn thế này con vẫn chưa về à?”

Câu hỏi của ông khiến Đình Tuấn Kiệt ngượng ngịu, anh không thể trả lời rằng anh đến đây để ôm tôi, do vậy anh cứ lí nha lí nhí mãi mà vẫn không trả lời ông được.

Tôi đứng cạnh sốt ruột.

Mẹ tôi rất tế nhị, chỉ cần nhìn tôi một cái bà đã biết ngay. Lúc này nhìn dáng vẻ ngượng ngập và điệu bộ ấp úng của Đình Tuấn Kiệt, bà đoán chàng trai này cũng có ý với con gái mình nhưng vẫn giữ sĩ diện nên mới giả vờ yêu vợ anh ta mà thôi. Hơn nữa đã muộn thế này mà còn tới đây một mình, chắc chắn là do nhớ quá không chịu nổi mà thôi. Bà thầm nghĩ sao chồng mình lại tối trí thế không biết, lại còn hỏi thẳng bé câu đó khiến nó chẳng biết phải trả lời thế nào. Vô tình chồng bà đã làm khổ đời tình nhân này.

Thế là mẹ tôi tiến lên phía trước giải nguy: “Nó là con trai tôi, chẳng nhẽ không thế tới đây à? Tuấn Kiệt à, con lên gác sấy tóc đi nếu không lại bị cảm lạnh đấy!” Vừa nói bà vừa vỗ vai Tuấn Kiệt.

“Con đi lấy máy sấy tóc đây.” Vừa nói tôi vừa nhìn mẹ cười biết ơn.

Tự dung bố tôi lại nói tiếp với anh: “Sấy tóc khô rồi, xuống đây bố có chuyện muốn nói với con.”

Dường như chuyện đó rất quan trọng.

Nhìn thấy vẻ mặt ông Lâm Quốc Quân rất nghiêm túc, Đình Tuấn Kiệt dứt khoát không lên gác sấy tóc, anh chỉ muốn được nói chuyện ngay với ông.

Sau đó ông Lâm nhận xét: “Bố cũng cảm thấy đàn ông gội đầu xong thì cần gì sấy chứ, một chốc nó sẽ tự khắc khô thôi mà, mình đâu phải là đàn bà như hai mẹ con nó chứ.” Lúc nói điều này ông lại đưa mắt nhìn hai mẹ con tôi.

Mọi người cùng cười vui vẻ.

“Sao hà bố, đi Tây Tạng ă?” Đình Tuấn Kiệt hỏi.

“Ừ, lần này nguyên liệu cho loại thuốc mới của công ty có được liệu đông trùng hạ thảo, mọi người đều biết trùng thảo của Tây Tạng không những chất lượng tốt lại còn có giá hợp lý nữa. Tuy nhiên lần này công ty chúng ta cần mua với số lượng lớn, chắc chắn sẽ phải chi một khoản lớn đấy. Người khác đi bố

không yên tâm lắm, do vậy con đi là thích hợp nhất.” Ông Lâm Quốc Quân tin tưởng nói.

Đình Tuấn Kiệt cứ gật đầu liên tục. Ông Lâm lại nói: “Trùng thảo ở Tây Tạng tập trung chủ yếu ở vùng Na Khúc. Do vậy con lại phải tiếp tục ngồi xe từ Tây Tạng lên Na Khúc. Na Khúc là vùng đất rộng người thưa, không khí tương đối loãng, hơn nữa lại nằm ở vị trí cao hơn mực nước biển; do vậy đợt này đi chắc sẽ vất vả đấy, con nghĩ thế nào?” Ông Lâm chuyển chủ đề, nhắc khéo anh với thái độ hiền từ của người cha.

“Bố nuôi à, bố hơi xem thường con rồi đấy. Con trai bố còn có nỗi khổ gì mà chưa trải qua cơ chứ? Con không sợ đâu, chỉ cần được ăn no, đừng nói là đi Tây Tạng, nếu có phải đi Hỏa diệm sơn con cũng đi cho bố mà. Hơn nữa từ lâu con đã muốn đi Tây Tạng nhưng mãi vẫn chưa có cơ hội.” Cứ nhắc tới công việc, Đình Tuấn Kiệt lại cao hứng, đột nhiên anh quay mặt nhìn ông Lâm đề nghị: “Nhưng con muốn thỉnh Trương giúp một việc.”

“Cái gì cơ? Tôi thì có thể giúp được việc gì cơ chứ? Tôi sợ nhất là đi xe, tôi say xe lắm!” Thím Trương đứng bên cạnh, sợ sệt xoa xoa tay.

“Cháu muốn cô nấu giúp cháu cái gì đó để ăn, tới giờ cháu vẫn chưa ăn cơm, cháu đói quá sắp không chịu nổi rồi.”

Mọi người cười vui vẻ, tôi cũng cười theo; tôi thích anh ở vị trí có thể trên bố tôi thân mật như vậy. Tôi lặng lẽ ngồi

xuống bên anh rồi quan sát sự vui vẻ, ấm cúng anh mang tới gia đình tôi lúc này.

Tôi thầm mơ giá như anh là chồng tôi thì tốt biết bao nhỉ? Nghĩ tới đây, tôi cảm thấy ấm áp trong lòng.

“À mà bố ơi, khi nào khởi hành ạ?”

“Càng sớm càng tốt con ạ, tốt nhất là tiến hành trước Tết. Bố hy vọng con sẽ bay chuyển vào sáng ngày kia, con thấy thế nào?”

“Được ạ.”

Ăn cơm xong, Đình Tuấn Kiệt liền lên gác ngủ, anh còn chúc tôi ngủ ngon nữa. Tôi lại có cảm giác mình được trở lại quá khứ, lúc đó tôi có người mình yêu, và người tôi yêu cũng yêu tôi. Người tôi yêu sắp sửa đi Tây Tạng rồi, tôi phải nhanh chóng đi đặt vé máy bay thôi. Thế là tôi đoán khi Đình Tuấn Kiệt nhìn thấy tôi cùng ở trong phòng chờ máy bay đi chuyển Lhasa, nhất định anh sẽ tưởng đó là ảo giác.

Yêu ở Lhasa (Phần 1)

Đình Tuấn Kiệt đang ngồi trong phòng chờ, đợi lên máy bay để đi Lhasa.

Hôm qua, mới sớm ra Đình Tuấn Kiệt đã đến công ty, sau khi sắp xếp công việc trong thời gian mình đi vắng, anh gọi điện cho Gia Nam - vợ anh, nhưng cô không nghe điện thoại. Anh gửi tin nhắn báo cho vợ mình phải đi công tác Lhasa, Lý Gia Nam lập tức nhắn lại trả lời. Lời lẽ của cô khiến Đình Tuấn Kiệt vô cùng tức giận: “Sao anh không chết luôn đi? Cùng tình nhân đi hưởng tuần trăng mật à? Tốt nhất anh đi luôn đi đừng vác mặt về nữa!”

Và điều đó đã trở thành sự thực - Đình Tuấn Kiệt không quay về bên cô nữa.

Một nàng tiên đang thướt tha đi về phía Đình Tuấn Kiệt, Đình Tuấn Kiệt lẩm bầm một mình: “Trời à, người đâu mà đẹp quá!” Mãi tới khi Tiêu Nê vỗ vào vai Đình Tuấn Kiệt, anh mới giật mình sức tỉnh: Không phải ảo giác mà là người bằng xương bằng thịt... Lâm Tiêu Nê.

Đình Tuấn Kiệt hoảng hốt hỏi: “Tiểu Nê, em đi đâu thế?”

Tiểu Nê dấu đôi môi đỏ mọng cong cớn buông ra hai chữ “Lhasa!”, và nói tiếp “Bố cứ em đi cùng anh!” Nói rồi vén chiếc váy màu xanh đen quay một vòng - như một cánh bướm xanh đang bay lượn - ngồi xuống cạnh Đình Tuấn Kiệt.

Bảo con gái đi Na Khúc Tây Tạng ư? Lúc đầu có đánh chết Đình Tuấn Kiệt cũng không tin, bởi nơi đó khí hậu khắc nghiệt, địa thế cao hơn mực nước biển rất nhiều, nó từng được mệnh danh là nóc nhà của thế giới, là một trong những khu vực có mật độ dân số ít nhất trên toàn thế giới.

Trong tưởng tượng của anh đó là vùng đất bao la rộng lớn, dân cư thưa thớt. Con gái đến đó chắc chắn sẽ không chịu nổi. Nhưng Tiểu Nê cứ nằng nặc nói là mình theo lệnh cha, sau đó còn thề độc nữa. Cô thuyết phục mãi đến khi Đình Tuấn Kiệt bán tín bán nghi thì máy bay đã cất cánh.

Máy bay vừa cất cánh Đình Tuấn Kiệt đã cảm thấy Lâm Tiểu Nê đang nói dối mình! Quà nhiên là cô tự ý trốn đi!

Ba tiếng sau, Đình Tuấn Kiệt gọi điện cho bố nuôi bàn công chuyện, Chủ tịch Lâm hốt hoảng hỏi: “Tiểu Nê cũng đi à?...”

Nói chuyện với bố nuôi xong, Đình Tuấn Kiệt quay sang phía Tiểu Nê, cô vẫn giả vờ vô tội. Anh nhìn cô nghiêm khắc, nhưng cũng chẳng biết làm sao nữa vì họ đã lơ lửng trên không trung, và lại cũng sắp hạ cánh xuống cao nguyên huyền thoại rồi.

Đương nhiên người vui nhất lúc đó chính là Lâm Tiểu Nê, Tây Tạng trong tưởng tượng của cô là non xanh nước biếc, gió mát trắng thanh, trời xanh mây trắng, thảo nguyên mênh mông, ngựa phi nước đại... Để giữ sức nên vừa lên máy bay, ổn định xong chỗ ngồi, cô liền ngủ luôn. Bước xuống máy bay, Tiểu Nê cảm thấy tinh phần sảng khoái, sức khỏe dồi dào đến không ngờ. Tiểu Nê thấy mình thật sáng suốt.

Lúc xuất phát nhiệt độ ở Trùng Khánh là 20°C, lúc xuống máy bay nhiệt độ ở Lhasa chỉ có 10°C. Đinh Tuấn Kiệt thấy cô bé Tiểu Nê này chỉ mặc một chiếc áo khoác mỏng, anh bắt cô mở va li lấy áo len ra mặc. Không thể tưởng tượng nổi, khi va li được mở ra thì bên trong chỉ toàn là mấy thứ mỹ phẩm và đồ trang sức đắt tiền của cô, và điều khiến Đinh Tuấn Kiệt dờ khóc dở cười hơn cả là bên trong còn có một cái lều du lịch. Ngoài quần áo lót để thay giặt ra, cô nàng tuyệt nhiên không mang thêm một bộ quần áo nào nữa.

“Em lạnh không?” Đinh Tuấn Kiệt hỏi.

“Lạnh.”

“Vậy em làm thế nào?”

“Mua.” Cô ráo hoảnh trả lời.

Trước tiên, anh lấy áo của mình cho Tiểu Nê mặc tạm. Anh đã phải phá kế hoạch dự định ban đầu của mình là đi chụp ảnh bằng việc dẫn Tiểu Nê đi mua quần áo.

Do vừa đến cao nguyên, lượng ôxy ở đây chỉ bằng một phần ba lượng ôxy dưới đồng bằng, nên rất dễ bị mệt,

không thể nói to, phải giữ gìn để không bị cảm lạnh. Đình Tuấn Kiệt phải vất vả lắm mới ép Tiểu Nê ăn hết một miếng “cao nguyên an” - một món ăn của Tây Tạng.

Khi vừa xuống máy bay, lần đầu tiên đặt chân đến vùng đất linh thiêng thần bí, cô cảm thấy không khí ở đây thật trong lành, khí hậu mát mẻ, bốn bề là núi với đủ kiểu hình thù, quần áo của người dân bản địa thì vô cùng sắc sỡ... Tất thảy mọi thứ đều khiến Lâm Tiểu Nê vô cùng hào hứng phấn khởi, cô nhảy tung tăng như trẻ con, khiến Đình Tuấn Kiệt chỉ lo đại tiểu thư mất tích, cứ phải luôn miệng nhắc: “Đừng nhảy! Đừng nhảy nữa!”

Từ Lhasa đến Na Khúc còn phải mất hai, ba ngày đi xe ngựa, Đình Tuấn Kiệt nghĩ đến đáng về liễu yếu đào tơ của Tiểu Nê, nếu ngay lập tức phải lên cái nơi có độ cao 4.700m ấy sẽ không chịu được, cho nên quyết định ở lại Lhasa một tuần.

Tiểu Nê với danh nghĩa là khách du lịch thì hoàn toàn không có ý kiến gì. Người từ đồng bằng lên cao nguyên ít nhiều sẽ bị ảnh hưởng; nhẹ thì đau đầu chóng mặt; nặng thì thổ huyết, dẫn tới tràn dịch màng phổi phải nhập viện, thậm chí mất mạng nếu không được cứu chữa kịp thời.

Đình Tuấn Kiệt là một người khỏe mạnh vạm vỡ, vậy mà tối đầu tiên đến Lhasa cũng bị đau đầu đến mức mất ngủ.

Khi đó Lâm Tiểu Nê đã ân cần ở bên chăm sóc, lấy nước cho Đình Tuấn Kiệt uống thuốc, gọt vỏ dưa hấu, bóc nho bỏ

hạt rồi tận tình bón cho Đinh Tuấn Kiệt từng miếng một. Đinh Tuấn Kiệt cảm động, rơm rớm nước mắt. Có lẽ vì sợ Tiểu Nê vất vả, sang buổi sáng ngày hôm sau bệnh tình của Tuấn Kiệt đã hoàn toàn thuyên giảm.

Tiểu Nê thở phào nhẹ nhõm: “Tốt rồi, ơn trời anh đã khỏe lại, anh mà ốm thì ai đưa em đi mua đồ trang sức đây?”

Thiên kim tiểu thư Tiểu Nê đáng ra là đối tượng bảo vệ quan trọng của Đinh Tuấn Kiệt, nhưng tiếc thay mỗi khi Đinh Tuấn Kiệt hỏi cô có sao không thì chỉ luôn nhận được một câu trả lời “đói quá”. Sau hai ngày quan sát, Đinh Tuấn Kiệt nhận thấy quả thật Tiểu Nê không có biểu hiện gì khác thường, mới rút ra kết luận: “Em đúng là chẳng giống ai!”

Họ đến khách sạn thuê hai phòng cạnh nhau, Đinh Tuấn Kiệt dặn Tiểu Nê nếu có việc gấp hoặc cảm thấy khó chịu thì gõ vào tường ba tiếng, anh sẽ lập tức đến hộ giá.

Đương nhiên buổi tối Tiểu Nê sẽ không để Đinh Tuấn Kiệt ngủ yên, cứ cách nửa tiếng cô lại gõ vào tường dù chẳng có lý do gì quan trọng.

Khi Đinh Tuấn Kiệt vội vàng chạy sang thì cái lý do gõ vào tường ấy không hề có chút thuyết phục nào ngay cả đối với bản thân cô, ví dụ như: “Nghĩ ra rồi ‘bí quyết của máy bay cao cấp’...”

Ngày thứ hai ở Lhasa, Tiểu Nê không có lấy một giây rảnh rỗi. Từ sáng đến tối, cô kéo Đinh Tuấn Kiệt đi hết chỗ này

đến chỗ khác ngắm cảnh, sưu tập đồ trang sức cô cho là đẹp, rồi mua hết về, lại còn bắt Đinh Tuấn Kiệt phải nhận xét cái nào đẹp nhất mà không cho phép nói tất cả đều đẹp.

“Cái này đẹp nhất! Cái này thật mới lạ! Cái này có ý nghĩa! Cái này thật đặc biệt!...” Với chỉ số thông minh đồ phụ nữ của Đinh Tuấn Kiệt, có thể nói ra những lời như vậy cũng là điều không đơn giản đối với anh.

Kết quả là mỗi khi ra khỏi cửa Tiểu Nê trông rất rực rỡ, cô đem tất cả những thứ đó đeo vào người. Mỗi lần cô đi ra phố đều bị lũ trẻ ăn xin vây quanh, chìa cánh tay đen đúa về phía cô mà cầu xin bằng tiếng Tây Tạng: “Xin cô”, “Xin cô”.

Đến Lhasa, chuyện khiến Tiểu Nê buồn phiền lo lắng nhất là việc cô đang dần biến thành rắn. Nói như vậy là do cô có hai đặc tính lớn của loài rắn. Thứ nhất: lột da. Do thời tiết khô hanh, làn da mỏng manh của cô cứ bong ra từng mảng như da rắn, dùng bất kỳ loại kem dưỡng da nào cũng vô tác dụng. Thứ hai: ngủ đông. Đến Lhasa Tiểu Nê giống như loài vật bắt đầu ngủ đông. Mỗi ngày ngủ từ 15 đến 17 tiếng, hễ mà nhìn thấy giường là muốn ngủ.

Tình trạng bong tróc da với phụ nữ mà nói quả là một đòn chí mạng. Mỗi khi nhìn thấy tình trạng “lột da” của mình Tiểu Nê chỉ nghĩ ngay đến câu: Lẽ nào đây chính là hy sinh vì tình mà người ta thường nói hay sao.

Lhasa còn có tên khác là thành phố ánh nắng, bởi nhiều khi thời gian mặt trời chiếu sáng kéo dài tới 15 tiếng. Buổi sáng

mặt trời mọc, ánh nắng rọi vào đám mây trắng như tuyết mãi trên đỉnh núi xa xa, tạo thành thứ ánh sáng trong suốt, bầu trời xanh thăm thẳm. Những đám mây trắng lững lờ trôi trên bầu trời trong xanh. Buổi tối phong cảnh càng đẹp hơn, bầu trời tối đen như mực lấp lánh muôn vàn ánh sao, sao nhiều đến không ngờ, lại rất sáng và rõ nữa.

Một người ngủ nhiều như Tiểu Nê đương nhiên sẽ không thấy được cảnh đẹp ban ngày, hơn nữa cô lại là người không biết thưởng thức cái đẹp, vì nếu theo cách nói của cô “Buổi tối ở đây nhiều sao đến mức chối cả mắt”.

Mấy ngày ở bên nhau, cả hai người đều thấy vui vẻ và thoải mái. Sự đáng yêu, trong sáng, thẳng thắn và xinh đẹp của Tiểu Nê khiến trong lòng Đinh Tuấn Kiệt nảy sinh cảm xúc khó tả. Tiểu Nê là cô gái đáng yêu đến thế! Khi thì hiếu động ương bướng, lúc lại quan tâm chăm sóc người khác rất chu đáo. Một người con gái hoàn mỹ như thế, thêm vào đó bạn lại biết người con gái ấy rất yêu mình... Hằng đêm Đinh Tuấn Kiệt luôn phải tự dối lòng: mình chỉ yêu vợ thôi.

Có phải người tình thì luôn luôn ưu việt hơn vợ, và cũng có thể nửa tháng sau trở về nhà anh sẽ phải “thường thức” một trận chửi bới độc địa của Gia Nam. Anh không quan tâm bởi anh đang cùng Tiểu Nê vui vẻ ở một nơi giống với Thiên đường.

Sau khi đến Lhasa Tiểu Nê bị chảy máu cam khá nặng, mà cô rất hay đập chặn khỏi người khi ngủ. Vì thế hôm nay đã có dấu hiệu cảm lạnh. Ở trên cao nguyên mà bị cảm lạnh thì cũng giống như gặp tử thần vậy.

Đình Tuấn Kiệt lo đêm đến Tiểu Nê không đắp chăn cẩn thận, sẽ bị cảm nặng hơn, cho nên đã chuyển sang thuê chung một phòng đôi. Một cặp nam nữ vốn đã có cảm tình với nhau lại ngủ chung một phòng, chắc chắn sẽ có một người vì căng thẳng mà lên giường giả vờ ngủ. Lần đầu tiên Tiểu Nê bỏ qua những thú vui thường ngày, sau khi gọt táo cho Đình Tuấn Kiệt, cô lên giường sớm và bảo Đình Tuấn Kiệt là mình ngủ trước đây. Đình Tuấn Kiệt vừa ăn táo vừa xem tivi, một lúc rồi cũng thấy buồn, anh hỏi Tiểu Nê có xem tivi không? Nhưng không thấy trả lời, anh đoán cô bé đã ngủ.

Đình Tuấn Kiệt tắt đèn nhưng không tài nào ngủ được.

Hai người đều nghe rõ tiếng tim đập loạn nhịp và hơi thở bất thường của nhau. Dường như mỗi người đều có nỗi niềm và suy nghĩ riêng. Tiểu Nê hơi bị kích động, cô nhẹ nhàng mở chăn, vì trong lòng đang hồi hộp nên toàn thân ướt đẫm mồ hôi. Lợi dụng ánh sao, cô chăm chú nghe ngóng xem bên cạnh có động tĩnh gì không, xem người đàn ông giường bên đã ngủ chưa và bắt đầu suy nghĩ vẩn vơ: “Nếu anh ta sang đây mình nên làm thế nào? Quyết liệt chống cự hay thuận theo anh ta?”

Nghĩ đến chuyện ấy tự nhiên cô thấy xấu hổ nóng ran cả tai, tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Bỗng giật mình nhận thấy giường bên có tiếng động, hình như anh ấy đã thức giấc. Tiểu Nê căng thẳng đến mức không dám cựa quậy, không dám thở mạnh. Bắt đầu có tiếng bước chân, Tiểu Nê nhận thấy anh đang đi về phía mình. Cô nín chặt chặn, toàn thân bắt đầu run lên.

Quả nhiên Đinh Tuấn Kiệt đi về phía Tiểu Nê. Tiểu Nê cảm nhận có một bàn tay đang chạm vào mình, sau đó lại di chuyển lên bờ vai cô, toàn thân cô run bắn, hơi thở gấp gáp. Tiểu Nê rất sợ, nhưng trong lòng lại mong điều đó xảy ra. Tâm trạng cô lúc này vừa hồi hộp vừa mong chờ thật khó diễn tả. Có lẽ tối nay sẽ xảy ra chuyện.

Nhưng thật không ngờ, Đinh Tuấn Kiệt đã ngừng di chuyển tay, anh kéo chân đắp lên người cho cô, sau đó không làm gì nữa. Tiểu Nê đã đoán được ý định của Đinh Tuấn Kiệt liền thờ dài; cô thấy thất vọng vô cùng, cô cảm thấy xấu hổ về tâm trạng chờ đợi vừa rồi của mình.

Hình như Đinh Tuấn Kiệt không đi mà ngồi lại bên cô.

Mười giây trôi qua, cô cảm nhận thấy đôi môi ấm nóng thom lên má mình...

Yêu ở Lhasa (Phần 2)

Khi bạn thầm yêu một người đàn ông mà người đó ngày đêm luôn ở bên bạn và trong lúc bạn không hề để ý bất ngờ bị thom lên má một cái, bạn sẽ có phản ứng thế nào?

Trong khi tôi không hề để phòng đã bị Đinh Tuấn Kiệt thom nhẹ vào má. Một giây trôi qua, tôi sợ đến mức toàn thân không còn cảm giác, thờ mạnh cũng không dám. Khi còn chưa hoàn hồn trở lại, Đinh Tuấn Kiệt đã trở về giường mình ngủ tiếp.

Áo giác! Tôi tự cảnh cáo mình. Nhất định là do mình quá căng thẳng mà có ảo giác này, mà nguồn gốc của ảo giác thì có thể quy cho cái khác, chẳng hạn như bởi gió đêm mát mẻ; hay ánh sao lấp lánh. Khi anh cúi xuống chỉ đơn giản là đắp chăn cho tôi, hơi thở đàn ông phả vào... nhưng tất cả các giả thiết đều bị sự nóng rần trên mặt tôi loại bỏ.

Cảm giác ấm nóng trên khuôn mặt vẫn còn nguyên, tôi đưa tay mình xoa xoa vào chỗ Đinh Tuấn Kiệt vừa hôn, cảm

thấy đó là chuyện không thể ngờ tới. Một chút buồn ngủ cũng không còn nữa, Đinh Tuấn Kiệt ở giường bên trở mình rất mạnh, tôi nằm trong chăn cứ suy nghĩ vẩn vơ.

Thật khó ngủ!

Sáng ra tôi phải cố gắng lắm mới mở được mắt vào lúc 9h, tự khen mình vẫn có thể tỉnh dậy sớm như vậy.

Quan sát xung quanh, không ngờ người đàn ông gỗ đá đó đã ngồi trên bàn đang cầm bút ghi ghi, chép chép cái gì.

Tôi già vờ ngủ, quan sát anh - người khiến trái tim mình loạn nhịp, qua khe hở của đường may trên chăn. Trông anh thật đẹp trai, anh đang mặc áo phông bằng vải bông và chiếc áo khoác màu xanh đen. Anh mới gội đầu xong, đuôi tóc vẫn còn đọng những giọt nước nhỏ nhỏ tròn tròn.

Trông anh thật khỏe mạnh, lại tự nhiên và lịch lãm! Tôi thích đôi môi cá tính đó, mỏng mà không yếu điệu, lúm đồng tiền bên khóe miệng luôn bị cô coi là tội danh giống “con gái”.

Thực ra đó là sự ngưỡng mộ. Khi Đinh Tuấn Kiệt chăm chú làm việc, phong thái của anh khiến ai nhìn thấy cũng bị mê hoặc.

Bây giờ, Đinh Tuấn Kiệt đang chuyên tâm viết cái gì đó. Cho dù làn da anh có ngăm đen hay đôi môi hơi cong... thì tất cả đều vô cùng quyến rũ đối với tôi.

Ánh mắt tôi bất giác dừng lại trên đôi môi mím chặt kia, bởi tôi nghĩ tới nụ hôn tối qua...

Tôi e thẹn, kéo mạnh chăn trùm kín khuôn mặt đang nóng ran lên vì ngượng. Đúng lúc đó Đình Tuấn Kiệt hình như phát hiện ra tôi đã tỉnh giấc, anh tiến lên phía trên nhắc chăn của tôi ra, anh nhìn tôi bằng đôi mắt biết cười.

“Sao rồi, khi con Tiểu Nê? Hôm nay sao tỉnh sớm vậy? Vẫn chưa chiều mà!” Anh giễu cợt tôi. “Được rồi, ra khỏi chăn ngay! Kéo chút nữa máu cam lại đây ra chăn đây!”

Tôi bị anh chọc tức liền nhăn mặt, muốn cãi lại nhưng bị anh chiếu tướng nói không lên lời. Tôi cố giả vờ nhìn vào tay mình, giống như trên tay có vật thể lạ đang thu hút sự chú ý.

Đình Tuấn Kiệt thấy tôi đỏ mặt liền cười và ngồi xuống bên giường hỏi khẽ: “Khỏi cảm chưa? Còn chảy nước mũi không?”

“Hình như vẫn còn hơi hơi.” Tôi vừa nói vừa hỉ mũi: “Hình như em vẫn cảm!”

Em ốm rồi, em chỉ thích nhìn cách anh quan tâm, lo lắng cho em.

Tôi có cảm giác mình được quan tâm, chăm sóc giống như một nàng công chúa vậy.

“Nói như vậy thì chúng ta còn phải ở lại đây một tuần! Bởi vì nếu em bị cảm thì không thể đến Na Khúc, nơi đó còn cao hơn Lhasa trên 1.000m.” Đình Tuấn Kiệt vừa nói vừa tìm thuốc giúp tôi.

Na Khúc? Một cái tên vô cùng lạ tai.

Tôi hào hứng hỏi: “Na Khúc rất đẹp phải không anh?”

Đình Tuấn Kiệt đưa thuốc cho tôi, nghĩ một lúc rồi trả lời: “Anh cũng chưa đến bao giờ. Nhưng nghe nói nơi đó vô cùng rộng lớn, to bằng ba lần tỉnh Thiểm Tây ấy chứ.”

Không biết thì thôi chứ đã biết rồi, nghe tới đây đã khiến tôi ngạc nhiên mắt tròn mắt dẹt! Hận một nỗi không thể bay ngay đến vùng đất thần bí đó! Nơi đó là tiên cảnh à? Tôi tưởng tượng bốn phía của Na Khúc rất gần chân trời và còn nằm gọn trong tầng mây. Tri tưởng tượng của tôi được mặc sức bay bổng khiến tinh thần vui vẻ! Tôi là người không bao giờ bằng lòng với hiện tại, tôi thích không ngừng làm mới sự vật trước mắt. Ở Lhasa chưa đến một tuần tôi đã thấy chán. Ngoài những dãy núi tuyết thì chẳng có gì khác với Trùng Khánh.

Rốt cuộc tôi cũng biết vì sao trước đây Lhasa thần bí rồi, vì nó nguyên thủy, lạc hậu. Còn ngày nay nhà cao tầng mọc lên như nấm, xã hội phồn hoa, hơn một nửa dân trong thành phố Lhasa là thương nhân Tứ Xuyên.

Chỉ cần có thương nhân đến, có trao đổi tiền tệ, thì tất cả sẽ không còn chân chất nữa, tất cả sẽ dần biến thành thành phố thương mại. Vì thế tôi muốn đến Na Khúc, Na Khúc vốn là thiên đường của những người chán đời! Ở đó chắc chắn sẽ được nhìn thấy những nụ cười hỗn hậu mà đã rất hiếm trên thế gian này: con người ở đó có khuôn mặt đen đúa, quần áo cũ bẩn, nhưng lại có những nụ cười thánh thiện và hạnh phúc.

“Vậy còn đợi gì nữa! Chúng ta xuất phát luôn đi! Na Khúc, Na Khúc!” Tôi nhảy cẫng lên, phấn khích đến mức mặt đỏ ửng.

“Không được!” Đinh Tuấn Kiệt dội gáo nước lạnh vào sự phản kích của tôi: “Em đang cảm lạnh, sao lại có thể đến Na Khúc được?” Anh quyết không nhượng bộ.

“Em cảm thấy khỏi rồi mà.”

“Không được!” Đinh Tuấn Kiệt lắc đầu, quyết không thỏa hiệp. Tôi bắt đầu hồi hận về lời nói dối có thể châm chước vừa rồi.

Liên sau đó tôi bắt đầu sử dụng đủ mọi tuyệt chiêu, đã từng hữu hiệu như nũng nịu, vờ khóc, im lặng không nói, giả vờ tuyệt thực vì oan ức..., chỉ thiếu nước nhảy lầu. Ai ngờ Đinh Tuấn Kiệt không những không chiều theo ý tôi mà ngày càng tỏ ra nghiêm khắc, cuối cùng lạnh lùng nói: “Đã bảo không được là không được!”

Tôi nổi cáu - khá tức giận, tôi ngồi trên giường không nói không rằng, tự thề với lòng mình: Anh không cho tôi đi, tôi sẽ tự đi không thèm để ý đến anh. Nào ngờ Đinh Tuấn Kiệt lòng dạ sắt đá không chiều theo ý tôi, anh còn nói với tôi: “Anh đi dạo phố em có đi cùng không?” Chưa nghe thấy tôi trả lời anh đã đóng sập cửa rồi đi luôn.

Anh đã thay đổi rồi.

Tôi ngồi trên giường bật khóc tức tưởi, trong lòng thấm rủa anh là đồ máu lạnh. Mà Đinh Tuấn Kiệt đúng là đồ máu lạnh, anh ta chơi tung tẩy bên ngoài cả ngày, đến tận 5h chiều mới trở về phòng.

Khi Đinh Tuấn Kiệt mở cửa bước vào, tôi vẫn ngồi nguyên trên giường như lúc anh đi. Không hề có biểu hiện gì,

nước mắt vẫn còn đọng trên mắt, không tỏ ra vui mừng hay đã động gì đến việc anh đã về, chỉ tỏ vẻ đe dọa: Anh không cho em đi, em sẽ ngồi đây cả đời tuyệt thực cho anh xem!

Đình Tuấn Kiệt cũng chẳng có động thái gì chứng tỏ muốn chủ động làm lành, anh đi một vòng quanh phòng rồi vòng vào nhà tắm, thỉnh thoảng lại liếc nhìn tôi một cách quái đản, vẻ mặt vừa như cười nhưng lại như không, cuối cùng ngồi xuống cạnh tôi, từ tốn nói:

“Em bày trò ‘tôi đang tức giận, tôi muốn tuyệt thực’ cho ai xem đây? Tivi vẫn còn nóng, vỏ bao đồ ăn vặt thì đầy trong thùng rác, khăn tắm trong nhà tắm hãy còn ướt... xem ra không có anh, em vẫn có thể sống vui vẻ đấy chứ?”

Sau đó Đình Tuấn Kiệt không để ý đến tôi nữa, ai làm việc người đấy.

...

Tôi ngồi bất động cả nửa ngày, toàn thân cứng đờ, không chịu nổi đành chạy đi tìm Đình Tuấn Kiệt, bảo anh dẫn đi ăn món thịt dê bốc.

Rốt cuộc lại do chính tôi vì thiếu kiên nhẫn mà tự phá hỏng cuộc chiến tranh lạnh này.

Bốn ngày sau, thấy tôi đã hoàn toàn bình thường, Đình Tuấn Kiệt quyết định thuê một chiếc xe địa hình, mở miệng nói một câu khiến tôi vui muốn nhảy cẫng lên: “Đi Na Khúc thôi!”

Hôm đó là một ngày đáng nhớ, mọi người bị thứ nắng chiều Lhasa hành cho lừ đừ. Đương nhiên tôi là người ngoại lệ,

trước khi lên xe với trí tưởng tượng phong phú và sự nhanh nhẹn của loài khi tôi vô cùng phấn khích, đeo một chiếc kính đen, mang theo một túi đồ ăn vặt, giống như những chuyên dã ngoại lúc còn học tiểu học. Vừa lên xe đã ngồi không yên, chỉ mong xe mau khởi hành, tôi nóng lòng muốn tận mắt thấy cảnh đẹp ở Na Khúc.

Khi xe vừa rời khỏi trung tâm thành phố, tôi quay đầu lại phía sau nói lời tạm biệt với thành phố cổ kính đang phôi phai bởi hơi hướng của sự hiện đại hóa, người lái xe cười nói với Đình Tuấn Kiệt rằng bạn gái anh thật đáng yêu.

Cả hai chúng tôi đều xấu hổ, nhưng có một việc khiến tôi mừng thầm là Đình Tuấn Kiệt không phản đối, chỉ vờ không nghe thấy rồi nhìn ra ngoài cửa xe.

Vừa lên xe miệng tôi đã không ngừng nhai snack khoai tây rồi hét to “ồ... ồ...” ngạc nhiên mỗi khi nhìn thấy phong cảnh kỳ vĩ ở bên ngoài, Đình Tuấn Kiệt chu mỏ nói không ra tiếng chê tôi là đồ nhà quê.

Đắm anh một cái, trong lòng thỏa mãn sung sướng biết bao! Trông hai đứa chúng tôi cứ như đôi tân hôn đang đi hưởng tuần trăng mật.

Xe chạy xuyên qua các dãy núi và mây phong cảnh nơi đây còn đẹp hơn dệt gấm thêu hoa.

7h tối mà nắng vẫn còn chiếu trên các đỉnh núi xa xa, ánh nắng vàng lấp lánh, phong cảnh thật hùng vĩ!

Tôi nói đó là kim tự tháp Tây Tạng của Trung Quốc, Đình Tuấn Kiệt cũng đồng tình với tôi. Sau đó tôi ngủ thiếp đi,

khi tỉnh dậy đã nghiêm khắc tự phê bình mình đã bỏ lỡ biết bao nhiêu cảnh đẹp.

Có điều sau này mới hiểu ra, tất cả những cái ở bên ngoài nhìn lâu thì cũng chẳng có gì mới lạ và hấp dẫn nữa. Vẫn chỉ là những vùng đá hoang trọc lốc, giữa các tảng đá lớn màu vàng đục là dòng nước cùng màu đang tuôn chảy dữ dội, phong cảnh đó đã phá hỏng sự đẹp đẽ của cao nguyên trong lòng tôi.

Nhưng chưa hết hy vọng, bởi tôi cho rằng cảnh đẹp còn ở phía trước. Vì không muốn chứng kiến cảnh càng đi càng hoang vu, và đất cát cũng bắt đầu bay tứ tung, tôi đóng chặt cửa lại. Tôi không còn gào lên sung sướng nữa, phong cảnh buồn dễ sợ - vùng đất chó ăn đá, gà ăn sỏi.

Xe chạy như bay trên con đường độc đạo giữa núi, trông tránh nghiêng ngả, càng đi càng thấy hoang vu.

Tôi băn khoăn không biết lúc này còn cách Na Khúc bao xa. Hỏi người lái xe chỉ nhận được câu trả lời vẫn chưa ra khỏi Lhasa. Ngay lập tức tôi thấy nản lòng.

Một nơi mà buổi tối không dễ gì mới tìm thấy một nóc nhà; có nhà nghỉ thì cũng chỉ là loại vừa cũ vừa nhỏ và bẩn thiu, nhưng vẫn phải chịu khó nghỉ đêm ở đây. Trong giấc ngủ chỉ toàn mơ thấy cảnh xe chạy lắc lư. Ngày hôm sau, mới 6h sáng đã bị Đinh Tuấn Kiệt lôi dậy, đầu óc tôi căng lên như dây đàn. Hỏi lái xe còn phải ngồi xe như vậy mấy ngày nữa, câu trả lời là: "Còn khoảng bốn ngày..."

Cảm giác đó, hình dung thế nào nhỉ, nghĩa là cảm thấy cuộc đời bi thảm tột độ rồi. Thật khó mà chịu đựng bốn ngày

trên xe nữa, Đình Tuấn Kiệt cũng giống tôi, trông như đang phải chịu cực hình, đáng vẻ vô cùng mệt mỏi. Trên xe, nếu không ngủ thì chỉ còn cách mở to mắt nhìn ra bên ngoài ngắm những phiến đá kỳ quái trên hoang mạc dài vô tận, cũng chẳng phải là cảnh non xanh nước biếc như lúc đầu tưởng tượng. Tôi chỉ còn thấy lộ trình xa lắc xa lơ, giống như cả đời này phải sống trong tuyệt vọng.

Suốt dọc hai bên đường hầu như không thấy một bóng người, thi thoảng mới thấy ở đằng xa mấy chú cừu đang cúi đầu gặm đá - bốn bề trơ trụi, tường như động vật ở cao nguyên béo tốt là nhờ hàng ngày gặm đá; thi thoảng lắm mới thấy vài người nông dân, họ giơ tay vẫy chào thân thiện. Một cậu thanh niên còn trìu mến gửi cho chúng tôi một nụ hôn gió. Chốc chốc lại xuất hiện một vài con chó chạy qua đường, khiến tôi ngạc nhiên reo to: “Chó Tây Tạng kìa!” Đôi lúc mới thấy lác đác vài nóc nhà thấp lè tè, cấm cờ ngũ sắc. Đôi khi lại thấy một vài đứa trẻ Tây Tạng ngơ ngàng nhìn theo chiếc xe lướt qua cười toe toét như muốn khoe hàm răng trắng muốt. Đôi lúc lại bắt gặp những con trâu lùn - giống trâu ở vùng cao nguyên Thanh Hải, trâu Tây Tạng còn xấu hơn cả trong tưởng tượng đang khoan thai gặm đá bên sườn núi. Ở đây nói là thi thoảng, nhưng khoảng cách giữa các lần thi thoảng cũng phải cách nhau đến năm, sáu tiếng đồng hồ! Ngoài những lúc thi thoảng đó, còn lại thì trước mắt chỉ toàn là những dãy núi trùng trùng điệp điệp nối tiếp nhau và những sa mạc đường như dài vô tận. Nghĩ đến lúc quay về lại phải trải qua hành trình đó tôi chỉ muốn khóc thật to và luôn mồm ca thán muốn được trở về nhà ngay.

Lúc này Đinh Tuấn Kiệt thực sự hoảng sợ, vụng về vỗ vào lưng tôi dỗ dành: “Em đừng khóc nữa mà!” Người lái xe cũng lên tiếng: “Chỉ còn một ngày nữa là đến, đêm nay chúng ta không dừng lại ngủ trọ nữa, sẽ đi suốt đêm, sáng mai có thể tới nơi rồi.”

Lúc đó đã là 9h tối, đám mây tàn cuối chiều đang treo lơ lửng trên bầu trời. Tôi giả vờ mệt mỏi ngã vào lòng Đinh Tuấn Kiệt, phóng tầm mắt nhìn ra xa. Một đám mây đỏ rực hình thù giống như mấy chữ “như ý cát tường” trong tiếng Tây Tạng. Đón tiếp chúng tôi là vùng đất nguyên sơ giống như đứa trẻ sơ sinh duy nhất không chịu ảnh hưởng của sự phát triển, sự hiện đại hóa ngày nay - Na Khúc.. Khuôn mặt hỗn nhiên của nó hiện ra trong nắng, ngây thơ như những đứa trẻ chắn cừu vùng cao nguyên vậy.

Tôi và Đinh Tuấn Kiệt đã cẩn thận đi vào và tò mò tìm hiểu nhau chính trong cái nơi nguyên thủy này .

Chốc chốc tôi lại nhìn trộm người đàn ông ngồi bên, dường như anh đang suy nghĩ điều gì đó, lông mày nhíu lại, đáng vẻ phiền não. Anh đang nghĩ đến vợ anh chẳng? Lúc ôm tôi trong lòng, anh lại bắt đầu nhớ đến vợ rồi ư?

Tôi cảm thấy hơi khó chịu.

Một lúc sau Đinh Tuấn Kiệt cũng không thể cầm cự lâu hơn được nữa, anh lấy áo len quần chặt tôi lại và ghé đầu sang một bên ngủ gà ngủ gật.

Tất cả đều đã ngủ, chỉ còn lại người lái xe châm thuốc hút đang cẩn thận lái xe, chiếc xe lao đi trong hoang mạc mênh

mông, thỉnh thoảng mấy chú dê bị tiếng còi xe làm cho giật mình chạy nhăm vào đường xe chạy, tiếng còi xe đập vào vách núi rồi lại vọng ra.

Sáng hôm sau, khi tia nắng đầu tiên ló ra trên sa mạc tôi mới nhắm mắt giả vờ ngủ, nằm yên trong lòng người đàn ông tôi yêu, cười thầm. Có ai hay đêm qua khi ngoài trời đen sẫm, gió thì tít trên cao, ai đã hôn trộm ai.

Tôi là loài cầm thú

Trong chuyến công tác Tây Tạng gần một tháng đó, Đinh Tuấn Kiệt do không kiểm chế được đã hôn Lâm Tiểu Nê hai lần.

Tình yêu dành cho Tiểu Nê và sự áy náy mắc lỗi với vợ luôn giằng xé tâm can anh. Thực ra trong một tháng nay anh cũng có nhắn tin cho vợ, nhưng không hiểu sao vợ anh đều không trả lời. Gọi điện về cũng không thấy nghe, Đinh Tuấn Kiệt nghĩ rằng chắc vợ anh lại đang vui vẻ đánh mặt chược với mấy bà hàng xóm rồi.

Đôi diện với khuôn mặt trẻ đẹp lại luôn thể hiện “Em yêu anh” của Tiểu Nê, Đinh Tuấn Kiệt gần như buộc phải giao hai tay đầu hàng thần tình ái.

Tiểu Nê khác hẳn vợ anh. Tiểu Nê mới hơn 20 tuổi, những cô gái tuổi đôi mươi thường hay nũng nịu khiến người ta không thể không yêu.

Gia Nam thì đã hơn 40 tuổi, phụ nữ tuổi tứ tuần thường ngang ngang, lúc nào cũng phàn nàn khiến người ta khó chịu.

Như lúc này đây, vết thương lòng trong anh đang được một đôi tay âu yếm vuốt ve. Thế là cảm giác phạm tội thoáng hiện trong lòng cũng sẽ nhanh chóng mất đi nếu anh lơ là không để ý. Trong mắt anh lúc này, ngoài nhìn thấy trời đất bao la, vũ trụ rộng lớn, chỉ còn lại hình ảnh của Tiểu Nê với nụ cười trong sáng lãng mạn.

Tiểu Nê từng nói Tây Tạng là Thiên đường thánh thiện không tì vết, còn mây trắng là đàn cừu khoan thai trên đó. Đình Tuấn Kiệt và Tiểu Nê đang ở Tây Tạng, Đình Tuấn Kiệt lầm tưởng mình là người chăn cừu, còn Tiểu Nê - người con gái anh yêu chính là con cừu tinh quái nhưng đáng yêu đang ở bên anh. Ai mà chẳng mong muốn được sống như vậy cả đời kia chứ.

Bỗng giật mình nghĩ: liệu đây có phải là vụng trộm! Được cả vợ và một người con gái cam tâm tình nguyện gắn bó với mình. Đây đúng là sự phản bội không thể chối cãi. Với Đình Tuấn Kiệt phản bội vợ có nghĩa là đi ngược lại với nhân tính và đạo đức. Như vậy bây giờ mình đúng là loài cầm thú rồi.

Tiểu Nê ở ngay bên, Tiểu Nê là người con gái mình yêu. Rõ ràng biết mình sẽ thành loài cầm thú nhưng khi thấy đôi tay mềm mại của Tiểu Nê thì anh lại không cầm lòng được, không hề do dự nắm lấy tay cô.

“Mình đích thực là loài cầm thú rồi.” Trong lúc nắm chặt bàn tay tinh nghịch của Tiểu Nê, trong lòng Đinh Tuấn Kiệt vẫn không hết dần vật. Tâm trạng anh lúc đó thật phức tạp, anh không muốn làm vậy, nhưng tay anh đã hành động rồi. “Có phải loài cầm thú chỉ biết lấy hành động cơ thể để điều khiển trí não?”

Trong khi Đinh Tuấn Kiệt không ngừng đấu tranh tư tưởng, còn Tiểu Nê lại cứ hồn nhiên vui vẻ bên anh, lúc thì hiếu động tinh nghịch, lúc thì trầm tư, lúc lại ngượng ngùng đến mức đáng yêu khi Đinh Tuấn Kiệt cố tình chạm vào.

Đinh Tuấn Kiệt thực sự không muốn cô phải chịu bất kỳ sự bất hạnh nào.

“Cô là con cừu nhỏ vui vẻ hồn nhiên trong sáng mà mình nuôi trên Thiên đường.”

Nhanh thật, thấm thoát chỉ còn hai ngày nữa là tròn một tháng, Đinh Tuấn Kiệt đưa Tiểu Nê trở về Trùng Khánh bình an. Lúc đưa Tiểu Nê về nhà, anh vô cùng đau lòng khi chứng kiến cảnh Tiểu Nê đứng bên cánh cổng ngóng nhìn ra xa với vẻ mặt thần thờ nuôi tiếc.

Nhưng cũng chỉ có thể đau lòng chứ biết làm sao.

Trùng Khánh không có Thiên đường, do vậy không thể nuôi cừu ở Trùng Khánh. Ở cái thành phố Trùng Khánh ồn ào này, điều duy nhất Đinh Tuấn Kiệt có thể làm được là tìm cách để sống chung với sự gây gổ cãi lộn suốt ngày của vợ, và lên lút liếc mắt đưa tình với Tiểu Nê khi có cơ hội.

Tiểu Nê dõi theo cái bóng dần xa qua ô cửa sổ nhà tắm, đáng anh bước đi vội vàng. Tiểu Nê biết Đinh Tuấn Kiệt cũng thích mình, hai người họ thậm chí còn không dám nói lời tạm biệt khi chia tay vì lo sợ điều đó sẽ trở thành sự thật.

Buổi tối Đinh Tuấn Kiệt lê tấm thân mỏi mệt rã rời về nhà.

Trong giấc mơ, trong tâm tưởng của Đinh Tuấn Kiệt lúc này chỉ thấy tràn ngập nụ cười của Tiểu Nê.

Đột nhiên khuôn mặt rạng ngời đó bị che khuất rồi thay thế bởi một khuôn mặt nhăn nheo và hung dữ. Đinh Tuấn Kiệt nghĩ đến lần cuối gặp vợ, sự tức giận của cô thật đáng sợ. Anh nghĩ đến mình thật đáng thương. Con người ta khi gặp sự việc đáng sợ thì chỉ cần trốn đi là xong, nhưng đằng này người làm cho mình sợ hãi lại là người mà mình phải gắn bó cả đời.

Khi còn cách khu chung cư khoảng mười lăm mét, Đinh Tuấn Kiệt đi ngang qua Sở công an thành phố, anh thấy có khoảng mười người ngồi trên hai chiếc xe cảnh sát, người nào người ấy vẻ mặt rất nghiêm trang và khấn trương, chiếc xe rú còi chạy lướt qua Đinh Tuấn Kiệt.

Bình thường mỗi khi tan tầm Đinh Tuấn Kiệt qua đây thấy họ hoặc là tan ca bình thường, hoặc là cùng nhau vui vẻ ra ngoài ăn cơm, vậy mà bây giờ...

Đinh Tuấn Kiệt than thở: "Tại sao thế giới này lại có nhiều người xấu quá vậy? Mà ý thức tự bảo vệ mình trước người xấu của mọi người lại quá thấp; chắc là có ai xảy ra chuyện gì rồi?"

Xe cảnh sát đang đi về hướng nhà mình, Đinh Tuấn Kiệt nghĩ chẳng lẽ người xảy ra chuyện lại là người quen của mình. Nhưng rồi anh lại tự cười vì suy đoán vớ vẩn của mình.

Nhưng không thể thì sao nên chuyện, khi anh bước vào cổng khu nhà, quả nhiên thấy hai chiếc xe cảnh sát đỗ ở bên trong. Ánh đèn trên nóc xe cứ lập lòe trông giống như nhịp đập thoi thóp của người sắp chết.

Rất nhiều người tập trung trong khu đô thị, không hiểu sao họ lại đang chen chúc trước khu nhà mình. Một người đàn bà rồi hơi đang đưa mắt nói chuyện với nhau:

“Ôi giờ, chết thảm quá!”

“Đúng vậy! Nghe nói chồng có tình nhân ở bên ngoài, đã mấy tháng rồi không về nhà!”

...

Đinh Tuấn Kiệt nghe thấy hai chữ “tình nhân” thì giật mình theo bản năng. Mắt trái nháy liên tục. Anh đột nhiên có dự cảm không hay...

Hai bên thang máy trong tòa nhà tắc nghẽn, Đinh Tuấn Kiệt đành phải đi lên bằng cầu thang bộ. Khi anh đang thờ hồn hèn leo lên đến tầng mười sáu thì nhìn thấy cảnh sát đang phong tỏa trước cửa nhà mình, anh rụng rời chân tay, trời đất quay cuồng trước mắt.

Đinh Tuấn Kiệt biết trước đó mình đã đoán đúng, người xảy ra chuyện không chỉ là người quen mà chính là vợ mình - Lý Gia Nam!

Anh lấy lại tinh thần, tiến đến trước mặt viên cảnh sát đang đứng bảo vệ hiện trường ở vòng ngoài:

“Xin hỏi, ở đây đã xảy ra chuyện gì?”

Viên cảnh sát không biết là không nghe thấy hay là cố tình không để ý tới Đình Tuấn Kiệt. Anh ta đang nhìn vào trong phòng, về mặt ủ dột, không nói gì.

Đình Tuấn Kiệt cao giọng nhắc lại: “Xin hỏi ở đây đã xảy ra chuyện gì! Tôi là chủ nhân của căn hộ này!”

Viên cảnh sát vừa nghe nói vậy thì quay lại nhìn Đình Tuấn Kiệt một lượt từ đầu đến chân, rồi mới hỏi: “Người chết - Lý Gia Nam là người thế nào với anh!”

Câu nói này khiến Đình Tuấn Kiệt giật thót người, người chết... Lý Gia Nam...

Nhân lúc Đình Tuấn Kiệt còn đang ngây ra chưa kịp phản ứng thì một người hàng xóm lắm chuyện vội vàng nói nhỏ với viên cảnh sát “chồng cô ấy đấy”.

Viên cảnh sát quay lại quan sát Đình Tuấn Kiệt kĩ càng một lần nữa, hình như anh ta đang nghi ngờ gì đó. Đúng lúc đó thì có kết quả khám nghiệm tử thi. Kết quả cho thấy người chết khoảng ngoài 40 tuổi, nguyên nhân chết là do uống một lượng lớn thuốc ngủ, mà đã chết cách đây khoảng ba mươi ngày. Thi thể bắt đầu phân huỷ..., tình hình cụ thể đang tiếp tục điều tra.

Một viên cảnh sát khác từ trong nhà đi ra, về mặt lạnh lùng hỏi Đình Tuấn Kiệt: “Xin hỏi anh họ gì?” Đường như

Đinh Tuấn Kiệt không còn ý thức được điều gì nữa, anh thực sự không dám tin chuyện này lại xảy ra trong nhà mình, xảy ra với vợ anh - Lý Gia Nam. Anh bắt đầu nghi ngờ mấy viên cảnh sát đó không có tính người, tại sao lại tàn nhẫn nói ra những lời tàn khốc trước mặt anh - người thân của người chết như vậy. Đinh Tuấn Kiệt chỉ còn cảm thấy như sét đánh ngang tai, tai anh ù đặc, mắt hoa đi. Anh không thấy ánh mắt đầy hàm ý của những người xung quanh. Cũng không nghe thấy các câu hỏi của cảnh sát. Đầu óc anh lúc này hoàn toàn trống rỗng, cái gì cũng không biết, chẳng nhớ được điều gì.

Cho đến khi viên cảnh sát lớn tiếng hỏi: “Anh tên gì?”

Đinh Tuấn Kiệt mới sực tỉnh, ấp úng trả lời.

Khuôn mặt trắng bệch cho thấy anh vô cùng sợ hãi, anh đã bị sự thật không thể chấp nhận này đánh gục hoàn toàn.

Nhìn thấy dáng vẻ thảm thương đó của Đinh Tuấn Kiệt, có ai biết được mười tiếng trước anh còn có một con cừu đáng yêu, còn là người chần cừu vui vẻ trên Thiên đường.

“Thôi được, anh Đinh, chúng tôi hy vọng anh sẽ phối hợp cùng chúng tôi, mời anh theo chúng tôi về Sở cảnh sát.”

Đinh Tuấn Kiệt ngồi trong một căn phòng, đối diện với ba người đàn ông đang không ngừng tra hỏi mình, anh thấy mình giống như... Trong đầu anh lúc này chỉ có hình ảnh khuôn mặt không thanh thản của Lý Gia Nam lúc nhận dạng thi thể, nó hiện ra mồn một trước mắt.

Rất lâu sau anh vẫn không dám tin vợ mình đã chết.

“Năm nay anh bao nhiêu tuổi? Tốt nghiệp trường nào? Làm việc ở đâu? Lý Gia Nam năm nay bao nhiêu tuổi? Nguyên quán ở đâu? Gia đình còn có ai không? Thường ngày cô ấy hay quan hệ giao du với ai?...”

Với một loạt các câu hỏi chi tiết đó, Đinh Tuấn Kiệt trả lời như một cái máy.

Trong căn phòng được chiếu sáng đặc biệt này, ba người cảnh sát mặt đồng phục dáng mạo nghiêm trang tra hỏi một anh thanh niên trẻ vừa phải chịu đựng nỗi đau mất vợ. Đột nhiên Đinh Tuấn Kiệt ngẩng đầu, hỏi một câu không ai ngờ:

“Các anh cứ hỏi như vậy không thấy tàn nhẫn sao? Cô ấy là vợ tôi. Các anh có còn nhân tính nữa không?” Đinh Tuấn Kiệt nói và để ý thấy người thư ký ngồi ngoài cùng bên trái đang cười khẩy, anh ta nhếch mép vừa như tỏ vẻ khinh bỉ vừa như muốn nói: “Nhân tính ư? Tại sao chúng tôi phải nói chuyện nhân tính với một kẻ sát nhân?”

Lúc đó Đinh Tuấn Kiệt chỉ muốn cho anh ta một trận.

“Xin hỏi tại sao anh lại có thể lấy một người phụ nữ lớn hơn anh tận 16 tuổi?”, “Xin hỏi tình cảm giữa anh và Lý Gia Nam vợ anh có tốt không?”, “Trước khi xảy ra chuyện anh và vợ anh có xảy ra mâu thuẫn va chạm gì không?” Viên cảnh sát hỏi đầu ngồi ở giữa sau khi bắt đầu bằng một loạt các câu hỏi không liên quan, cuối cùng cũng hỏi vào trọng tâm vấn đề.

Tuy lúc này tâm trạng của Đinh Tuấn Kiệt vô cùng bất an, nhưng anh cũng hiểu là họ đang hướng sự nghi ngờ vào anh.

Họ nghi ngờ mình đã giết vợ. Đinh Tuấn Kiệt như muốn cười thật to, họ - những người bảo vệ nhân dân, lại có ý nghi ngờ mình giết chết người thân duy nhất - một người mà anh quý như sinh mạng của mình.

“Các anh nghi ngờ tôi ư?” Đinh Tuấn Kiệt cười khẩy chỉ vào anh ta mà nói, “Anh điên à, có bị thần kinh không? Lý Gia Nam là vợ tôi, lại là ân nhân của đời tôi! Người như vậy anh có thể giết không? Anh có thể giết người phụ nữ yêu anh nhất trên đời này không? Lớn hơn tôi 16 tuổi thì sao? Thì không thể kết hôn ư? Chính là vì có những kẻ tiểu nhân như các anh, Gia Nam mới không tin tưởng tôi như vậy! Đâu óc tôi lúc này vô cùng rối loạn, đề nghị các anh điều tra người khác, đừng lãng phí thời gian, đợi tôi biết được đứa nào đã hại chết Gia Nam...” Lúc này trong ánh mắt của Đinh Tuấn Kiệt lộ vẻ điên dại “Tôi nhất định không tha cho nó!”

“Đinh Tuấn Kiệt, tôi nói cho anh biết, chúng tôi đã có nhân chứng đầy đủ, có thể chứng minh vợ chồng anh bất hòa, mà mấy ngày trước khi xảy ra án, vợ anh khóc kể với người ta, nói anh có nhân tình! Hơn nữa nhà anh thường xuyên cãi nhau, đây là chuyện mà người dân trong khu chung cư đều biết. Chúng tôi còn có người làm chứng, tận mắt nhìn thấy chiều nay anh còn cùng với người phụ nữ khác tình tứ đi với nhau! Xâu chuỗi những điều này lại hợp thành động cơ và là bằng chứng khiến anh giết vợ! Tôi nghĩ giờ đây anh đã hiểu.” Viên cảnh sát lạnh lùng nói.

Khi nghe viên cảnh sát nói “cùng người phụ nữ khác tình tứ đi với nhau” Đình Tuấn Kiệt như ngừng suy nghĩ. Đúng vậy, trong lúc mình cùng Tiểu Nê âu yếm bên nhau, em là con cừu non, còn anh là người chăn cừu, thì vợ anh đã chết, lúc ấy cô có đau không? Lúc ấy cô đang nghĩ gì? Lúc ấy trong lòng cô có kêu cứu với anh không?

Tâm trạng này đã khiến Đình Tuấn Kiệt - một nam tử hán phải rơi lệ.

Gia Nam, anh xin lỗi em.

Cảnh sát thấy Đình Tuấn Kiệt thần sắc thay đổi, họ đưa mắt nhìn nhau như thắc mắc tại sao đối phương lại ngồi thừ ra không nói câu nào vậy.

“Đình Tuấn Kiệt, ngày xảy ra án mạng anh ở đâu? Cùng với ai?”

“Đình Tuấn Kiệt, có phải anh đã cùng với người phụ nữ kia lên kế hoạch giết vợ không?”

Cả đời Đình Tuấn Kiệt chưa bao giờ gặp phải sự việc nghiêm trọng như vậy, cũng chưa có ai trong một khoảnh khắc ngăn lại gọi tên mình nhiều lần như vậy, họ gọi mình bằng tên - Đình Tuấn Kiệt... Ngày trước Lý Gia Nam chỉ gọi mình là Tiểu Kiệt, Tiểu Kiệt, cô ấy vừa cười vừa gọi rất thân mật tình cảm giống như mẹ con vậy. Mà mình cũng gọi cô ấy là chị Gia Nam...

Đó là chuyện trước đây đã lâu rồi, lúc đó họ rất hạnh phúc, chị rất dịu dàng đáng yêu. Nhưng sau này khi đã lấy

nhau, anh đã gọi cô ấy bằng tên - Gia Nam... Thế mà giờ đây họ lại đang bức vắn mình tại sao giết chết cô ấy, họ uy hiếp mình rồi lại ngon ngọt dụ dỗ nếu thành khẩn sẽ được hưởng khoan hồng...

“Các anh... các anh bắt tôi đi! Là lỗi của tôi! Gia Nam anh xin lỗi em! Chị, em xin lỗi chị! Các anh bắt tôi đi! Hãy để tôi đi cùng chị! Tôi là loài cầm thú đáng chết!!!”

Đình Tuấn Kiệt gục xuống, gào khóc âm ỉ.

Niềm hy vọng tích tụ từ thời ấu thơ

Đình Tuấn Kiệt ngồi bất động trong nhà, một tháng trước đây dưới bàn tay dọn dẹp của Gia Nam rất sạch sẽ. Vậy mà lúc này bụi bẩn khắp nơi, ánh nắng khó khăn lắm mới le lói lọt vào phòng khách qua lỗ thủng trên rèm cửa.

Đình Tuấn Kiệt ngồi lì trong căn phòng ám bụi, anh cảm thấy mình cũng giống như một hạt bụi nhỏ nhoi, bần thiêu. Anh có cảm giác mình không còn tồn tại nữa, không còn chút ý thức nào nữa.

Bây giờ, anh mới nhận ra trước đây anh đã hoàn toàn dựa dẫm vào Gia Nam. Cô ấy là động lực mạnh mẽ đã kích thích anh có được bước tiến như ngày nay. Vậy mà giờ đây Gia Nam đã chết, cũng đồng nghĩa với nữ chủ nhân của căn nhà này không còn nữa, cũng có nghĩa người yêu anh nhất trên đời sẽ không bao giờ trở lại nữa.

Anh nhớ lại cách đây không lâu hầy còn nghe thấy tiếng cô cười nói, còn cùng cô nấu cơm, rồi còn rất mặn nguyện cùng cô xem *Hồng Lô Mộ* nữa chứ.

Thế mà giờ đây căn phòng trống trải, ngoài cái mùi ngai ngái khó chịu ra chỉ còn lại mình anh đang nhảy múa cùng bụi bặm mà thôi

Ngày hôm qua, anh còn bị Sở cảnh sát nghi ngờ là nghi can chính trong vụ trọng án giết người, còn bị tạm giam 24 tiếng đồng hồ. May mà sau đó ngài Chủ tịch Hội đồng quản trị Lâm Quốc Quân và Tiểu Nê đến làm chứng, chứng minh trong thời gian một tháng xảy ra vụ án Đinh Tuấn Kiệt đang ở Tây Tạng cùng với Tiểu Nê, do vậy anh có chứng cứ ngoại phạm. Hơn nữa báo cáo kết quả khám nghiệm tử thi đã xác nhận Lý Gia Nam chết do tự tử, hai mươi tám ngày trước đó cô đã uống một lượng lớn thuốc ngủ dẫn tới tử vong. Cả căn nhà trừ hai dấu chân khả nghi ra vẫn chưa điều tra được gì thêm.

Sau khi xác nhận dấu chân lạ kia không liên quan tới Đinh Tuấn Kiệt, phía cảnh sát còn hỏi tượng trưng anh một vài câu hỏi nữa, rồi giả nhân giả nghĩa an ủi anh một vài câu chẳng có tác dụng khi gì, đại loại như: Người đã chết rồi nên bớt đau buồn... Sau đó để ngài Chủ tịch Lâm dẫn anh về.

Hai bố con ông Lâm còn đích thân đưa anh về tận nhà, Tiểu Nê còn chùi rửa phòng sạch sẽ. Chốc chốc cô lại đưa mắt liếc xem Đinh Tuấn Kiệt phản ứng thế nào, nhìn thấy anh rầu rĩ, đau khổ cô cũng ngoan ngoãn im lặng không nói gì.

Ông Lâm Quốc Quân và Đinh Tuấn Kiệt cùng ngồi trên chiếc sofa trong phòng khách, ông cũng không biết an ủi Đinh Tuấn Kiệt thế nào trước nỗi đau mất vợ, thậm chí ông cũng không hiểu được hiện tại anh chàng góa vợ Đinh Tuấn Kiệt đang đau khổ hay đang cảm thấy mình được giải thoát đây? Ông chỉ biết cho Đinh Tuấn Kiệt nghỉ phép một tháng để dưỡng tâm. Sau đó ông còn nói những câu quan tâm thường thấy ở bậc cha chú đối với bậc con cháu đại loại như: Công việc vẫn phải tiếp tục, cuộc đời vẫn tiếp tục, rồi dẫn con gái đi.

Sau đó, Đinh Tuấn Kiệt cứ ngồi lì tại chỗ, nếu một anh lại chộp mắt còn nếu tình anh lại lơ đãng nhìn vô định về phía trước.

Bỗng anh ý thức được mình lại cô đơn, mình đã từng là đứa trẻ mồ côi khi nhỏ. Tình cảnh lúc này của anh thật giống với khi nhỏ, lẽ nào lại quay lại thời thơ ấu sao?

Ngày ấy Đinh Tuấn Kiệt vẫn là một đứa bé, luôn ngược mặt lên bầu trời xanh thăm để cầu mong ông trời sẽ thương cho một cái bánh bao nhân thịt to trắng muốt...

Lúc Đinh Tuấn Kiệt lên bốn tuổi, không một đứa trẻ nào trong cái thị trấn nhỏ này chơi với nó, chúng nói nó là đứa trẻ mồ côi.

Tại sao các bạn nhỏ lại ghét trẻ mồ côi, thế nào là mồ côi? Đinh Tuấn Kiệt hỏi ông, ông rơm rớm nước mắt không trả lời. Ôm đứa cháu vào lòng, ông thầm cảm than cho số mệnh của đứa cháu nhỏ.

Sau đó Đinh Tuấn Kiệt lại hỏi ông bố mẹ đi đâu.

Ông liền chỉ lên trời, mắt nhòa lệ khẽ nói: “Ồ trên trời!”

“Lên trời làm gì?” Đinh Tuấn Kiệt ngẩng đầu có ý muốn tìm bố mẹ.

“Đó là... là nơi bình yên nhất.”

“Cách nhà có xa không ông? Tại sao mãi mẹ không về? Ông ơi, cháu muốn lên trời tìm họ! Cháu cũng muốn lên trời được không ông?”

Những câu nói ngây thơ của Đinh Tuấn Kiệt khiến ông càng buồn hơn, không nói lên lời.

Đinh Tuấn Kiệt rất khôn, nó thấy ông khóc thì không dám hỏi nữa. Rất lâu sau nó mới biết bố mẹ nó vĩnh viễn không trở về nữa, một cô giáo tiểu học trong thị trấn nói cho nó biết.

“Thì ra Tuấn Kiệt đã mồ côi cả bố lẫn mẹ.” Đinh Tuấn Kiệt nghe nói vậy rất buồn, lẩm li không nói gì nữa, và nó òa khóc. Cô giáo trẻ đó thấy đứa trẻ này thật đáng thương, bé thế mà đã mồ côi cả bố lẫn mẹ, sự đau khổ lộ rõ trong ánh mắt trẻ thơ khiến người ta không thể không đau lòng. Cô dịu dàng ôm đứa trẻ vào lòng, ân cần nói với nó: “Khóc đi, cứ khóc đi! Cậu bé đáng thương của cô.” Nói rồi cô cũng khóc theo nó.

Khóc xong, Đinh Tuấn Kiệt về nhà với ông, già vờ như không có chuyện gì xảy ra, nó lấy chiếc bánh cô giáo vừa cho mời ông ăn. Nó còn nói thêm bánh này ngon lắm, rồi lại ưỡn bụng ra khoe có ý nói cháu đã ăn rồi, còn ăn rất no là đằng khác.

Người ông đã tin lời cháu, bắt đầu nhai móm mém, Đình Tuấn Kiệt ngồi bên nhìn ông ăn, luôn mồm hỏi ông ăn có ngon không.

Tối đó Đình Tuấn Kiệt bị đói cả đêm. Bảy giờ nó mới bốn tuổi, trong ký ức đó là lần đầu tiên nó nói đói.

Vào cuối thập kỷ 70 ấy, nhà nào trong thị trấn có thể được ăn một bữa no đã là tốt lắm rồi. Người ông muốn che mắt hàng xóm, Đình Tuấn Kiệt còn nhớ ông luôn bảo mình đem củi và củi khô vào bếp đốt, sau đó nhìn khói từ trong bếp nhà mình bay ra ý nói với hàng xóm là nhà chúng tôi vẫn còn cái ăn.

Thực ra khi đó, một trận thiên tai đã cướp đi hai trụ cột chính trong nhà họ Đình, chỉ còn lại một già một trẻ, gia cảnh đã đến bước đường cùng.

Về sau hàng xóm đều thương cảm hai ông cháu, nhà nào có miếng ăn cũng mang cho họ. Ông Đình lúc đầu còn không muốn nhận, nhưng khi nhìn thấy đứa cháu nhỏ thân thể gầy còm khô đét và ánh mắt thèm thuồng mới mềm lòng, dù sao Tuấn Kiệt vẫn còn là một đứa trẻ.

Người trong thôn khi đó còn rất chất phác nhân hậu.

Mà người tốt bụng nhất chính là cô giáo trẻ ấy, cô thường xuyên mua trứng gà rồi luộc chín đem cho Đình Tuấn Kiệt - đứa trẻ ưu phiền thường ngồi bên rìa đường ăn.

Đình Tuấn Kiệt sẽ vội vàng nói cảm ơn chị rồi cầm quả trứng chạy như bay về nhà.

Những năm sau này, người giáo viên trẻ ấy mỗi lần nhớ đến cảnh tượng khi đó lại không kìm được nước mắt. Một đứa trẻ chưa đến năm tuổi, mà sao trên khuôn mặt thơ ngây đó đã đầy vẻ tuyệt vọng như thế, có lẽ chính sự trái ngược mâu thuẫn này đã kích thích lòng hiếu kỳ trong cô, cô quyết định tìm hiểu đến cùng. Cảnh cô tận mắt chứng kiến đã làm thay đổi cả cuộc đời cô.

Trong căn nhà cũ nát tồi tũm, bữa cơm được dọn ra. Đứa cháu trai thì nói nó ăn no lắm rồi, có một chị ở bên ngoài đã cho nó ăn; còn cụ già trên giường thì hiển từ nói ăn từ hôm qua vẫn còn ở trong bụng đây này, chưa đói. Hai ông cháu đùn đẩy nhau, nhất định không ai chịu ăn quả trứng đó.

Chỉ có thể thôi, một quả trứng gà.

Đứa trẻ đang tuổi lớn, cần có đầy đủ dinh dưỡng, người ông nhất định không ăn để dành cho đứa cháu. Người ông đi lại khó nhọc, sức khỏe kém, cần có đầy đủ dinh dưỡng để duy trì sức khỏe, đứa cháu không nỡ ăn để nhường cho ông. Cuối cùng không ai chịu ai, hai ông cháu chia quả trứng ra cùng ăn, một người ăn lòng đỏ, một người ăn lòng trắng, rồi mỗi người uống một bát nước to. Lấy nước cho ông rửa tay xong đứa bé đỡ ông nằm xuống và đắp chăn cho ông. Nó co quắp nằm vào một góc giường rồi ngủ thiếp đi.

Trong nhà hai ông cháu vừa ăn xong một bữa “đại tiệc”, đứa cháu dựa vào ông để nghe kể chuyện về mặt rất mẫn nguyện. Không ai hay biết lúc đó một cô gái mới 20 tuổi, là

giáo viên tiểu học đang đứng ngoài cửa mặt đầm đìa nước mắt. Lần đầu tiên cô tận mắt chứng kiến một cảnh tượng thương tâm như vậy.

Hai ông cháu thật đáng thương! Chính giờ khắc đó cô đã quyết định nhận nuôi Đình Tuấn Kiệt và chăm sóc ông cụ.

Cô giáo vừa tròn 20 tuổi đó chính là Lý Gia Nam. Khi đó cô dâu nghĩ quyết định này đã làm thay đổi cả cuộc đời mình. Lý Gia Nam sinh ra trong một gia đình cán bộ, bố là huyện trưởng, từ nhỏ bốn anh chị em trong nhà đã được sống trong cảnh sung túc, chưa hề biết đến đói rét, Gia Nam là con út. Cô vừa tốt nghiệp trung học chuyên nghiệp, được cử đến dạy ở trường tiểu học của thị trấn này. Bản tính hiền lành nhân hậu, nên cô được mọi người trong thị trấn rất quý mến.

Vì thế khi nghe cô em gái út nhỏ nhất nhà - Gia Nam đột nhiên có ý nhận nuôi một đứa trẻ mồ côi, anh hai cô ngay người ra, nhất quyết không đồng tình, tối ngày bảo các anh chị em khác thay nhau đến khuyên nhủ, phân giải cho cô thấy lẽ thiệt hơn, bởi nhận nuôi một đứa bé khôn lớn thành người không phải là một việc đơn giản, với một cô gái trẻ chưa kết hôn như Gia Nam thì càng khó khăn hơn, giống như bắc thang lên trời vậy.

"Nó lại không phải là con đẻ của tao, dựa vào cái gì mà bảo tao phải nuôi nó!" Cuối cùng ông bố nổi trận lôi đình quát to.

Gia Nam cương quyết ngẩng đầu bước ra khỏi cửa, đúng lúc ánh nắng vừa dọi thẳng vào mặt, cô quay đầu lại tò vò

khinh thường rồi nói với cha: “Nó cũng không phải là người thân của con, nhưng con vẫn quyết định nhận nuôi nó! Còn nữa, con mong bố hãy nhớ đến địa vị của mình là gì. Con cầu mong một ngày nào đấy nếu bố nhìn thấy một đứa trẻ mồ côi cả cha lẫn mẹ đang nhìn bố với ánh mắt tuyệt vọng, bố sẽ nói với nó: Ta là huyện trưởng, ta chính là cha cháu!...” Gia Nam nói chưa dứt câu, ông bố đã đóng sầm cửa lại, đồng thời nói vọng ra: “Tự mày muốn từ lão già này, lão già này không có loại con như mày!” Giọng ông rất to át cả tiếng khóc của bà mẹ.

Sau đó Gia Nam bỏ đi khỏi nhà trong sự dị nghị của hàng xóm. Trong lòng cô ý thức rõ một điều, kể từ thời khắc đó mình đã cắt đứt quan hệ với gia đình chỉ vì một đứa trẻ mồ côi.

Khi đó Gia Nam không hề đắn đo suy nghĩ liệu mình làm như vậy vì một đứa trẻ mồ côi có đáng không. Cô chỉ thấy mình đang làm một việc mà mình cho là tốt. Mỗi lần Tiểu Kiệt lạnh lợi đáng yêu vui mừng cảm động gọi cô bằng “chị”, trong lòng cô vui sướng vô cùng.

Đình Tuấn Kiệt ngược khuôn mặt trẻ thơ ngăm nhìn hai bím tóc đuôi sam của người chị đầy vẻ ngạc nhiên, khuôn mặt hồn nhiên, giọng nói trẻ thơ không dám tin đó là sự thật, nó khê hỏi:

“Thật ư? Sau này ngày nào chị cũng sẽ nấu cơm cho ông em ăn ư? Ngày nào cũng vậy ư?”

Cụ già mắt nhòa lệ, vô cùng cảm kích nói với cô gái chưa chồng tốt bụng này: “Cháu gái nhân hậu à, ông già rồi chẳng

biết sống nay chết mai, nhưng A Kiệt còn nhỏ quá, nếu như ông có mệnh hệ gì thì phiên cháu thay ông chăm sóc nó! Nó đáng thương lắm! Đứa cháu tội nghiệp của ông, cháu ngoan của ông!”

“Ông cứ yên tâm, từ nay về sau cháu cũng là cháu gái của ông mà!” Gia Nam bước lên ngồi xuống bên giường nói.

Từ đó về sau Gia Nam dựa vào số tiền lương ít ỏi của mình để nuôi một nhà ba khẩu. Cuộc sống tuy vẫn nghèo khổ như trước, nhưng Tuấn Kiệt thông minh ngoan ngoãn, ông cụ hiền từ, cộng thêm Gia Nam chăm chỉ ôn hòa nên không khí trong gia đình lúc nào cũng hòa thuận êm ấm, không ngớt tiếng cười. Lý Gia Nam buổi sáng đi dạy sớm, làm tinh tươm mọi việc trong nhà, rồi dẫn Đình Tuấn Kiệt cùng đến trường. Cô dạy ở lớp nào lại cho Đình Tuấn Kiệt ngồi ở cuối lớp đó, để nó chơi một mình. Buổi trưa lại vội vàng về nhà nấu cơm, chiều lại đến trường dạy học.

Tính toán sắp xếp như vậy, để cô vừa có thể chăm sóc tốt cho ông, vừa có thể trông nom được Đình Tuấn Kiệt - một đứa trẻ đang trong thời kỳ hiếu động. Những dịp cuối tuần hoặc ngày nghỉ cô mới có thời gian ở bên hai ông cháu nhiều hơn.

Mỗi khi có mặt trời, cô lại đưa ông ra ngoài tắm nắng. Ông cụ cảm động lắm bảo từ khi con trai mất ông chưa một lần được nhìn thấy mặt trời. Ánh nắng chiếu vào khiến mặt ông hồng hào hẳn lên, Tiểu Kiệt ngồi bên cạnh nghe ông kể chuyện cách mạng ngày xưa, những câu chuyện mà có nghe hàng trăm

lần cũng không chán. Trong bếp Gia Nam nhanh nhẹn nấu cơm, mùi thơm bay ra tận bên ngoài. Đình Tuấn Kiệt sẽ chạy vào bếp, giắt giắt váy Gia Nam thò thè nũng nịu “chị chị, cho em nếm thử trước đi.” Gia Nam sẽ cười và thỏa mãn ngay yêu cầu nhỏ của nó.

Những ngày đó, tuy cuộc sống không phải là giàu có sung túc nhưng hạnh phúc tràn trề như dòng sông nhỏ ven thị trấn - đầy ắp, ấm áp mà mát mẻ.

Khoảnh khắc hạnh phúc nhất thời niên thiếu của Đình Tuấn Kiệt chính là lúc được chị Gia Nam dẫn đi chơi ở khe suối, ấn tượng trong lần đi chơi đó mãi mãi in dấu trong trái tim nhỏ bé của Đình Tuấn Kiệt. Đó là một ngày mùa hạ, toàn trường tổ chức thi cuối kỳ để chuẩn bị nghỉ hè. Như thường lệ Gia Nam dẫn Đình Tuấn Kiệt cùng đi coi thi, đề thi phát xong khoảng mười phút, bỗng Đình Tuấn Kiệt giơ tay đề nghị phát cho nó một đề thi. Lúc đó họ đang coi thi học sinh lớp 2, vừa may trên tay Gia Nam thừa đúng một đề thi, trong lòng nghĩ trẻ con đều thích vẽ lung tung, vì thế cô cố ý lờm nó một cái nhưng vẫn đưa đề thi trong tay cho nó, để nó ngồi vẽ cho hết giờ.

Lúc ấy Đình Tuấn Kiệt vừa tròn năm tuổi. Nhưng kết quả bài thi khiến Gia Nam phải giật mình. Khi chấm bài Gia Nam phát hiện một bài thi chữ viết ngả nghiêng nhưng trả lời chính xác, vừa nhìn tên cô kinh ngạc tròn tròn mắt - là Tiểu Kiệt của cô!

Đứa trẻ gầy gò này làm một bài thi to gần bằng cơ thể nó, so với những đứa trẻ lớn hơn nó ba tuổi, điểm thi của nó xếp thứ hai toàn lớp.

Điều này khiến Gia Nam nghĩ ngay rằng đứa trẻ thông minh này sẽ là niềm hy vọng của cả thị trấn! Cô hạ quyết tâm phải nuôi dạy mầm non này thật tốt.

Để thưởng cho Đình Tuấn Kiệt, ngày nghỉ hè đầu tiên Gia Nam dẫn Đình Tuấn Kiệt vào khe suối chơi. Đến đây nó có thể chơi đùa trong dòng nước mát, có thể nghịch bọt nước cùng chị, có thể ăn thịt cua tươi, có thể thưởng thức mùi vị của cơm nấu bằng ống tre - loại cơm mà từ bé nó chưa bao giờ được thưởng thức! Nó vui sướng đùa nghịch, kể từ khi bố mẹ qua đời đây là lần đầu tiên nó cảm nhận được sâu sắc thế nào là sự bao bọc.

Hôm đó Đình Tuấn Kiệt vô cùng cảm động, thiếu chút nữa nó đã gọi cô gái đang nấu cơm bằng ống tre bên bờ suối - Lý Gia Nam là mẹ! Chị ngồi đó, những giọt nước lấp lánh trên trán, khuôn mặt thánh thiện đẹp tựa khuôn mặt của mẹ, nụ cười hiền dịu cũng rất giống mẹ, lại nấu cơm cho mình ăn, cho mình được ăn no, vậy không là mẹ thì là ai. Chỉ có mẹ mới có thể cho mình nhiều thứ đến thế.

"Mẹ!" Đình Tuấn Kiệt thầm gọi trong lòng, bỗng giật mình nhớ ra chị là người chị tốt nhất trên đời. Thấy Gia Nam quay lại cười với mình, Đình Tuấn Kiệt ngượng ngịu cúi đầu xuống dòng nước trong mát tiếp tục chơi đùa.

Sau này, ngày nào Đình Tuấn Kiệt cũng mong chờ được cùng chị đến khe suối kỳ diệu đó.

Điều Gia Nam lo lắng nhất lúc này là với kết quả xuất chúng của Đình Tuấn Kiệt trong kỳ thi của học sinh lớp 2 vừa qua, Gia Nam ý thức được là cô phải có trách nhiệm mở mang kiến thức cho Đình Tuấn Kiệt, phải cho nó đi học. Nhưng đồng thời cô cũng hiểu với đồng lương ít ỏi 10 tệ mỗi tháng của mình thật khó mà nuôi nổi một đứa trẻ ăn học.

Bằng giá nào cũng phải cho Tiểu Kiệt đi học, tự mình dạy ư, cấp tiểu học còn được, nhưng còn lên trung học và trên nữa thì sao, cần phải nghĩ cách giải quyết.

Gia Nam càng tiết kiệm hơn trước, cô cần phải dành dụm đủ tiền để nuôi Đình Tuấn Kiệt ăn học.

Những năm đó, người dân trong thôn thường thấy cảnh một cô gái trẻ dắt theo một đứa bé đi khắp các nẻo đường ngõ ngách trong thị trấn để lượm nhặt đồng nát phế liệu. Trên khuôn mặt hai người lúc nào cũng tràn trề hy vọng, một thì hồn nhiên ngây thơ, một thì hiền lành đôn hậu. Cảnh đó như dự báo một tương lai hai người họ sẽ gắn bó với nhau như hình với bóng...

Mối tình đầu của chị (Phần 1)

T
rời tối rồi lại sáng, Đinh Tuấn Kiệt hoàn toàn không biết, anh ngồi đó bất động đã bao lâu. Anh tin Gia Nam vẫn chưa đi, anh chăm chú nhìn nhưng chẳng thấy hình bóng thân thương quen thuộc của cô đâu.

Tại sao Gia Nam lại có thể rời xa tôi?

Linh hồn Gia Nam chắc vẫn còn quanh quẩn bên tôi.

Nếu không có cô ấy, nếu cô ấy không làm lụng vất vả thì mình làm sao có ngày nay...

Đinh Tuấn Kiệt còn nhớ lúc nhỏ anh đã từng cùng chị Gia Nam ngồi xe một tiếng lên huyện tìm gặp bố chị. Chuyến đi đó để lại ấn tượng khó quên trong suốt cuộc đời Đinh Tuấn Kiệt. Cụ thể Gia Nam nói những gì với bố chị, Đinh Tuấn Kiệt không nhớ lắm, nhưng sau đó thì chị và anh bị đuổi ra khỏi nhà. Đi khỏi cái cổng màu đỏ vẫn còn nghe tiếng ông già hung dữ đó chửi vọng ra: “Tao không có đứa

con gái như mày”. Tuấn Kiệt đã bị chị Gia Nam lôi đi sênh sệch, trên tay vẫn còn run run nắm chặt chiếc kẹo hoa quả mà mẹ Gia Nam cho.

Đình Tuấn Kiệt liếc trộm chị, nét mặt không biểu hiện gì, ánh mắt vẫn bình tĩnh không hề biến sắc. Đình Tuấn Kiệt không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng nó rất ngoan ngoãn và không nói gì thêm nữa.

Lần đó Đình Tuấn Kiệt và chị phải đi bộ năm tiếng đồng hồ để về nhà. Trên đường trở về vừa đói vừa mệt, hai hàm răng cắn chặt vào nhau cho đỡ mệt; không còn cách nào khác đành lôi chiếc kẹo hoa quả từ trong túi ra. Đó là một ngày đáng nhớ trong cuộc đời Đình Tuấn Kiệt, vì đó là lần đầu tiên nó thấy chị khóc.

Đình Tuấn Kiệt để kẹo vào lòng bàn tay, liếm một cách ngon lành, thấy thế Gia Nam đột nhiên ngồi xuống hỏi:

“Kẹo có ngon không?”

Đình Tuấn Kiệt lập tức gật đầu về rất thỏa mãn.

Nó thấy chị Gia Nam khóc.

Trước đây lúc nào chị cũng cười, khi chị cười để lộ ra hàm răng trắng muốt rất xinh. Nhưng bây giờ mắt chị nhòa lệ, chị ôm Đình Tuấn Kiệt vào lòng nghẹn ngào nói:

“Sau này chắc em sẽ chẳng bao giờ được ăn kẹo nữa!” Sau đó chị lau khô nước mắt, nghiêm nghị nói với Đình Tuấn Kiệt: “Chị muốn em được đi học, học lên đại học cơ!”

Đình Tuấn Kiệt vui mừng nhảy cẫng lên, một đứa trẻ như nó làm sao có thể hiểu được để nó được đi học chị Gia Nam sẽ phải vất vả thế nào.

Cuối cùng Gia Nam phải công Đình Tuấn Kiệt về nhà, vì một đứa trẻ sáu tuổi quả thực không thể đi bộ xa như vậy. Khi họ vội vàng về được đến nhà đã là 8h tối, ngoài trời tối đen, Gia Nam mệt rã rời như muốn khụy xuống, mà đứa trẻ trên lưng vẫn ngủ ngon lành.

Sau lần đó Gia Nam không một lần bước chân vào nhà họ Lý, chỉ có bà mẹ nhân hậu là cứ đến Tết lại vụng trộm mang cho con khi thì giò trứng gà khi thì liên mỡ lợn. Gia Nam một mình cáng đáng kiếm tiền nuôi ba người, để có tiền đóng học phí cho Đình Tuấn Kiệt, ở trường cô nhận dạy thêm mấy lớp. Thông cảm cho hoàn cảnh của Gia Nam, tháng nào nhà trường cũng phát lương sớm cho cô, bởi họ cũng muốn giúp cô giải quyết phần nào khó khăn trong cuộc sống.

Đình Tuấn Kiệt vào lớp 1, Gia Nam thức cả đêm để khâu cặp sách mới cho nó, nhưng cô không hề mệt mỏi mà ngược lại còn thấy vô cùng sung sướng và mãn nguyện.

Đình Tuấn Kiệt ngày càng có da có thịt, ông cũng khỏe hẳn ra và hết đau lưng. Còn Gia Nam thì ngày một gầy đi. Mỗi bữa cơm cô đều nói: "Cháu ăn no rồi, ông và em ăn nhiều vào nhé!" Cô làm lụng quần quật cả ngày, tối đến lại luôn là người đi ngủ sau cùng. Đình Tuấn Kiệt thường tỉnh dậy lúc nửa đêm để đi tiểu, nó vẫn thấy dưới ánh đèn dầu vàng ệch,

chị Gia Nam đang cố gắng khâu thuê quần áo cho người khác để có tiền dành dụm cho mình học trung học.

Đình Tuấn Kiệt biết trước đây chị là một cô gái xinh đẹp, mà giờ đây trông chị gầy gò vàng vố; Khuôn mặt chị ngày trước bầu bĩnh trắng trẻo, còn bây giờ đen sạm; ngày trước đôi bàn tay của chị rất đẹp lại rất thơm, còn nay thì toàn dẫu mỡ, lại sần sù thô ráp... chị đã thay đổi rồi.

Trong chương trình lớp 6 Đình Tuấn Kiệt biết được từ “thanh xuân”. Thanh xuân là mùa của các loài hoa, thanh xuân là tuổi trẻ, là tươi đẹp, thanh xuân chính là mùa xuân của tuổi trẻ!

Còn chị nhà mình thì sao, chị mới 27 tuổi. Bảy năm qua chị đã bỏ ra biết bao công sức cho cái gia đình này? Vì sao mà tuổi xuân của chị không còn nữa? Tuổi xuân tươi trẻ của chị đâu rồi? Đình Tuấn Kiệt - một đứa trẻ mới 11 tuổi nhưng sớm trưởng thành hỏi chị:

“Chị ơi, khi nào chị tìm anh rể cho em?” Khiến Gia Nam không khỏi giật mình, thằng quý nhỏ này cái gì cũng biết. Hết giật mình, cô nhìn ánh đèn trầm tư suy nghĩ, có lẽ đã đến lúc mình nên lập gia đình rồi.

“Đợi em tốt nghiệp tiểu học chị sẽ suy nghĩ.” Sự quan tâm chân tình đó của Đình Tuấn Kiệt lại một lần nữa khiến Gia Nam vô cùng xúc động, cô ôm Đình Tuấn Kiệt vào lòng, âu yếm xoa đầu nó.

Sự ghét bỏ của người cha, sự không đồng tình của người thân, những ánh mắt thiếu thiện ý của người trong thị trấn những năm qua bỗng chốc tan biến hết. Đứa trẻ do tự tay mình nuôi dạy đã biết quan tâm đến mình, vậy còn gì quan trọng hơn, mọi đau khổ đều trở lên ngọt ngào.

Mấy năm sau, Đình Tuấn Kiệt tốt nghiệp tiểu học với thành tích xuất sắc, trúng tuyển vào trường điểm trên huyện. Toàn thị trấn chỉ có hai học sinh thi đỗ, trong đó Đình Tuấn Kiệt là người đứng đầu với thành tích đạt loại ưu, chuyện trúng tuyển vào trường điểm là điều đương nhiên.

Hôm đó là ngày vui nhất của Lý Gia Nam trong suốt sáu năm qua, cô dùng hẳn nửa tháng lương để làm một bữa thịnh soạn mừng Đình Tuấn Kiệt đỗ vào trung học, cũng coi như bữa cơm tiễn em lên trường, sau này mỗi tuần nó chỉ được về nhà một lần.

Tiểu Kiệt lần đầu tiên phải sống xa nhà, nó phải sống một mình trong trường nội trú để theo học trung học, Gia Nam cảm thấy không yên tâm cứ dặn đi dặn lại nó đủ điều. Đêm đó cô ôm đứa em trai do chính mình nuôi dạy đi ngủ, hai chị em nói chuyện gần hết đêm, những lời dặn dò thủ thi của chị khiến Đình Tuấn Kiệt rơm rớm nước mắt.

Hôm sau, Gia Nam tay xách mấy túi đồ to đùng, tự mình đưa Đình Tuấn Kiệt đến trường nhập học.

Xe cộ trên huyện nhiều và tấp nập hơn ở thị trấn, Gia Nam vừa vội vàng dắt tay Đình Tuấn Kiệt kéo qua đường vừa không ngừng dặn đi dặn lại nó sau này phải cẩn thận.

Khi vừa đặt chân đến cổng trường trung học, Đinh Tuấn Kiệt thầm hứa trong lòng mình phải cố gắng học cho thật tốt. Nhưng một lát sau, nó lại làm một việc ngu xuẩn khiến nó phải hối hận cả đời.

Các bạn học sinh trên huyện giàu hơn học sinh dưới thị trấn rất nhiều, họ mặc quần áo mới, có bố mẹ đưa đến nhập học bằng xe hơi, thậm chí có đứa còn có cả xe riêng đưa đón.

Nhìn bộ quần áo nhà quê mình đang mặc, lại ngược nhìn chị Gia Nam khuôn mặt rạng ngời - chị ấy còn nhà quê hơn mình!

Trong lòng Đinh Tuấn Kiệt có vẻ hơi khó chịu, nó cúi đầu đi thẳng lên phía trước, nó nghĩ thật xấu hổ, thật mất mặt. Nó thậm chí còn muốn giật tay ra khỏi bàn tay của chị Gia Nam, nhất là khi thấy chị đi đôi giày cò, nó giả vờ như không quen chị.

Mất mặt quá! Nhìn là biết ngay người nhà quê! Nó cảm giác như mọi ánh mắt đang đổ dồn vào nó, mặt nó đỏ như gấc.

Chính những suy nghĩ và hành động đó đã khiến Đinh Tuấn Kiệt sau này tự xi và mình không biết bao nhiêu lần.

Nhưng khi cùng các bậc phụ huynh khác đến văn phòng xếp hàng chờ nộp học phí, nhìn người chị thân thương của mình trên tay cầm một sấp tiền lẻ, Đinh Tuấn Kiệt như muốn bật khóc. Khi các bậc phụ huynh khác trên tay là một tờ tiền rất to, thì trên tay chị là những đồng tiền giấy, hai xu, năm xu, nhàu nát cũ kỹ, trên mỗi đồng tiền còn

in dấu mồ hôi, nước mắt của chị. Rõ ràng là số học phí này phải gom nhặt chắt bóp rất khó khăn mới có được.

“Ồi dào! Không thể đổi thành tiền chẵn được à? Như vậy làm sao tôi đếm được?” Thầy giáo chủ nhiệm lớp nhăn mặt, nhíu mày tỏ vẻ không hài lòng.

“Dạ dạ, thưa thầy! Thật xin lỗi thầy ạ! Lần sau nhất định sẽ đổi ạ...”

Chị phải cúi đầu, khom người nói những lời dễ nghe trước mặt thầy thì mới qua được cửa này, khiến các bậc phụ huynh xung quanh được một mẻ cười.

Khi đó Đình Tuấn Kiệt đang ngồi trên chiếc ghế dài cạnh văn phòng, nước mắt lưng tròng. Nó mấy lần định đứng dậy gào thật to: “Các người có biết, chị ấy là con gái của huyện trưởng đó!” nhưng đã kìm lại được.

Nó nắm chắc nắm đấm nhỏ của mình, nó hiểu đôi giày mới nó đang đi đã tiêu mất không biết bao đêm thức trắng của chị... Nó thấy mình thật bất hiểu.

Khi đưa Gia Nam ra cổng, Đình Tuấn Kiệt một lần nữa đứng trước cổng trường trong lòng tự thề: Sáu năm sau, khi ra khỏi chỗ này mình phải là một sinh viên ưu tú! Gia Nam dùng một hào duy nhất còn lại để mua cho Đình Tuấn Kiệt một cân táo, sau đó nhắc lại một lần nữa những lời dặn dò đã nói hàng trăm lần rồi mới đi bộ về nhà.

Đình Tuấn Kiệt nhìn theo dáng của người chị thân yêu, người còn gần hơn cả mẹ đẻ khuất dần trong đám đông, bất giác không cầm được nước mắt, nó bật khóc nức nở.

Bao nhọc nhằn vất vả Tiểu Kiệt mới vào được trung học, gánh nặng trên vai Gia Nam càng nặng thêm. Sau này học cấp ba rồi lên đại học nữa sẽ cần rất nhiều tiền. Ban ngày cô lao vào kiếm tiền, cố gắng để dành thêm một ít, đêm đến đặt lưng xuống giường, bất chợt nhìn xuống đôi tay khô ráp, cô giật mình nghĩ đến nhan sắc tuổi trẻ của mình đã âm thầm tàn phai trong gian nhà này. Lẽ nào mình phải sống độc thân cả đời? Ông vẫn thường xuyên khuyên cô, nhân lúc còn trẻ, nhanh chóng nghĩ đến chuyện đại sự của đời mình, nếu không sẽ lỡ mất.

Thực ra nếu dựa vào nhan sắc, phẩm hạnh, gia thế mấy năm trước của Gia Nam, những chàng trai theo đuổi cô đếm không xuể. Chỉ vì sau này nhận nuôi hai ông cháu, liệu có ai bằng lòng nuôi không hai người ăn theo ấy? Một vài người có ý theo đuổi nhưng cũng chỉ được vài ngày là bị gia đình ngăn cản. Chuyện hôn nhân của cô vì thế mà cứ lăm lụi qua đi.

Trước đây Gia Nam còn trẻ, chưa vội nghĩ tới chuyện này, cô cho rằng mấy anh chàng đó ngay cả chí đàn ông, sự hoài bão cũng không có thì lấy họ - những người cô coi khinh, để làm gì kia chứ? Dần dần, tuổi xuân trôi qua, người theo đuổi cũng ít đi, Gia Nam thậm chí còn có ý định cả đời này sẽ

không kết hôn nữa. Cô đâu ngờ, khi Đình Tuấn Kiệt học lớp 8 và mình đã tròn 30 tuổi lại vẫn có một “mối tình đầu” khó quên.

Hôm đó Gia Nam ra bờ sông giặt quần áo, cô giặt ba tiếng đồng hồ mới xong một thùng quần áo của cả nhà. Khi đó đúng hạ tuần tháng Năm, chuẩn bị vào hè nên mặt trời cũng đã bắt đầu chói chang, đến gần trưa thì nắng càng gắt. Gia Nam tay ngâm dưới nước, mặt bị ánh nắng rọi vào, mồ hôi chảy ròng ròng. Gia Nam chỉ nghĩ giặt mau mau để về nhà, cô đâu biết có một đôi mắt đang dõi nhìn cô từ phía sau, đôi mắt ấy đã để ý cô từ rất lâu rồi.

Nước sông trong tận đáy, những bông hoa nước tròn trịa trắng xóa, bắn tóe lên theo từng động tác của cô, chúng bắn lên chiếc áo vải hoa màu xanh lam cô đang mặc, lại bắn lên chiếc dây màu đỏ tết hình con bướm buộc trên hai bím tóc cô, bắn vào mắt cô, cô duyên dáng đưa tay áo lên lau. Ánh nắng chiếu xuống mặt sông lấp lánh; ánh nắng chiếu lên người cô cũng lấp lánh ánh vàng. Trong con mắt của họa sĩ Hà Thanh, người con gái đang giặt quần áo bên bờ sông giống như một nàng tiên nữ như đang ngồi soi bóng trên mặt nước.

Gia Nam khi đó tuy đã 30 tuổi, nhưng do thân hình bé nhỏ nên vẫn còn rất mềm mại uyển chuyển, khuôn mặt vốn dĩ rất thanh tú, thêm vào đó là động tác giặt quần áo nhanh nhẹn thành thục, khiến Hà Thanh thầm ví cô với con chim yến xanh còn sót lại trong một ngày tràn ngập ánh nắng. Anh vốn định đến để vẽ dòng sông tươi đẹp bên thị trấn nhỏ này, nhưng thật

không ngờ lại bắt gặp cảnh thiếu nữ thôn dã giặt quần áo bên sông! Hà Thanh đã vẽ Gia Nam vào trong tranh của mình.

Gia Nam không hề biết cô đã vô tình trở thành người mẫu cho bức tranh của người đàn ông đang ở sau lưng cô. Khi cô vừa giặt xong, ôm thùng quần áo chuẩn bị đứng lên đi về, nhưng do ngồi xổm quá lâu lại đứng lên đột ngột khiến máu chưa kịp lưu thông lên não. Đột nhiên cô tối sầm mặt mũi rồi ngã nhào xuống sông.

Hà Thanh thấy cô gái chuẩn bị đứng dậy đi về phía mình, đột ngột lại thấy cô chói với về phía sau. Anh còn chưa kịp nghĩ xem là chuyện gì thì lại nghe một tiếng “ùm” rất to như có vật gì đó rơi xuống nước.

Nhận thấy có người bị ngã xuống nước, Hà Thanh không kịp nghĩ nhiều, cởi vớ áo ngoài rồi ba chân bốn cẳng nhào tới nhảy xuống dòng sông.

Nước sông không lạnh cũng không sâu nên việc cứu cô gái kia không có gì khó khăn.

Lý Gia Nam sau khi bị rơi xuống nước vẫn còn rất tỉnh táo, cô tự trách mình lúc nhỏ quá sợ nước. Cô đang vùng vẫy dưới dòng nước, bỗng thấy có người kéo mình, cô vô cùng hoang mang sợ hãi, lập tức dùng hết sức để thoát khỏi bàn tay ấy, thì nghe bên tai có một giọng nói cương quyết vang lên:

“Đừng động đây! Động đây nữa cả hai chúng ta sẽ cùng chết! Hãy tin tôi, tôi đang cứu cô!”

Câu nói ấy ngay lập tức phát huy tác dụng - cả đời Gia Nam không quên câu nói lúc ấy. Nó vang lên vào đúng lúc cô tuyệt vọng nhất. Những ngày sau đó Gia Nam vẫn thường mơ thấy cô đang ngập trong làn sóng nước.

Sóng nước tình yêu!

Những ngày tiếp theo, cứ mỗi lần nghĩ đến giọng nói rõ ràng, rành mạch đó tim cô lại run lên, cô thực sự đã bị Hà Thanh hút hồn. Hà Thanh - một chàng trai khí khái, bộc trực.

Dưa được Gia Nam lên bờ, hai người nằm vật ra bên bờ sông. Một lúc lâu sau Gia Nam mới nhận ra quần áo của mình đã ướt hết, khi đó là mùa hè nên cô mặc áo khá mỏng, trong tâm tưởng của cô “nam nữ thụ thụ bất thân” khiến cô đỏ bừng mặt. Hà Thanh chỉ liếc nhìn những chỗ nhạy cảm trên thân thể cô rồi đứng dậy nhặt áo của mình đưa cho Gia Nam, còn mình thì quay mặt đi. Cử chỉ này càng khiến Gia Nam đỏ mặt, tim đập nhanh hơn.

Đã gần này tuổi rồi, nhưng chưa bao giờ cô để cho người đàn ông nào nhìn thấy thân thể mình, mà bản thân cô cũng chưa từng nhìn thấy cơ thể của người đàn ông trưởng thành. Điều này khiến cô vừa khó xử vừa xấu hổ.

Hà Thanh quay người đi, cầm khung tranh lên, ngắm nhìn người con gái đang thành hình trong tranh, thầm nghĩ anh không chỉ vẽ em vào tranh mà sẽ phải khắc em vào trong tim.

Lúc này ở nhà, ông nội của Đình Tuấn Kiệt đang lo lắng đợi, không hiểu sao Gia Nam đi giặt quần áo mà mãi không

thấy về thì bỗng thấy Gia Nam ướt như chuột lột đi về. Người thanh niên hộ tống sau lưng trông cũng tham hại không hơn. Nghe Gia Nam kể tỉ mỉ chuyện vừa rồi, ông già nhìn vị anh hùng cứu mỹ nhân đó suy xét một hồi. Theo kinh nghiệm cuộc đời mách bảo, ông cười vui sướng trong lòng: Chắc chắn sẽ có chuyện xảy ra.

Mối tình đầu của chị (Phần 2)

Quả nhiên không ngoài dự đoán của ông, họa sĩ Hà Thanh sau năm lần bảy lượt mượn cớ gặp Gia Nam, đã có thể quang minh chính đại mà đến. Khi đến còn rất thẳng thắn: “Cháu đến tìm Gia Nam”.

Năm đó Hà Thanh 32 tuổi, là sinh viên tốt nghiệp trường Mỹ thuật Tứ Xuyên. Lần này anh đến thị trấn nhỏ để vẽ phong cảnh thật, nhưng vẽ nửa năm rồi mà không muốn đi. Sau khi biết gia cảnh của Gia Nam, anh không những đồng tình mà còn không hề có ý định xa lánh.

Khi cụ già kể cho anh nghe cảnh ngộ mấy năm vừa qua, chuyện Gia Nam một mình làm lụng nuôi dưỡng một già một trẻ, ánh mắt của Hà Thanh đầy vẻ thông cảm và xúc động khiến ông cụ yên lòng. Ông rất hài lòng với người thanh niên này.

Còn Gia Nam thì sao? Lý Gia Nam vốn chẳng còn hy vọng gì về chuyện hôn nhân nữa, vậy mà giờ đây lại xuất hiện một chàng trai tốt như thế, thương cô, yêu cô, không

ghét bỏ cô, còn giúp cô nuôi dưỡng một già một trẻ nữa. Người tốt như vậy cô còn cần gì hơn nữa? Mỗi lần ông ngó ý hỏi cô về chuyện này, Gia Nam lại đỏ mặt, cúi đầu lí nhí trả lời cháu thì nghe theo ông thôi.

Đình Tuấn Kiệt sau khi thi cuối kỳ xong, vừa trở về nhà đã bồn chồn về sự thay đổi này: “Tại sao lại có anh giai ngày nào cũng đến nhà mình nhỉ?” Lúc đầu Đình Tuấn Kiệt thấy anh chàng này rất đáng nghi, vì ngày trước cũng có anh chàng theo đuổi chị Gia Nam, nhưng chưa đâu vào đâu đã bỏ cuộc. Nhưng sau nửa tháng quan sát anh ta, thấy anh này đối xử với chị và gia đình đều tốt, có vẻ anh ta khác hẳn với những anh chàng trước đây. Vì thế Đình Tuấn Kiệt mới không cảnh giác nữa, thân mật gọi là anh. Thêm vào đó, Hà Thanh là người học rộng hiểu nhiều, những câu chuyện anh kể cho Đình Tuấn Kiệt đều vô cùng hấp dẫn, mới lạ, chẳng mấy chốc đã khiến Đình Tuấn Kiệt quý mến vị anh rể tương lai này.

Được Hà Thanh giúp đỡ thêm, bữa ăn của gia đình nhà họ Đình đã cải thiện rất nhiều. Gánh nặng của Gia Nam cũng giảm bớt không ít. Nhà họ Đình lúc nào cũng đầy ắp tiếng cười, tràn đầy hạnh phúc, hàng xóm nhìn thấy cảnh đó đều mừng thầm cho gia đình họ, đúng là ở hiền gặp lành.

Hà Thanh đến, Đình Tuấn Kiệt mới được ăn một bát mỳ bò thơm phức - điều mà nó hằng mong ước từ lâu. Có Hà Thanh, Đình Tuấn Kiệt lần đầu tiên được thưởng thức bánh Trung thu mà trước đây nó chỉ được nghe trong truyền thuyết.

Có Hà Thanh chị nó cũng cười nhiều hơn, số lần ông được đưa ra ngoài tắm nắng cũng nhiều lên. Họ càng gắn kết với nhau, càng giống gia đình hơn.

Đình Tuấn Kiệt ngày nào cũng vui mừng nhảy chân sáo, nhật ký kỳ nghỉ hè này thật thú vị.

Một tối trước khai giảng hai ngày, chị đang khâu giày mới cho Đình Tuấn Kiệt, còn Đình Tuấn Kiệt thì nằm dài trên giường, híp mắt vừa cười vừa ngắm nhìn chị mình càng ngày càng trẻ đẹp.

Bức tranh *Cả nhà hạnh phúc* Hà Thanh vẽ được treo trên bức tường đối diện, trong tranh: ông, chị và mình đều cười rất vui vẻ, đúng là cảnh một gia đình đầm ấm. Ống nước đã bị hỏng mấy năm trong bếp cũng được sửa chữa, nước trong ang ngày nào cũng tràn trề; anh Hà Thanh còn nói sẽ cố gắng mua một cái tivi để cả nhà cùng xem, mở mang tầm nhìn và thấy được ưu thế của việc hiện đại hóa! Nhìn những sự thay đổi đó, Đình Tuấn Kiệt trong lòng vô cùng vui sướng, bất giác cười một mình.

“Tiểu quý đang cười gì thế?” Gia Nam bỗng ngẩng đầu, thấy Đình Tuấn Kiệt cười một mình.

“Không có gì, em cười chị càng ngày càng xinh!” Đình Tuấn Kiệt tinh nghịch trêu chị. “Thằng tiểu quý!” Gia Nam liếc nó một cái, cúi đầu đưa răng cắn sợi chỉ, cũng không nhin được cười.

“Chị ơi, chị và anh Hà sắp lấy nhau phải không?” Đinh Tuấn Kiệt vui mừng hỏi.

“Lấy cái đầu em ấy, trẻ con thì biết gì?” Gia Nam đưa tay gõ lên đầu nó.

“Ái dà!” Đinh Tuấn Kiệt giả vờ kêu to, rồi gào lên: “Sao không biết, chị thích anh, anh thích chị mà.” Đinh Tuấn Kiệt nằm trên giường vừa vỗ tay vừa đập chân gào to.

Gia Nam ngượng nghịu bảo nó đừng gào nữa, nó càng gào to hơn, càng lúc càng vui vẻ. Đột nhiên ngoài cổng có người đi vào, đó là Hà Thanh.

“Ai thích tôi vậy?” Hà Thanh từ ngoài cổng đã nghe thấy tiếng Tuấn Kiệt đang gào to vọng ra từ trong nhà, vừa bước chân vào cửa liền hỏi.

“Không có gì đâu! Ai mà thèm thích anh kia chứ?” Gia Nam mắng yêu.

“Có đấy! Có đấy! Chị thích anh Hà, là chị thích!” Đinh Tuấn Kiệt thấy có người đồng tình với mình lại càng gào to, to đến mức khiến Gia Nam bối rối, ngượng ngùng không dám ngắt đầu lên nữa.

Ông nội nằm trong phòng cũng sáng khoái cười theo.

“Thế nhóc con có thích anh không?” Hà Thanh vừa cười vừa đến bên Đinh Tuấn Kiệt, vỗ vỗ vào ngực nó hỏi.

“Thích.” Nó trả lời dứt khoát mà không cần suy nghĩ, như muốn tăng thêm độ tin tưởng, nó vừa nói vừa gật đầu khiến cả nhà cùng bật cười.

“Gia Nam à, em đang làm gì thế?” Hà Thanh cười rồi ngẩng đầu nhìn Gia Nam âu yếm hỏi.

“Khâu giày ạ! Hai ngày nữa Tiểu Kiệt khai giảng rồi, nhưng đến một đôi giày tốt hơn một chút cũng không có. Hơn nữa không hiểu chân thẳng nhỏ này là chân sắt hay sao ấy, cho dù nó có đi loại giày chắc thế nào thì cũng chẳng mấy chốc lại chật rách ngay được.” Gia Nam vừa khẽ nói vừa đưa tay rút sợi chỉ, mắt nhìn Đình Tuấn Kiệt tràn đầy tình yêu thương.

“Trẻ con chân đang phát triển mà! Tiểu Kiệt lại đang tuổi ăn tuổi lớn, chân to nhanh cũng là chuyện bình thường thôi. Trời ạ! Anh bảo em đừng khâu nữa, chớ tự làm hỏng đôi mắt mình như vậy, để mai anh đi mua cho nó một đôi giày mới là xong thôi mà!”

“Giày mới mua chắc gì đã tốt? Vừa đắt có khi lại không bền bằng giày do chính tay em làm.” Gia Nam nói rồi đưa sợi chỉ vào mồm cắn, tiếng chỉ và răng mài vào nhau phát ra tiếng “ken két”.

“Đừng có ở đấy mà kiêu! Tiểu Kiệt lại đây, em có muốn một đôi giày mới không?” Hà Thanh nhắc nhở Đình Tuấn Kiệt lên và hỏi.

“Dạ có! Em muốn có một đôi giày thể thao!” Nghĩ một lúc mới nói tiếp: “Nhưng em muốn cả giày chị làm nữa.”

“Thế em không sợ chị em bị hỏng mắt à?”

Tường nói như vậy, Đình Tuấn Kiệt sẽ cảm thấy áy náy, nào ngờ hành động của bọn trẻ thật khó đoán trước. Chỉ thấy

Đình Tuấn Kiệt nghiêng nghiêng cái đầu, nghĩ một hồi, đột nhiên nó lại bắt đầu hét to: “Anh Hà Thanh thích chị em...”

Hà Thanh ngẩn người ra một lúc, hành động ngoài dự kiến đó của nó khiến cả nhà cùng cười mắng nó là đồ quỷ sứ. Đình Tuấn Kiệt nhảy xuống khỏi giường, vừa hét vừa chạy ra ngoài đi chơi.

Tiếng gào từ ngoài ngõ vọng vào: “Anh Hà Thanh thích chị em!” Trong buổi tối yên tĩnh tiếng gào của nó vang vọng khắp cái thị trấn nhỏ.

Hà Thanh nhìn Gia Nam đắm đuối, khiến cô càng đỏ mặt, anh đưa tay nắm lấy tay cô, anh nắm chặt bàn tay khô ráp của cô trong tay mình rồi gợi ý: “Chúng mình đi dạo đi, được không em?”

Lý Gia Nam chỉ khẽ gật đầu không nói gì, cũng không tỏ ý phản đối.

Mặt trăng e ấp như cô gái mới lớn, e thẹn ló ra trên bầu trời xanh thăm thẳm. Ánh trăng mờ bao phủ lên toàn thị trấn nhỏ, dịu dàng che chở cho đôi tình nhân đang đứng trong bóng cây.

Ngày đầu tiên của năm học mới, Đình Tuấn Kiệt được đi một đôi giày thể thao mới đúng như ý nguyện do Hà Thanh mua cho, đôi giày được lau chùi láng bóng, nó vui sướng khi nghe tiếng kêu phát ra từ đôi giày mỗi khi nó bước chân.

Một lần trong tiết văn học năm lớp 9 Đình Tuấn Kiệt vô tình gây chuyện xấu, đó là lần đầu tiên nó bị nhà trường

yêu cầu mọi phụ huynh. Đình Tuấn Kiệt sợ chị sẽ nổi giận, nên đã lên nhờ anh Hà Thanh thay chị đi gặp thầy giáo.

Thành tích xuất sắc trong học tập của Tuấn Kiệt, cộng với sự thông minh hiểu học của nó, sao lại phải mời phụ huynh đến? Hà Thanh đến trường, nghe thầy giáo chủ nhiệm kể lại anh đã không nhận được cười.

Thì ra trong buổi học ngữ văn, thầy giáo hỏi tứ đại mỹ nhân thời xưa của Trung Quốc là những ai. Cả lớp nhao nhao kẻ Diêu Thuyền, Vương Chiêu Quân, Tây Thi, nhưng còn người đẹp cuối cùng thì cả lớp không ai biết. Lúc đó đột nhiên Đình Tuấn Kiệt nhớ ra một danh từ đã được nghe ở đâu đó “Thư nhi Mỹ” - “Dễ chịu tức là đẹp” - quảng cáo bằng vệ sinh. Nó nghĩ thầm, có lẽ tên có chữ Mỹ thì người nhất định là phải đẹp rồi.

Thế là không kịp suy nghĩ gì nhiều, nó nói to: “Thư nhi Mỹ!”

Lúc đó Đình Tuấn Kiệt rất tự tin nên nói khá to, ba từ đó vang lên trong lớp học đang im phăng phắc. Bỗng cả lớp phá lên cười, cười như chưa bao giờ được cười, thầy giáo đứng trên bục giảng muốn nghiêm nghị mắng học sinh, nhưng cuối cùng cũng không kìm chế được bật cười theo. Thấy giáo cũng cười, thế là cả lớp lại càng cười to hơn, ồn ào như chợ vỡ. Đúng lúc ấy, một thầy giáo trong Ban Giám hiệu đi ngang qua, thấy lớp học quá ồn ào. Thấy thông báo toàn trường tập trung để phê bình cạnh cáo. Nhân vật chính Đình Tuấn Kiệt đương nhiên

không thể thoát, nó bị phê bình, giáo huấn một trận nên thân, sau đó còn bị yêu cầu mời phụ huynh.

Hà Thanh ngồi nghe thầy giáo chủ nhiệm kể lại đầu đuôi sự việc, tỏ ra chăm chú tiếp thu ý kiến của thầy giáo một cách nghiêm túc và thành khẩn, cam kết về nhà sẽ dạy bảo thêm.

Nhưng khi dẫn Đình Tuấn Kiệt ra khỏi cổng trường anh cũng không nhịn được cười:

“Ha ha ha... đúng là em! Thằng quý nhò!” Anh vừa cười vừa vỗ vai Đình Tuấn Kiệt, không hề tỏ ý mỉa mai, anh cười ngặt nghèo đến mức Đình Tuấn Kiệt thấy vừa xấu hổ vừa nhục nhã, nó khóc tím tím.

Sau đó Hà Thanh dẫn Đình Tuấn Kiệt đi ăn một bữa no nê, khi về nhà không hề đá động gì đến chuyện đó. Sau lần đó anh liên tục mang sách báo trong và ngoài nước cho Đình Tuấn Kiệt đọc để nó có thể mở mang tri thức, nâng cao vốn hiểu biết trong cuộc sống. Điều này khiến Đình Tuấn Kiệt càng thêm sùng bái, ngưỡng mộ Hà Thanh.

Nếu như sau này Hà Thanh không bỏ rơi Gia Nam, nó nghĩ cả đời này nó sẽ quý anh, coi anh như thần tượng.

Em cũng là đàn ông

Khi Đinh Tuấn Kiệt tốt nghiệp trung học phổ thông, chuẩn bị vào cấp ba, Lý Gia Nam đã tích cóp được 5.000 tệ.

Thời đó số tiền này không hề nhỏ, lại nằm trong tay một gia đình nghèo khổ như thế ở thị trấn nhỏ này cũng thật khó tin. Nhưng đó là sự chuẩn bị cho Đinh Tuấn Kiệt học đại học của chị Gia Nam. Là những đồng tiền kiếm được từ mồ hôi nước mắt của Gia Nam, chị đã phải tính toán chi li, góp nhặt chắt bóp tròn mười năm mới có được.

Lý Gia Nam có thói quen cất giấu đồ quý giá dưới chân giường, khoản tiền này cô còn quý hơn sinh mạng của mình, cho nên cô đem nó giấu dưới chân giường của ông, cô đào một cái hố cho tiền xuống đó rồi lấp đất lên.

Thời gian đó Hà Thanh thường xuyên nhắc đến chuyện kết hôn.

Gia Nam nghĩ Đinh Tuấn Kiệt còn nhỏ, cô muốn đợi nó lớn thêm chút nữa sẽ tính đến chuyện riêng của mình.

Hà Thanh không muốn đợi thêm nữa. Vì chuyện này mà hai người đã mấy lần cãi nhau, người này trách người kia là ích kỷ. Cũng vì chuyện này mà hai người mấy ngày không nói chuyện với nhau, chỉ đến khi ông ra mặt giải hòa họ mới chịu làm lành. Nhưng hai chữ kết hôn thì như trái bom nổ chậm chôn giấu trong lòng hai người, nó như điều kỵ húy mà cả hai không ai dám nhắc đến.

Trong lúc nói chuyện, ông vô tình để lộ ra chuyện Gia Nam đã tích được 5.000 tệ chuẩn bị cho Đinh Tuấn Kiệt học đại học. Hà Thanh nghe kể vậy cười, nói: “Bây giờ làm gì có ai để tiền ở trong nhà, họ đều đem tiền gửi vào ngân hàng rồi, vừa an toàn vừa tiện lợi, lại còn được trả lãi nữa.”

Lãi ngân hàng trả rất cao, nhà nào có trên một vạn tệ gửi tiết kiệm, mỗi tháng cũng có trăm tệ tiền lãi.

Hà Thanh nói rất có lý, khiến cả ông và Gia Nam đều bán tin bán nghi.

“Nếu gửi tiền vào ngân hàng, đến khi Tiểu Kiệt học đại học thì lo gì không đủ?” Hà Thanh nói chắc như đinh đóng cột.

Hà Thanh thêm mắm thêm muối thuyết phục cả buổi chiều, cuối cùng Gia Nam gật đầu đồng ý để anh mang tiền lên ngân hàng trên huyện gửi. Nào ngờ Hà Thanh cầm tiền rồi đi luôn, không quay về nữa. Gia Nam thật thà đôn hậu ra ra vào vào ngóng chờ, cô đứng ở đầu thị trấn ngóng ra con đường

dẫn lên huyện. Lúc đầu cô còn lo Hà Thanh đã xảy ra chuyện gì hay gặp phải chuyện gì phiền phức. Cô vội vàng lên huyện tìm anh, nhưng trời đất bao la biết đi đâu mà tìm bây giờ?

Nhìn Gia Nam ú ớ, tuyệt vọng trở về nhà, ông Đình thật không ngờ đã gặp phải kẻ lừa đảo, tức đến mức không nói được lời nào, suýt nữa ngất xỉu.

Ông luôn mồm chửi: “Không phải là người nữa! Tình cảm một năm qua bị nó coi không bằng 5.000 tệ đó sao?”

Còn Gia Nam như một cái xác không hồn, trong lòng trống rỗng. Cô nấu cơm cho ông ăn như thường lệ, sau đó đi nghỉ sớm, vừa đặt lưng xuống giường nước mắt cứ thế tuôn trào ướt đầm cả gối. Tình cảm xây đắp hơn một năm qua, gắn bó sâu nặng đến mức đã tính chuyện kết hôn, vậy mà chỉ vì 5.000 tệ - học phí của Đình Tuấn Kiệt làm cho tiêu tan như mây khói.

Tình yêu và học phí, thiếu một trong hai thứ đó đối với Gia Nam đều giống như xẻ thịt lột da cô, mỗi thứ đều là hy vọng, niềm tin, là chỗ dựa tinh thần của Gia Nam sau này. Bây giờ cả hai cùng tan biến mất, Hà Thanh! Sao anh ác vậy, sao anh nỡ làm chuyện đó với em?

Trong nháy mắt nước mắt, cô ngừng đầu nhìn bức tranh *Cả nhà hạnh phúc* treo trên tường.

Hạnh phúc ư? Lúc đó Hà Thanh muốn vẽ một bức tranh miêu tả cảnh hạnh phúc của gia đình cô, ai cũng nghĩ anh chính là ngôi sao may mắn, ngôi sao hạnh phúc rơi

xuống gia đình cô. Cô còn nhớ, để lên tranh đẹp hơn cô đã cố ý chạy vào nhà chải đầu, trang điểm, Tiểu Kiệt cũng thay một bộ quần áo mới dành để ăn Tết. Trong tranh, ông cười móm mém nhưng đôn hậu, mình thì bẽn lẽn e thẹn, Tiểu Kiệt ngây thơ tự nhiên nhất, nó ngoác mồm cười như trong đời chưa gặp chuyện gì ưu phiền.

Vê xong, Hà Thanh còn tự tay làm một cái khung gỗ có kính rồi lồng bức tranh vào trong đó. Gia Nam đứng dậy hạ bức tranh xuống, tay phải lau nhẹ khung tranh, một giọt nước mắt của cô rơi xuống mặt kính, ngay lập tức biến thành một cục bụi dày lẫn tròn.

Gia Nam lâm bẩm: “Bức tranh này vẽ khi nào? Treo bao lâu rồi mà đã phủ đầy bụi, có lẽ cũng đến hơn nửa năm rồi!”

Trong trái tim Gia Nam vẫn còn in đậm hình ảnh Hà Thanh đang chú tâm vẽ tranh, lông mày anh nhú lại rất đẹp, lúc thì nhìn giá vẽ, khi lại nhìn mình, chỉ sợ vẽ không giống. Anh nhiệt tình chân thành, ai gặp cũng quý mến, trái tim anh tràn trề nhiệt huyết.

Giờ đây, anh mang theo mối tình sâu nặng của hai người, mang theo sự gửi gắm của cả nhà, mang theo luôn hình ảnh tốt đẹp về mình mà anh dày công tạo dựng suốt một năm qua. Anh đã hèn hạ trốn chạy mất. Không hiểu gió đã cuốn những lời thể thốt của hai người trước đây đi đâu rồi, cô cũng không biết lúc đó gió thổi theo hướng nào nữa.

Gia Nam càng nghĩ càng đau lòng, cô những định đập vỡ khung tranh, nghĩ đi nghĩ lại rồi nhẹ nhàng ôm nó vào lòng -

Hà Thanh tuyệt đối không phải là người như vậy, mình phải tin anh ấy.

Nhất định đã xảy ra chuyện, chắc chắn như vậy... Nước mắt lại tuôn trào.

Đã bốn ngày trôi qua mà chẳng thấy tăm hơi Hà Thanh đâu.

Lại một tuần trôi qua cũng chẳng nhận được tin tức gì của Hà Thanh.

Nửa tháng nay, cứ chiều chiều Gia Nam lại ra đứng ở cổng ngóng người yêu về.

Ông thì suốt ngày làm nhảm, lúc thì chửi Hà Thanh là đồ trời đánh thánh vật, khi lại tự dối mình nói cậu ấy sẽ đem tiền trả lại. Cả tháng nay tinh thần Gia Nam hoang loạn, cứ rảnh lúc nào cô lại chạy ra bến xe chờ Hà Thanh, tìm xem Hà Thanh có trở về trên chiếc xe nào không. Cô nhất quyết không bỏ cuộc, cho đến khi Đinh Tuấn Kiệt được nghỉ hai ngày về nhà kể với cô: “Hơn hai mươi ngày trước anh Hà Thanh đến trường thăm em, còn mua cho em rất nhiều đồ ăn, anh ấy phải đi Trùng Khánh một thời gian, sợ chị buồn cho nên trước khi đi anh không cho chị biết”

“Em có biết địa chỉ nơi anh ấy đến không?” Gia Nam ngây ra một lúc, không biết nghĩ gì, dồn dập hỏi Tuấn Kiệt. Đinh Tuấn Kiệt đang mở cặp sách, bày ra một bàn toàn bánh và kẹo. Tất cả những thứ này đều là do Hà Thanh mua cho nó trước khi đi, ở trường nó không nỡ ăn một mình, mang về để ông và chị cùng ăn, vẻ mặt vô cùng hạnh phúc. Gia Nam nghĩ

thầm: “Nhóc con à, em không biết em đã dùng số học phí để học đại học của em đổi lấy số bánh kẹo này đây, em vẫn còn vui thế được sao?”

Sau đó Gia Nam ngồi phệt xuống đất, thần thờ, muốn khóc nhưng lại cười, khiến Đinh Tuấn Kiệt sợ quá vội vàng đến bên hỏi chị: “Chị làm sao thế?”

Gia Nam không trả lời, cứ ngồi như thế dưới đất, mắt hướng lên bầu trời.

Trời vẫn xanh thắm như cũ.

Chỉ trong một đêm, người yêu, tiền và cả tiền đồ xán lạn của Tuấn Kiệt dường như đều đã biến mất. Còn đâu mục tiêu của cô, còn đâu nữa chỗ dựa sau này của cô... cụ già nằm liệt trên giường, đứa trẻ thông minh đáng yêu, cô lấy gì để bù đắp cho họ đây, cô làm sao có thể đối mặt với tiền đồ vốn dĩ rất xán lạn của Đinh Tuấn Kiệt bây giờ?

Cô ngồi đó rất lâu nghĩ vẩn vơ, bỗng giật mình khi thấy Tuấn Kiệt đang hốt hoảng gọi mình, khuôn mặt trẻ thơ của nó đầy lo lắng, đôi môi đỏ của nó không ngừng gọi: “Chị à, chị sao vậy?”

Gia Nam đột nhiên quay lại ôm chầm lấy Tuấn Kiệt, hơn hai mươi ngày nay lần đầu tiên cô vứt bỏ được mọi nỗi âu lo trong lòng, khóc một trận thoải mái, vừa khóc vừa gọi: “Tuấn Kiệt à, đứa em đáng thương của chị! Gã Hà Thanh đó đi rồi! Hắn ta bỏ rơi chị em mình rồi. Mà hắn ta còn ôm theo số học

phí của em nữa! Tân 5.000 tệ cơ đấy! Hắn ta cướp hết rồi... Chị xin lỗi em! Chị..." Cô kêu gào, khóc lóc đến ngất lịm đi.

Đình Tuấn Kiệt ôm Gia Nam đang ngất lịm trong lòng, rất lâu sau mới có phản ứng. Cậu cũng giống như mọi người trong nhà, đều cho rằng Hà Thanh là chỗ dựa tốt nhất của chị. Nhưng rồi cuộc trời không theo ý người, lẽ nào đàn ông trên thế gian đều thất tín bội nghĩa, chẳng nhẽ cả đời chị phải chôn vùi bên mình. Nhìn Gia Nam đầu tóc rối bù, khóc lóc thảm thiết; Đình Tuấn Kiệt phân tích những cảnh nó gặp trong mấy ngày qua, nó phán đoán thế giới này bằng trái tim non nớt của một cậu bé 16 tuổi, nó thấy cuộc đời tối tăm như địa ngục vậy.

Chị Gia Nam lại ngất đi, chị đã phải chịu đựng sự đau khổ mà một người lòng dạ sắt đá cũng không thể chịu đựng nổi, mà nguyên do của những đau khổ này, Đình Tuấn Kiệt biết là vì cậu.

Lúc đó Gia Nam đã mệt quá, thiếp đi trong lòng đứa trẻ mà do chính tay cô nuôi lớn và cũng chính vì nó cô đã phải chôn vùi hạnh phúc cả đời của mình.

Giây phút hiếm hoi cô được hưởng sự bình yên.

Lúc này cô mới được thoải mái nhẹ nhõm. Sự thoải mái mà lần đầu cô được hưởng thụ trong suốt mười năm qua. Đình Tuấn Kiệt sờ vào lưng chị, lần đầu tiên nó phát hiện sao chị nó lại nhỏ bé như vậy. Tim rì máu, nó thầm nói: "Nghỉ ngơi một chút đi, người chị thân yêu của em."

Một giọt nước mắt rơi lên má Gia Nam, sợ làm chị tỉnh giấc, Đinh Tuấn Kiệt vội vàng lau cho chị! Đinh Tuấn Kiệt đã 16 tuổi, nó đã cao đến 1m78, trong lúc ôm chị vào lòng nó bỗng nhiên phát hiện chị là một cô gái gầy guộc, bé nhỏ đến vậy.

Khoảnh khắc đó trong trái tim sớm trưởng thành của Đinh Tuấn Kiệt xuất hiện một suy nghĩ bột phát mà mười sáu năm qua nó chưa bao giờ nghĩ tới: Mình cũng là đàn ông, mình cũng có thể mang lại hạnh phúc cho chị, suốt đời không bao giờ bỏ rơi chị, mình sẽ bảo vệ chăm sóc chị cả đời.

Ba ngày sau, tinh thần Gia Nam đã hồi phục.

Có điều chị gắng sức làm việc nhiều hơn trước, kiếm tiền, để dành tiền, không ai biết nhờ động lực gì mà chị có sức khỏe phi thường đến vậy, chỉ có mình chị hiểu: Đó là Tiểu Kiệt - nó chính là sinh mệnh của chị.

Bằng giá nào cô cũng phải cho thằng bé này được học đến nơi đến chốn, cô dốc toàn bộ sức lực để kiếm tiền, chỉ có như vậy cô mới thấy mình không mắc lỗi với đôi mắt trong sáng tràn đầy hy vọng và ngoan ngoãn ấy của nó. Lúc đó khả năng chịu đựng của cô đã lên đến cực điểm, cô trở thành một người lầm lũi, suốt ngày tất tả... Tuổi già ập đến với cô, cô không thềm để ý; sự mệt mỏi khiến cô không còn như bông hoa tràn đầy sức sống nữa, cô đều bỏ qua. Dần dần, cuộc sống lại trở về như trước đây nhưng thiếu hẳn tiếng cười.

Kỳ nghỉ đông năm lớp 11, một chuyện bất ngờ đã xảy ra với Đinh Tuấn Kiệt. Lần đầu tiên ở cậu xuất hiện hiện tượng

mộng tỉnh. Hôm đó, ngay trong chính ngôi nhà của mình, khi đang nằm trong chiếc giường ấm áp cậu mơ thấy một người con gái, người con gái đó nhìn nó cười, và khi tỉnh dậy cậu thấy mình đã bị mộng tỉnh.

Hôm sau trong bữa ăn, Gia Nam nhìn Đình Tuấn Kiệt chẳng có ý gì nhưng mặt cậu không hiểu sao cứ đỏ bừng lên. May mà Gia Nam không để ý. Đang cúi gằm mặt vào bát cơm giả vờ chăm chú ăn bỗng cậu giật mình: Người con gái cậu gặp trong mơ tối qua chính là chị Lý Gia Nam - người đang sống dưới cùng một mái nhà với cậu.

Đầu hàng thể xác và tinh thần

Đình Tuấn Kiệt ngồi bất động trên sofa. Thử duy nhất có thể chứng tỏ anh còn sống đó là nước mắt. Từng giọt, từng giọt nước mắt đưa anh trở về với quá khứ khi còn sống cùng với Gia Nam, mỗi tình tiết nhỏ đều khiến anh vô cùng đau lòng. Lúc đầu Gia Nam không nên gặp mình, không nên có tình có nghĩa, không nên đồng ý để mình cưới chị. Còn mình thì sao, cưới chị rồi, lại không thể mang hạnh phúc đến cho chị, thậm chí là một ngày.

Anh không chỉ một lần nhớ lại ánh mắt dịu dàng âu yếm của Gia Nam trước đây đang nhìn mình, anh đột nhiên hiểu ra rằng cái mối tình tưởng là tình yêu nhưng thực ra không phải ấy đã vĩnh viễn tan vào cơn gió năm đó...

Ngày kết thúc kỳ thi phổ thông trung học năm đó, Đình Tuấn Kiệt vừa ra khỏi phòng thi về mặt đầy tự tin mãn nguyện, cậu đưa tay ra dấu báo hiệu thắng lợi với chị Gia Nam đang sốt ruột chờ kết quả ở bên ngoài. Nhìn thấy cơ thể vạm vỡ tràn trề nhựa sống của cậu, Gia Nam cười tươi như hoa. Công sức,

sự khổ cực, sự kỳ vọng hơn mười năm qua giống như hoa quỳnh đã đem hoa vào đúng cái giây phút Đình Tuấn Kiệt báo hiệu thắng lợi.

Tối hôm đó Gia Nam làm món cá kho - món Đình Tuấn Kiệt thích ăn nhất, cả nhà đầm ấm vui vẻ cùng nhau ăn tối.

Ăn cơm xong, ông đi ngủ sớm. Gia Nam lại bắt đầu ngồi dưới ánh đèn dầu may quần áo cho Đình Tuấn Kiệt, chị muốn cậu được ăn mặc tươm tất một chút khi vào đại học.

Đình Tuấn Kiệt nằm đọc sách trên giường, chốc chốc lại liếc nhìn Gia Nam.

Hôm nay, Đình Tuấn Kiệt cảm thấy trong lòng rất vui. Cậu đã làm bài thi rất tốt, cậu tin chắc mong ước được vào đại học bao năm qua của cậu sẽ thành hiện thực. Một khi đã vào đại học, cậu mới có thể báo đáp được tấm ân tình kia theo ý nguyện.

“Chị!” Đột nhiên Đình Tuấn Kiệt ngẩng đầu gọi.

“Ừ.” Gia Nam ôn tồn đáp lại, giọng chị nhẹ như gió lướt trên cành dương liễu.

“Chị đã từng nghĩ đến chuyện kết hôn phải không?” Đình Tuấn Kiệt mạo muội hỏi.

“Á!” Gia Nam giật thót mình, không cẩn thận để kim đâm vào tay, vội đưa ngón tay lên mồm ngậm lại.

Đình Tuấn Kiệt lo lắng nhào lên phía trước, kéo bàn tay Gia Nam, đau lòng hỏi sao chị lại không cẩn thận như vậy. Đôi tay cậu nắm chặt lấy tay của Gia Nam.

Gia Nam nhận thấy có gì khang khác, khéo léo rút tay ra khỏi bàn tay cậu.

Chỉ một câu hỏi bình thường của Đinh Tuấn Kiệt cũng làm cho Gia Nam giật bắn người thì đúng là không phải chuyện nhỏ nữa rồi. Trong ba năm qua, những từ như đàn ông, kết hôn đã trở thành những từ cấm kỵ trong nhà họ Đinh, mỗi khi nói chuyện, ai cũng cẩn thận không nhắc đến để tránh khơi dậy vết thương lòng của Gia Nam. Bây giờ Đinh Tuấn Kiệt đường đường chính chính nhắc đến, Gia Nam lại không hề chuẩn bị tâm lý, hỏi sao không giật mình cho được.

“Tại sao em đột nhiên hỏi như vậy?” Gia Nam khê trách.

“Chị, chị đừng để người đàn ông nào bắt nạt chị nữa nhé, nói chung chị đừng nên tuyệt vọng bởi thiên hạ còn rất nhiều đàn ông tốt mà.” Đinh Tuấn Kiệt một lần nữa nhắc lại chủ đề đó. Gia Nam cảm thấy run rẩy trước ánh mắt của người đàn ông sớm trưởng thành. Cô thầm nghĩ: “Mới đó mà cậu ta đã lớn như vậy, đã có thể nói chuyện bằng ánh mắt đầy sức thuyết phục đến thế!”

“Ồi giời! Có gì đâu, kết hôn hay không thì vẫn sống như thế mà.” Gia Nam xoa đầu đứa em thân thương, ánh mắt tràn đầy niềm vui.

“Chị à, em trưởng thành rồi, hơn nữa em cũng là đàn ông mà.” Tuấn Kiệt ngoan cố biện hộ.

Lời nói của Đinh Tuấn Kiệt khiến Gia Nam sững sờ hồi lâu, cứ nhớ tới hàm ý trong câu nói của cu cậu chị lại rùng

mình. Nhưng ngay lập tức chị đã có thể nghiêm mặt lại mắng cậu em: “Trẻ con đừng có ăn nói lung tung! Em thì biết cái gì chứ? Chị là chị gái của em, quan hệ chị em là quan hệ cả đời, em hiểu không?”

“Chị à, chị đừng cố chấp nữa, sau này hãy để em chăm sóc chị được không? Em cũng là đàn ông mà.” Đình Tuấn Kiệt thành khẩn nói hết những lời mà bao lâu nó đã ấp ủ trong lòng.

“Đồ ngốc!” Gia Nam cười, “Em nghĩ đơn giản quá, chị biết em quý mến chị, đợi em lớn hơn chút nữa mới có thể chăm sóc cho chị được chứ.” Gia Nam dịu dàng nói, rồi nhẹ nhàng đuổi Đình Tuấn Kiệt đi ngủ. Trước khi về phòng, Đình Tuấn Kiệt còn cố ngoảnh lại nói một câu: “Sau này lớn lên nhất định em sẽ cưới chị”. Cô chỉ coi đó là lời nói đùa nhất thời khi đứa trẻ bị kích động mà thôi rồi mỉm cười.

Đêm đến, nghĩ đến tấm lòng của Đình Tuấn Kiệt, sự hiếu thuận của cậu khiến Gia Nam thực sự cảm thấy ấm áp trong lòng.

Một tháng sau, Tuấn Kiệt nhận được giấy báo trúng tuyển của trường Đại học Y khoa Hoa Trung. Trong mười mấy năm qua, đó là giây phút vui mừng mãn nguyện nhất của Gia Nam. Thời khắc đó, sự hy sinh tuổi xuân, sự đau khổ, sự vất vả cực nhọc mà cô phải chịu đựng trong suốt hơn chục năm qua đều tan biến mất. Đôi mắt cô nhòa lệ nhưng sáng lấp lánh nhìn chăm chăm vào tờ giấy thông báo, một lát sau nước mắt tuôn trào.

Lúc đó Gia Nam đang rửa rau, cô vội vàng lau khô tay vào tạp dề, không dám tin nhìn vào tờ giấy trên tay Tiểu Kiệt.

Trong phút chốc những nếp nhăn trên khuôn mặt Gia Nam biến đâu hết, chỉ còn lại một khuôn mặt tươi như hoa.

Đình Tuấn Kiệt đỏ bừng mặt vì sung sướng, nó cầm chắc tờ giấy thông báo, gọi to: “Chị, em đỗ đại học rồi! Chị cũng đến cầm cái này xem!” Giọng nói của cậu run run vì quá xúc động.

Gia Nam cầm chặt tờ giấy, “Đại học à? Trường đại học nổi tiếng à? Tờ giấy thông báo trúng tuyển này là tâm nguyện của cả nhà chúng ta đấy! Em tôi đã trở thành sinh viên đại học rồi!” Gia Nam không kìm nén được niềm vui, xúc động hét to.

Đình Tuấn Kiệt cũng khóc, những giọt nước mắt mừng vui như cày rửa sạch và đánh bóng thêm bản thành tích mà Gia Nam đã cống hiến cho gia đình họ Đình suốt mười mấy năm qua khiến nó càng sáng lấp lánh hơn. Đình Tuấn Kiệt nhìn chị, trong lòng thầm nghĩ: “Chị à, tương lai tươi đẹp của chúng ta đã rất gần rồi.”

Đình Tuấn Kiệt trở thành niềm vinh dự của toàn thị trấn.

Một tháng trước khi Đình Tuấn Kiệt nhập học, Gia Nam vừa khâu khâu vá vá cho Tiểu Kiệt vừa đưa tay lau nước mắt. Phần vì vui sướng, phần vì không nỡ xa Tiểu Kiệt. Cô biết khi Tiểu Kiệt đã vào đại học thì phải rất lâu hai chị em mới được gặp nhau.

Trước khi lên trường nhập học, Đình Tuấn Kiệt nhắc lại câu cậu đã từng nói: “Sau khi tốt nghiệp đại học em sẽ trở về cưới chị!” khiến Gia Nam vừa giận vừa thương.

Nhưng cô đã ngay lập tức xỉ mặt phê bình cậu không cần phải khổ tâm như vậy. Chị không muốn vì mình mà ảnh hưởng đến cả cuộc đời của cậu.

Vào đại học, Đình Tuấn Kiệt nhất quyết không nhận tiền học từ nhà gửi lên, cậu vừa học vừa đi làm thêm, thỉnh thoảng còn gửi cả tiền về nhà. Cuộc sống trong trường đại học muôn màu muôn vẻ, không khí học tập khẩn trương, khiến Đình Tuấn Kiệt như cá gặp nước. Đình Tuấn Kiệt vốn đẹp trai, dáng vẻ đàn ông, tính tình ngay thẳng, thật thà nên dường như mỗi tháng lại có thêm một nữ sinh viên trong trường theo đuổi cậu.

Nhưng Đình Tuấn Kiệt chỉ tập trung vào học tập, thời gian rảnh cậu dành hết cho việc đến thư viện đọc sách. Cậu khéo léo từ chối sự ái mộ của các nữ sinh. Trong lòng cậu chỉ có hình ảnh của Gia Nam - người con gái trưởng thành, vững vàng trong cuộc sống, cậu thấy mấy bạn nữ sinh đó vừa đông đánh vừa trẻ con, chẳng cô nào sánh được với chị Gia Nam.

Vì thế trong trường mới có tin đồn nghi ngờ giới tính của Đình Tuấn Kiệt.

Đình Tuấn Kiệt luôn nghĩ có người đang chờ đợi cậu ở quê nhà, do đó cậu coi như không biết, không nghe thấy những lời đồn đại đó.

Dù thế nào thì ngoài chị Gia Nam cậu sẽ không bao giờ để mắt đến người con gái khác.

Vậy đó có phải là yêu không? Đinh Tuấn Kiệt thật hồ đồ. Nhưng cậu tự nhủ với lòng mình: “Mày yêu Gia Nam thì phải yêu trọn đời.”

Năm thứ nhất đại học, cứ ba ngày Đinh Tuấn Kiệt lại gửi một bức thư về nhà, nhưng đó không phải là những bức thư thông thường gửi cho gia đình, đó là những bức thư tình gửi cho Gia Nam! Đến cuối năm thứ nhất những bức thư Gia Nam nhận được đã rất nhiều có thể chất thành chồng!

Những bức thư trả lời Đinh Tuấn Kiệt nhận được đều rất hay, nhưng trong thư chỉ toàn là những chuyện đầu đầu, những câu thăm hỏi và động viên học tập, v.v... Chưa bao giờ thấy Gia Nam đã động gì về việc “câu hôn” khiến cậu vô cùng đau khổ.

Một hôm nghe các bạn cùng phòng khoác lác - một lũ con trai tụ tập bàn tán đàm luận về con gái.

Có thằng trông điệu bộ như đạo sĩ lão làng tổng kết: “Con gái à, tâm khẩu luôn luôn bất nhất. Một cô gái kiêu căng đến đâu, một khi thể xác cô ta thuộc về bạn rồi thì trái tim đương nhiên sẽ hướng theo bạn.”

Câu nói này vô tình lọt vào tai Đinh Tuấn Kiệt, nó cứ văng vẳng trong đầu cậu.

Một cô gái kiêu căng đến đâu, một khi thể xác đã thuộc về bạn thì trái tim tự nhiên sẽ hướng theo bạn.

Trong đầu Đình Tuấn Kiệt bỗng xuất hiện một giả thuyết bạo dạn khiến cậu vô cùng kích động, nhưng cũng khiến cậu bùn rùn cả người.

Nghi hè năm thứ nhất cậu không về nhà, tranh thủ đi làm thêm để có tiền trang trải cuộc sống. Mãi đến tận kỳ nghỉ đông năm thứ hai, Đình Tuấn Kiệt mới tranh thủ trở về thị trấn nhỏ. Cậu tận dụng thời gian hai tuần ngắn ngủi cùng gia đình đoàn tụ, tâm sự những nỗi nhớ niềm thương trong một năm qua.

Lúc về đến nhà, vừa nhìn thấy Gia Nam, nghĩ đến những lời lẽ hùng hục mình viết trong thư Đình Tuấn Kiệt hơi đỏ mặt. Nhưng Gia Nam không hề nhắc lại những chuyện đó, cô vui sướng hét to: “Tiểu Kiệt cao to quá!”

Chị chỉ tỏ ý vui mừng chứ không thân thiết gần gũi như trước nữa.

Năm đó, Đình Tuấn Kiệt đã thành một chàng trai vạm vỡ cường tráng, cậu không còn là đứa trẻ năm nào hay chạy theo giật gấu quần chị nữa rồi. Gia Nam không nói gì thêm, thực ra trong lòng cô cũng lo sợ không hiểu mình có chống lại được sự quyến rũ chết người của Tuấn Kiệt không, cô không dám đôi mắt với nó.

Sau bữa cơm tối, theo thói quen lúc nhỏ, Đình Tuấn Kiệt lại vào buồng chị Gia Nam chơi. Cậu ngồi đó rất lâu mà vẫn lưu luyến không muốn về phòng mình.

Đinh Tuấn Kiệt ngồi ở mép giường, Gia Nam ngồi dưới đèn không biết đang làm gì, đột nhiên cậu phát hiện chị già nhanh quá, tóc đã lốm đốm bạc. Cậu muốn đưa tay nhổ bỏ cái thứ khiến người ta nhìn thấy mà xót xa ấy giúp chị, nhưng lại sợ chạm vào nỗi đau của chị. Trên khóe mắt chị cũng đã hằn rõ những vết chân chim.

Mình lớn rồi, đã trưởng thành rồi, chị Gia Nam đã hy sinh cả tuổi trẻ để chăm lo cho mình - Khi em trưởng thành, em chính là chỗ dựa cho chị, chỗ dựa cả đời người...

Đinh Tuấn Kiệt càng nghĩ càng xúc động. Cậu mạo muội nghĩ, muốn ôm lấy chị để chị cảm nhận được thế nào là một tình yêu chân thành, để chị được giống như những người con gái khác, được yêu thương, được sủng ái, được hưởng hạnh phúc.

Đinh Tuấn Kiệt nghĩ đây có lẽ là điều duy nhất mà nó có thể làm được để bù đắp cho chị.

Lúc em còn nhỏ, chị đã đánh đổi cả tuổi xuân của mình để cho em được khôn lớn trưởng thành. Ngày nay em muốn hiến tuổi trẻ của mình để cùng chị đi đến cuối đời.

Đinh Tuấn Kiệt nghĩ rằng chỉ có như vậy mới có thể đổi lấy một chút công bằng cho quãng đời khổ cực vất vả của chị Gia Nam.

Nghĩ đến đó, không kìm nén được sự xúc động, Đinh Tuấn Kiệt thốt lên hai tiếng "Gia Nam!", nét mặt chân thành không giống với kiểu xưng hô trước đây giữa họ.

Điều này khiến Gia Nam hết sức sùng sốt và khó xử, trước đây Tuấn Kiệt luôn thân mật gọi cô bằng chị.

Gia Nam khẽ rùng mình, cô thừa hiểu nó muốn nói gì, vì cô quá hiểu tâm lòng nhân hậu chất phác của đứa trẻ do chính tay cô chăm bẵm nuôi dưỡng.

Gia Nam nhẹ nhàng nhắc nhở: “Em càng ngày càng vô lễ, tự nhiên lại gọi chị bằng tên không như vậy, em không gọi chị bằng chị nữa ư?” Rồi làm vẻ dừng dừng nói tiếp: “Có anh Dương Liên ở thị trấn bên, đã mấy lần cho mai mối đến hỏi, Tiểu Kiệt à, giờ em đã lớn rồi, chị cũng không còn trẻ nữa. Chị sẽ lấy người đó, em thấy thế nào?”

“Dương Liên? Là ai nhi? Gia đình làm gì? Chị, chị đã quyết định như vậy rồi sao? Tại sao em không biết!” Đình Tuấn Kiệt nghe Gia Nam nói vậy thì vô cùng hốt hoảng, một sự hốt hoảng không giống với lúc nhỏ, cậu hỏi dồn dập.

“Hơn một năm nay em đi học xa nhà, những việc trong thị trấn làm sao em biết được? Gia đình Dương Liên làm ăn buôn bán, trong tay có mấy cái cửa hàng!” Lý Gia Nam cố tình ra vẻ vui mừng nói, vừa nói vừa nhìn Đình Tuấn Kiệt cười dịu hiền như thuở nào.

Nhìn nụ cười trên khuôn mặt Gia Nam, Đình Tuấn Kiệt như được trở về với thời thơ ấu. Mỗi khi nấu cơm xong, khi gọi cậu vào ăn cơm, trên khuôn mặt Gia Nam lúc nào cũng thường trực một nụ cười vô cùng hiền từ và đôn hậu như vậy.

Đó là lúc Đinh Tuấn Kiệt tưởng chị là người mẹ thứ hai của mình, nó vô cùng kính yêu chị.

Vậy mà bây giờ mình lại có suy nghĩ hạ lưu như thế với người mà mình hằng kính yêu. Cậu ngây thơ cho rằng mình có thể mang lại hạnh phúc cho chị, thật đáng buồn cười.

“Chị, chị có thích anh Dương Liên đó không?” Đinh Tuấn Kiệt bộc bạch hết những nghi ngờ trong lòng.

“Chị bằng ngần này tuổi rồi, em tưởng là chị vẫn còn trẻ như em à? Còn nói gì đến thích hay không thích, có thể sống qua ngày là được rồi.” Gia Nam bình tĩnh nói: “Đó là một người thật thà, anh ấy sẽ không ăn hiếp chị của em đâu”.

Điều này làm cho Đinh Tuấn Kiệt cảm thấy yên tâm, chị sẽ lấy một người đàn ông tốt, có thể sống đúng nghĩa của cuộc sống, đó là chuyện tốt nhất rồi. Như vậy thì nửa đời vất vả vì gia đình họ Đinh sẽ hoàn toàn chấm dứt. Đinh Tuấn Kiệt thấy mừng thay cho chị Gia Nam.

Rút kinh nghiệm từ mấy lần trước, Đinh Tuấn Kiệt vẫn thấy có gì đó chưa hoàn toàn yên tâm. Đêm đến cậu trằn trọc không sao ngủ được, một lòng muốn tìm hiểu đến cùng cái người mà chị Gia Nam định gửi gắm cả đời rồi cục là người thế nào? Tính cách ra sao...

Hôm sau Đinh Tuấn Kiệt đi xe sang thị trấn bên.

Đinh Tuấn Kiệt phải hỏi thăm mãi, cuối cùng cũng được tận mắt nhìn thấy Dương Liên, người mà theo lời Gia Nam nói

là thật thà. Suýt nữa thì cậu đứng tim - bạn có thể tưởng tượng một người mất đại đờ, trước ngực đeo một cái yếm dãi, gọi tên anh ta, anh ta cũng chẳng biết, cái đầu lúc nào cũng lúc la lúc lắc - người đàn ông đó liệu có thể mang lại hạnh phúc cho một người con gái hay sao?

Lúc đó Dương Liên đang ngồi một mình ngoài cửa hàng, khoảng trên dưới 30 tuổi, thoáng nhìn cũng biết anh ta là người thiếu năng trí tuệ!

Họ sắp xếp gả Gia Nam cho một người thiếu năng trí tuệ! Gia Nam cũng bằng lòng lấy một người đàn ông như thế sao?!

Gia Nam nói anh ta thật thà, đúng vậy, người đàn ông như thế thì có thể lừa được ai? Đó chính là ưu điểm duy nhất của anh ta.

Gia Nam nói nhà anh ta có mấy cái cửa hàng.

Dù gia đình anh ta có giàu hơn thế nữa Đình Tuấn Kiệt cũng tuyệt đối không cho phép Gia Nam lấy một người đàn ông mà đến sinh hoạt của bản thân cũng không tự làm được!

Lẽ nào kiếp này của Gia Nam vẫn chưa đủ khổ sao? Lẽ nào hai mươi năm qua chị ấy chịu bao nhiêu vất vả khổ cực vì hai ông cháu vẫn chưa đủ sao? Còn bắt chị nửa đời còn lại phải gắn bó với một người mất trí không biết mình là ai sao? Lẽ nào ông trời lại bắt tội chị Gia Nam quá nửa cuộc đời đã phải vất vả hy sinh cho nhà họ Đình, nửa đời sau lại phải thay tã, rửa mặt lau nước dãi cho chồng.

Trời ơi!

Đình Tuấn Kiệt bỗng hiểu ra một điều, Gia Nam sợ làm lỡ tiền đồ của mình, chị ấy bằng lòng lấy một người mất trí, cũng không muốn mình lãng phí tuổi trẻ chăm sóc quãng đời còn lại của chị ấy. Cậu thấy vừa thương vừa giận chị, chị đúng là người con gái ngốc nhất trên đời.

Hôm đó Đình Tuấn Kiệt lang thang ở bên ngoài rất lâu, uống hết hơn một lít rượu trắng, ngà ngà say. Cậu nói của các bạn trong phòng lại văng vẳng trong đầu: “Một khi thể xác cô ta thuộc về bạn rồi thì trái tim đương nhiên sẽ hướng theo bạn.”

Chị à, em muốn cưới chị làm vợ

Có phải chị cần có sự hòa hợp về thể xác thì bạn có thể phản bội lời thề đầu môi? Vậy mà...

Cậu biết cậu sắp làm một việc đại nghịch vô đạo, cậu cũng biết cậu sẽ phải đối mặt với một hậu quả thế nào. Cậu thề tuyệt đối không để người chị thân yêu của mình phải chịu thêm bất cứ đau khổ nào nữa.

Chị, em sẽ giúp chị trút bỏ hết những chuỗi ngày khổ cực, hãy để em về sau được chăm sóc chị, chị nhé!

11h giờ đêm, Đinh Tuấn Kiệt mới ngất ngưỡng về nhà, người nồng nặc mùi rượu.

Vừa bước vào nhà, Đinh Tuấn Kiệt đã hỏi Gia Nam:

“Ông đâu?”

“Ngủ rồi.” Gia Nam vội vàng đưa Đinh Tuấn Kiệt đang say đến mức đi không vững vào phòng. Cô tỏ vẻ khó chịu về mùi rượu trên người cậu: “Em có chuyện gì thế? Sao muộn thế

này mới về? Em khiến chị lo muốn chết. Lại còn uống nhiều rượu như vậy, đi chơi cùng các bạn học cũ hả? Chị nói cho em biết, lần sau có đi chơi thì cũng phải biết đường về nhà sớm. Chị và ông đều lo lắng cho em! Không về thì cũng phải nhắn lại chứ...” Gia Nam vừa khóa cửa vừa lẩm bầm, chị không may may để ý tới đôi mắt khác thường sau lưng mình.

Khi Gia Nam vừa xong việc quay người lại, mới phát hiện Đinh Tuấn Kiệt đang nhìn mình chòng chọc. Ánh mắt hằn lên những tia máu, ánh mắt đó xa lạ khủng khiếp, như thể hồ sấp vô mồi. Từ trước tới nay Gia Nam chưa bao giờ thấy Đinh Tuấn Kiệt như vậy, cô phát hoảng, mới hạ giọng âm áp dịu dàng nói: “Có phải chị đã mắng em nặng lời quá không? Ôi trời! Em đúng là đồ trẻ con, mới có thể mà đã... Được rồi, được rồi, coi như chị đã quá lời, chị cũng chỉ vì lo cho em mà thôi. Em cứ không biết chăm sóc cho mình như thế, hỏi sau này chị làm sao mà yên tâm được!” Gia Nam vừa khẽ nói vừa vỗ vỗ vào lưng Đinh Tuấn Kiệt như khi nó còn bé.

Nào ngờ Đinh Tuấn Kiệt đột nhiên giữ chặt tay Gia Nam, kéo mạnh cô vào người mình. Gia Nam đứng không vững ngã vào người Đinh Tuấn Kiệt, Đinh Tuấn Kiệt chẳng nghĩ gì cứ thế điên cuồng hôn Gia Nam.

“Này... này!” Lý Gia Nam quá sợ hãi, một lúc sau mới kịp phản ứng.

“Trời ạ, Tiểu Kiệt đang hôn mình!”

Khi cô bừng tỉnh và nhận thức được chuyện gì đang xảy ra, lập tức chống cự, lấy hết sức đâm vào lưng Đình Tuấn Kiệt, lại dùng chân vừa đá vừa đạp. Nhưng cô, người con gái vốn gầy gò, yếu đuối là vậy sao có thể là đối thủ của Đình Tuấn Kiệt - một chàng trai đang hừng hực sức xuân. Sau một hồi chống cự nhưng vô ích, cô đành để yên.

Lý Gia Nam vô cùng sợ hãi, trong lòng nghĩ Tiểu Kiệt chắc chắn đã uống say không còn biết mình đang làm gì nữa, nhưng không chống cự được Đình Tuấn Kiệt đang trong cơn điên cuồng, đành phải chịu nhục chấp nhận để cái miệng sục mùi rượu cứ hôn lấy hôn để trên mặt mình.

Đúng lúc Gia Nam gần như tuyệt vọng, đột nhiên Đình Tuấn Kiệt buông cô ra, nhìn Gia Nam âu yếm. Hai người mặt đối mặt sát gần nhau. Tuấn Kiệt hơi thở nồng nặc mùi rượu, mắt say lơ đãng, cậu đỏ bừng mặt tỏ tình: “Gia Nam à, lấy anh đi!”

Trong thoáng chốc Gia Nam mê mê đi, bởi khẩu khí Đình Tuấn Kiệt lúc đó kiên quyết thành khẩn, mắt long lanh đầy phấn khích, thái độ thành kính, giọng nói ấm áp, khiến Gia Nam dường như quên mất người đang cầu hôn mình là Tiểu Kiệt - đứa trẻ mà mình đã nhận nuôi dưỡng.

Một thoáng tê dại trôi qua, không một chút nể nang, chị giơ thẳng tay lấy hết sức giáng cho Đình Tuấn Kiệt một cái tát, một tiếng “bốp” khô khốc vang lên, lập tức má trái của Tiểu Kiệt hằn lên hình bốn ngón tay.

Đánh xong, tự Lý Gia Nam cũng sưng người, bởi vì từ nhỏ Đinh Tuấn Kiệt luôn là một đứa trẻ ngoan ngoãn biết nghe lời, luôn được mọi người quý mến. Gia Nam chưa từng phải nói một câu nặng lời, chứ đừng nói là đánh cậu.

Lúc này cô nhìn bàn tay bông rớt của mình, lại nhìn khuôn mặt đang sưng tấy lên của Đinh Tuấn Kiệt, cô không dám tin, mình đã tự tay đánh cậu, "Tiểu Kiệt... Tiểu... Kiệt..." giọng run run, rõ ràng cô đang rất hối hận và đau lòng. Cô vịn hai bàn tay vào nhau, không biết phải bắt đầu nói thế nào với "người đàn ông" đôi diện đang ngồi thần mặt ra.

Trong giây phút đó cô chợt nhận ra Tiểu Kiệt đã trở thành một người đàn ông.

Không ngờ Đinh Tuấn Kiệt đột nhiên làm một động tác khiến Gia Nam không kịp trở tay.

Cậu bất ngờ nắm tay Gia Nam một lần nữa, vè mặt khó hiểu, lôi từ trong túi áo ra một cái dây vải đã chuẩn bị sẵn. Trước hết cậu bịt mõm để Gia Nam không kêu được, sau đó dùng dây vải trói hai tay cô lại.

Cuối cùng Đinh Tuấn Kiệt ngừng lại nhìn vào đôi mắt bị tổn thương đầy vẻ sợ hãi của Gia Nam, cậu tiếp tục hôn cô say đắm, giọng cậu nhẹ nhàng đầy tình cảm nói với cô:

"Gia Nam, em nhất định phải cưới chị! Đừng trách em!" Nói xong cậu bế thốc người mà nó gọi bằng chị suốt hai mươi năm, người mà cậu kính yêu cả đời đi vào chiếc giường nhỏ.

Chiếm đoạt được thể xác chị, thì sẽ có được trái tim của chị.

Đêm hôm đó Đình Tuấn Kiệt đã cưỡng hiếp Gia Nam.

Cậu nhìn Gia Nam đầy vẻ van xin, sợ hãi, hốt hoảng và tuyệt vọng, cậu đau khổ nhắm nghiền hai mắt, mồm không ngớt lầm bầm:

“Để em chăm sóc chị, để em mang lại hạnh phúc cho chị! Hãy tin em, yêu em! Em muốn cưới chị!”

Cuối cùng, Gia Nam chỉ còn biết khóc, cô không dám tin, đứa trẻ lớn lên nhờ bàn tay cô nuôi dưỡng, lại dùng cách này để cưỡng đoạt sự tôn nghiêm duy nhất của đời cô. Cô không cảm nhận được cái gì là tôn kính và quý mến, cái mà cô có thể cảm nhận được, chỉ là sự ô nhục và xấu hổ theo mỗi cử động từ cơ thể Đình Tuấn Kiệt truyền sang mà thôi.

Cô tuyệt vọng chỉ còn biết khóc! Nhưng lại không thể hận cái người đàn ông đầy dục vọng như cầm thú đang đè trên cơ thể mình. Bởi vì đó là Đình Tuấn Kiệt.

Lý Gia Nam cứ thế khóc, khóc đến khi nước mắt cạn khô, hai mắt cô mở trừng trừng, đờ đai nhìn lên trần nhà. Cô không nói không cười, không cử động, chẳng ai biết cô đang nghĩ gì. Đường như cô đã phát điên.

Chỉ duy nhất hơi thở chậm chạp là chứng tỏ cô còn sống.

“Mình đã bị cưỡng hiếp. Kẻ cưỡng hiếp lại chính là đứa trẻ mà mình đã phải chịu biết bao khổ cực gần hai mươi năm qua để nuôi nó trưởng thành. Mình còn quý nó hơn cả mạng sống của chính mình! Nó là nguồn vui, nguồn động viên của

mình. Nó là Tiểu Kiệt độc nhất vô nhị của mình... Tiểu Kiệt, cường hiếp... Mình đã bị người thân nhất đó cường hiếp! Có phải mình đã xong đời rồi không?”

Mấy ngày liền Gia Nam nằm bất động trên giường không ăn không uống. Cô chỉ duy trì sự sống nhờ một ít nước do Đinh Tuấn Kiệt bón cho. Cô không hề tức giận. Ông nội sau khi biết nguồn cơn liền lấy gậy đánh cho Đinh Tuấn Kiệt một trận lên thân, đánh ngay trước mặt Gia Nam, đánh cho nó tan xương nát thịt nhưng Gia Nam vẫn không động lòng.

Vừa đánh cậu, ông vừa nghẹn ngào nói:

“Mày đúng là đồ vô lương tâm, ngay cả cái việc tày trời đó mày đã dám làm rồi! Tao phải đánh chết mày, thằng chó Nhật kia! Nếu sớm biết mày độc ác như vậy tao đã không để mày sống, lẽ ra phải bóp chết mày từ lúc mới sinh ra. Trời ơi!...” Ông vừa chửi mắng vừa đưa tay lau nước mắt.

Đánh đến khi mỏi tay thì tim ông cũng róm máu. Thực ra từ tận đáy lòng ông biết cháu mình không phải là đồ mất dạy, ông cũng hiểu trái tim nhân hậu và đầy nhiệt huyết của nó. Nhìn Gia Nam đau đớn tuyệt vọng, và đứa cháu đang quỳ dưới đất trên mình đầy thương tích, lòng ông đau như xát muối, ông quẳng gậy rồi khóc hu hu.

Vị lão hồng quân này, năm xưa khi phải đối mặt với hàng nghìn kẻ địch cũng không hề khiếp sợ, vậy mà phải đau lòng rơi nước mắt khi chứng kiến hoàn cảnh của hai đứa cháu.

Đình Tuấn Kiệt lo lắng cho sức khỏe của ông, vội vàng bế ông vào giường. Nó thể với ông, dù thế nào cũng phải để Gia Nam sau này được hưởng cuộc sống tốt đẹp.

“Cháu tôi, sao đời con khổ vậy!” Ông nắm lấy bàn tay đứa cháu, khe khẽ nắm. Thực ra ông rất thương đứa cháu nội này. Ông đã nhẫn tâm như vậy là vì Gia Nam: “Chính cháu tự làm ra những chuyện tồi tệ đó thì phải tự mình gánh chịu thôi! Ông mặc kệ các cháu!”

“Gia Nam, có khát không? Em đem nước cho chị này!”

“Gia Nam, con gà mái nhà ta bắt đầu đẻ trứng rồi!”

“Gia Nam, hôm nay tivi có phim *Hồng Lâu Mộng* mà chị thích xem đây, chúng ta cùng sang nhà hàng xóm xem nhé, được không?”

“Gia Nam, bên ngoài tuyết bắt đầu rơi. Trời lạnh rồi, để em lấy thêm chăn cho chị nhé!”

...

Đình Tuấn Kiệt nghĩ đủ mọi cách, trách móc có, trêu đùa có, kể chuyện cho chị nghe, nói chuyện cùng chị..., nhưng Lý Gia Nam vẫn dờ dẩn, không nói không rằng. Cho uống nước thì cô uống, đắp chăn cho cô thì cô đắp, cô không còn một chút tự chủ nào. Điều này khiến Đình Tuấn Kiệt lo lắng đến phát

khóc. Gia Nam tức giận đến mức không thèm để ý đến mình, nhưng cậu vẫn kiên nhẫn chờ đợi.

Đêm ba mươi Tết năm đó, nhà nhà đều treo đèn kết hoa, cả nhà sum vầy đầm ấm, chỉ có nhà họ Đinh vẫn im lìm. Ở cái thị trấn nhỏ đó, tuyết rơi suốt cả ngày, tuyết đóng thành băng trên mặt đường. Khắp nơi đây xác pháo, những mảnh xác pháo màu đỏ rơi đầy trên nền tuyết, trong mắt người đang đau khổ nó giống như những giọt máu đang rỉ ra vậy.

Lý Gia Nam cứ cảm lạnh như thế đã ba ngày, Đinh Tuấn Kiệt không còn biết phải làm sao.

Cậu không hề biết lòng tự trọng của người chị lúc nào cũng đôn hậu lại lớn đến vậy. Cậu tự thấy hối hận, nhận ra rằng cách làm của mình là quá khích. Cậu hận mình trước khi làm chuyện đó đã không suy nghĩ xem liệu chị có chấp nhận không?

Trong khi nhà nhà vui vẻ đón mừng năm mới, Đinh Tuấn Kiệt đến trước giường Gia Nam lần lượt cởi bỏ hết quần áo, chỉ giữ lại duy nhất trên người một chiếc quần lót, quỳ ngay ngắn trên nền nhà bằng đá cầu xin Gia Nam.

Đêm ba mươi rét cắt da cắt thịt.

“Gia Nam, nếu chị vẫn không tha thứ cho em, em sẽ quỳ luôn ở đây, có chết rét, chết công cũng đáng đời em! Cái mạng này của em cũng là do chị cứu, chị muốn lấy em cũng không

thắc mắc gì. Nếu chị vẫn cứ sắt đá như thế, em nguyện mãi quỳ như thế này. Để báo đáp cho chị có lẽ em đành hẹn kiếp sau vậy.” Nói rồi cậu quỳ bất động ở đó.

Trên cửa sổ có một cái lỗ thủng, gió lạnh trong đêm tuyết rơi chốc chốc lại thổi qua cái lỗ đó, quất vào tấm thân để trần của Đình Tuấn Kiệt, da gà nổi lên tầng tầng lớp lớp. Nền đá vừa lạnh vừa cứng như tảng băng, khiến hai đầu gối của Đình Tuấn Kiệt không còn cảm giác gì nữa. Các ngón chân lạnh toát, tê liệt, nhưng Đình Tuấn Kiệt không bận tâm, cậu vẫn cắn răng chịu đựng.

Hai tiếng trôi qua, không chịu nổi cậu ngã gục xuống, nhưng lại gượng ngồi dậy rồi tiếp tục quỳ.

Cứ quỳ như vậy nó không chết rét thì cũng chết cóng thôi.

Lý Gia Nam lại không phải là người lòng dạ sắt đá, thực sự cô không hận Đình Tuấn Kiệt. Khi nghe Đình Tuấn Kiệt nói sẽ cứ quỳ như thế suốt đêm giá rét thì cô đã bắt đầu lo lắng rồi, cô nghĩ thầm: “Lạnh như thế! Nó điên rồi sao?”

Đương nhiên chị biết tuyết rơi như thế thì sẽ lạnh đến thế nào, quỳ dưới nền đá thì sẽ rét như thế nào, Đình Tuấn Kiệt phải chịu cái rét cắt da, cắt thịt đó cũng giống như Gia Nam bị cửa vào ruột vào gan vậy.

Đình Tuấn Kiệt đã quỳ được hai tiếng mười phút, cô không chịu được nữa, cô trở người gọi: “Em muốn để mình chết rét à! Mau lên đây!”

“Gia Nam, chị tha thứ cho em rồi phải không?” Đinh Tuấn Kiệt run lập cập hỏi một cách khó khăn, hai môi đã thâm tím lại.

“Đúng vậy đúng vậy! Mau lên đây!” Gia Nam nghẹn ngào gọi, cô ra khỏi giường đỡ lấy Đinh Tuấn Kiệt người đã cứng đờ.

“Vây... vây chị bằng lòng lấy em rồi phải không?” Chưa chết, lại bắt đầu uy hiếp.

“Đúng vậy, bằng lòng rồi! Chỉ cần em bình an vô sự, Tiểu Kiệt của chị!” Gia Nam nước mắt lưng tròng, cô đã bị tấm chân tình của Đinh Tuấn Kiệt làm cho mềm lòng.

Nó là Tiểu Kiệt của mình mà! Hơn nữa nó lại kiên nhẫn như thế. Vậy thì một đời này sống với Tiểu Kiệt, cuộc sống đó có gì là không tốt chứ?

Nghe được lời nói đó, Đinh Tuấn Kiệt cười sung sướng. Do quỳ quá lâu, toàn thân đã cứng đờ, cậu vừa đứng dậy hai mắt tối sầm, ngã gục xuống.

Sau đêm đó, Đinh Tuấn Kiệt bị ốm một tuần, nhưng nhờ sự chăm sóc tận tình của Gia Nam, cộng thêm tuổi trẻ chóng bình phục, nên không để lại di chứng gì.

Đinh Tuấn Kiệt trái lại thấy khổ nhục kể lần này cũng đáng giá, nhờ thế mà quan hệ giữa cậu và Gia Nam mới được cải thiện.

Hai năm sau, Đình Tuấn Kiệt 22 tuổi vừa tốt nghiệp đại học, vội vàng trở về thị trấn nhỏ rồi chính thức cưới Gia Nam về nhà họ Đình, trở thành vợ thực sự của cậu. Sau hôn lễ, Đình Tuấn Kiệt lập tức một mình vào thành phố tìm việc làm, trước khi đi cậu hứa với Gia Nam trong vòng năm năm nhất định đón cô và ông vào thành phố sống.

Thời gian đó, mỗi lần nghĩ đến người đàn ông thiếu năng trí tuệ mà cậu đã gặp thì trong lòng lại thấy tự hào, đúng là Gia Nam không chọn nhầm, đối tượng tốt chính là mình.

Lúc đó cậu không hề biết rằng chẳng bao lâu sau, cậu sẽ gặp một tình yêu trong đời khiến cậu say đắm, khắc cốt ghi tâm. Còn Lý Gia Nam nếu lúc đầu chấp nhận lấy người đàn độn thì chưa biết chừng sẽ có cuộc sống hạnh phúc không phiền não cũng nên.

Nhưng sự đời đúng là khó lường, phàm thì ông trời không theo ý người.

Tôi không biết Thiên đường cách Địa ngục bao xa

Đình Tuấn Kiệt ngồi trên sofa đã được 30 tiếng đồng hồ, anh suy nghĩ rất nhiều, đầu óc trống rỗng.

Điều khiến anh suy nghĩ nhiều nhất là tại sao Gia Nam lại tự tử, khi uống thuốc ngủ trong lòng chị có nghĩ đến anh không.

Nhất định rồi, chị ấy nhất định cho rằng mình đã ngoại tình! Vì nghĩ thế mà anh đã tự trách mình và thấy hối hận đến đau lòng - điều mà trước đây anh không bao giờ nghĩ đến: "Trong lúc vợ cảm thấy bất ổn nhất, mày lại không ở bên để an ủi chăm sóc, không có hành động gì để chứng minh là mình trong sáng lại còn gây sự cãi nhau với vợ, rồi bỏ nhà đi." Đình Tuấn Kiệt không đoán được, khi vợ anh quyết định uống thuốc để tước bỏ sinh mạng của chính cô, lúc cô gọi tên anh "Tuấn Kiệt" lần cuối cùng trước khi nhắm mắt thì anh đang làm gì? Đang nghĩ đến tình cảm giữa Tiểu Nê và anh? Đang ngắm

nhìn vẻ mặt ngây thơ đáng yêu của Tiểu Nê? Hay là đang hôn trộm Tiểu Nê lúc không kìm nén được tình cảm!

Vậy thì... Đình Tuấn Kiệt, mày chính là thủ phạm gián tiếp gây ra cái chết của chị rồi.

Lúc này đột nhiên anh nhìn thấy Lâm Tiểu Nê đang quét dọn trong phòng.

Kể từ sau khi Đình Tuấn Kiệt mất vợ, Tiểu Nê cảm thấy vô cùng đau lòng khi Đình Tuấn Kiệt đau khổ dần vật như vậy. Cô tận mắt chứng kiến người đàn ông vốn năng nổ tháo vát bỗng chốc trở nên lặng lẽ, cử chỉ chậm chạp. Chỉ trong vòng ba ngày ngắn ngủi mà anh gầy rộc đi, mặt trắng bệch cắt không còn giọt máu. Điều đáng sợ nhất là, anh còn luôn mồm lầm bầm một mình, nói với không khí "Tôi là kẻ có tội" khiến Tiểu Nê vô cùng kinh hãi.

Bởi vì từ trước tới nay cả nhà Tiểu Nê đều cho rằng Đình Tuấn Kiệt lấy người vợ đó, nhất định là do bị ép buộc hoặc có nỗi khổ tâm khó nói. Bây giờ vợ đã qua đời, Đình Tuấn Kiệt tuy không đến mức vui mừng trước bất hạnh của vợ anh, nhưng chắc chắn cũng không quá bi lụy, phải đau khổ tự trách mình vì chuyện đó mới phải chứ.

Biểu hiện của anh còn nghiêm trọng hơn cả ngày tận thế, anh giống như một con thỏ đã hoàn toàn tuyệt vọng khi đứng trước miệng sói.

Tình cảm phức tạp giữa Đình Tuấn Kiệt và Gia Nam, Lâm Tiểu Nê tuyệt nhiên không biết, nhưng cô nhận thấy phản ứng hiện nay của Đình Tuấn Kiệt rất kỳ lạ.

Nhưng dù thế nào đi nữa, Đinh Tuấn Kiệt mất đi người vợ thì giống như mất đi động lực sống. Tiểu Nê thấy đau lòng thay cho anh.

Ban đầu cô phải đấu tranh tư tưởng mãi không biết có nên đến chăm sóc anh không, vì mọi người đều biết mình thích anh, mà anh lại vừa mất vợ, căn hộ ấy vừa mất đi người nữ chủ nhân, lúc này Tiểu Nê đến đó, trong con mắt mọi người hoặc trong mắt Đinh Tuấn Kiệt mình sẽ trở thành kẻ cơ hội.

Vì thế trước khi đến với quyết định đó, Tiểu Nê đã tâm sự cùng mẹ, cô hỏi ý kiến mẹ xem mình nên làm thế nào mới phải.

Câu hỏi thứ nhất mẹ đặt ra là: “Con có yêu anh ta không?” Câu thứ hai là: “Nếu anh ta xảy ra chuyện con có lo lắng không?”

Hai câu hỏi sắc sảo của mẹ đã đúng tim cô, không cần phải nói nhiều, Tiểu Nê dường như không cần suy nghĩ cứ thế gật đầu, đi đến nhà họ Đinh.

Cô phải cứu anh ấy bởi anh ấy là người yêu của cô mà.

Người khác nghĩ gì là chuyện của họ, ai mà chẳng vì tình yêu, ai có thể nhắm mắt làm ngơ nhìn người yêu chết dần chết mòn. Cô cũng chẳng may mắn quan tâm tới việc người yêu đang đau lòng vì người con gái khác nữa.

Vì thế Lâm Tiểu Nê chạy đến nhà Đinh Tuấn Kiệt. Cô có thể ngay lập tức nhìn thấy người yêu của mình, trong lòng vui sướng đến mức cứ lâng lâng.

Nhìn vẻ dứt khoát của con gái khi đi đến nhà Đình Tuấn Kiệt, bà Lâm hiểu Tiểu Nê không còn là trẻ con nữa. Nó là cô gái vĩ đại, có một trái tim khoan dung và mạnh mẽ. Trái tim của một người con gái vì tình yêu, có thể ôm trọn cả thế giới. Là một người mẹ, bà chỉ biết dẫn đường chỉ lối, điều có thể giúp được cũng chỉ là thành tâm cầu nguyện cho con gái.

Ngày thứ ba kể từ ngày Đình Tuấn Kiệt trở về từ Sở Công an, Lâm Tiểu Nê ngày ngày đến giúp anh dọn dẹp nhà cửa, lo cơm nước giặt giũ cho anh. Đình Tuấn Kiệt thì vẫn coi như không nhìn thấy, đem cơm để trước mặt thì anh ăn vài miếng, quét nhà đến chỗ chân anh, có bảo thì anh mới dịch ra chỗ khác. Anh ngồi yên bất động như thế không biết đã bao lâu rồi, trong mấy tiếng đồng hồ anh vẫn giữ nguyên một tư thế ngồi. Không ai biết anh đang nghĩ gì, còn anh cũng chẳng hé răng nói một lời.

Trời bắt đầu lạnh, Tiểu Nê thấy người anh run lên bần bật nhưng anh cũng chẳng thèm bật điều hòa. Ngay cả việc rửa mặt mũi chân tay Tiểu Nê cũng phải làm giúp anh. Thường ngày Tiểu Nê là một đại tiểu thư không phải động chân mó tay vào bất cứ việc gì, bỗng nhiên lại cam tâm tình nguyện đến nhà một người đàn ông vừa mất vợ, tinh thần suy sụp để làm những việc đó, có lẽ vì cô đã quá yêu anh. Sự quan tâm săn sóc và lòng kiên nhẫn của cô chỉ những mong anh mau lấy lại tinh thần.

Sau gần một tuần lặng lẽ như người mất hồn, vào một buổi chiều ấm áp Đình Tuấn Kiệt đột nhiên để ý đến việc Tiểu Nê đang dọn dẹp nhà cửa giúp mình.

Trước đó anh hầu như không hề biết có người khác đang ở trong nhà mình.

Lúc này Tiểu Nê đang cầm một cây chổi lau nhà còn dài hơn cả người cô, chăm chú và thành thạo - không biết từ lúc nào mà đã có thể dùng hai chữ thành thạo để mô tả Tiểu Nê làm việc nhà. Cô cứ lau đi lau lại trên nền nhà đã sạch bóng, cô buộc gọn tóc lại, mồ hôi chảy dài từ trán rơi xuống nền nhà, cô lại dùng cây chổi lau khô.

Đình Tuấn Kiệt nhớ lại, từ trước đến nay Tiểu Nê chưa bao giờ buộc tóc vì cô cho rằng làm vậy trông vừa già vừa xấu. Ngày trước cô luôn thả tóc sau lưng, Đình Tuấn Kiệt đã không ít lần khen mái tóc đẹp của cô, quả là suôn mềm óng ả. Mái tóc suôn mềm giống như một dải lụa được thả sau lưng khiến cô vừa trang nhã vừa hoạt bát.

Kiểu buộc tóc bây giờ khiến Tiểu Nê già hẳn.

Già nua! Trước đây Gia Nam nghĩ cô vừa già vừa xấu, cô cứ khẳng khẳng cho rằng Đình Tuấn Kiệt có bạn gái trẻ đẹp khác. Đột nhiên Đình Tuấn Kiệt hiểu ra vì sao Gia Nam đã tự tử, cô đã không tin anh và càng không tin vào chính bản thân.

Cô dựa vào đâu để cạnh tranh với những người con gái trẻ đẹp hơn mình, hưởng hồ người con gái kia lại là tình nhân.

Nếu đúng Tiểu Nê là bạn gái trẻ bên ngoài của mình, vậy thì cô chính là kẻ tiếp tay bức tử Gia Nam.

Đình Tuấn Kiệt nhìn thẳng vào Lâm Tiểu Nê, thấy cô giống như bà chủ nhà cứ bận hết bên trong lại ra ngoài, lau nhà

rồi lại lau cửa. Điều này đã khiến ánh mắt của Đinh Tuấn Kiệt chuyển từ điềm đạm u uất sang oán ghét căm thù.

Nếu mình là kẻ giết người, vậy thì Tiểu Nê chính là đao phủ đã bức từ Gia Nam. Nghĩ đến đây, Đinh Tuấn Kiệt bất thành linh đứng dậy, trừng mắt nhìn Tiểu Nê.

Tiểu Nê đang chú tâm làm việc nhà bị Đinh Tuấn Kiệt - đang ngồi trơ ra như khúc gỗ đột ngột đứng phắt dậy khiến cô giật thót cả người. Nhận thấy Đinh Tuấn Kiệt đã đứng dậy, hơn nữa hành động giống như người có tư duy bình thường khiến cô vui tới mức trái tim đập mạnh chỉ muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Anh ta đã sống lại rồi!

Tiểu Nê vội vàng chạy đến, trên tay vẫn cầm cái giẻ lau cửa, cô cảm động rơi nước mắt. Cô đoán chắc chắn anh đã bị tâm chân tình của mình cảm hóa!

Cô cẩn thận khẽ khàng gọi: “Tiểu Kiệt!”; cô vui mừng hơn hờ, cảm ơn trời đất, cuối cùng anh đã tỉnh lại. Cô chú ý tới từng cử chỉ nhỏ của mình bởi lo sợ lại khiến anh kinh động.

Ai ngờ Đinh Tuấn Kiệt sùng sộ nhìn cô gái đang hơn hờ trước mặt, từ từ giơ tay phải chỉ về phía cửa rồi quát to:

“Cút!”

Tiếng thét như tiếng hổ gầm, đầy vẻ uy nghiêm. Tiểu Nê giương mắt nhìn người tình đầy vẻ xa lạ trước mặt, nụ cười chưa kịp tắt trên môi, cô không dám tin vào mắt mình hỏi: “Gì vậy?”

“Tôi bảo cô rút! Rút! Rút đi!” Đinh Tuấn Kiệt lại đột nhiên thét lên, túm lấy áo của Tiểu Nê, anh tiếp tục găm lên hung tợn rồi lấy hết sức đẩy cô ra ngoài.

Do nhà vừa lau xong, nền nhà vẫn còn ướt khiến Tiểu Nê trượt chân ngã sóng soài.

Đinh Tuấn Kiệt chẳng quan tâm tới việc cô hét lên đau đớn, anh dùng một tay kéo cô ra ngoài, về mặt hung ác - về sau mỗi lần nhớ lại, Lâm Tiểu Nê thấy Đinh Tuấn Kiệt lúc đó đã trở thành một người hoàn toàn khác, đến tận bây giờ cô vẫn không dám tin Đinh Tuấn Kiệt lại có thể hung ác, tàn bạo như thế - Tiểu Nê sợ đến mức phát khóc.

“Đinh Tuấn Kiệt anh điên rồi! Anh làm gì thế!” Tiểu Nê vừa khóc vừa gào. Cô bị Tuấn Kiệt túm chặt đến mức không cự quật được. Đinh Tuấn Kiệt dữ dằn tuôn ra một tràng “rút, rút”, chẳng thèm để ý tiếng kêu gào của Tiểu Nê, cứ thế lôi cô ra ngoài cửa, trước khi đóng cửa anh còn hét toáng lên:

“Nếu tôi là kẻ giết người thì cô chính là đao phủ!” Rồi đóng “sầm” cửa lại. Tiểu Nê khóc lóc thảm thương trước ánh mắt tò mò của những người hàng xóm.

Một lúc sau, những người hàng xóm từ tầng trên đến tầng dưới đều đổ dồn ra xem cô tình nhân bị tổng cổ ra khỏi cửa.

Những người vô công rồi nghề trong khu phố nghe thấy ồn ào cũng cùng xúm lại chỉ vào Tiểu Nê - kẻ vừa bị tổng cổ ra ngoài cố tình rêu rao:

“Ồ, tôi lại cứ tưởng ai đang khóc? Thì ra là con hồ li tinh này! Chị Lý vừa mới mất nó đã nổi gót theo ngay rồi.”

“Đúng vậy! Đồ lăng loàn vô liêm sỉ! Đồ hồ li chuyên phá hoại gia đình của người ta thật đáng ghét!”

“Mày mà cũng có ngày hôm nay ư!”

...

Mấy người mồm năm miệng mười, chẳng biết đầu của tai nheo thế nào cứ mắng chửi Tiểu Nê mắt đang sưng húp lên. Họ dường như quên mất trước đây họ đã từng nói xấu Lý Gia Nam sau lưng rằng cô là đồ bỏ già còn thích gặm cỏ non.

Tiểu Nê từ nhỏ lớn lên trong sự bao bọc, nâng niu của bố mẹ, chưa bao giờ cô tức như lúc này. Cô âm ức khóc, lúc này cô chỉ còn biết khóc chứ chẳng biết làm gì hơn.

Cô bị người yêu đuổi ra khỏi cửa, lại bị mấy người đàn bà lảm chuyện mắng chửi. Cô ngồi tức tưởi dưới đất, cũng chẳng còn sức để đứng dậy nữa.

Cô chỉ còn biết thầm cầu mong trong lòng: “Đình Tuấn Kiệt hãy nhanh ra cứu em”... Cuối cùng cũng có một người đàn ông đã lớn tuổi đi đến, ông đuổi mấy người lảm lời đó đi rồi đỡ Tiểu Nê đứng dậy.

Tiểu Nê xiêu vẹo bước ra khỏi tòa nhà.

Khi ra đến cổng khu đô thị, Tiểu Nê ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, bắt gặp những đám mây mỏng bị gió thổi tan tác. Cô lại nhớ tới những đám mây mà trước đây không lâu cô nhìn

thấy ở Lhasa, đó là những đám mây dày dặn rất đáng yêu, có viền vàng xung quanh, rất lớn, lại ở rất thấp khiến người ta có cảm giác chỉ cần đưa tay ra là có thể chạm vào. Khi đó Đinh Tuấn Kiệt còn gõ gõ vào đầu Tiểu Nê, gọi đùa cô là đồ tinh quái... Những ngày ở Tây Tạng, thật đúng là Thiên đường, cô không hiểu nổi tại sao Thiên đường và Địa ngục lại gần nhau đến thế?

Tiểu Nê nhận thấy một giây trước đó, mình còn là con dê nhỏ đáng yêu của anh, được anh tự mặc sức chần thả trên Thiên đường. Vậy mà chỉ một giây sau đó, chỉ còn lại một mình mình, cô độc đi trên phố, hồi tưởng trong nước mắt.

Nước mắt rơi lã chã trên má, Tiểu Nê đau lòng gào to: "Mẹ ơi..." Rồi ngã gục trên đường phố tập nập người qua lại.

PHẦN HAI

EM À, ANH ĐÃ BỊ EM CẮM SỪNG

*Tôi đắm chìm trong tình yêu em dành cho,
rồi một ngày tôi bỗng nhiên phát hiện ra mình đã bị cắm sừng...*

Sự thay đổi đương nhiên

A nh đã mang đến cho tôi sự nhọc nhã không gì bằng, nét mặt lạnh đậm vô tình vẫn còn rõ mồn một, để mỗi lần hồi nhớ tôi lại thấy lạnh hết sống lưng. Tôi bị người tình đuổi ra khỏi phòng. Trong khi ngất lịm trên con đường lạnh giá đó, tôi đột nhiên hướng về phía ánh mặt trời rực rỡ ở Tây Tạng, có ai ngóng chờ trên bầu trời đằng kia, Thiên đường màu xanh nhạt...

Khi tôi cố mở mắt lần nữa để nhìn xung quanh thì phát hiện mọi thứ rất ấm áp và quen thuộc. Tôi dần thấy khuôn mặt mẹ và thím Trương lo lắng đang rõ dần lên, thì ra tôi đã ở trong nhà rồi. Mẹ thấy tôi tỉnh lại, thở phào nhẹ nhõm, rồi xót xa hỏi tôi có còn thấy đau ở đâu không, tôi lắc đầu. Sau đó mẹ vội vàng sai thím Trương bưng thuốc lên cho tôi.

Thím Trương lo lắng nhìn tôi, miệng lẩm bẩm điều gì đó rồi đi.

“Con à! Thím Trương đã hầm cho con bát canh chim bồ câu, con phải ăn nhiều một chút. Huyết áp của con thấp quá, nhìn con xem, gầy như que củi thế kia.” Rồi mẹ âu yếm xoa trán tôi.

Mẹ luôn nói cảm của tôi vừa nhọn lại vừa nhỏ, khiến mẹ rất đau lòng. Nhìn vẻ mặt lo âu của mẹ, trong lòng tôi thấy ấm áp hơn, song cũng có đôi chút áy náy bởi trước đây nếu như nghe thấy mẹ bắt tôi phải ăn uống để bồi bổ, vì sợ béo mất phom nên tôi luôn làm âm ỉ lên để từ chối. Bây giờ thì tôi không còn hơi sức đâu để mà tranh cãi với mẹ nữa.

Hơn nữa bây giờ có chăm chăm giữ dáng thì cũng để cho ai ngắm?

Cứ nghĩ đến tên của người đó trong lòng tôi lại lạnh buốt. Tự nhiên tôi để ý về mặt lo lắng của mẹ.

“Mẹ à! Con thật may mắn vẫn có mẹ ở bên!” Tôi ghen ngào nói ra một cách chua xót. Mẹ nhìn tôi với ánh mắt kỳ quặc và nói: “Đồ ngốc, con nói gì thế!” Về không hài lòng mẹ nói tiếp: “Con gái à, con đi đứng thế nào mà lại ngất ở trên đường thế? May mà Giai Nhiên nhìn thấy và đưa con về nhà. Con có biết đã khiến mẹ lo thế nào không?”

Thì ra khi nhìn thấy tôi được khiêng về, mẹ đã rất lo lắng, cho là tôi đã xảy ra chuyện gì đó, sau khi kiểm tra mới phát hiện chỉ là do tôi bị thiếu máu rồi ngất đi.

“Anh Giai Nhiên!” Tôi ngạc nhiên thốt lên.

“Đúng thế! Cậu ấy còn nói khi nào con khỏe lại thì sang nhà cậu ấy chơi, cậu ấy nói đã lâu không gặp rồi, rất nhớ con!”

“Nhớ con!” Tôi nhắc lại lời của mẹ, lúc này đầu tôi trống rỗng. Nếu như một năm trước đây nghe thấy điều này tôi đã có thể vì quá vui mà nhảy cẫng lên rồi.

Bây giờ tôi chỉ cảm thấy mọi suy nghĩ của tôi đã bị ba chữ Đinh Tuấn Kiệt chi phối.

“À mà con nói đến thăm Đinh Tuấn Kiệt cơ mà? Sao lại bị ngắt ở giữa đường thế?” Mẹ hỏi dồn tôi.

“Con... con vẫn chưa đến nhà anh ấy thì...” Tôi nhiu mày, thay đổi nét mặt, cẩn thận che giấu.

Tôi không biết mình đang bảo vệ về tôn nghiêm đáng thương của mình, hay đang bảo vệ cho đứa con nuôi trong mắt mẹ.

Đúng lúc này thì thím Trương bung lên cho tôi một bát thuốc vẫn còn bốc hơi nóng hổi, mẹ bước đến đón bát thuốc rồi gọi tôi lại.

Sau đó, mẹ cẩn thận bón cho tôi từng thìa, trước khi bón cho tôi, mẹ thổi cho nguội rồi nếm thử xem còn nóng không mới bón từ từ cho tôi.

Mẹ cẩn thận như thế tôi vẫn còn là một đứa trẻ vậy. Khi tôi nhìn thấy nếp nhăn - kẻ thù của người phụ nữ - xuất hiện quanh mắt mẹ, tôi ngoan ngoãn uống canh.

Thực ra thì mẹ cũng thường xuyên chú ý đến việc giữ gìn, chăm sóc sắc đẹp nhưng vẫn không thể ngăn được sự tàn phá của thời gian. Bỗng nhiên tôi nhận thấy phụ nữ thật đáng thương. Khi được sinh ra trên đời họ là tạo vật đẹp đẽ của Thượng đế, nhưng rồi khuôn mặt họ lại phải chịu sự tàn phá của thời gian và sự buồn phiền.

Tôi cũng cảm thấy mẹ thật sự dũng cảm, bình thường tôi không bao giờ chấp nhận ngay cả một vết bầm nhỏ dính trên mặt, nhưng mẹ tôi thì vì con cái mà phải làm lụng vất vả, nhan sắc của mẹ cũng không còn như trước nữa do bà luôn phải suy nghĩ, phiền não. Vậy tôi có quyền gì mà mang thêm phiền toái cho mẹ?

Tôi vừa ngoan ngoãn uống những thìa thuốc đắng khó nuốt vừa nhìn nét mặt của mẹ, lúc này trong đầu tôi đang nghĩ đến một số điều mà trước đây tôi chưa từng nghĩ tới.

Trước đây có một bạn cùng học đã nói với tôi rằng, khi một người con gái có thể một mình đến một cửa hàng do đàn ông bán để mua băng vệ sinh mà không đỏ mặt, như vậy là cô ấy đã lớn rồi. Nhưng tôi đến 21 tuổi vẫn không dám đi mua thứ đó một mình, luôn cảm thấy xấu hổ. Vì thế tôi bằng lòng làm một đứa trẻ. Thật sự trong đầu tôi chưa bao giờ có suy nghĩ nào sâu sắc đến thế. Nhưng đúng vào lúc đó, tình yêu thương của mẹ, sự chăm sóc của mẹ đối với tôi, đã khiến tôi đột nhiên trưởng thành.

“Mẹ! Con cảm ơn mẹ!” Tôi nhìn mẹ bằng ánh mắt hiếu thảo, hiểu biết đồng thời nói những lời từ tận đáy lòng. Mẹ

tôi đã sống người một lúc lâu, mãi sau vẫn không có phản ứng gì.

“Tiểu Nê à, sao con lại cảm ơn mẹ?”

“Con đang nghĩ...” Tôi đứng dậy, đưa tay chạm nhẹ vào đuôi mắt mẹ: “Không biết nếp nhăn nào ở đây là do con tạo ra? Chính con đã khiến mẹ già đi.”

Mẹ cười rồi gõ yêu vào đầu tôi: “Con gái ngọc của mẹ! Con đã lớn rồi thì việc mẹ bị già đi cũng là điều đương nhiên thôi mà. Mẹ thực sự lo lắng không hiểu hôm nay đầu óc quý quái của con gái mẹ đang nghĩ gì mà nói những câu nghe lạ thế?” Mẹ đã dùng cách nói chế giễu để giấu đi vẻ ngạc nhiên. Tôi thần thờ cười theo.

Tôi cảm thấy rất lạ, chỉ cần ở bên mẹ thì dường như những lo lắng, buồn phiền đều có thể tan biến hết. Mẹ, mẹ thật vĩ đại - tôi tự nói với lòng mình.

Một lúc sau, khi đi ra, người mẹ vĩ đại của tôi còn ngoái lại nhắc nhở lần nữa:

“Giai Nhiên nói nếu con có thời gian thì đến chỗ cậu ấy chơi. Các con từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, nếu quá thờ ơ với nhau cũng không tốt.” Sau đó mẹ âu yếm nhìn tôi, vừa cười vừa nói tiếp: “Trước đây chẳng phải con rất thích chạy sang đó chơi kia mà? Sao bây giờ lại không đi?”

“Mẹ này!” Tôi chui đầu vào trong chăn, không muốn để mẹ nhìn thấy tôi đang đỏ mặt vì xấu hổ. Mẹ đi ra, trong phòng chỉ còn lại một mình tôi.

Tôi đi ra phía cửa sổ, ánh mắt tự nhiên dừng trước phòng của Giai Nhiên ở tòa nhà đối diện. Câu nói của mẹ khiến tôi nhớ lại những kỉ niệm đáng nhớ trước đây, quả là những kỷ ức đẹp nhưng cũng có vị đắng trong đó. Tôi thậm chí không còn nhớ rõ là đã bao lâu không nghe thấy giọng nói của Giai Nhiên trên đài phát thanh, trước đây việc này đã từng là động lực sống đối với tôi mỗi ngày. Ngày đó, mỗi sáng thức dậy, suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu tôi là: Hôm nay lại có thể nghe giọng nói của Giai Nhiên, thấy cuộc sống có ý nghĩa hơn.

Thế là tôi tạm thời quên đi những nỗi đau mà Đình Tuấn Kiệt mang lại, tôi gõ cửa phòng Giai Nhiên

Giai Nhiên vô cùng vui mừng khi thấy tôi đến.

Tôi thấy căn phòng trống vắng liền hỏi sao không có ai.

“Hai cụ đã đi du lịch rồi, họ là những người thích thăm thú khắp nơi trên thế giới mà!” Giai Nhiên vừa pha cà phê cho tôi vừa nhẹ nhàng nói.

“Thế còn chị dâu?” Không biết từ lúc nào tôi đã có thể nói hai chữ chị dâu trôi chảy, lưu loát đến thế!

“Ồ! Bọn anh bỏ nhau rồi.”

“Hà?” Tôi ngạc nhiên với thái độ thờ ơ như không của Giai Nhiên. Họ kết hôn chưa được một năm! Tôi vẫn nhớ rất rõ năm ngoái tôi đã ghen ghét đố kỵ như thế nào với tình yêu ngọt ngào của họ trong đám cưới, hàng đêm còn cầu nguyện cho họ li hôn như thế nào.

Không ngờ chỉ có một năm ngắn ngủi, hiện giờ tôi thì đang phải kìm nén nỗi nhớ Đình Tuấn Kiệt trong lòng, còn Giai Nhiên thì dừng dừng nói về cuộc li hôn của anh ấy. Không biết có phải cuộc sống ngừng trôi, hay là anh và tôi đã có những thay đổi quá lớn.

“Hả cái gì mà hà! Không hợp thì li hôn chứ sao! Nhìn em kia, cãi nhau với Đình Tuấn Kiệt phải không?” Giai Nhiên khéo léo chuyển chủ đề. Tôi không nhận ra có phải là anh không quan tâm đến việc chia tay với chị dâu hay không, anh che giấu tình cảm của mình rất tốt và chuyển chủ đề cũng rất đúng lúc.

“Đâu có!” Tôi tránh ánh mắt tò mò của anh ấy

“Còn nói không! Đừng nghĩ là anh chưa nói gì với mẹ của em, anh đã biết hết cả rồi. Chuyện của hai người anh biết rõ hơn ai hết, chắc chắn là thằng dở Đình Tuấn Kiệt đó bị mất vợ rồi trút giận lên đầu em.”

“...” Tôi không nói gì nữa.

Không ngờ Giai Nhiên cũng im lặng, không biết anh ấy đang nghĩ gì.

Tôi đứng dậy đi lại trong phòng của anh ấy, nhìn những đồ đạc bày trong phòng vừa quen thuộc, vừa xa lạ. Bộ cờ tướng mà Giai Nhiên quý nhất được để trong tủ kính bám đầy bụi bẩn khiến tôi rất kinh ngạc: “Anh Giai Nhiên, anh không chơi cờ nữa à?”

Câu trả lời của Giai Nhiên thì đúng là hỏi một đằng trả lời một nẻo: “Chị dâu của em biết anh bên ngoài còn có người phụ nữ khác.”

Tôi cũng sờ, lẽ nào chị dâu cũng giống như Lý Gia Nam...

“Cô ấy đã đưa đơn xin li hôn ra trước mặt anh, cô ấy chẳng bàn bạc gì với anh cả, anh thậm chí cũng không biết cô ấy đã biết những chuyện đó, chị dâu em một mực...” Anh dừng lại, nhìn lên trên trần nhà, “Cô ấy luôn luôn là người phụ nữ quyết đoán.”

Rất may không phải là cơn ác mộng mà tôi đã nghĩ.

Về mặt của Giai Nhiên có chút thay đổi, tôi đoán anh chắc vẫn còn yêu chị dâu. Kết quả là anh đang bị tổn thương, đang rất đau lòng.

Tôi cũng muốn nói điều gì đó để an ủi người bạn đã chơi và gần gũi thân thiết với tôi từ nhỏ. Tôi cố nghĩ ra vài từ, đúng lúc tôi định mở miệng, Giai Nhiên nói một câu rất kỳ lạ, kèm theo thái độ rất khó hiểu.

“Chúng ta đều thất tình rồi, hay là hai người cùng thất tình nương tựa vào nhau đi, cùng giúp nhau hàn gắn vết thương lòng! Tiểu Nê em thấy thế nào?”

Tôi há hốc mồm “A!” lên một tiếng, tôi nghĩ hay là Giai Nhiên bị bệnh rồi, nói lung tung.

“Giai Nhiên anh bị ám đầu sao?” Tôi hỏi đùa.

“Có em ấm đầu thì có! Sức khỏe của anh vẫn tốt, tôi nào anh cũng vẫn đến đài phát thanh làm chương trình mà.” Giai Nhiên hơi đỏ mặt, to tiếng quát tôi.

Anh ấy nói buổi tối anh ấy vẫn đi làm MC, tôi không tin.

Để xác minh lời nói của anh ta là sự thật, buổi tối hôm đó tôi đã nghe đài.

Quả nhiên Giai Nhiên đã không nói dối, Giai Nhiên vẫn đúng giờ xuất hiện trong đêm yên tĩnh.

Thế giới vẫn không ngừng đổi thay, giọng nói của anh không thay đổi, vẫn rất trong trẻo như dòng nước từ trong khe núi chảy ra, rất thoải mái.

Cô ấy là người yêu của tôi

Mọi cái dường như đã lùi vào dĩ vãng, Đinh Tuấn Kiệt lại bắt đầu lao vào công việc để quên đi quá khứ của mình. Anh làm việc quên mình, trong một thời gian ngắn, anh đã thành công mấy vụ làm ăn lớn, tăng gấp đôi tổng doanh thu cuối năm cho công ty.

Nhưng có ai biết rằng, đây chỉ là lối thoát để anh quên đi người vợ đã mất. Chỉ có cách vùi đầu vào công việc anh mới có thể tạm thời quên đi người vợ đáng thương đó. Chỉ bằng cách không ngừng phấn đấu mới có thể an ủi phần nào linh hồn Gia Nam trên Thiên đường.

Vào thời gian này cứ mỗi khi được nghỉ Đinh Tuấn Kiệt đều về quê thăm ông nội. Đây là người thân duy nhất còn lại trên thế gian này của anh.

Anh thuê một người giúp việc đến trông nom ông nội. Ông nội anh mỗi khi nhìn thấy anh về là lại không muốn cho anh đi nữa. Đinh Tuấn Kiệt đã mấy lần thuyết phục ông nội lên thành phố sống cùng anh nhưng ông nhất định không nghe.

Mỗi lần Đinh Tuấn Kiệt về quê là ông nội lại hỏi đứa cháu dâu yêu quý của ông đi đâu mà không về thăm ông. Thực ra, người già rất sợ cô đơn, dường như mục đích sống hàng ngày của người già chỉ là ngóng chờ con cháu về thăm.

Đinh Tuấn Kiệt rất sợ về quê, anh đã từng bị ông hỏi rồi không biết phải trả lời thế nào.

Gia Nam làm việc ở nhà máy dệt, rất bận nên không về được.

Gia Nam đi công tác.

Gia Nam đi du lịch.

Sau này những lý do anh bịa ra càng ngày càng vô lý, thường làm cho ông nổi cáu, buồn phiền, ông im lặng một mình, nhìn ra bầu trời u ám nhỏ hẹp qua ô cửa sổ.

“Kiệt à, cháu hãy nói thật với ông đi, có phải Gia Nam ghét ông không, ghét lão già phiền phức này rồi phải không?...”

“Đâu có, ông! Ông lại nghĩ lung tung rồi, thật sự là Gia Nam có việc bận không thể về thăm ông được, cô ấy còn gửi lời hỏi thăm ông, cô ấy nói là rất nhớ ông mà!”

“Thật hả? Vậy thì ông tin rồi, ai thì có thể bỏ quên ông chứ còn Gia Nam của ông thì không thể, ông biết mà.” Ông lẩm bẩm một mình, vẻ mặt rất vui.

Đinh Tuấn Kiệt mắt rơm rớm lệ, anh đưa mắt nhìn ra xa, và cầu mong cho Gia Nam ở trên Thiên đường có thể hạnh phúc.

Nhưng sự thật lại quá phũ phàng, dù thế nào Đình Tuấn Kiệt cũng không dám nói với ông sự thật đó.

Những ngày sau đó, Đình Tuấn Kiệt ngày thì đi làm, tối về nhà là lao vào phòng ngủ. Anh dường như không dám bước vào gian phòng mà trước đây Gia Nam đã sống.

Anh sợ, không muốn cũng không dám bước vào cái hồi ức quá rõ ràng ấy. Mỗi lần nhớ tới Gia Nam là anh lại nghĩ đến những vất vả mà trước đây Gia Nam đã phải chịu vì anh. Anh cố không nhớ chuyện bị thương đó. Nhưng cứ bị lôi trở về quá khứ, trốn không được, chạy không thoát... Trong hồi ức, bầu trời xanh thăm thẳm, lúc đó Đình Tuấn Kiệt đã gọi Gia Nam bằng chị.

Không biết tại sao, những kỉ niệm về quá khứ đẹp là vậy nhưng lại nhuộm màu bi thương.

Hai tháng đầu, khi Gia Nam mới qua đời, Đình Tuấn Kiệt rất buồn bã và thất vọng, tinh thần anh suy sụp, anh đổ hết lỗi lầm cho Tiểu Nê. Khi đó, ngay cả nhà họ Lâm anh cũng không muốn bước vào, anh nhận thấy tự mình không gánh nổi tội danh đó.

Cùng với sự phai nhạt của thời gian, thì nỗi đau trong lòng anh cũng dần dần vơi đi, anh cũng quen dần với cuộc sống hiện tại, anh lại thường đến nhà họ Lâm chơi, nói chuyện với mẹ nuôi và ở lại ăn cơm.

Ở đó không có ai đề cập đến Gia Nam, và ở đó Đình Tuấn Kiệt có thể vui đùa một cách thoải mái mà không hề gì có được, cho dù không nhiều lắm.

Nhưng có một người đã thay đổi hoàn toàn, đó chính là Tiêu Nê.

Tiêu Nê đã lớn và trưởng thành lên rất nhiều, không còn ương bướng nghịch ngợm như trước nữa, cũng không còn mặc những bộ quần áo như của con trai và cũng không thích khoe mẽ những đồ trang sức ưng ý của cô nữa. Cô bắt đầu một cuộc sống bình lặng mà hài hòa, chuyên tâm vào công việc, không còn mơ mộng đến mấy tay ca sỹ. Cô cư xử rất đúng mực và lịch sự với tất cả mọi người.

Vấn đề chủ yếu nhất là cô ấy bắt đầu tránh mặt Đinh Tuấn Kiệt. Cô không xị mặt, không để ý, và cũng không bỏ đi khi nhìn thấy anh như trước kia nữa. Bây giờ khi nhìn thấy Đinh Tuấn Kiệt cô chỉ mỉm cười lịch sự, còn khi Đinh Tuấn Kiệt nói chuyện với cô, cô cũng đáp lại một cách lịch sự. Thực ra, ai cũng biết đó là sự khách sáo.

Đinh Tuấn Kiệt thật sự cảm thấy không thoải mái về cách cư xử của Tiêu Nê.

Một hôm Đinh Tuấn Kiệt đang ở nhà một mình, không có việc gì làm, anh vô tình giờ tắm drap có dấu vết “cái ngàn vàng” của Tiêu Nê. Anh thân người ra trên chiếc sofa, nhớ lại những kỉ niệm giữa anh và Tiêu Nê trước đây, khi hai người cùng sống chung dưới một mái nhà.

Phàm là con người thì ai cũng có lòng ích kỷ, ai cũng đều tự hào được một người giỏi giang luôn một lòng một dạ thương yêu mình. Đinh Tuấn Kiệt cũng là con người, anh giải

thích sự bất mãn phát sinh khi Tiểu Nê thay đổi là sự ích kỷ, sự sĩ diện tâm lý. Từ trước đến nay anh luôn không coi trọng tình cảm của mình đối với Tiểu Nê.

Mãi cho đến ngày anh tròn 28 tuổi, tận mắt nhìn thấy Lâm Tiểu Nê ôm hôn một người đàn ông khác, anh mới bừng tỉnh, mới hiểu một cách rõ ràng hai chữ “tình yêu”, hai chữ mà trước đây anh luôn tìm cách trốn chạy và cho nó là căn nguyên của tội ác.

Anh yêu Lý Gia Nam, một tình yêu giống như sự kính yêu đối với người hơn tuổi, đó là một thứ màu mãi mãi đơn sắc, đó là một kiểu tình thân, bạn có thể nói là bạn không yêu người thân của mình sao?

Anh cũng yêu Lâm Tiểu Nê, nó cũng giống như dòng thủy triều đã xuất hiện từ lâu trong anh nhưng anh không dám đối diện. Đó là một kiểu sắc mầu đầy ảo tưởng và mơ mộng đến diệu kỳ. Đó là thứ tình cảm nhẹ nhàng nảy sinh trong lòng anh, có thể nói là đẹp vô cùng, đó là dục vọng, là ham muốn chiếm hữu ích kỷ mà bản thân anh cũng không muốn người khác nhìn thấy.

Tình thân là sự vĩnh hằng, nhưng lại không dễ gì phát hiện từ đáy lòng của mỗi con người, chỉ những khi nhớ nhung thì chúng ta mới có thể cảm nhận được vị ngọt của nó một cách rõ ràng.

Tình yêu trái lại là thứ tình cảm nảy sinh trong khoảnh khắc, nó giống như một ngọn núi lửa vậy, khi nó phun trào, nó rất mãnh liệt, cuồng si, không gì có thể ngăn cản được.

Bạn có thể để hình ảnh của người thân giống như khe suối chảy róc rách suốt cuộc đời bạn, nhưng bạn không thể lạnh nhạt với người mình yêu dù chỉ một giây.

Vì vậy tối hôm đó khi Đinh Tuấn Kiệt nhìn thấy người con trai quen thuộc ở nhà họ Lâm đang nắm tay Tiểu Nê - người con gái trước đây luôn ở bên anh, anh mới ý thức được rằng, khi anh để cho ngọn lửa tình của mình đóng băng lại, thì đã vô tình giúp cho người khác phun trào.

Anh cảm thấy thật khó chấp nhận, anh bắt đầu trở nên nhậy bén và muốn tấn công, anh trở thành động vật giống đực hung dữ nổi điên lên để giành giật bạn tình.

...

Dưới sự dạy dỗ vun đắp của Lâm Quốc Quân, Đinh Tuấn Kiệt giống như bọt biển, không ngừng hấp thu những kinh nghiệm và tri thức từ Chủ tịch, kỹ năng làm ăn trong chốn thương trường của anh ngày càng thành thạo, từ khả năng quan sát đến tác phong làm việc đều vượt trội so với những thanh niên cùng trang lứa. Lâm Quốc Quân dần dần để anh tham gia vào một số cuộc họp cơ mật của công ty. Được sự xem trọng của Chủ tịch, mọi người trên dưới trong công ty đều nhìn Đinh Tuấn Kiệt bằng một con mắt khác.

Cách nghĩ của Lâm Quốc Quân rất dễ lý giải, Đinh Tuấn Kiệt được xem là người có năng lực, phải đem công ty mà mình phải vất vả bốn ba nửa đời người mới có được giao cho

một người xa lạ là một việc không dễ dàng gì. Nhưng nếu là con rể trong nhà thì cũng yên tâm hơn.

Khi sự tin yêu của ông Lâm Quốc Quân đối với Đình Tuấn Kiệt rõ ràng hơn thì ông bắt đầu bàn với vợ: “Nếu chúng nó sớm kết hôn với nhau thì tôi cũng có thể về hưu, và khi đó có thể ngồi ở nhà mà bông bế những đứa cháu kháu khỉnh, bụ bẫm, như thế chẳng tốt lắm sao?”

Bà Lâm liền máng lại chồng và nói là ông nằm mơ à, nhưng thực ra trong thâm tâm bà cũng rất quý mến Đình Tuấn Kiệt, chẳng qua chỉ vì không muốn thua chồng.

Thế là trong khi hai vợ chồng già sôi nổi bàn tính thì Lâm Tiểu Nê và Đình Tuấn Kiệt lại không hề có động tĩnh gì.

Lúc này đang là tháng Tư, đúng mùa hoa nở rộ, cây liễu ngoài cửa sổ nhẹ nhàng đung đưa theo làn gió, ánh nắng mặt trời ấm áp mà không gắt, gió mát lành mà không lạnh. Chính là mùa khiến con người ta cảm thấy thoải mái vui vẻ nhất trong năm. Thím Trương đi chợ mua thức ăn, trước khi đi miệng còn lẩm bẩm nói mua một cái bánh ga tô thật to, Tiểu Nê vẫn chưa đi làm về. Bà Lâm vừa xem tivi vừa gọt hoa quả cho chồng và Tuấn Kiệt đang ngồi cạnh, họ đang tận hưởng ý vị của mùa xuân đáng quý nhất trong một năm.

Hôm nay là sinh nhật lần thứ hai tám của Đình Tuấn Kiệt. Đình Tuấn Kiệt nói với mẹ nuôi bằng giọng trầm ấm mọi khi rằng mẹ anh sinh anh đúng lúc thời tiết không lạnh, cũng không nóng. Nhưng anh thực sự vẫn không hiểu nổi tại sao

sinh nhật của người con trai đã trưởng thành lại vẫn ăn bánh ga tô, anh nói mình đâu còn là trẻ con nữa.

“Các con là con trai, con gái của mẹ, trong mắt mẹ các con mãi mãi là trẻ con.” Bà Lâm vừa cười vừa giải thích.

Người nói thì không có ý gì, nhưng người nghe lại nghĩ khác. Đinh Tuấn Kiệt sau khi nghe mẹ nuôi nói những lời chan chứa tình cảm như vậy, anh cảm thấy vô cùng xấu hổ khi nhớ lại mục đích ban đầu khi tiếp cận nhà họ Lâm của mình. Anh tự thề với bản thân, đến khi hai cụ già không đi lại được thì anh sẽ gánh đáng trách nhiệm phụng dưỡng, chăm sóc hai cụ như bố mẹ ruột của mình.

Khi ăn cơm, thím Trương vô tình hỏi sao Tiểu Nê vẫn chưa về, hay là đã xảy ra chuyện gì rồi. Điều này khiến Đinh Tuấn Kiệt không thể tập trung vào bữa cơm. Đúng lúc Đinh Tuấn Kiệt đang nghĩ có nên đi đón Tiểu Nê hay không thì chuông cửa reo lên.

Nhìn vẻ mặt vui mừng của thím Trương khi mở cổng thì đúng là Tiểu Nê đã về, phải khó khăn lắm tâm trạng của Đinh Tuấn Kiệt mới thoải mái một chút thì lúc này lại bị hai người vừa bước vào cổng đó làm cho căng thẳng trở lại. Anh quen cả hai người vừa bước vào.

Lâm Tiểu Nê và Giai Nhiên.

Đương nhiên hai người họ vốn đã quen nhau, cùng nhau vui vẻ đi vào cũng chẳng có gì lạ cả, cái khiến cho Đinh Tuấn Kiệt cảm thấy khó chịu là Giai Nhiên đang nắm tay Tiểu Nê.

“Tiểu Nê!” Bà Lâm sững sờ khi nhìn thấy họ thân mật như vậy. Ngay lập tức bà chạy lên phía trước kéo con gái ra rồi khẽ mắng: “Con không biết hôm nay là sinh nhật của Tuấn Kiệt à?” Bà vừa tỏ ra tức giận nói với con gái đồng thời nhắc khéo với cô Đình Tuấn Kiệt đang nhìn.

“Chút nữa thì con quên mất, là do Giai Nhiên nhắc con, cho nên chúng con mới không đi xem phim mà vội về đây luôn.” Tiểu Nê nói rồi nhìn Giai Nhiên cười.

Đình Tuấn Kiệt cười gượng, tay anh đặt dưới bàn, không ai nhìn thấy tay anh đang nắm chặt thành hình nắm đấm.

Lúc này cử chỉ của Giai Nhiên rất thoải mái, anh ngồi xuống cạnh Đình Tuấn Kiệt rất tự nhiên, rồi vỗ mạnh vào lưng Đình Tuấn Kiệt hỏi: “Anh bạn, đã lâu lắm rồi không đến chơi cò với tôi! Có phải thua nhiều nên sợ rồi phải không?”

Khi nói chuyện Tuấn Kiệt nhìn Tiểu Nê khó hiểu, nghi ngờ, anh cũng không chú ý đến câu nói của Giai Nhiên, cho nên không đáp lại.

Giai Nhiên như chạm phải đinh, lắc lắc vai ý nói với Tiểu Nê không sao cả.

“Dì Lâm à, sao hôm nay nhiều thức ăn thế?” Giai Nhiên chuyển sang nói với bà Lâm.

Có thể nói bà Lâm là người đã biết Giai Nhiên từ bé tới lớn do vậy đương nhiên bà rất vốn vĩa với cậu rồi, nhưng nhìn

thấy con rể cứng tương lai Đinh Tuấn Kiệt tức đỏ mặt, bà chỉ biết gượng gạo ậm ừ một tiếng cho qua.

Ông Lâm Quốc Quân nói chuyện với Giai Nhiên rất tự nhiên, cời mồi. Ông hỏi thăm sức khỏe bố mẹ của Giai Nhiên, cũng chỉ là muốn làm cho không khí trở lên vui vẻ hơn.

“Ồ! Mẹ cháu à?” Giai Nhiên vừa gắp thức ăn vừa nói “Cùng bố cháu đi Hà Lan chơi rồi, hai cụ cứ như như trẻ con ấy. Có điều hôm qua cháu nói chuyện với mẹ qua điện thoại, bà cụ đang lo giục cháu phải tìm con dâu mới!” Giai Nhiên nói một mạch rồi tự nhiên nhìn Tiểu Nê cười đầy ẩn ý.

Tiểu Nê đỏ mặt, cúi đầu xuống đất.

“Ha ha!... Mẹ anh chỉ được cái nóng vội...ha ha.” Bà Lâm thấy câu chuyện đang đi lạc hướng, không biết làm gì hơn nữa bà liền tham gia câu chuyện, vội vàng nói giúp con trai nuôi: “Bác làm cha làm mẹ như chú dì đều có thể hiểu được rất rõ tâm trạng lúc này của Tiểu Nê, à mà ban nãy chú dì cũng đang bàn về hôn sự của Tiểu Nê và Tuấn Kiệt đấy!”

“Mẹ! Mẹ nói gì thế? Con nói với mẹ là đồng ý lấy anh ta khi nào?” Tiểu Nê bình tĩnh nói, không quá kích động cũng không quá tức giận, cô đã không còn là một cô bé ngang ngược như trước đây nữa.

“Dì Lâm à! Dì muốn gả con gái thì cũng phải hỏi qua ý kiến của cô ấy chứ! Dù gì con cũng là người quen Tiểu Nê trước đây!” Giai Nhiên vội vàng biện hộ. Đúng là đổ mặt dày.

Đình Tuấn Kiệt im lặng từ đầu đến giờ, anh ngồi yên nhìn người bạn tốt của mình đang đe dọa mình.

“Cháu u?” Bà cười nhạt rồi tự tin nhận xét: “Cháu chẳng phải đã có vợ rồi mà? Sao còn để mắt tới con gái của dì vậy?”

“Ấy chết! Dì Lâm nói như vậy thì khác nào bảo con gái mình không được lấy người đã có vợ rồi?” Giai Nhiên nói rồi còn đưa mắt liếc nhìn Tuấn Kiệt thăm dò.

Không biết Tuấn Kiệt đang nghĩ gì mà nét mặt thay đổi hẳn, anh yên lặng ăn cơm.

“Bố mẹ, con vẫn chưa kịp nói với bố mẹ, con đã bắt đầu đi lại với Giai Nhiên rồi.” Vẫn lại cái giọng điệu lạnh lùng chẳng giống với phong cách thường ngày của Tiểu Nê tí nào.

“Con... con bé này, con nói cái gì thế?” Bà Lâm không chịu nổi, tức giận đứng dậy nói.

Lúc này Giai Nhiên đứng dậy, rót đầy rượu vào li rồi cười cười phát biểu: “Chú dì, trước hết cháu chịu phạt ba chén, sau đó lại cho phép cháu mời chú dì ba chén. Rượu phạt: thứ nhất là vì vô lễ, đã đến tay không; thứ hai là vì trót yêu con gái yêu của chú dì mà chưa được sự đồng ý; thứ ba là vì tắc đường nên không thể đến sớm. Còn rượu mời: thứ nhất là chúc cho toàn thể gia đình thuận hòa, trên kính dưới nhường; thứ hai là chúc cho gia đình ta tiến vào như nước, làm ăn phát tài; thứ ba là chúc cho chú dì thọ lâu trăm tuổi, sống đến đầu bạc răng long!” Nói hết một câu anh chàng lại uống một chén, không chỉ

thể hiện tài ăn nói hơn người mà còn thể hiện cả tửu lượng đáng nể và tính cách phóng khoáng thẳng thắn của người Trùng Khánh trong anh chàng.

Lập tức không khí trong nhà bỗng ấm áp hẳn lên, cuối cùng anh ta còn đùa thêm một câu: “Tại sao nói chuyện với chú dì giống hệt như Vĩ Tiểu Bảo được gặp giáo chủ Thần Long Giáo vậy?”

Câu nói vui của Giai Nhiên đã đạt hiệu quả khiến vợ chồng ông bà Lâm nở nụ cười.

Đình Tuấn Kiệt đang có tâm sự, lúc này nhìn thấy Tiểu Nê quan tâm gấp cánh gà cho Giai Nhiên, lập tức cổ họng Đình Tuấn Kiệt như bị nghẹn lại, không thể ăn tiếp được, anh nốc rượu ừng ực.

Trong khoảnh khắc anh nghĩ đến những mặt tốt của Tiểu Nê: khuôn mặt xinh tươi, tính cách ngây thơ, trái tim nhân hậu, giọng cười có một không hai như tiếng chuông chùa Hàn Sơn... liệu có người con gái nào hấp dẫn hơn Tiểu Nê không? Mà cái đẹp của Tiểu Nê lúc đó chỉ có một mình anh biết. Anh vừa vui vẻ thương thức một mình vừa đứng dưng với người con gái này. Anh biết rõ là Tiểu Nê cũng rất thích anh, nên tiếp nhận một cách đương nhiên cái niềm vui có người ngưỡng mộ đó, anh chưa từng nghĩ sẽ có ngày hôm nay.

Mãi cho đến hôm nay, Đình Tuấn Kiệt mới bừng tỉnh nhận ra tình yêu của Tiểu Nê, không phải chỉ cần ngoắc ngoắc

tay là có được. Bữa cơm tôi trở nên như thế cũng không biết là lỗi của ai nữa.

Đình Tuấn Kiệt dường như không nói câu nào. Cuối cùng khi Giai Nhiên đứng dậy về, Tiểu Nê bịn rịn lưu luyến tiễn Giai Nhiên, lại còn thắm thiết hôn anh ta một cái nữa chứ!

Đình Tuấn Kiệt đã ghen, tim anh như đập nhanh hơn, lồng ngực như cuộn trào, quay cuồng, cuối cùng một tiếng "sầm" - như một sự tan vỡ, sụp đổ của từng tế bào trong cơ thể.

Đình Tuấn Kiệt ra khỏi nhà họ Lâm. Đứng nấp dưới gốc cây, anh nhìn thấy Giai Nhiên đang ôm Tiểu Nê trong lòng. Lúc tận mắt chứng kiến Giai Nhiên đang hôn lên trán Tiểu Nê rất thắm thiết và tình cảm, Đình Tuấn Kiệt cho rằng Thiên đường đang tan biến mất.

Lúc đó anh không còn ý thức được mình đang nghĩ gì nữa, chỉ biết rằng khi tỉnh lại anh thấy mình đang ở trước mặt Giai Nhiên, tay phải giằng lấy Lâm Tiểu Nê, ôm chặt cứ như thể cô là sở hữu của mình vậy, sau đó còn cao giọng cảnh cáo Giai Nhiên:

"Cô ấy là người yêu của tôi, đề nghị anh tránh xa cô ấy ra!"

Tình yêu dâng trào

T rước khi dừng cảm tiến lên phía trước giành mỹ nhân, Đinh Tuấn Kiệt không hề suy nghĩ, anh vẫn chưa kịp nghĩ làm như thế sẽ mang lại hậu quả gì, là chiến thắng trong cuộc giành người đẹp với Giai Nhiên hay là phải nhận một cái tát phần nộ, oán hận của Lâm Tiểu Nê. Anh cứ xông lên chẳng suy nghĩ gì. Sau này còn được Tiểu Nê khen “Hành động đàn ông nhất trong cuộc đời của anh.”

Đinh Tuấn Kiệt đâu có nghĩ đến cái gì là khí phách đàn ông hay đẹp trai hay không nữa, mà lúc đó anh chỉ nghĩ cách làm thế nào để giành được Tiểu Nê, chỉ là anh không muốn nhìn thấy người con trai khác ôm Tiểu Nê. Tất nhiên điều này hoàn toàn không phải là tính cách của Đinh Tuấn Kiệt cho nên khi Tiểu Nê cố ý thêm mắm thêm muối kể lại chuyện này với bố mẹ, ông bà Lâm sùng sốt, ngạc nhiên nhìn Tuấn Kiệt và cảm thấy không thể tin nổi. Lúc đó Đinh Tuấn Kiệt cũng cảm thấy ngại và xấu hổ, nhưng lại rất sung sướng ôm Tiểu Nê vào lòng rồi cười:

“Em còn nói được nữa à? Việc gì có bạn trai cũng chỉ có em mới nghĩ ra thôi! Ngộ nhớ anh không nói gì mà cứ thế đánh Giai Nhiên một trận, hoặc là anh cứ nhẫn nhục chịu đựng yêu trong đau khổ và đành chấp nhận nhường em cho anh ta, thì em làm thế nào?”

“Không phải là chủ ý của em.” Tiểu Nê dựa vào lòng Tuấn Kiệt cười một cách tinh quái, “Ý tưởng này là do Giai Nhiên nghĩ ra, em chỉ có khả năng diễn xuất mà thôi, thắng trận này mà không cần khỏi súng mới kinh chứ!” Tiểu Nê tự hào khoa chân múa tay, vẻ mặt đắc ý tự mãn.

Thì ra đây là khổ nhục kế do Tiểu Nê và Giai Nhiên nghĩ ra, để Giai Nhiên giả làm bạn trai của Tiểu Nê nhằm khiêu khích Đình Tuấn Kiệt. Cho nên khi Đình Tuấn Kiệt hét tướng lên rồi ôm Tiểu Nê vào lòng, trông bộ dạng anh lúc đó tức đến mức nghiêng răng nghiêng lợi khiến Giai Nhiên và Tiểu Nê đồng thời “ồ” lên một tiếng rồi cứ thế cười ngật cười ghẹo không ngừng, khiến cho Tuấn Kiệt chẳng hiểu đầu cua tai nheo thế nào cả.

Sau đó Tiểu Nê phải cố gắng kìm nén không cười nữa và kể cho Tuấn Kiệt - người đàn ông lúc này giống như con tê giác đực đang hăng máu muốn giết người, nghe đầu đuôi sự tình; nghe xong Tuấn Kiệt mới buông Tiểu Nê ra, song cách làm này cũng làm cho Tiểu Nê khóc dở, mếu dở.

Tuy nhiên nếu bạn đọc nghĩ kỹ lại thì đây chính là tác phong xử lý mọi việc của cô.

Khi được nghe kể lại trò lừa bịp ly kỳ này ông bà Lâm đã trách Tiểu Nê quá mạo hiểm, nhưng họ vẫn rất vui vì rốt cục cũng có được cậu con rể tốt. Họ định lên lớp cho con gái một bài nhưng rồi nghĩ lại, lại thôi.

Lần đầu tiên Đinh Tuấn Kiệt cùng thiên kim nhà họ Lâm tay trong tay hạnh phúc, vui vẻ đi trên phố, như muốn tuyên bố với cả thế giới rằng: Chúng tôi đang yêu nhau. Cái giá mà Tuấn Kiệt phải trả cho việc được cùng với người yêu là chấp nhận để Giai Nhiên hạ đo ván trong ván cờ tướng, thua liếng xiếng.

Về sau, Tiểu Nê vẫn thường nhắc lại chuyện này để khẳng định sự thông minh của mình. Mỗi khi Tuấn Kiệt nhạo báng hay tỏ ý không hài lòng, cô cũng sẽ khen tượng trưng Tuấn Kiệt một câu: “Lúc đó nhìn anh rất có cá tính, em đã bị hút hồn rồi!” Với sự tán dương khoa trương kiểu này của Tiểu Nê, Đinh Tuấn Kiệt chỉ biết đáp lại bằng một nụ hôn vừa như có ý trừng phạt nhưng vừa có ý hân hoan, hớn hờ.

Có một tình yêu chân thành không so đo tính toán là điều hạnh phúc nhất, có thể thực sự yên tâm yêu Tiểu Nê đã làm cho Tuấn Kiệt hằng ngày có thể sống vui vẻ như thần tiên. Cũng giống như thế, có lại được cảm giác của một cô gái hạnh phúc tràn trề, Lâm Tiểu Nê cũng đang lấy dần lại bản tính ngây thơ, nghịch ngợm của mình.

Thế rồi Đinh Tuấn Kiệt bỗng thích gọi Tiểu Nê là “Cô bé”.

Câu mà Tuấn Kiệt nói nhiều nhất là: “Em có thể bớt đáng yêu một chút đi được không cô bé?” Tiểu Nê chạy trốn, quay lại mắng yêu: “Anh khiếp quá!”

Tâm trạng lúc đó của anh có thể mượn câu nói của Tiểu Nê để miêu tả: “Cảm thấy bầu trời giống như lớp mật ngọt, sau đó được phủ lên trên lớp sô cô la trắng pha loãng.”

Công việc Tiểu Nê thích làm nhất là lấy ráy tai cho Tuấn Kiệt, mỗi khi kêu ra được chút ráy tai, cô la toáng lên rồi chìa ra cho Tuấn Kiệt xem, Đình Tuấn Kiệt cũng cố ý biểu hiện sự kinh ngạc nói: “Giỏi thật!” Sau đó Tiểu Nê lại cảm thấy tự hào về thành quả của mình, cho rằng mình đã làm được một việc thật lớn lao. Cứ như vậy mỗi tuần một lần Tiểu Nê lấy ráy tai cho Tuấn Kiệt, đó là những phút giây hai người họ cảm thấy hạnh phúc nhất. Đình Tuấn Kiệt có thể thích thú hưởng thụ cảm giác buồn buồn khi Tiểu Nê nhẹ nhàng đưa bông ngoáy tai xoay tròn trong tai anh. Anh nhắm mắt lại, gãi lên cặp đùi thon gọn, rắn chắc của Tiểu Nê. Chẳng mấy chốc anh cảm thấy buồn ngủ, cảm giác lâng lâng rất khó tả.

Đúng là không gì hạnh phúc hơn nữa. Tiểu Nê rất hoan hỉ với những chiến lợi phẩm của chính cô.

Người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ đây là việc đến là bản thiêu, người trong cuộc - những người yêu nhau lại cảm thấy rất thích thú. Lâm Tiểu Nê đã ra lệnh ngoài cô ra, không ai được phép lấy ráy tai cho Tuấn Kiệt.

Lẽ đương nhiên, những người đang yêu, IQ của họ đều giảm xuống. Lâm Tiểu Nê là trường hợp điển hình bởi cô đang ngây ngất trong men say tình yêu.

Song sức tưởng tượng của cô lại phong phú hơn người ta tưởng. Hàng ngày hễ cứ rảnh rang một chút cô lại bắt đầu phát

huy sức tưởng tượng của mình, lại quần lấy Đinh Tuấn Kiệt hỏi ngược hỏi xuôi.

Ví dụ: “Tuấn Kiệt à, ngộ nhớ có một ngày nào đó chúng ta phát hiện chúng ta là anh em ruột thì anh sẽ làm thế nào?” hoặc “Ngộ nhớ một ngày em bị xe đâm chết, thì anh có đi lấy vợ khác không?” hoặc “Nếu như anh đi tìm người vợ bé khác thì liệu em có thể dựa vào danh nghĩa vợ cả để bắt nạt cô ấy không nhỉ?” hoặc “Ngộ nhớ Hoàng Thánh Y thích anh thì anh có muốn đi lại quan hệ với cô ấy không?” Một lần Đinh Tuấn Kiệt trót dại khen Hoàng Thánh Y xinh, thế là những ý tưởng được sáng tạo dồn dập, không ngừng nghỉ diễn ra trong đầu Tiểu Nê. Oái oăm là ở chỗ đáp án không thể là “làm sao thế được”, nhất định phải trả lời cụ thể từng câu hỏi “ngộ nhớ” của cô ấy. Mỗi lần Đinh Tuấn Kiệt nghe được hai từ “ngộ nhớ” của Tiểu Nê là anh lại có cảm giác suy sụp. Ngoài những lúc tình cờ chưa xốt nghĩ đến người vợ Gia Nam trước đây ra, khoảng thời gian còn lại anh thường cho rằng mình là người đàn ông hạnh phúc nhất trên đời. Sức sống mãnh liệt của Tiểu Nê khiến cho Tuấn Kiệt bận rộn, bận rộn tới mức hiểu được đó là hạnh phúc.

Tiểu Nê thỉnh thoảng về nhà cô, còn phần lớn thời gian cô ngủ ở nhà Tuấn Kiệt.

Những lúc Tiểu Nê không đi làm, ban ngày cô ở lì trong căn phòng 90m² của Tuấn Kiệt, nấu cơm, xem băng. Tuấn Kiệt thường trêu đùa rằng: “Tiểu Nê nhà ta dần biến thành động vật nuôi trong lồng.”

Mỗi khi nhớ đến người yêu là cô lại gọi điện, chuông reo hai hồi, tắt máy. Họ ngầm giao ước với nhau đó là: “Em đang nhớ anh”. Mỗi khi Tuấn Kiệt nhìn thấy trên điện thoại của mình hiển thị “cô bé”, anh lại cảm thấy rất vui, cả ngày hôm đó tinh thần thật thoải mái. Chỉ mong làm sao có thể nhanh chóng về nhà. Anh trông đợi sau khi về nhà được nhìn thấy thức ăn nóng hổi trên bàn ăn và nghe thấy Tiểu Nê nũng nịu: “Em nhớ anh muốn chết đi được!”

Sau khi Tiểu Nê đã trở thành bạn gái của Tuấn Kiệt, lần đầu tiên với tư cách là người yêu Tuấn Kiệt bước chân vào căn phòng quen thuộc này cô thấy tốt hơn nhiều. Mỗi vị trí được xếp đặt, trang hoàng trong căn phòng này đều là do tự cô lao tâm khổ tứ nghĩ ra.

Lúc đó cô cảm thấy vô cùng hạnh phúc bởi cô đang trang hoàng cho phòng tân hôn của mình và Tuấn Kiệt mà. Sau đó mọi công sức của cô đều phục vụ cho người đàn bà khác. Không ngờ đến nay với tư cách là bạn gái của Tuấn Kiệt, một lần nữa cô lại bước vào đây. Mỗi bước đi đều có thể yên tâm, thật sự vui vẻ, song trong lòng vẫn không thể ngăn nổi có chút chua xót.

Tuấn Kiệt ôm lấy Tiểu Nê từ phía sau, nói rằng sau này sẽ không để cho cô phải chịu đau khổ nữa dù chỉ là một chút.

Một người đàn ông dùng ánh mắt chân thành để cam đoan, vậy thì Tiểu Nê còn có gì có thể oán trách nữa đây?

Tiểu Nê năm nay 23 tuổi rồi, có thể nói nếu không tính mỗi tình đơn phương với Giai Nhiên ra, thì Tuấn Kiệt chính là mỗi tình đầu của cô. Do đó nhìn cô lúc nào cũng lạc quan, chúng ta không thể biết được cô không hiểu lắm về chuyện nam nữ.

Chỉ là học cách hôn trên tivi để hôn Tuấn Kiệt cũng khiến Tiểu Nê xấu hổ rất lâu. Sau mỗi nụ hôn, phải mất một lúc lâu sau Tiểu Nê mới dám ngẩng đầu lên nhìn Tuấn Kiệt. Đinh Tuấn Kiệt rất hài lòng với vẻ ngượng ngùng, thuần khiết của Tiểu Nê. Cảm giác sung sướng hạnh phúc không cần nói ra ai cũng rõ khi mình là người đầu tiên Lâm Tiểu Nê trao gửi, anh thấy tự hào vô cùng.

Anh cảm thấy Tiểu Nê là viên ngọc quý giá, thiêng liêng vô cùng, trong trắng như dải mây trắng trên cao nguyên Tây Tạng vậy.

Mỗi khi ham muốn, nhìn Tiểu Nê có vẻ sợ là anh buông cô ra ngay bởi anh không muốn cô phải miễn cưỡng.

Một buổi tối anh đột nhiên nhớ ra một vật, anh thầm nghĩ nếu Tiểu Nê nhìn thấy vật này sẽ rất ngạc nhiên nên đã dỗ cô là anh có một thứ rất hay muốn cho cô xem.

Khi Tiểu Nê hững hờ nhìn vệt máu đỏ dính trên chiếc drap, trên mặt cô không hề có chút cảm động hay hưng phấn mà Tuấn Kiệt mong chờ. Tiểu Nê nghiêng đầu nhìn tấm drap giường rất lâu rồi bình tĩnh hỏi đây là cái gì?

Thiếu chút nữa thì Tuấn Kiệt ngất xỉu.

Anh gõ nhẹ vào đầu của Tiểu Nê, vừa cười vừa mắng yêu: “Cô bé ngốc quá! Trí nhớ của em để đâu rồi! Đây là thứ quý báu nhất của em đấy! Anh đã cất lại cho em.”

Tiểu Nê mới ngạc nhiên, “Ồ!” một tiếng, “VẬY mà em không hay biết!” Điều này khiến cho Đinh Tuấn Kiệt cảm thấy kỳ lạ không thể giải thích nổi.

Ngày hôm đó Đinh Tuấn Kiệt đã nhận được một tin nhắn của Tiểu Nê, nhắn anh hôm nay về sớm một chút, nói là có điều bất ngờ dành cho anh.

Thế là vừa hết giờ làm Đinh Tuấn Kiệt vội vã lao về nhà. Sau khi vào phòng Tiểu Nê ra vẻ bí mật khi kéo tay anh lại và nói:

“Anh vào xem này, đoán xem trong nhà có gì thay đổi không?”

Lúc này tính hiếu kỳ của Tuấn Kiệt đã trỗi dậy, trong lòng thì vui nhưng bề ngoài vẫn giữ vẻ nghiêm túc, anh đi vòng quanh căn phòng. Cuối cùng mới phát hiện trên tường, phía trên chiếc tivi có một bức tranh sơn dầu, góc phải bức tranh sơn dầu viết sáu chữ to bằng bút lông: Hiểu nhau, tin tưởng, bao dung.

Bức tranh sơn dầu vẽ một đôi nam nữ trong trang phục thời xưa đang đứng trên một cây cầu đâm đuổi nhìn nhau. Qua cách ăn mặc của đôi nam nữ, có thể nhận ra ngay đây là một câu chuyện truyền thuyết *Ngưu Lang Chức Nữ* gặp nhau trên cầu *Hỉ Thước* mà được cả nước biết đến.

Bức tranh được vẽ rất đẹp, đặc biệt là trong con mắt của hai người, câu chuyện tình yêu từ ngàn xưa dường như vẫn sống động ở thế kỷ XXI. Có thể nhận thấy sáu chữ được viết rất cẩn thận, tinh tế. Sau đó anh mới biết Tiểu Nê đã dành cả buổi chiều để viết mấy chữ đó.

Tiểu Nê tự hào hỏi: “Sao? Anh thấy thế nào? Không đến nỗi nào đúng không? Anh biết không, từ nhỏ em đã được học viết thư pháp đó!”

Đinh Tuấn Kiệt ôm lấy cô, không ngớt lời khen ngợi. Nổi hứng “nịnh đầm”, anh nói không biết chừng bút tích của nhà thư pháp Vương Hy Chi cũng đến thế mà thôi.

Tiểu Nê nghiêm mặt nhận xét: “Hai người muốn sống tới đầu bạc răng long thì cần phải làm được sáu chữ này.”

Đinh Tuấn Kiệt đề ý, nhìn kỹ, nghiền ngẫm mãi mới thật sự hiểu được nổi vất vả khổ tâm của Tiểu Nê. Anh ôm Tiểu Nê rồi cảm động hôn cô một cái, không ngờ Tiểu Nê bỗng cháy hôn lại. Ngọn lửa tình bùng cháy, hai người riu rít trên nhau:

“Có bình cứu hỏa không?”

“Không có.”

“Thế làm thế nào?”

“Chả cần. Chúng mình yêu nhau.”

Thế là họ thực hiện cái việc đã được hẹn ước trước là chỉ được làm trong đêm tân hôn.

Song, khi Đình Tuấn Kiệt nóng lòng muốn đi vào Tiểu Nê, anh bỗng có cảm giác khác thường. Tiếng kêu đau đớn của Tiểu Nê, truyền tới đại não đang hưng phấn của Đình Kiệt, khiến anh bồn chồn một lúc lâu, sau đó anh lại tiếp tục. Tiểu Nê dường như đau quá, cô ôm lấy anh rồi bấu chặt các ngón tay vào da thịt Đình Tuấn Kiệt, điều này càng tăng thêm sự kích thích đối với Tuấn Kiệt.

Khi Đình Tuấn Kiệt rời khỏi Tiểu Nê, tận mắt nhìn thấy vết máu đỏ mới toanh trên tấm drap, anh cho rằng mình đã bị hoa mắt: “Em... em... em...”

Kết hôn với mẹ của con tôi

Đinh Tuấn Kiệt bắt đầu bàn bạc việc kết hôn với Lâm Tiểu Nê.

Tiểu Nê là con gái của Chủ tịch Hội đồng quản trị, từ nhỏ đã được mọi người trong gia đình quan tâm, chiều chuộng, nên khó tránh khỏi tính khí bướng bỉnh, nhưng lúc Tiểu Nê không quậy phá thì mọi tính khí thất thường của cô trở nên đáng yêu, thuần khiết trong con mắt mọi người. Trong con mắt của Tuấn Kiệt, đây đều là ưu điểm đáng quý nhất của người yêu. Họ đến được với nhau cũng không dễ dàng, do vậy họ rất trân trọng những gì đang có. Nói chung đôi tình nhân nào cũng vậy, đôi khi xuất hiện mâu thuẫn. Chẳng hạn điều khiến Đinh Tuấn Kiệt nghi ngờ là tại sao Tiểu Nê lại có tới hai “cái ngàn vàng”. Sau đó anh đã ép cô trả lời, câu trả lời của cô khiến anh tức điên.

“Đâu có, lần trước chúng ta vốn chẳng quan hệ gì với nhau. Vết máu trên giường là máu tháng của em vô ý dính vào

mà thôi. Em chỉ tiện tay chỉ cho anh xem, nào ngờ anh cho đó là em ngấm ám chỉ này nọ... việc này có thể trách em không?”

“Chuyện này có thể ngấm ra hiệu một cách tùy tiện sao?” Đình Tuấn Kiệt tức giận nói. Anh đã cẩn thận cất giữ vết máu tháng của cô bởi anh cho rằng đó là sự gửi trọn niềm tin của Tiểu Nê vào anh, lại còn cảm thấy áy náy rất lâu về chuyện đó mới chết chứ, hóa ra tất cả chỉ là trò đùa của cô bé.

Đình Tuấn Kiệt buồn bã tới mức cả tối đó không nói một lời nào với Tiểu Nê.

Anh nhớ tới Gia Nam.

Sau đó Tiểu Nê khóc, Đình Tuấn Kiệt mềm lòng, nghĩ rằng dù sao thì sự việc cũng đã rồi, cũng may là sự việc không có gì ghê gớm lắm. Đình Tuấn Kiệt nhìn lên sáu chữ trên tường: hiểu nhau, tin tưởng, bao dung - biểu thị bí quyết của tình yêu.

Sau một hồi Tiểu Nê lí nhí xin lỗi, thể thoát anh lại thứ lỗi.

Tình yêu của họ lại vẹn tròn như ban đầu.

Quen nhau được hơn hai năm, cha mẹ đều tán thành. Vậy cặp kim đồng ngọc nữ này còn lý do gì để không nghĩ đến việc trọng đại của cả đời này nữa chứ, tình yêu chín muồi thúc đẩy họ nghĩ tới lâu đài hạnh phúc lứa đôi, kết duyên vợ chồng.

Tiểu Nê cũng có chút băn khoăn, cô sợ nếu chưa lấy nhau, tình cảm càng ngày càng sâu đậm, sâu đậm tới mức không thể rời xa nhau được nhưng vẫn cứ phải lo lắng nhờ đâu vẫn có thể chia xa. Còn nếu kết hôn rồi, không cần phải lo lắng tới việc

đó nhưng khi hai người về ở với nhau họ sẽ phải hy sinh bớt cái tôi của chính mình, nếu làm thế chắc chắn sẽ ít nhiều ảnh hưởng đến cuộc sống ngọt ngào bây giờ. Hơn nữa vợ chồng ông bà Lâm cũng xót con, ông bà chỉ muốn họ ở thêm với ông bà mấy năm nữa.

Muốn kết hôn lúc này chỉ có hai người: Đinh Tuấn Kiệt và Giai Nhiên.

Đinh Tuấn Kiệt thì lúc nào cũng muốn hai người sống với nhau, phải kết hôn mới thành gia đình. Anh không đi theo trào lưu của giới trẻ bây giờ là theo đuổi chủ nghĩa độc thân tự do. Anh thích sự ấm cúng của gia đình, anh muốn nghe vợ cần nhắc một cách đáng yêu. Với kiểu tư duy này anh lại vô tình cho Tiểu Nê cơ hội uốn nắn sự què mùa của mình.

Nếu nói về lý do Tuấn Kiệt muốn kết hôn thì vẫn còn nhiều vô kể, còn Giai Nhiên mong muốn Tiểu Nê kết hôn để anh được thỏa chí quây phá uống rượu mừng, nói tóm lại không đề xuất ra thì mọi người cũng biết.

Khi Tuấn Kiệt đưa ý tưởng tổ chức đám cưới sớm, hầu hết mọi người đều phản đối. Khi mọi người phản đối hăng nhất, anh đã phải lôi ra con át chủ bài, cũng là lý do có sức thuyết phục nhất: Tiểu Nê đã có bầu.

Sau khi sống chung ba tháng, Tiểu Nê mang thai đứa con đầu lòng. Vợ người ta có bầu thì ngượng ngùng, rồi sau đó cũng hơn hờ khoe với chồng, còn Tiểu Nê lại biểu hiện khác người, cô giấu không muốn nói ra. Tuấn Kiệt tự phát hiện ra điều này.

Tiểu Nê vào nhà vệ sinh mãi không thấy ra, Đình Tuấn Kiệt đang cần đi vệ sinh nên liên tục gõ cửa. Cửa nhà vệ sinh vừa mở, Tiểu Nê vẫn chưa đứng vững thì đã bị Tuấn Kiệt kéo ra, anh lao nhanh vào trong như một đầu tàu vậy.

Khi Tuấn Kiệt đang định rời phòng vệ sinh thì phát hiện ra một thứ rất lạ, anh tò mò ngồi xuống xem, xem kỹ lại giật mình nhận ra đó là que thử thai mới sử dụng xong.

Đình Tuấn Kiệt liền nhặt lên xem phần hướng dẫn sử dụng, lại phát hiện thấy trên que thử thai xuất hiện hai vạch màu đỏ, điều này khiến cho Tuấn Kiệt đang từ trạng thái ngạc nhiên ban đầu chuyển sang vui mừng tốt độ: “Cuối cùng tôi đã được làm bố rồi!”

Vừa bước ra khỏi nhà vệ sinh, Tuấn Kiệt háo hức chạy đi hỏi Tiểu Nê, cô nàng ấp úng thừa nhận đã có bầu.

Gia Nam, người vợ trước của Tuấn Kiệt, không thể sinh con, mà anh thì lúc nào cũng mong muốn mình có một đứa con, dù là con gái hay là con trai thì đều là của quý đối với gia đình nhà họ Đình. Tất nhiên là khi chung sống với Giai Nam, Đình Tuấn Kiệt đã hoàn toàn không còn chút hy vọng gì với việc có con nữa rồi.

Tất nhiên là Tuấn Kiệt không ngờ sau này lại lấy Lâm Tiểu Nê làm vợ, còn có một đứa con của mình! Tâm trạng vui sướng của anh lúc này thật khôn tả. Thế rồi Tuấn Kiệt ôm vợ rồi trách: “Cô bé hư! Có con mà không nói cho anh biết? Đây chính là biểu hiện sự ngại ngùng, xấu hổ của em

à? Nếu ngộ nhớ con có vấn đề gì thì sao?” Sau đó Tuấn Kiệt lại nhắc bóng Tiểu Nê lên, anh vừa khê đùi đầu vào bụng của Tiểu Nê vừa hét to: “Để cho bố xem thằng cu của nhà ta nào! Kiểu này chắc chắn đáng yêu hơn mẹ nó, mẹ nó hư lắm!” Nói xong cười rồi ôm cô vào lòng. Nhìn dáng vẻ thất thần của Tiểu Nê anh nghĩ đó là sự thấp thỏm khi lần đầu làm mẹ, sau đó Tuấn Kiệt bắt Tiểu Nê đi bệnh viện kiểm tra. Mới đầu thì Tiểu Nê ngại, xấu hổ kiên quyết không đi, thế là Đinh Tuấn Kiệt bèn huy động cả nhà động viên cô đến bệnh viện.

Trong bệnh viện, ông Lâm Quốc Quân cùng anh con rể đang rất xúc động vì lần đầu được làm bố ngồi chờ bên ngoài, Tiểu Nê được mẹ đưa đi siêu âm.

Sau đó không lâu, bà Lâm chạy ra khoe: “Mẹ con nó đều khỏe! Quốc Quân à, chúng ta sắp được làm ông bà ngoại rồi!” Lâm Quốc Quân và Đinh Tuấn Kiệt đứng ngoài cười mãn nguyện.

“Song Tiểu Nê vẫn còn xấu hổ, nó bị căng thẳng quá đấy! Tuấn Kiệt à, con nhớ phải chăm sóc cẩn thận cho nó đấy nhá!”

“Vâng ạ!” Lúc này nói gì thì Đinh Tuấn Kiệt cũng vui vẻ đáp ứng ngay. Anh ôm Tiểu Nê một cái thật chặt sau đó nhẹ nhàng dắt cô đi.

Phát hiện thấy tay của Tiểu Nê lạnh khác thường, anh thầm nghĩ hình như phụ nữ lần đầu tiên được làm mẹ nên có chút căng thẳng chăng.

Đình Tuấn Kiệt chăm sóc, chiều chuộng cô như bà chúa, không cho phép cô làm bất cứ một việc gì do lo sợ ngộ nhỡ lại xảy ra chuyện không hay.

Tâm trạng của Tiểu Nê trước sau vẫn buồn rầu, cô đã mấy lần nói thẳng với Tuấn Kiệt là không muốn đứa trẻ này với lý do họ vẫn còn trẻ mà.

Đình Tuấn Kiệt đã rất buồn phiền trách cô đừng trẻ con như thế rồi nói tiếp: “Lẽ nào em không nhận thấy mọi người ai cũng kỳ vọng, mong chờ sự ra đời của đứa bé này hay sao?”

“Em lớn như vậy rồi mà vẫn không hiểu à, em đã là mẹ rồi đây!” Đình Tuấn Kiệt lúc này hơi nặng lời trách móc.

Không ngờ Tiểu Nê khóc, thấy điệu bộ uất ức của cô, anh cho rằng tinh thần của phụ nữ lần đầu tiên làm mẹ không được ổn định lắm, do vậy Tuấn Kiệt lại mềm lòng quay ra dỗ dành cô. Anh dứt khoát không cho phép cô nói không muốn có đứa con này nữa.

Tiểu Nê nhìn thấy Đình Tuấn Kiệt rất thích đứa bé này, nên cũng không muốn đề cập đến chuyện đó nữa.

Điều khiến người phụ nữ thấy hạnh phúc nhất là đứa bé trong bụng ấy được bố của nó đón nhận và yêu thương.

Thế là những tháng ngày còn lại đều giao cho ông bà Lâm. Họ vui mừng khôn xiết, chọn ngày lành tháng tốt để làm đám cưới cho hai đứa, để tránh khi cưới bụng quá to, họ còn bỏ qua cả lễ đính hôn.

Trước đám cưới một ngày, Tiểu Nê ở nhà, bà Lâm muốn cô ngủ cùng mình tối cuối cùng trước khi đi lấy chồng.

Tiểu Nê trêu mẹ: “Con chỉ đi lấy chồng thôi mà, chứ có phải là sinh ly tử biệt gì đâu kia chứ?”

“Nhưng sau này con sẽ không sống ở đây nữa. Mẹ con mình đã sống chung với nhau hai mươi ba năm, nay con không sống ở ngôi nhà này nữa, sau này mẹ không biết phải làm sao đây?” Bà Lâm nghẹn ngào. Cứ nghĩ đến cảnh con gái mình đã lớn, đã tới lúc phải lấy chồng, trong lòng bà lại cảm thấy vui buồn lẫn lộn.

Tiểu Nê mới 23 tuổi, cô vẫn đang chìm đắm trong men say tình yêu ngọt ngào. Cô còn quá trẻ để có thể hiểu được tâm trạng cảm động mà chua xót của người làm mẹ tận mắt nhìn đứa con do chính tay mình nuôi dạy lớn khôn đi lấy chồng. Lúc này cô vừa vỗ về, vừa an ủi mẹ rằng sau này mỗi tuần sẽ về thăm mẹ mấy lần, nhưng trong bụng vẫn thầm cười người mẹ đa sầu, đa cảm của mình.

Tự nhiên Tiểu Nê lại nghĩ đến một vấn đề:

“Mẹ, con là con gái của mẹ, Đinh Tuấn Kiệt là con nuôi của mẹ, vậy thì con của chúng con sẽ phải gọi mẹ bằng bà nội hay là bà ngoại nhỉ?”

Câu hỏi này đáng ra không được tính là câu hỏi bởi nó quá đơn giản nhưng lại nhận được những ý kiến phản hồi không giống nhau của mọi người. Khi ông Lâm Quốc Quân và Đinh Tuấn Kiệt về tới nhà nhìn thấy mọi người đang chau mày

tranh luận thì cũng nhiệt tình tham gia góp ý kiến. Quan điểm giữa họ lại càng bị chia rẽ.

“Tất nhiên phải gọi tôi là ông nội rồi bởi Tuấn Kiệt là con trai tôi mà!” Ông Lâm Quốc Quân nghiêm túc nói.

“Phải gọi tôi là bà ngoại mới đúng chứ, nếu không thế thì có mà loạn luân à?” Bà Lâm không hài lòng về sự thiên cận của chồng.

“Không nên thế! Con thấy gọi bà là bà nội có vẻ thân mật hơn, hơn nữa mẹ nuôi à, lẽ nào mẹ lại coi con là con trai giả ư?” Đình Tuấn Kiệt cũng hăng máu nói chêm vào...

Chuyện nhỏ như vậy cũng khiến mọi người tranh luận không ngừng; cũng phải thôi, việc vui, việc mừng mà nên, mọi người càng thích tranh luận to hơn. Tiểu Nê trở lại sofa, nhìn chồng và bố đang tranh luận đỏ mặt tía tai, cô sò nhẹ vào bụng, khẽ nói với đứa bé trong bụng: “Con gái, con nhìn xem mọi người yêu con biết nhường nào! Có biết bao nhiêu người đang mong chờ sự ra đời của con, muốn dành hết tình yêu thương cho con đấy!” Cuối cùng cô buồn bã nhìn ra ngoài cửa... nhưng sau khi con ra đời rồi không biết ai sẽ là người buồn đây?

Thế là trong sự mong đợi, trông ngóng của mọi người, đứa con đầu lòng của Tuấn Kiệt và Tiểu Nê ngày một to lên. Khi đứa bé được năm tháng, bụng Tiểu Nê mới nhô lên đôi chút do Tiểu Nê hơi gầy. Tuy đứa trẻ chưa ra đời, nhưng đã được chọn sẵn tên gọi. Đình Tuấn Kiệt dường như rất bận với

việc đặt tên cho con. Cứ nghĩ ra tên nào đẹp anh liền ghi lại ngay. Có lần tỉnh giấc giữa đêm khuya, tự nhiên Đinh Tuấn Kiệt nghĩ ra tên hay, anh liền chui ngay ra khỏi chăn rồi dùng bút ghi lại vì sợ quên mất. Tiểu Nê nói: “Đinh Tuấn Kiệt à! Chứng bệnh tâm lý trước khi sinh của anh rõ ràng còn nghiêm trọng hơn em.”

Đúng là Tuấn Kiệt còn căng thẳng hơn cả Tiểu Nê.

Họ định tổ chức đám cưới vào tháng Hai, do Tiểu Nê đã mang bầu nên không chịu được vất vả nên hôn lễ diễn ra bình thường, đơn giản không cầu kỳ. Họ cũng không tiến hành đi du lịch tuần trăng mật bởi Đinh Tuấn Kiệt lo lắng cho Tiểu Nê và đứa con trong bụng không chịu được. Song Tiểu Nê vẫn muốn về nơi mà chồng của mình đã sinh ra để thăm ông nội của anh.

Đinh Tuấn Kiệt không muốn cho vợ đi, vì lo cho tình trạng sức khỏe của vợ lúc này làm sao có thể ngồi xe lâu như thế được, hơn nữa ông vẫn chưa biết chuyện Gia Nam đã mất. Nếu ông biết chuyện Gia Nam, thì với tính cố chấp của mình ông cũng khó chấp nhận cô dâu mới này.

Nhưng Tiểu Nê sống chết không nghe, cô nói trước khi kết hôn không thông báo với ông nội đã là quá thất kính với ông rồi, bây giờ có con lại không về thăm ông thì áy náy trong lòng.

Đinh Tuấn Kiệt cuối cùng cũng đành phải đồng ý bởi Tiểu Nê dọa sẽ làm ầm lên.

Đinh Tuấn Kiệt đích thân lái xe đưa vợ mới cưới về quê.

Trên đường đi nhìn thấy cảnh non xanh nước biếc, nghe thấy tiếng sáo của trẻ chăn trâu,... phong cảnh hữu tình một mạc nơi thôn dã Tiểu Nê cảm thấy thoải mái hơn.

Khi nhìn thấy ngôi nhà tranh của ông nội Tuấn Kiệt, Tiểu Nê rung rung nước mắt ngắm nhìn bên ngoài ngôi nhà rất lâu. Đây chính là nơi mà chồng mình đã sinh ra, là nơi người chồng yêu dấu của mình đã trưởng thành. Đình Tuấn Kiệt đã nói lời tạm biệt tuổi thơ của mình trước bầu trời xanh này. Những ngôi nhà cổ cũ kỹ như thế này đã không còn nhìn thấy trong thành phố, không hiểu năm xưa dáng vẻ của căn nhà tranh này như thế nào nhỉ? Tiểu Nê dường như có thể tưởng tượng ra một cậu bé gầy gò, đen nhẻm, dưới ánh nắng mặt trời đang cắt cỏ, chăn lợn, vừa rửa chân cho người ông bại liệt trên giường bệnh vừa phải lặng lẽ học thuộc bài mà thấy cô giáo đã dạy ngày hôm trước.

Thì ra chồng mình đã lớn lên trong một không gian như thế.

Tiểu Nê đứng trên con đường nhỏ, bần lầy lội, cảm xúc dâng trào.

Quay sang nhìn chồng, anh đang chào hỏi thân thiết với một người làng, anh ấy đang vui vẻ biết bao, điều này chứng tỏ anh dành rất nhiều tình cảm và hồi ức của anh với nơi này.

Đình Tuấn Kiệt dẫn vợ vào trong nhà, bỗng trong lòng cảm thấy sự bất ổn khác thường.

Không biết đã bao nhiêu năm rồi kể từ lần đầu gặp Gia Nam ở đây, lần đầu nói anh muốn lấy em, Gia Nam; lần đầu

với danh nghĩa là chồng đưa Gia Nam lên thành phố,... Nhưng nay thì một người đàn bà khác đã thay thế chỗ của cô ấy.

Anh cảm thấy vô cùng áy náy và xấu hổ khi nhìn người vợ đang hớn hờ bên cạnh, bất giác anh lại cảm thấy mình như có lỗi với ai đó.

Ai là người đã làm anh xiêu lòng bởi tuổi trẻ, sự xinh tươi của mình? Ai đã không chê anh nghèo mà vẫn chấp nhận làm vợ anh? Ai là người đang mang trong mình cốt nhục của anh? Nghĩ đến hàng loạt điều này Tuấn Kiệt vô tình siết mạnh tay Tiểu Nê, trong lòng nghĩ thầm có trách thì trách ông trời đã sắp đặt như thế mà thôi.

Kẻ tội đồ vô tội

"**C**ăn phòng này tối vậy sao anh lại để ông sống ở đây?" Tiểu Nê vừa đi vừa hỏi nhỏ.

Bà giúp việc nói với họ là ông đang ngủ trưa.

Họ ngồi ở trong phòng đợi do không muốn làm phiền ông.

Tiểu Nê nhanh nhẹn đưa mắt nhìn xung quanh, dường như cô đã thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình.

Thực sự cả đời cô chưa bao giờ nhìn thấy một căn nhà nào như thế. Trong nhà tối om không có bóng điện, dường như không bày trí cái gì, một chiếc giường chạm hoa cũ kỹ, một người đang ngủ ngon giấc, chốc chốc lại vọng tới tiếng ngáy đều đều. Một chiếc tivi đen trắng nhỏ xíu được đặt trên chiếc bàn gỗ mà lớp sơn bề mặt đã bong tróc nham nhở, có thể được coi là đồ điện duy nhất ở đây. Tiểu Nê trầm nghĩ, Đinh Tuấn Kiệt tặng ông một chiếc tivi màu to thật đúng đắn. Xung quanh tường là bụi và màng nhện, chỉ còn mấy bức hình về bộ phim *Hoàn châu cách cách* năm nào được cắt ra từ tạp chí treo trên

tường là vẫn còn rõ ràng một chút. Tiểu Yến Tử vẫn tựa vào Ngũ A Ca cười rất đẹp, song trên mặt đã bám đầy bụi bẩn, khiến cho nụ cười có phần ảm đạm.

Cả gian phòng nồng nặc mùi hôi thối, ẩm mốc, khiến người ta buồn nôn.

Ngoài những đồ này ra thì trong nhà chỉ còn lại hai chiếc ghế bằng gỗ bốn chân tróc sơn trơ trọi đến mức lạnh lẽo mà Tiểu Nê và Tuấn Kiệt đang ngồi.

Tiểu Nê đoán người đang ngủ trên chiếc giường kia chính là ông nội của Đinh Tuấn Kiệt.

Tiểu Nê đang nghĩ vẫn vợ những chuyện đầu đầu, thì bỗng nhiên nghe thấy tràng ho lớn, rồi tiếng giường cọt két. Khi nghe thấy tiếng ho từ trên giường Tuấn Kiệt vội vàng chạy về phía trước, vừa gọi ông một cách thân thiết vừa cẩn thận nâng ông dậy. Tiểu Nê đứng sau Tuấn Kiệt, lúc này mới nhìn kỹ ông cụ gầy khô như que củi, cũng buột miệng gọi theo: “Ông nội”.

“Đây là...” Ông cụ chỉ vào cô gái bụng to, ăn mặc thời thượng đang đứng trước mặt hỏi.

“Ông à, để cháu giới thiệu với ông.” Tuấn Kiệt ngừng lại nói nhỏ: “Đây là vợ con... Lâm Tiểu Nê...” Anh thấp thòm không yên, vẫn chưa nói hết câu thì bị ông ngắt quãng:

“Cái gì? Vợ? Mà muốn lấy mấy vợ đấy? Thế còn Gia Nam của tao đâu? Sao Gia Nam không về thăm tao?”

Ông cụ tuy tuổi đã cao nhưng giọng nói vẫn vang như chuông, sang sảng, ông cụ chỉ nói mấy câu đã khiến thằng cháu sợ hết hồn.

“Ông à, Gia Nam cô ấy...”

“Được rồi! Ý tao là sao Gia Nam không về thăm tao? Thì ra mày, thằng đôi bại này lấy vợ bé! Lấy cái thứ hồ li tinh này rồi vứt bỏ Gia Nam của tao!” Ông bực mình đứng thẳng dậy, vó lấy cái gậy bên cạnh rồi đánh vào đùi của Tuấn Kiệt. Ông thờ dài khiến Tiểu Nê sợ hãi.

“Không phải thế đâu ông.” Đình Tuấn Kiệt từ nhỏ đã rất sợ tính khí nóng nảy của ông nội, mà khi ông đã nổi giận đánh người thì không ai có thể can ngăn nổi. Đến nay khi đã gần 30 tuổi, anh vẫn không dám cãi lại ông một câu; anh lùi về phía sau, để tránh cái gậy đã đánh anh ấy mười mấy năm qua. Anh phân trần: “Ông à, ông nghe con nói đã! Sự thật không giống với những gì ông nghĩ đâu, Gia Nam, cô ấy... Gia Nam cô ấy đã đi rồi!”

“Đi rồi?” Ông cụ hết sức ngạc nhiên không tin vào tai mình: “Nó đi đâu rồi? Mày đã đuổi nó đi đâu rồi?”

“Không phải đâu ông, Gia Nam... cô ấy đã... mất rồi...” Tuấn Kiệt nghẹn ngào nói nhỏ, nhưng vẫn rất rõ.

Chiếc gậy từ trên tay ông cụ rơi “bịch” xuống đất, do quá xúc động, môi ông cụ tím ngắt run rẩy, ông cụ không nói nổi nữa.

“Ông ơi!” Tuấn Kiệt sợ hãi kêu lên rồi chạy ngay lại đỡ ông dậy. “Tiểu Nê à, em mau lấy cho ông một cốc nước đi, nhanh lên!”

Tiểu Nê sợ hãi, vội vã chạy đi lấy nước rồi đưa vào cho ông.

Ông cụ nhấp xong một ngụm nước ấm, sắc mặt đỡ nhợt nhạt hơn. Lúc này Tuấn Kiệt mới thở phào nhẹ nhõm nói: “Ông à, ông phải giữ gìn sức khỏe đây!” Khoảng hai mươi phút sau ông mới thở hắt ra rồi run run mắt Tuấn Kiệt:

“Mày thử nghĩ xem, mày đối xử với Gia Nam như thế đã được chưa? Từ khi Gia Nam gặp chúng ta, nó đã phải chịu bao nhiêu đau khổ, lẽ nào mày quên hết rồi hả Tuấn Kiệt? Ban đầu tao đã không đồng ý cho mày lấy Gia Nam, nhưng khi đó mày đã hứa với tao những gì? Mày đã mang lại cho cô ấy được những gì? Mày đúng là đồ súc sinh! Chắc hẳn mày đã bức tử Gia Nam của tao?” Ông cụ nói xong lại xúc động. Tuấn Kiệt tiến về phía trước nâng ông lên thì bị ông tát một cái: “Mày hãy rút khỏi đây ngay!” Trên mặt của Tuấn Kiệt hằn vết bốn ngón tay, Tuấn Kiệt khóc rưng rức.

“Ông nội à, cháu...”

“Mày đừng gọi tao là ông nữa. Mày đã giết Gia Nam, mày có biết người mà mày hại chết là ai không? Cô ấy chính là ân nhân của chúng ta. Cả đời mày cũng không bao giờ trả được hết ân nghĩa với cô ấy đâu. Nếu không có cô ấy, mày có thể học được cái trường đại học chó chết đó không hả?” Ông cụ nói xong lại gơ chiếc gậy lên.

Tiểu Nê nhìn chống mình lại sắp bị đánh, cô vội vàng phân bua: “Sao ông cứ liên tục đánh Đình Tuấn Kiệt thế? Đó cũng không phải là lỗi của anh ấy mà.”

“Tiểu Nê, trước mặt ông em không được phép vô lễ!” Đình Tuấn Kiệt quay lại, nghiêm nghị nhắc vợ.

Lúc này ông mới nhìn sang Tiểu Nê - cô gái đang đứng đó. Ông cụ nheo đôi mắt mờ đục nhìn cô một lượt từ đầu đến chân rồi cười mĩa mai: “Tôi không được phép đánh nó sao? Tôi chưa từng nghe thấy ông nội không được phép dạy cháu nội bao giờ? Cháu tôi bị con hồ li tinh làm cho mê mẩn nên tôi phải đánh nó. Tôi có đánh chết nó thì cũng chẳng liên quan gì đến cô cả, cô chẳng là cái thá gì!” Nói xong, ông cụ lại giơ tay tát mạnh vào mặt Tuấn Kiệt, anh kêu lên một tiếng rồi chẳng nói câu gì.

“Ông... ông à... cháu chưa bao giờ cướp chồng của người khác, cũng không phải là hồ li tinh. Hôm nay cháu tới để tặng ông một chiếc tivi và cũng muốn gọi một tiếng ông, và nói với ông rằng ông sắp được làm cụ rồi... không ngờ ông lại ghê gớm, ngang ngược như thế!” Tiểu Nê nhìn ông liên tục đánh Tuấn Kiệt đau lòng hét toáng lên.

“Tiểu Nê, anh đã nói với em là không được hỗn với ông cơ mà!” Đình Tuấn Kiệt mắng vợ.

“Tuấn Kiệt, mày nhanh chóng đuổi ngay đứa đánh đá này đi cho tao!” Ông cụ lạnh lùng ra lệnh.

“Thôi mà ông... cô ấy đang mang trong mình đứa con đích tôn của nhà ta đây!” Đinh Tuấn Kiệt xuống nước với ông.

“Cút ngay! Cháu chắt cái nỗi gì chứ? Loại hồ li tình như thế, đứa bé nó mang trong bụng cũng chưa biết nó là của thằng nào!” Ông cụ không nhượng bộ quạt lại.

“Ông... ông.”

“Có cút không thì bảo, nếu không cút, tao sẽ đập đầu chết ngay tại đây! Bởi Gia Nam có lẽ rất cô đơn trên trời...”

Đinh Tuấn Kiệt bất lực, ngược mắt nhìn vợ.

Trong đôi mắt đẹp của Lâm Tiểu Nê hiện rõ vẻ khó tin những gì đang diễn ra trước mắt, cô đưa mắt nhìn chồng như muốn hỏi anh thật sự muốn đuổi em đi à?

“Tiểu Nê... em... ra ngoài trước đi!” Đinh Tuấn Kiệt lạnh lùng nói.

Tiểu Nê bật khóc rồi chạy ra ngoài.

Dáng hình gầy gò của vợ đã biến mất trong tích tắc ở cổng nhà, lúc này Tuấn Kiệt buồn hơn bao giờ hết.

Đi tới bên giường ông rồi anh quỳ xuống:

“Ông à, cháu nội có lỗi, ông hãy đánh cháu đi!”

Bốn bề yên tĩnh trở lại, ông cụ miệng thì nói như vậy nhưng thực ra trong lòng không nhẫn tâm muốn đánh chửi cháu, chỉ là do quá tức giận. Thêm vào đó, vừa biết tin cháu

dâu Gia Nam qua đời, đã lại thấy một phụ nữ khác xuất hiện khiến ông không thể không bất bình thay cho Gia Nam.

Lúc này ông đã mềm lòng, không nỡ tiếp tục đánh cháu nội nữa. Ông cụ xoa lên đầu cháu, nói với cháu trong nước mắt: “Cháu à, sao cháu lại có thể hồ đồ như thế! Gia Nam là người tốt như thế, sao cháu lại quên được! Cháu chưa đền đáp được công ơn của nó mà đã hại nó vậy cháu!”

“Ông à, cháu không phải là người như thế.” Tuấn Kiệt bám vào cạnh giường ông rồi kể cho ông nghe tất cả mọi chuyện, đồng thời thanh minh với ông rằng, việc này không liên quan gì đến Tiểu Nê.

Nhắc đến nỗi đau đó hai ông cháu đều chảy nước mắt, “Cháu à! Cháu hãy thử sờ xem!” Ông cụ kéo tay của Đình Tuấn Kiệt lên mép giường. Vừa khóc, ông cụ vừa nói: “Nhiều vết khắc quá! Đó là ông đã dùng móng tay vạch lên, mỗi vạch tượng trưng một lần Gia Nam thay vài trái giường cho ông. Ông đã già rồi, thật vô dụng, đến ỉa, đái đều ở trên giường. Những lúc trời lạnh vợ cháu vẫn thay quần áo, giặt chăn, mà không hề oán trách một câu, đến ông còn cảm thấy áy náy! Cháu hãy tự sờ thử xem...”

Đình Tuấn Kiệt theo tay ông, sờ lên trên, quả nhiên trên mép giường chỗ nào cũng đều là những dấu vết dùng móng tay vạch ra, từng đường vạch rõ ràng, chúng là nhân chứng cho những năm tháng gian khổ đó.

“Người đàn bà mà cháu vừa đuổi đi làm sao có thể chăm sóc ông chu đáo đến thế?” Ông cụ khinh bỉ nhìn ra ngoài cửa rồi vỗ vỗ vào tay Tuấn Kiệt: “Ông đã tiếp xúc với nhiều người hơn cháu, ông thấy cô ta không đáng tin bằng Gia Nam!”

Đình Tuấn Kiệt ngó ra ngoài, trời đang mưa, anh nhớ tới người vợ đang ở ngoài cổng, tự nhiên cảm thấy xót xa trong lòng.

Ông cũng nhìn thấy trời mưa, ông nói đó là do Gia Nam đang khóc đấy.

“Dù sao thì Gia Nam cũng là cô gái ông ưng nhất. Cháu lấy ai ông không quan tâm, cũng không chấp nhận. Ông cho rằng không ai có thể sánh kịp với Gia Nam.”

Đình Tuấn Kiệt đang lo lắng cho người vợ ở ngoài cổng, anh đáp lấy lệ: “Đúng vậy, không ai có thể thay thế Gia Nam!”

Đình Tuấn Kiệt đã rất cố gắng mới làm cho ông bình tĩnh trở lại, sau đó anh nói dối là có việc ở công ty nên phải về sớm.

Ông quay mặt vào tường hờn dỗi: “Tôi thừa biết anh đang thương xót cho con hồ li tinh kia mà. Anh đi đi!”

Sau khi dặn dò bà giúp việc chăm sóc ông cẩn thận, Đình Tuấn Kiệt đi ra ngoài, chốc chốc lại ngoái đầu lại nhìn ông. Vừa ra ngoài cảnh tượng đập vào mắt khiến anh tan nát cõi lòng.

Tiểu Nê - người vợ mới cưới, người mẹ của con anh đang ngồi khóc lóc thảm thương giữa làn mưa.

“Tiểu Nê, Tiểu Nê!” Đình Tuấn Kiệt vội vàng đến ôm vợ rồi dìu cô vào xe.

“Tiểu Nê, em làm cái gì thế? Sao không vào xe đợi anh?”

Lâm Tiểu Nê đứng trong mưa, toàn thân cô đã bị ngấm nước mưa, đầu tóc thì rối bù, anh không phân biệt nổi trên mặt cô lúc này đâu là nước mưa, đâu là nước mắt nữa. Mắt cô sưng húp lên, tui thân, đau lòng uất ức đến mức người cứ giật lên từng hồi.

“Tiểu Nê! Anh xin lỗi, là do anh không tốt, nhưng em cũng đã nhìn thấy rồi đây, ông...” Đinh Tuấn Kiệt buồn rầu giải thích.

“Anh đã đuổi em đi, hôm nay ông của anh cũng đuổi em đi... không ai có thể thay thế được Lý Gia Nam...” Tiểu Nê vừa khóc vừa nói lộn xộn, toàn thân ướt sũng, cô hét lên với Tuấn Kiệt.

Thì ra Tiểu Nê đã nghe được những gì mà Tuấn Kiệt nói với ông.

“Đâu phải thế! Lẽ nào em vẫn không hiểu lòng anh sao?”

Đinh Tuấn Kiệt ôm vợ, anh gục đầu vào vai của Tiểu Nê giảng giải: “Em không hiểu anh đã mắc tội gì đâu!...”

Sau khi nói xong câu này, Đinh Tuấn Kiệt gục xuống dựa vào Tiểu Nê. Ngày hôm nay, lương tâm anh đã phải chịu quá nhiều tổn thương, nhiều đến nỗi người đàn ông gần 30 tuổi đang tràn trề sinh lực như anh cũng không chống đỡ nổi.

Sau khi Tiểu Nê nghe xong câu than thở từ tận trái tim anh, cô ngồi im, không khóc lóc, làm loạn nữa. Cô cảm thấy mình bây giờ là trụ cột cho người đàn ông trước mặt, lúc này,

anh giống như một tù binh chiến tranh cô độc, không được cứu trợ. Thì ra vốn mạnh mẽ như chồng mình mà vẫn có lúc không biết phải xử trí như thế nào. Tiểu Nê dịu dàng ôm Tuấn Kiệt trong xe ở ngoài cổng của ngôi nhà nhỏ trong thị trấn giữa trời mưa. Họ không nói gì, im lặng hồi lâu. Không biết anh đang an ủi cô hay là đang dựa vào cô nữa.

Tiểu Nê bỗng nhiên cảm thấy có gì đó rõ hơn về tình cảm của Đình Tuấn Kiệt và Gia Nam, nhưng không quá rõ ràng, còn rất mơ hồ, mông lung, giống như cái thị trấn nhỏ trong mưa, mọi sự vật đều không thật.

“Anh à, anh hãy kể cho em nghe chuyện của anh và Lý Gia Nam trước đây đi!” Một lúc lâu sau, Tiểu Nê ngẩng đầu lên, cương quyết yêu cầu.

Con gái Hao Tử của chúng tôi

Lâm Tiểu Nê bụng mang dạ chứa đứng trong cơn mưa đông gần bốn mươi phút, vừa về đến nhà đã bị sốt cao, khiến Đinh Tuấn Kiệt sợ hãi gọi bác sĩ đến.

Bà Lâm sau khi nghe nói con gái mình bị sốt đã lo lắng vội vã đến ngay, và mang theo một ít thuốc dưỡng thai, để phòng ngộ nhỡ chuyện xấu xảy ra. Vì chuyện này, bà Lâm mắng Tuấn Kiệt một trận, Tuấn Kiệt tự biết mình sai nên không giải thích gì cả.

Ngày thứ hai, Tiểu Nê tỉnh lại, tinh thần dường như có tốt hơn nhiều, nhưng vừa mở mắt ra cô đã nhìn lên trần nhà không nói năng gì.

Từ khi nghe xong câu chuyện giữa Tuấn Kiệt và Gia Nam, Tiểu Nê chỉ nói mỗi một câu: “Thì ra là như vậy!”, rồi cứ dờ dẫm mãi tới giờ.

Đinh Tuấn Kiệt bụng thuốc đến giường của Tiểu Nê, cẩn thận bón từng tí một.

Bỗng nhiên Tiểu Nê chớp chớp mắt rồi hỏi: “Anh đã từng yêu Lý Gia Nam?” Đinh Tuấn Kiệt thần người một lúc, thì ra từ lúc đó cô luôn canh cánh về vấn đề này, dường như cô còn rất đau khổ nữa thì phải. Anh cười đáp lại: “Anh từng nghĩ rằng anh yêu chị ấy.” Nhìn vẻ mặt căng thẳng của Tiểu Nê, anh nói tiếp: “Nhưng sau này mới biết đó chỉ là sự tôn thờ mà thôi.”

Phản trả lời trước tuy có khiến cô lo lắng nhưng sau khi nghe từ “sau này” mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút. Mà sự tôn thờ không đủ để cấu thành tình yêu, do vậy Tiểu Nê chẳng cần phải ghen nữa.

Lúc này Tiểu Nê tóc tai bù xù ngồi trong chăn, vừa ôm gối vừa uống thuốc, sau đó cười với chồng rất tự nhiên. Đinh Tuấn Kiệt gõ nhẹ vào đầu Tiểu Nê, mắng cô ấy là đồ ngốc.

Một tháng trước khi Tiểu Nê sinh em bé, bà Lâm đã phải chuyển đến nhà cô để tiện chăm sóc và trông nom cô, cũng là để Đinh Tuấn Kiệt có thể yên tâm làm việc. Cuối cùng, vào một ngày tháng Năm, khi Tuấn Kiệt vừa tròn 29 tuổi, lúc anh đang làm ở công ty thì nhận được điện thoại thông báo vợ anh đã sinh con rồi.

Anh háo hức, hớn hờ đón nhận đứa bé mà anh mong chờ từ lâu.

Lần đầu tiên khi nhìn thấy một sinh mệnh bé xíu mới ra đời, anh xúc động đến mức không diễn tả nổi. Lần đầu tiên đưa đôi bàn tay run run đón đứa trẻ còn non nớt, tự nhiên anh có cái nhìn mới về cuộc đời. Đứa bé gái đỏ hỏn đáng yêu mình

đang bế trên tay chính là con của mình - con của Đình Tuấn Kiệt ư?

Đứa bé đang há cái miệng nhỏ xinh, mắt thì đang nhắm lại khóc, trông nó mới đầy sức sống làm sao, mới thông minh làm sao!

Đứa bé đang khóc, tỏ rõ sự không hài lòng về sự tù túng trong suốt hơn chín tháng qua, và rồi cuối cùng thì nó cũng được hít thở bầu không khí trong lành. Nó khóc mới mạnh mẽ làm sao! Một sự nổi tiếp mới kỳ diệu biết bao! Đó là một sự nghiệp vĩ đại biết bao!

Thời điểm đó, Đình Tuấn Kiệt nhận thức được trách nhiệm nặng nề trên vai.

Đứa bé nắm chặt nắm tay mùa may lung tung, Tuấn Kiệt có thể cảm nhận được cốt nhục của mình đang quẫy đạp qua lớp chăn mỏng, anh thầm nghĩ sao nó nhỏ mà hiếu động thế nhỉ? Đây là bản tấu chương của cuộc đời! Trong khoảnh khắc đó Đình Tuấn Kiệt cho rằng mình sắp sửa ngất đi vì hạnh phúc. Bà Lâm nghĩ rằng đàn ông thì không biết bế trẻ con, bà sợ có chuyện gì không hay xảy ra với cháu của mình nên vội vàng đón lại đứa bé, lúc này bà phát hiện mặt Đình Tuấn Kiệt đang đầm đìa nước mắt.

Lâm Tiểu Nê sinh ra một bé gái rất đáng yêu.

Dường như tất cả mọi người ai cũng tin là đứa trẻ này lớn lên sẽ kế thừa được những gì tốt đẹp nhất của bố mẹ nó.

Đến đêm thứ ba, đứa bé có mặt trên thế gian này thì nó có cái tên cho riêng mình. Đình Tuấn Kiệt chọn cho con gái của mình cái tên là Đình Hiếu Lê, hy vọng sau này nó sẽ tươi mới, trong lành, tràn trề hy vọng như buổi bình minh vậy.

Dương nhiên là cái tên Hiếu Lê này dường như đến năm nó học tiểu học mới thật sự được gọi. Điều khiến Đình Tuấn Kiệt không hài lòng chính là rất ít người nhớ tới tên chính thức của con gái mình. Khi ở nhà thì mọi người cứ nhìn thấy nó là tùy ý gọi theo ý của mình, do vậy tên gọi yêu của con gái anh càng ngày càng nhiều. Ví dụ như: Bé ngoan, Cún con...

Nhưng có lẽ cái tên vớ vẩn, khó chấp nhận nhất là Tiểu Hao Tử lại do mẹ của bé đặt cho. Khi gọi con là Tiểu Hao Tử không biết trong đầu cô ấy đang nghĩ gì nữa.

Anh có phản đối nhưng không hiệu quả, rồi dần dần anh cũng quen với cái tên Tiểu Hao Tử này, anh còn cảm thấy cái tên rất hợp với con gái bé nhỏ, non nớt của mình. Sau mỗi lần tắm cho đứa bé xong, trông nó vừa trắng, vừa mềm mại vô cùng đáng yêu.

Bà Lâm ở nhà con gái gần một năm để tiện chăm sóc cho cháu ngoại. Bà bận rộn cả ngày, mọi việc đều một tay bà làm, nhưng bà rất vui. Tình yêu của Đình Tuấn Kiệt dành cho con gái thật là ngoài sức tưởng tượng. Bà Lâm chưa bao giờ nhìn thấy người bố nào yêu con đến thế!

Khi Tiểu Hao Tử chưa đầy một tháng, rất hay khóc, tối mà khóc là y rằng ngày không mở mắt ra được, bị gì mắt dính

chặt lại. Da thịt của đứa bé mới non nớt, mịn màng làm sao! Rồi lại phát bệnh ở ngay vùng da mắt nhạy cảm nữa chứ, đúng là không thể xem thường được.

Thế là mỗi ngày, khi bế con gái của mình, Tuấn Kiệt lại dùng chính lưỡi mình liếm cẩn thận và nhẹ nhàng những gỉ mắt trên mắt con gái, động tác kiên nhẫn, tỉ mỉ ấy khiến cho bà Lâm vừa ngạc nhiên vừa cảm động.

Để đứa trẻ sau này có đôi mắt to, đẹp, sáng bà Lâm cho rằng không thể thiếu đi sự đùm bọc, yêu thương tinh tế của người cha. Bà thường lấy chuyện này để lên lớp chồng mình, vì Tiểu Nê từ khi sinh ra cho đến khi được hai tuổi, Lâm Quốc Quân hầu như không có nhà, bà nói khiến ông ngoại Tiểu Hao Từ toát mồ hôi hột.

Tiểu Nê ghen tị khi thấy chồng dành tình yêu cho con gái nhiều hơn cho mình. Tuy nhiên có người mẹ nào lại không muốn dành hết sự quan tâm cho con đâu?

Việc mà Tiểu Nê thích làm nhất sau khi con gái đầy tháng là cắt lông mi cho nó. Nghe bà Lâm nói, sau khi trẻ con đầy tháng, cắt lông mi ba lần cho nó thì sau này khi lớn lên lông mi sẽ vừa dài, lại vừa cong.

Thế là con gái của Tuấn Kiệt có một đôi mắt sáng long lanh, thêm vào đó lại có đôi lông mi dài đẹp mê hồn. Từ bé trông nó đã rất đáng yêu, giống như búp bê vậy.

Khi Tiểu Hao Từ được tám tháng, còn chưa biết nói, biết đi đã rất thông minh và hiếu động, ai nhìn cũng thấy yêu.

Một hôm Tiểu Nê và bà Lâm có việc phải về nhà. Trước khi đi, hai người đã dặn Tuấn Kiệt rất kỹ, tuy Tuấn Kiệt đã thế sẽ chăm sóc con cẩn thận nhưng bà ngoại nó vẫn chưa yên tâm. Đi ra khỏi cửa rất lâu rồi bà còn áy náy: Sao nó có thể chăm sóc tốt Tiểu Hạo Tử được chứ.

Kết quả là hai mẹ con vừa đi, y như rằng Tuấn Kiệt đã làm mọi chuyện rồi tung lên.

Trước khi ngủ Tuấn Kiệt đã phải quần một trận rất lâu với con gái, thế là anh chàng mệt, cứ ngủ gà ngủ gật. Sau đó anh chỉ kịp nói với con gái mấy câu: “Ngoan nào, ngoan nào, để bố nghỉ một tí chứ!” rồi ngủ thiếp đi.

Một lát sau anh đã bị đánh thức bởi tiếng khóc ré lên của con bé, anh nghĩ mãi mới hiểu rằng đứa bé chưa được uống sữa. Anh lấy hết dũng khí bò ra khỏi chăn rồi đun sữa cho con.

Lúc đó là tháng Một. Thời tiết trong đêm tháng Một lạnh buốt xương buốt thịt, Tuấn Kiệt ở trong bếp vừa lạnh lại vừa mệt, một tay bế con gái đã được ủ trong chiếc áo khoác, tay còn lại đun sữa. Anh không hiểu nổi sao con gái mình lại cứ liên tục khóc to thế. Anh vội vàng ôm con chạy vòng quanh phòng, trong lòng thầm nghĩ đúng là vất vả thật.

Đúng là con bé đói, nó uống từng hụm sữa to rồi lăn ra ngủ.

Dinh Tuấn Kiệt mệt quá, thiếp đi ngay bên cạnh con bé.

Vừa chớp mắt được một lúc thì con bé lại khóc.

Gắng gượng ngồi dậy thì ra con bé đã tè một bãi to ra giường!

Nói ra thật là buồn cười, Tuấn Kiệt - người đàn ông 30 tuổi đến giờ vẫn chưa biết thay drap trải giường. Lúc đó là một giờ đêm, vừa lạnh lại vừa buồn ngủ, Đình Tuấn Kiệt cũng không muốn thay drap ngay, anh ôm con chuyển sang vị trí khác ngủ tiếp.

Không ngờ sau hai tiếng con bé lại tè lần nữa, anh đành lấy chăn kê dưới người nó rồi ngủ tiếp.

Đêm hôm đó Tiểu Hao Tử tổng cộng tè bốn lần.

Buổi sáng hôm sau hai mẹ con Tiểu Nê gõ cửa một hồi lâu mà không thấy động tĩnh gì, liền lấy chìa khóa mở cửa vào. Vừa vào đến phòng khách thì nhìn thấy cảnh khóc dở, mếu dở: hai bố con đang nằm trên sàn phòng khách.

Tiểu Hao Tử vẫn rất khỏe, bám lên trên đầu của bố, mắt mở to nhìn bà ngoại và mẹ trở về. Con bé cười toe toét lộ ra hai chiếc răng sữa. Trông nó thật kháu khỉnh, bụ bẫm đáng yêu.

Còn bố của nó thì ngủ say như chết, gọi mãi vẫn không tỉnh.

Bà ngoại sau khi vào xem phòng ngủ, đã không nhịn được cười nói với con gái: “Ở cả hai phòng ngủ, trên giường của mẹ và giường của bọn con đều ướt, xem ra bố của Tiểu Hao Tử tối qua đã phải chịu một đêm tương đối vất vả đấy!” Hai mẹ con bế đứa bé, nó lại cứ thản nhiên phun “mưa” như không biết tội khiến hai mẹ con không nhịn được cười.

Đúng lúc này, Tiểu Hao Tử bỗng nhiên há miệng, nói câu đầu tiên, tuy không rõ lắm nhưng vẫn có thể đoán được bé đang gọi “mẹ”.

Sự kiện to lớn này khiến cho Tiểu Nê vui vô cùng. Cô nhắc bồng con bé lên và reo âm nhà.

Bà ngoại của đứa bé cũng vội vàng chạy đến phía trước, trêu đùa với cháu: "Gọi bà ngoại nào!", nhưng Tiểu Hao từ vẫn gọi mẹ.

Tiểu Nê đá chống: "Mau dậy đi! Con chúng ta đã có thể gọi mẹ rồi đây! Tiểu Hao Từ đang gọi đây!"

"Thật à?" Đinh Tuấn Kiệt trở mình dậy rồi nói: "Con hãy gọi bố ời đi!"

"Mẹ..." Tiểu Hao Từ vẫn gọi mẹ.

Đinh Tuấn Kiệt tố cáo với vợ: "Nhanh bế nó đi! Con bé này tối qua đã hại anh cả đêm không ngủ được! Nhanh bế nó đi! Thật là đáng ghét! Lại còn không gọi bố nữa..."

Lúc này thì khắp nơi đều là tiếng cười, mọi người đều đắm chìm trong niềm vui do bé Tiểu Hao Từ mang lại, chỉ có đương sự là bé Tiểu Hao Từ thì không rõ cái gì cả, con bé vịn bám khắp nơi trên sofa, miệng phun "mưa" rồi gọi mẹ... mẹ...

Người vợ mười năm trước

Mỗi bước trưởng thành của con gái đều được Tuấn Kiệt ghi lại bằng máy quay phim kỹ thuật số. Anh đã có tuổi thơ buồn khổ, đau thương, vì vậy anh muốn con gái của mình được sống những tháng ngày tốt đẹp nhất, đồng thời anh cũng muốn lưu giữ lại những khoảnh khắc vàng trong thời kỳ phát triển của con.

Tiểu Hao Từ lớn lên rất khỏe mạnh dưới sự chăm sóc cẩn thận, cùng với tình yêu thương của tất cả mọi người.

Con bé rất thông minh, lanh lợi, nó rất hiếu kỳ, thích tìm hiểu mọi sự vật xung quanh, có một trái tim thơ ngây thánh thiện, sẵn sàng chấp nhận sự thử thách của ánh nắng hằng ngày.

Con bé có thể mặc những chiếc váy công chúa màu trắng giống như nàng Bạch Tuyết nhỏ trong truyện thần thoại, rồi đi qua đi lại trên phố nhằm khoe vẻ xinh đẹp vốn có. Con bé thu hút rất nhiều ánh mắt của người đi đường. Nó còn có thể phát

huy chất giọng lành lốt điển hình của trẻ con để trêu người ta cười ngặt nghẽo. Nó có không biết bao nhiêu những câu hỏi đại loại như: “Tại sao bà ngoại lại họ ngoại nhỉ?... Cô bé thật đẹp giống như cái tên Hiếu Lê của mình.

Không lâu thì tin tốt lành lại đến, Tiểu Nê lại có bầu.

Đình Tuấn Kiệt đang nhìn thấy sự lớn lên vừa xinh đẹp, vừa khỏe mạnh của đứa con gái đáng yêu, anh đồng thời được hưởng thụ những thuận lợi cả về đường công danh lẫn gia đình. Trừ việc đáng buồn cách đây ba năm ông nội anh qua đời ra, còn mọi sự khác xuất hiện là để đem đến hạnh phúc cho anh vậy.

Bạn thân Giai Nhiên dường như không được may mắn như thế. Bố mẹ của Giai Nhiên bị tai nạn xe ô tô, cả hai cùng qua đời ở nơi đất khách quê người.

Bạn có thể đau đớn cảm than cho tình cảm của con người chỉ cần thông qua hành động của Giai Nhiên. Một giây trước đây anh ta đang còn nặn ra những giọt nước mắt khóc thương bố mẹ thì chỉ một giây sau đó anh ta đã gắng sức tìm luật sư để kiện tụng với hy vọng có thể kiếm chác chút ít từ việc bồi thường. Nếu như nước mắt mà còn giả dối được thì trên đời này còn thứ gì có thể coi là thật được đây!

Đương nhiên đây là việc nhà người ta, chúng ta có muốn lo cũng không được. Có điều khi hòa thiêu bố mẹ Giai Nhiên, Tiểu Nê khóc lóc còn thảm thiết hơn cả anh ta. Tuấn Kiệt thấy vợ mình thật nhân hậu.

Con gái của chúng tôi đã sáu tuổi rồi, đặc điểm nổi bật của lứa tuổi này là rất rắc rối.

Điều khiến cho đứa bé này bấn khoăn nhất là tại sao người lớn không cho phép nó bước vào một căn phòng ở trong nhà. Bên trong phòng đó rốt cuộc đang cất giấu bí mật gì mà không thể cho nó biết được.

Hàng ngày, Tiểu Hao Từ thích xem nhất là phim hoạt hình *Thám tử Conan*. Cô bé thích bắt chước nhất là động tác, ngữ khí, rồi cau mày ra vẻ thám tử nghiêm túc giống như Conan rồi trịnh trọng tuyên bố:

“Sự thật chỉ có một!” Khiến cả nhà cười vỡ bụng.

Tiểu Hao Từ được sáu tuổi thì đi học hằng ngày được bà ngoại hoặc mẹ đưa đi, đón về.

Một hôm hai người cùng có việc bận không ở nhà, Đình Tuấn Kiệt sau khi đi làm về liền vội vàng tới trường đón con ngay, nhưng giáo viên đã nói với anh, Hiếu Lê đã về nhà một mình rồi.

Đình Tuấn Kiệt lo lắng không yên, lập tức chạy về nhà. Vừa về đến nhà thì đã nhìn thấy đôi giày màu đỏ của Hao Từ được xếp ngay ngắn ở ngoài cửa, lúc này anh mới thở phào nhẹ nhõm.

Nào ngờ Đình Tuấn Kiệt tìm mãi vẫn không thấy bóng dáng con bé đâu, cuối cùng anh tập trung mọi sự chú ý vào căn phòng trước đây Gia Nam đã ở. Nhẹ nhàng mở cửa ra, quả

nhìn thấy Tiểu Hạo Tử đang nấp trong đó, con bé đang lúi húi ở đầu giường làm cái gì đó anh cũng không biết.

Thấy bố đã phát hiện ra mình, con bé giật thót mình, thè lưỡi ra, tròn xoe mắt với vẻ sợ hãi và gọi bố với vẻ lo lắng thấp thòm.

“Con ra khỏi đây ngay!” Đinh Tuấn Kiệt mắng con: “Bố đã nói với con bao nhiêu lần là không được vào phòng này cơ mà! Tại sao con lại không nghe lời bố?” Đinh Tuấn Kiệt tự trách mình là sáng đi làm đã quên không khóa cửa phòng đó lại, bởi anh thừa biết lòng hiếu kỳ của bọn trẻ luôn thúc giục chúng làm những việc mà người lớn không cho phép.

“Con... con đang làm trình thám thiếu niên... con chỉ muốn xem... xem phòng này có phải là căn phòng ma không mà thôi...” Tiểu Hạo Tử làm ra vẻ rất oan uổng trả lời, khiến Đinh Tuấn Kiệt vừa bực lại vừa buồn cười, anh đã nhin cười và nghiêm túc hỏi:

“Thế con đã phát hiện được cái gì ở trong đó?”

“Con đã phát hiện thấy bức tường phía dưới cái giường, chính là ở đây.” Tiểu Hạo tử nói, rồi bò xuống: “Ồ đây có một cái lỗ rất đáng nghi ngờ!”

Đinh Tuấn Kiệt ban đầu chỉ định giáo huấn cho con gái một trận không ngờ nó đã thực sự phát hiện ra cái gì đó. Anh bị cuốn hút vào phát hiện mới của con, ngồi thụp xuống xem, quả nhiên có một cái lỗ bên bức tường dưới giường. Anh bỗng nhớ lại Gia Nam thích nhất là chôn những đồ đáng

quý ở nơi như thế này. Anh thò tay sâu vào bên trong thì tìm được mấy thứ, một hộp kem dưỡng mắt, một tệp tiền 10 tệ, và còn có cả một bức thư nữa. Đình Tuấn Kiệt lóng ngóng mở bức thư ra, quả nhiên là bút tích của Gia Nam.

Tuấn Kiệt!

Khi đọc được bức thư này, thì chị đã không còn sống ở trên cõi đời này nữa rồi. Chị cũng không biết vì sao Tiểu Kiệt lại có thể thay đổi nhanh như thế, chắc hẳn em đã có một người đàn bà khác! Nhưng em biết không, sự thay đổi của em khiến chị sợ hãi, tị ti. Chị không cầu xin em, cũng không cố níu kéo trái tim em, chị chỉ muốn sẽ được ở bên em mãi mãi, bởi dù gì em cũng đã là người thân duy nhất của chị mà. Nhưng mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt già nua của mình ở trong gương là chị lại không dám nhìn vào khuôn mặt trẻ trung của em. Chị rất muốn được chăm sóc em như trước cho dù là cả đời. Chị lầm tưởng chỉ cần đối xử tốt với em thì đã có thể khiến em vui vẻ, chúng ta lại có thể sống yên ổn như ngày xưa.

Nhưng chị đã lầm. Chị chưa từng nghĩ đến tình yêu của em. Em mới đang ở tuổi hai mươi, em còn có cả tuổi thanh xuân của mình, vẫn có thể vung vãi tiền của với những cô gái trẻ đẹp khác.

Vậy là Tiểu Kiệt muốn đuổi chị đi. Em quyết đuổi chị đi thật sao? Nhưng em bảo chị phải đi đâu bây giờ? Đây là nhà của chị và em là chồng chị cơ mà!

Đứng ở địa vị làm chồng như em đã phải nói ra, người làm vợ như chị cũng hiểu rõ điều này mà. Có lẽ chị không xứng làm vợ, có lẽ em thích những cô gái trẻ đẹp đang si mê em hơn chị.

Hồng hạnh thổn thức

Tiểu Kiệt à, thực ra em cũng không cần phải đuổi chị dâu, chị sẽ tự đi mà. Sau khi chị đi rồi em mới có thể được hưởng hạnh phúc, em mới có thể sống chung cùng với người em yêu và sẽ tạo nên một gia đình yên ấm.

Thế là chị quyết định đi, đi thật đấy, chị không trách em đâu, chị chỉ muốn nói rằng, những gì có thể được coi là tốt đẹp nhất của cuộc đời chị thì đều đã gắn chặt với em rồi. Chị hy vọng ra đi bằng cách này thì em sẽ không phải chịu bất cứ trách nhiệm gì... là bản thân chị bằng lòng rời xa thế giới này thôi, chị không trách em, vì chị có như vậy mọi thứ mới có thể yên ổn...

Tuấn Kiệt à, chị rất đau lòng vì trước khi bước sang thế giới bên kia đã không được nghe em gọi một tiếng “chị gái”.

Tuấn Kiệt, chị sắp đi rồi, không đưa tiễn chị sao?

Tuấn Kiệt, sau khi chị chết, nhớ mang chị về thị trấn nhỏ nhé! Chị rất thích bầu trời xanh ở đó.

Bức thư tuyệt mệnh của Gia Nam

Ngày * tháng * năm *

Bức thư tuyệt mệnh của Gia Nam, Đinh Tuấn Kiệt vẫn nhìn thấy vết nước mắt của Gia Nam rơi trên bức thư. Anh có thể hình dung được tâm trạng đau khổ của Gia Nam khi viết những dòng này. Bức thư chính là bằng chứng về tội lỗi của anh, nó đã ghi lại những tháng ngày trước lúc Gia Nam mất là ba năm, rõ ràng là Gia Nam đang kêu oan. Hộp kem dưỡng mắt đó là do Tuấn Kiệt mua tặng Gia Nam, nhìn nó anh đã nhớ lại lần tranh cãi đầu tiên giữa anh và Gia Nam. Gia Nam đã tỏ

thái độ rất uất hận đối với thứ này. Nhưng đến bây giờ, Đình Tuấn Kiệt lại thấy cái hộp đó được cất giữ rất cẩn thận.

Một tệp tờ 10 tệ, đó nhất định là lúc Gia Nam mới lên, Đình Tuấn Kiệt đưa cho cô nhưng cô không nỡ tiêu. Bây giờ xấp tiền đó lại trở về tay Tuấn Kiệt.

“Bố! Bố sao vậy?” Tiểu Hao Tử nhìn thấy trong tay của bố đang cầm cái “thứ đáng nghi ngờ” mà mình đã phát hiện ra, Tuấn Kiệt thần thờ chẳng nói chẳng rằng. Một lúc lâu Tiểu Hao Tử mới dám lay người bố, rồi lau nước mắt cho bố.

“Bố không sao cả Tiểu Hao Tử ngoan, con tự chơi một mình nhá!” Đình Tuấn Kiệt lúc này mới ý thức được trạng thái vô thức của mình, anh đứng dậy rồi lau nước mắt, “À mà con đừng nói chuyện này với mẹ nhé, đây là bí mật của bố con mình biết không?”

“Vâng! Con biết rồi!” Tiểu Hao Tử vui vẻ chạy đi, con bé cảm thấy vui vẻ vô cùng vì được chia sẻ điều bí mật với bố.

Buổi tối nằm trên giường, trong đầu anh cứ hiện lên cảnh tượng dưới bầu trời trong xanh có người đàn ông chạy đuổi theo người đàn bà hơn mình 16 tuổi và bức thư tuyệt mệnh đắm nước mắt của Gia Nam.

Điều khiến Tuấn Kiệt thắc mắc nhất là, tại sao trong thư, Gia Nam lại nhắc đến chuyện anh muốn cô đi rất nhiều lần, muốn cô rời xa anh, mà anh thì có nói như thế bao giờ đâu? Vì sao Gia Nam lại nói thế chứ? Do cô không tin tưởng nên mới có suy nghĩ như thế hay có nguyên nhân gì khác.

Đình Tuấn Kiệt nhìn sang người vợ đang ngủ say, trong nét mặt cô anh nhận thấy hiện rõ vẻ hài lòng. Anh lại nhớ tới lúc này vợ anh muốn anh nghĩ ra một cái tên hay cho đứa con thứ hai, điều bộ không tập trung của anh lúc đấy chắc đã khiến cô đau lòng.

Đình Tuấn Kiệt đặt tay lên bụng vợ, cảm nhận được nhịp tim của đứa con thứ hai, cảm thấy cuộc sống thật khó tin.

Đình Tuấn Kiệt bật tivi, anh hồ hững chọn kênh.

Đúng lúc này thì vợ ngồi dậy, tiện tay với lấy len ở cạnh gối rồi đan tiếp.

“Sao vậy, anh đã làm ồn hả?”

“Không, em không ngủ được. Em cố đan cho xong cái áo cho con.” Tiểu Nê trả lời. Nét mặt đó quen quá, không biết anh đã gặp ở đâu, Đình Tuấn Kiệt thấy đó là sự biểu lộ tình cảm mà chỉ có một người mẹ mới có được.

Trông cô rất thanh thản với ánh mắt bình tĩnh, cô đang dành hết tình yêu cho đứa con chưa ra đời của mình vào từng mũi kim, sợi len. Cô cố đan thật dày, để mưa gió không lọt qua được.

Tự nhiên Tuấn Kiệt cảm thấy vợ yêu con cái hơn cả bản thân mình.

Nhưng mình cũng đã gặp gỡ và quen biết Tiểu Nê được mười năm rồi! Nay nhớ lại những gì đã diễn ra trong mười năm qua, anh bỗng nhận thấy từ lâu anh đã thờ ơ đối với tình yêu của vợ anh.

Tình yêu, họ đã dung hòa nó vào trong sự cho và nhận theo nếp sống thường ngày.

“Tiểu Nê!” Đình Tuấn Kiệt quay sang nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của vợ.

“Sao vậy anh?” Vợ anh ngạc nhiên quay đầu lại, cô cảm thấy kỳ lạ trước thái độ chăm chú của chồng. Cô liền quay ra cười rồi hỏi: “Có chuyện gì thế anh?”

Đình Tuấn Kiệt không trả lời, anh luồn tay vào trong chăn, nhẹ nhàng sờ tay lên bụng của vợ, ở đó đang có đứa con thứ hai mà vợ cho mình.

Cuối cùng anh đặt tay lên điểm cao nhất của bụng, xúc động nói: “Anh yêu em, em yêu.”

Tiểu Nê ngó người ra, nhưng cũng không còn xấu hổ như trước nữa. Cô đặt len trên tay xuống, vuốt nhẹ lên mặt chồng và hỏi: “Anh à, đã xảy ra chuyện gì vậy? Cách nói của anh với em giống như nói chuyện với trẻ con vậy, có chút gì khích lệ, có chút gì yêu thương.”

Đình Tuấn Kiệt nghĩ lẽ nào chúng ta đã mất đi quyền được nói chuyện yêu đương rồi sao? Hay là khi yêu đến cực điểm thì tình yêu biến thành vô hình, nó hòa nhập vào từng hơi thở chúng ta hít vào thở ra trong không trung sao?

“Không sao, ngủ sớm đi em! Đừng đan nữa! Tay em lạnh cóng rồi kìa.” Đình Tuấn Kiệt nói xong, tắt tivi rồi nằm xuống.

Một lúc sau bỗng anh nghe thấy giọng nói dịu dàng của Tiểu Nê: “Anh à, em cũng yêu anh.” Khi Đình Tuấn Kiệt ngạc

nhiên quay mặt lại, Tiểu Nê hôn anh một cái nồng ấm yêu thương, đồng thời cô cũng muốn nói với anh rằng em đã không thể rời xa anh được. Đinh Tuấn Kiệt ngủ thiếp đi, Tiểu Nê lại tiếp tục đan áo len đến rất khuya.

Mỗi lần Tiểu Nê kéo len lên đan đều chạm vào lưng của Tuấn Kiệt, động tác thuần thục mà nhẹ nhàng, điêu luyện. Đường như Tiểu Nê muốn nói em yêu con cũng chính là em yêu anh.

Vợ của anh, không biết bắt đầu từ khi nào, em không chơi bởi, cũng không đua đòi, em đã trở thành một người mẹ dịu dàng, người mẹ có tình yêu con vô bờ bến. Đó có phải là vai diễn tổng hợp mà em phải đóng hay sao? Anh không biết phải hình dung tâm trạng của mình lúc này như thế nào, anh nhìn thấy em yêu con hơn cả yêu anh, điều này khiến anh phát ghen lên trong hạnh phúc.

Đinh Tuấn Kiệt hiểu thêm một chút về Gia Nam ngày trước. Thì ra tình yêu sau khi kết hôn không còn nhiệt tình, mãnh liệt như thời gian theo đuổi nữa. Người đàn bà kết hôn sau mười năm, tình yêu họ dành cho bạn giống như con suối róc rách, không ồ ạt, gấp gáp, cứ nhẹ nhàng mà mềm mại, nhưng có thể tưới mát cả một ngọn núi xanh!

Thì ra trước đó rất lâu Đinh Tuấn Kiệt cũng có một tình yêu tương tự như thế. Chỉ là lúc đó anh không biết quý trọng mà thôi, khi đó anh cho rằng tình yêu cần phải nói và làm hằng ngày, không muốn vợ đưa cho chồng một cốc nước ấm mà chỉ muốn vợ trao tình yêu tràn trề cho.

Đó chính là người vợ trước đây.

Dường như sự ra đi và để lại của mỗi người đều có cái lí riêng của nó. Gia Nam đi rồi, vị trí người vợ được để lại cho Tiểu Nê, cũng vì lẽ đó mà bây giờ anh mới hiểu được tình yêu cam lắng sâu sắc năm nào mà Gia Nam đã dành cho anh.

Đêm hôm đó Đình Tuấn Kiệt đã hồi tưởng lại mười năm trước, anh đã nghĩ đến rất nhiều cái mà trước đây anh chưa hiểu được. Anh nghĩ rất lâu.

Vợ anh đã ngủ, đang ngủ say nhưng anh thì vẫn đang suy nghĩ.

Nghĩ thấu suốt rồi, mới cảm thấy tiếc.

Trước khi ngủ, Đình Tuấn Kiệt đã nhẹ nhàng hôn vợ một cái.

Phát hiện vợ ngủ rất bình thản, liệu vợ anh có nghĩ rằng ngủ bình thản như vậy thì sẽ có được cuộc sống bình thản, yên ả.

Đây chính là cách nghĩ của Gia Nam năm đó, ra đi bình thản, êm ả thì có thể mọi thứ sẽ bình thản êm ả theo.

Nhưng có ai ngờ rằng, có một số việc nhìn qua thì thấy bình yên nhưng kỳ thật sau chúng tiềm ẩn rất nhiều phong ba, nhưng không ai có thể suốt đời đẹp yên được những trận phong ba đó.

Thiên sứ sa đọa

Thì ra thời gian mười năm cũng có thể mài mòn một con người.

Mười năm qua, điều làm cho Đinh Tuấn Kiệt đau lòng nhất là người bạn thân nhất của anh là Giai Nhiên đã nghiện ma túy.

Sự sa đọa của một con người có thể bắt đầu rất lặng lẽ, không gây tai tiếng gì cả, nhưng sau đó nó dần phát triển đến mức bùng phát khiến con người ta mất hết nhân tính, khi sự sa đọa đó chấm dứt, nó còn để lại tiếng xấu muôn đời cho chủ nhân của nó.

Sự sa đọa của Giai Nhiên bắt đầu được hình thành sau khi anh ly hôn với vợ cũ, sau đó anh nói cò tướng là trò vô vị nên đã bỏ nó. Khi mà gia đình và sự nghiệp của Tuấn Kiệt đều tốt đẹp trọn vẹn thì Giai Nhiên lại mất đi cả hai thứ quý giá nhất.

Giai Nhiên đổ lỗi cho sự bất công của số phận, còn Đinh Tuấn Kiệt nhận xét kết cục ngày hôm nay của Giai Nhiên là do tự tay anh ta tạo nên.

“Này chú, sao số chú lại đồ thế chứ?” Giai Nhiên trợn mắt nhìn Đình Tuấn Kiệt, nhìn mãi tới lúc Tuấn Kiệt cảm giác ánh mắt đó lạ lẫm như chưa bao giờ nhìn thấy vậy.

Rồi sau đó bố vợ lại bàn giao cho anh cả một cơ nghiệp to lớn, khiến anh bận rộn đến mức không còn thời gian để ý đến bạn thân nữa.

Anh nói lại phương châm sống của mình: Là đàn ông phải đứng thẳng bằng đôi chân của mình, phải xả thân cho sự nghiệp.

Anh chỉ nhớ lơ mơ về câu trả lời của Giai Nhiên lúc đó: “Ha, ha! Đừng dậy à?” Anh ta nói với vẻ hận đời và châm biếm: “Khi hai cái quý giá nhất trong cuộc đời chú tiêu tan, sao chú có thể đứng vững được hả?”

...

Gần đây Tuấn Kiệt thường xuyên thấy vợ nói chuyện qua điện thoại với Giai Nhiên.

Ban đầu Tuấn Kiệt cũng không để ý, nhưng sau này số lần Giai Nhiên gọi đến ngày càng nhiều. Khi nghe điện thoại, Tiểu Nê lúc tỏ vẻ tức giận, lúc lại tỏ vẻ bất lực.

Khi Đình Tuấn Kiệt nghe thấy vợ nói cái gì đó rằng em không có tiền, anh liền hỏi cô, nhưng cô không nói.

Bức xúc quá Tiểu Nê mới vừa khóc vừa nói rằng: “Giai Nhiên... Giai Nhiên... Anh ấy bắt đầu bị nghiện rồi! Bây giờ anh ấy thường xuyên gọi điện đến hỏi vay tiền em! Em...”

“Lần sau nếu anh ấy gọi đến thì để anh nghe!” Đình Tuấn Kiệt cau mày.

“Đừng! Đừng!” Phản ứng kích động của Tiểu Nê nằm ngoài dự tính của Tuấn Kiệt, “Thôi cứ để em nghe điện, dù gì thì chúng em cũng quen nhau từ nhỏ... em nói thì hay hơn... được không Tuấn Kiệt?”

Tuấn Kiệt cho rằng đây là sự do dự, chần chừ của một người phụ nữ, đến khi Giai Nhiên lại gọi đến xin tiền, Tuấn Kiệt kiên quyết nhắc điện thoại lên nghe không hề để ý tới sự ngăn cản của Tiểu Nê:

“A lô! Tôi là Tuấn Kiệt”

“Là chú à, anh em mình kể ra quen biết cũng lâu rồi phải không? Bây giờ anh có chút việc, chú có thể giúp anh được không? Vợ chú là lằng nhằng lắm đấy! Nếu chú là thằng đàn ông thì nên thẳng thắn một chút.”

“Muốn tôi giúp cái gì?” Đinh Tuấn Kiệt cau mày hỏi, anh không ngờ một người lại có thể thay đổi nhanh như thế.

Giai Nhiên bây giờ đâu còn là Giai Nhiên phong độ như ngày xưa nữa, những gì anh ấy thể hiện thật giống một tên lưu manh đầu đường, xó chợ, kẻ bặm trợn, vô học.

“Chú em được đấy! Cho anh mượn 20 vạn, lánh nạn ý mà!” Trong điện thoại Giai Nhiên nói rất nhẹ nhàng, giống như anh đang mượn bạn học 20 tệ vậy.

“Tôi lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?” Đinh Tuấn Kiệt không khách sáo trả lời. Tuấn Kiệt nể tình bạn với Giai Nhiên trước đây nên đã khuyên nhủ anh ta: “Có phải là anh đã bị nghiện rồi đúng không? Anh đừng có đại dấn vào thứ đấy!

Thế này nhé, tôi sẽ xuất tiền để anh đi cai nghiện. Anh vẫn còn trẻ mà...”

“Mẹ kiếp, mày đừng lái nhái nữa! Mày nói dễ dàng nhì? Cai nghiện ư? Cứ cho là tao cai nghiện được, thì chiến hữu của tao liệu có tha cho tao không? Mẹ kiếp! Đừng có lái nhái nữa, mau lấy tiền cho tao đi!” Giai Nhiên cắt ngang, giọng điệu không kiên nhẫn nữa rồi.

Lúc này Đình Tuấn Kiệt nổi cáu, anh không tiếp tục mềm mỏng được nữa: “Tôi cướp ở đâu ra cho anh 20 vạn bây giờ?”

“Mày lại giả vờ không biết đấy hà? Ông mày ghét nhất những thằng giả vờ không biết đấy! Bố vợ mày để lại cho mày cả một cơ nghiệp lớn không chỉ dừng lại ở 20 vạn đúng không nào? Mày đi gom cho tao một tí là được thôi mà.”

“Đó không phải là tiền của tôi! Sau này đừng có đến làm phiền tôi và vợ của tôi nữa, nếu không thì...”

“...”

“Có chuyện gì vậy? Anh đang nói cái gì thế!” Tiểu Nê nhìn nét mặt của Tuấn Kiệt hơi khác, lo lắng, vội vàng hỏi:

“Anh ấy gác máy rồi... Anh ấy đã thay đổi thật rồi, anh thật sự không còn nhận ra anh ấy nữa!” Đình Tuấn Kiệt ngồi trên sofa, luyện tiếc người bạn thân thiết của mình.

“Thật ra anh ấy đã thay đổi từ lâu rồi...” Tiểu Nê khẽ nói.

“Em nói gì thế?” Tuấn Kiệt nghe không rõ hỏi lại Tiểu Nê.

“Không có gì.” Tiểu Nê trả lời, rồi chậm rãi bước vào phòng.

Đình Tuấn Kiệt nhìn vợ có vẻ không vui liền chạy vào ôm vợ, phát hiện vợ mình đang run, anh nghĩ vợ mình thật hiền lành, thế rồi anh càng ôm vợ chặt hơn.

“Anh à, em cảm thấy... nhờ anh Giai Nhiên trả thù chúng ta thì làm thế nào?” Tiểu Nê ngẩng đầu hỏi.

“Sao lại thế được! Cô bé ngốc nghếch của anh! Em đừng có suy nghĩ lung tung nữa.” Đình Tuấn Kiệt lại gọi vợ là cô bé, trước đây Tuấn Kiệt rất thích gọi cô như vậy, bây giờ vợ anh đã gần 30 tuổi nhưng Tuấn Kiệt vẫn yêu chiều cô như trẻ con vậy.

Anh quệt nhẹ mũi vợ rồi trêu cô là người suy nhược thần kinh, anh cho người vợ yếu đuối gõ đầu lên tay mình để cô đỡ sợ.

Vợ anh đúng là người yếu đuối. Gần đây, mỗi khi nghe thấy tiếng chuông cửa hay chuông điện thoại reo, cô lại run rẩy lo sợ Giai Nhiên đến trả thù. Đình Tuấn Kiệt nghĩ cô chắc chắn đã bị Giai Nhiên đe dọa nên anh đã quyết định đích thân với danh nghĩa bạn cũ tới gặp Giai Nhiên.

Thời gian trôi qua cũng phải gần nửa năm, hầu như không có động tĩnh gì, tinh thần của Tiểu Nê cũng dần dần ổn định trở lại.

Một hôm Tuấn Kiệt đang ngủ trưa, chỉ có một mình vợ anh ngồi xem tivi ở phòng khách, con gái thì đang đi học.

Trong khi Tuấn Kiệt đang mơ mơ màng màng thì bỗng nghe thấy chuông điện thoại reo, sau đó Tiểu Nê dậy nghe điện thoại:

“Cái gì? Tiểu Hao Tử! Anh không được hại con bé! Em cầu xin anh đừng hại con gái em, anh muốn em làm gì, em cũng đều đáp ứng, chỉ cần anh đừng giết hại nó... Ba triệu hả? Anh bảo em lấy đâu ra số tiền lớn như thế chứ?... Được rồi! Anh đừng quá kích động, em chấp nhận. Em đồng ý hết chỉ mong anh đừng làm hại con bé... được rồi... được rồi...”

Đinh Tuấn Kiệt linh tính có chuyện không hay, anh vội vàng vùng dậy ra khỏi phòng ngủ: “Tiểu Nê! Sao vậy? Đã có chuyện gì xảy ra với Tiểu Hao Tử phải không?” Tuấn Kiệt hỏi Tiểu Nê lúc này đang khóc nức nở.

“Vâng ạ! Giai Nhiên, anh ấy...anh ấy đã bắt cóc Tiểu Hao Tử rồi!” Tiểu Nê lúc này khóc không ra tiếng, “Anh ấy muốn em mang ba triệu tiền mặt đến công viên, anh ấy còn nói nếu em báo cảnh sát thì anh ấy sẽ giết con bé! Tuấn Kiệt, anh nói đi, chúng ta phải làm thế nào bây giờ? Con gái của chúng ta.”

“Em đừng lo! Anh sẽ đến ngay công ty lấy tạm số tiền mặt để mang đi! Em cứ ở nhà đợi anh.” Đinh Tuấn Kiệt nhìn người vợ đang bụng mang dạ chửa rồi nhẹ nhàng nói: “Hơn nữa anh ấy lại không phải là kẻ giết người, anh ấy là Giai Nhiên mà. Dù sao anh và anh ấy cũng đã là bạn thân của nhau, anh ấy không dám làm liều đâu!”

Ai ngờ Tiểu Nê sống chết không chịu, cứ muốn đi cùng. “Giai Nhiên đã không còn là Giai Nhiên của ngày xưa nữa. Tám năm trước anh ấy đã thay đổi rồi.”

Tiểu Nê gào to.

Đinh Tuấn Kiệt thắc mắc nhìn Tiểu Nê, cô vội tránh ánh mắt của Tuấn Kiệt.

“Được rồi, em mau đi thay quần áo đi! À mà em và Giai Nhiên hẹn nhau lúc mấy giờ?”

“3h chiều.”

Sau đó hai người bàn bạc có nên báo cảnh sát không, Tiểu Nê thì muốn báo cảnh sát, cuối cùng Đinh Tuấn Kiệt quyết định không báo, dù sao thì Giai Nhiên cũng đã là bạn tốt bao nhiêu năm qua. Song nếu lấy ra toàn bộ số tiền mặt của công ty thì cũng phải thông qua Chủ Tịch Hội đồng quản trị. Lâm Quốc Quân biết tin cháu ngoại của mình bị bắt cóc, lập tức rút một triệu tiền mặt từ trong ngân hàng ra.

Họ hẹn gặp nhau ở công viên ở một huyện vùng cao hẻo lánh thuộc ngoại ô thành phố Trùng Khánh, công viên không thu vé vào cửa.

Nắng chiều lúc 3h còn rất gắt, nó khiến công viên nóng đến mức chẳng có ai tới đây.

Khi ba người đến đỉnh núi như đã hẹn thì nhìn thấy Giai Nhiên đang ngồi trên một tảng đá to, từ trên chỗ của anh ta có thể nhìn rõ toàn bộ công viên.

Tiểu Hao Tử đang ngồi dưới chân anh ta nghịch đất, chốc chốc lại nhìn ông chú bắt cóc Giai Nhiên cười đùa. Vừa nhìn thấy bố mẹ, Tiểu Hao Tử liền gọi to: “Bố mẹ ơi, mau tới đây đi. Ở đây vừa cao vừa mát bố mẹ à!”

“Tiểu Hạo Từ!” Tiểu Nê đau đớn như xé lòng xé ruột gọi con, cô mở rộng cánh tay ra rồi nói: “Con ơi, mau chạy tới đây với mẹ!”

Giai Nhiên đứng phắt dậy rồi ôm chặt Tiểu Hạo Từ lại, hẩn thò bì nhìn Lâm Quốc Quân rồi cười hì hì: “Chào chú! Đã lâu không gặp chú, chú cũng giữ rất đúng lời hứa đấy, không gọi cảnh sát đến, cũng không để cháu phải đợi một phút!” Vừa nhìn thấy chiếc va li da trên tay ông Lâm Quốc Quân, hẩn nói ngay: “Đừng tưởng thằng này dễ lừa đấy! Cái va li da bé như thế thì làm sao mà có thể đựng đủ ba triệu cơ chứ?”

Hẩn liền thay đổi nét mặt rồi dữ tợn bóp cổ Tiểu Hạo Từ, găm gù: “Sao không mang đủ tiền tới hả?”

Tiểu Hạo Từ giật thót mình, trẻ con lại không hiểu gì cả, con bé thấy khó chịu nên khóc òa.

Ông Lâm sốt ruột tiến lên phía trước một bước: “Giai Nhiên, chú biết cháu từ khi bé, chú cũng xem cháu giống như con trai chú, có chuyện gì thì bình tĩnh bàn bạc. Bây giờ chú chỉ có thể mang tới một triệu mà thôi, phần còn lại chờ sau khi cháu thả con bé ra, chú sẽ chuyển vào tài khoản cho cháu. Chú đảm bảo nói được làm được. Cháu có khó khăn gì, nếu có thể giúp chú sẽ giúp ngay.”

“Hừ! Giúp tôi? Ông còn nhớ nửa năm trước tôi đến tìm ông vay 10 vạn ông đã nói gì không? Ông đã nói rằng tôi sống chết thế nào cũng không liên quan gì đến ông, mà ông xem đây này, do tôi không mượn được tiền của ông nên đã bị chúng nó đánh què chân đây.”

Lúc này Tuấn Kiệt mới chú ý đến khi Giai Nhiên đứng đây, đúng là Giai Nhiên đã bị thọt một chân.

“Đinh Tuấn Kiệt!” Ánh mắt của Giai Nhiên lúc này chuyển sang Tuấn Kiệt: “Tao què như thế này một phần cũng là do mày đấy! Vợ mày vốn vụng trộm đưa tiền cho tao mấy lần, nếu không phải là mày dờ chừng ngăn cản, thì tao đã không què cụt như hôm nay. Bây giờ con gái mày đang ở trong tay tao, mày dễ chịu không?”

Tiểu Nê đứng bên cạnh chỉ lau nước mắt, vội vàng nói với Giai Nhiên: “Giai Nhiên, anh đừng làm như vậy! Anh cần bao nhiêu tiền, em đều có thể đưa cho anh, nhưng xin anh đừng giết con gái của em!”

“Tiền? Tiền có thể mua được vợ của tao không? Có thể mua được môn cờ tướng mà tao yêu thích nhất không? Có thể mua được một cái chân của tao không? Đừng tưởng rằng tao không biết chuyện vợ tao biết tao có người đàn bà khác ở bên ngoài đều là do mày đã lén lút tố cáo.”

Tiểu Nê lắc đầu, trong lòng đau khổ vô cùng: “Anh Giai Nhiên à, em xin lỗi! Em không có ý chia rẽ anh chị, em chỉ muốn giúp anh, muốn cứu gia đình anh thôi, chứ em...”

“Mày hãy ngậm miệng lại! Tao không quan tâm nhiều như thế, ngày hôm nay ông đây không nhìn thấy ba triệu, thì ông sẽ nhảy từ trên đây xuống, mà con gái của các người, các người tự biết hậu quả rồi đấy!” Giai Nhiên cười một cách gian trá, hắc giả làm động tác đẩy Tiểu Hào Từ xuống, khiến mọi

người rùng mình run sợ. “Vẫn còn có những chuyện xấu mà một trong số các người đã làm” Nói tới đây hắn đưa mắt nhìn bộ dạng run cầm cập của Tiểu Nê, rồi hắn độc ác cười tiếp “Hay lắm!”

“Giai Nhiên! Giai Nhiên! Cháu đừng quá xúc động như thế! Chỉ cần cháu không hại cháu ngoại chú, chú sẽ trả tiền cho cháu. Chú sẽ trả tiền chữa trị chân cho cháu. Còn ba triệu kia chú sẽ trả hết cho cháu, cháu thấy thế nào?” Ông Lâm đưa ra điều kiện với anh ta. Nhìn thấy đôi phương quả nhiên chần chừ, do dự, ông Lâm tiếp tục khuyên nhủ ngon ngọt: “Cháu nghĩ xem, từ nhỏ cháu và Tiểu Nê đã là đôi bạn thanh mai trúc mã, và bố mẹ cháu cũng rất quý mến Tiểu Nê. Nếu hôm nay cháu làm như vậy, linh hồn của bố mẹ cháu ở dưới suối vàng có linh thiêng liệu có thể yên ổn được không? Cháu hãy nghĩ đến bố mẹ của cháu đi!...”

Câu này quả nhiên là có tác dụng, trên mặt Giai Nhiên hiện rõ vẻ hối hận về việc làm sai trái của mình, Thực ra, Giai Nhiên cũng chưa đến mức đã mất hết nhân tính, chỉ là do người thân đã chết hết, còn một mình anh, lại bước vào con đường nghiện ma túy không có lối thoát, đây chính là sai lầm lớn nhất của đời anh.

“Cha...” Giai Nhiên nhắm mắt, hướng về phía bầu trời, “Mẹ...” Anh đau khổ hét lên như đứt từng khúc ruột. Tiểu Nê lau nước mắt, bước lại gần: “Anh Giai Nhiên, trước đây chúng ta đã rất tốt với nhau mà... Anh Giai Nhiên, anh còn nhớ khi anh chơi cờ mạt, em thường lấy nước cho anh uống, anh còn nhớ

không? Anh có nhớ anh đã dạy em làm máy ảnh bằng tay không? Chúng ta về nhà đi! Chúng ta cùng về nhà đi...”

“Không... không...” Giai Nhiên đau khổ lắc đầu: “Đã không về được nữa rồi! Không thể về nhà được nữa rồi...” Anh ta vừa nói vừa buông lỏng dần cánh tay đang nắm tay Tiểu Hào Từ.

Nhìn Tiểu Hào Từ sắp được thả ra, lúc này dường như kẻ lãng tử đã có ý định hồi cải.

Khi ánh mắt của Giai Nhiên bất chợt nhìn xuống núi, đã phát hiện rất nhiều người đã lên núi, bên ngoài công viên đang đậu rất nhiều xe. Nhìn cảnh đó, hắn đoán chắc đó là cảnh sát mặc thường phục.

Giai Nhiên lập tức trở mặt với bản tính hung dữ, kéo Tiểu Hào Từ lại gần phía mình, rồi lấy tay trái bóp cổ con bé:

“Tiên sư lũ chúng mày! Chúng mày đã lừa ông mày! Chúng mày đã báo cảnh sát! Chúng mày không giữ lời hứa! Chúng mày nghĩ là ông đây không dám giết con chó nhật con này hả? Bây giờ ông mày sẽ giết con tin cho chúng mày xem.” Giai Nhiên nói rồi nhắc bổng Tiểu Hào Từ lên như thể muốn ném xuống núi vậy.

“Đừng làm thế!” Tiểu Nê nhìn thấy thế thì như quên hết sợ hãi hét to: “Anh không được giết con bé!”

“Ha ha ha,... Bây giờ ông mày đã như thế này rồi, còn việc gì ông mày không dám làm kia chứ? Mày nói xem, bây giờ tao đã biến thành một thằng tàn tật rồi còn có gì là không thể làm được

chứ? Trước sau gì thì cũng phạm tội vì ma túy phải trốn chạy, công an sẽ phát lệnh truy nã tao... Tao đang muốn nghe, mày dựa vào cớ gì để bảo tao không được giết con bé này? Cùng lắm thì tao với nó cùng nhày xuống mà thôi."

"Không... Không... tuyệt đối không thể! Giai Nhiên! Anh không thể giết con bé! Vì... vì con bé... con bé là con gái ruột của anh..."

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên, không ai nói lên lời.

Khe núi tĩnh lặng, âm thanh duy nhất lúc này là tiếng khóc ré lên vì quá sợ hãi của Tiểu Hạo Từ, tiếng khóc cứ bỗng bênh giữa các dãy núi, dường như nó đang muốn biểu lộ sự bất mãn tràn trề đối với thân thể của mình vậy.

Khi người đàn bà si tình

Tôi yêu chồng tôi, tôi phải lấy sinh mạng của mình để bảo vệ vị trí của mình trong trái tim anh ấy, bảo vệ tình yêu mà chúng tôi không để gì có được. Chính vì lẽ đó mà tôi đã làm một việc trái với lẽ thường.

Tôi cũng là một người mẹ, giữa tình yêu và con gái, tôi đã phải suy nghĩ rất nhiều.

Sau khi suy nghĩ kỹ, tôi đã tự thừa nhận sự không chung thủy của mình trước mặt mọi người, để đổi lấy hy vọng sống duy nhất cho con gái tôi. Vì thế tôi đã thừa nhận hành động ngoại tình của mình. Có phải hành động ngoại tình đồng nghĩa với phóng đảng? Đường như từ trước tới nay không ai ủng hộ một người con gái phóng đảng. Họ gọi cô ta là dâm phụ.

Khi người chồng tôi yêu quý nhất đã phát biểu tôi là con dâm phụ, tôi biết lúc đó anh đã đặt dấu chấm hết cho tình cảm của chúng tôi.

Tôi đã cứu được con gái tôi, nhưng đã không thể bảo vệ được gia đình nhỏ đáng yêu của mình.

Giờ đây chỉ còn đứa con gái nhỏ vẫn ngược mắt nhìn tôi rồi thân thiết gọi tôi “Mẹ ơi”. Ngoài con gái ra, tôi chỉ còn lại một mình, tôi chỉ là một người mẹ “vĩ đại” đáng bỏ đi.

Con gái tôi không biết, nó vẫn sùng bái nói với tôi bằng cái giọng trẻ thơ thỏ thẻ: “Mẹ ơi, con nhớ mẹ quá!”

Tôi ôm lấy đứa con vừa được cứu, khóc nghẹn ngào.

Một người con gái có gia đình, có tình yêu, người chồng của cô ấy giống như cả thế giới của cô. Bây giờ tôi lấy cái thế giới của mình để đổi lấy sinh mệnh đáng thương của con gái mình. Không biết bạn có phải là một người mẹ không, không biết bạn có hiểu không.

Khi Giai Nhiên nghe được đứa trẻ trên tay anh ta là cốt nhục của mình, anh ta đã do dự, rồi cuối cùng cũng buông tay ra.

Đồng thời anh ta đã làm một hành động để chứng minh một sự thực cho chồng tôi biết: tao và vợ mày đã quan hệ với nhau. Vì thế tôi đã trở thành người đàn bà dâm đang trong mắt chồng tôi.

Trở thành một người đàn bà dâm đang cũng cần phải có một lý do đầy đủ chứ. Dưới sự bức vắn trong đau khổ của chồng, tôi nhận thấy cái ký ức mà tôi từng tưởng đã vĩnh viễn trở thành lịch sử đó lại bị bới ra một lần nữa.

Đình Tuấn Kiệt có một người vợ, người vợ của Đình Tuấn Kiệt là Lý Gia Nam.

Tôi ấn tượng nhất với câu mà Đình Tuấn Kiệt nói nhiều nhất mỗi lần đến nhà tôi chơi là: “Không biết lúc đó có nên

cưới cô ấy.” Vì thế mà cả nhà tôi, kể cả người mẹ vô cùng hiếu đời của tôi cũng cho rằng: Đinh Tuấn Kiệt không yêu vợ, anh ta phải cưới cô ấy là do bị ép. Đinh Tuấn Kiệt cũng đã từng nói, anh không thể không cưới cô ấy.

Tôi đã tưởng tượng ra đằng sau câu nói “không thể không” ấy chắc chắn là một câu chuyện li kỳ. Thêm vào đó Đinh Tuấn Kiệt không muốn giải thích thêm, càng khiến tôi suy đoán lung tung. Hay là Đinh Tuấn Kiệt nợ cô ấy cái gì? Hoặc là bố mẹ Đinh Tuấn Kiệt nợ nhà cô ta cái gì? Bất luận thế nào, tôi cho rằng không thể lấy tình yêu ra làm vật thế chấp.

Tình yêu khi đó bị sự mông muội của tôi trùm lên một lớp pha lê trong suốt. Cái đêm trước khi đi Tây Tạng, khi Đinh Tuấn Kiệt mượn rượu để bày tỏ tình yêu với tôi qua ánh mắt, tôi đã bị mê hoặc rồi. Tôi thấy mình và Đinh Tuấn Kiệt mới là một cặp tâm đầu ý hợp.

“Cho cô ấy một khoản tiền, bảo cô Lý Gia Nam ấy bỏ đi!” Giai Nhiên nhiệt tình nói. “Thế sao được?” Tôi nói, nhưng thực ra trong lòng cũng có một chút quan tâm đến ý kiến này.

“Sao không được? Cô ta nhiều tuổi thế, sao có thể thực sự thích Đinh Tuấn Kiệt được chứ?”

“Em không đi đâu. Nếu làm thế, em khác gì kẻ thứ ba. Nếu Đinh Tuấn Kiệt biết được, chắc chắn anh ấy sẽ nổi giận.” Đó chính là điều tôi lo ngại.

Một câu nói của Giai Nhiên đã làm mọi bất an trong lòng tôi tiêu tan, Giai Nhiên nói điều này dễ thôi, anh sẽ nói giúp em.

Tôi thấy cách làm này vẹn cả đôi đường. Giao việc này cho Giai Nhiên người bạn thân từ thuở nhỏ của mình, người tôi tin nhiệm nhất.

Trước khi Giai Nhiên đi tôi còn mời anh ăn một bữa ở nhà hàng sang trọng, Giai Nhiên nói đùa: “Thế nào anh cũng buộc cô ta phải bỏ đi mãi mãi, nếu không sẽ có hậu họa.”

Tôi cười, không phản đối cũng không hoan nghênh .

Sau đó là chuyến du lịch kéo dài gần một tháng ở Tây Tạng.

Bầu trời ở Tây Tạng xanh đến ghê người, mây ở Tây Tạng trắng ngần. Tôi cảm thấy Đình Tuấn Kiệt là người chặn cừu trên Thiên đường, còn tôi chính là con cừu nhỏ ngoan ngoãn của anh. Khi đó tôi cho rằng mình ở tuổi hai mốt được hưởng sự ngọt ngào của tuần trăng mật.

Đắm mình dưới bầu trời xanh thẳm, có thể cười một cách thoải mái, gần như quên sạch những chuyện tôi đã giao cho Giai Nhiên làm.

Trở về nhà vẫn còn đang lưu luyến không muốn rời Tuấn Kiệt thì Giai Nhiên báo cho tôi biết, Lý Gia Nam đã chết do uống thuốc ngủ tự tử. Sau khi hoàn hồn tôi nhìn Giai Nhiên, anh ta vẫn tỏ ra thản nhiên, còn tôi vô cùng lo lắng sợ hãi.

Tôi nói: “Em chẳng phải đã nói là chỉ bảo cô ấy bỏ đi ư? Em không hề muốn cô ấy phải chết mà.”

“Bỏ đi? Đồ ngốc!” Giai Nhiên liếc tôi một cái, “Không đi hẳn thì có tác dụng gì, lỡ sau này cô ta trở lại thì làm thế nào?

Em phải nhớ chỉ cần có cô ta, em mãi mãi là kẻ thứ ba, chỉ có thể là người tình mà thôi.” Giai Nhiên nói nhẹ nhàng thoải mái nhưng quả thực vô cùng có lý.

“Anh đã tự tay giết cô ấy?” Tôi run như cây sậy hỏi lại. Từ thuở lọt lòng đến nay tôi không hề nghĩ tôi lại có thể có quan hệ với kẻ giết người, thật không thể tưởng tượng nổi, tôi không dám nghĩ tiếp.

“Đâu có! Anh mà lại ngốc thế à? Anh chỉ cần nói một câu, cô ta - một người phụ nữ lớn tuổi sẽ phải tự nhảy xuống địa ngục.”

“Anh... đã nói gì?”

“Anh nói Đinh Tuấn Kiệt không cần cô nữa, ghét thói phiền phức của cô ta rồi ra lệnh cô đi đi!”

Sau đó Giai Nhiên còn bảo đảm sẽ không có ai biết chuyện này, Đinh Tuấn Kiệt cũng sẽ không biết, anh ta đã gạt bỏ hoàn toàn những do dự trong tôi.

Và sau đó Đinh Tuấn Kiệt thổ lộ tình yêu chân thành với tôi, cảm giác khi hai người đắm chìm trong con sông tình yêu thật khó có thể hình dung nổi. Đó là cảm giác khi người ta đang sống mùa đông lạnh lẽo chợt thấy được mùa xuân ấm áp, và tâm trạng vui tươi hơn hờ, tuyệt diệu vô cùng!

Và sau đó... tôi đã ngoại tình... tôi đã phản bội người đàn ông tôi yêu nhất.

Giai Nhiên đã ly hôn.

Sau khi ly hôn, trông Giai Nhiên rất cô đơn. Anh ấy không uống rượu, nhưng lại mượn rượu giả vờ say trước mặt tôi.

Đầu tiên Giai Nhiên hỏi tôi gần đây cuộc sống có tốt không, tôi nói tốt, anh ấy nói anh ấy thì ngược lại.

Vì thế anh ấy bảo tôi đến nhà anh ấy chơi. Tôi đã quyết định đi bởi tôi muốn an ủi người anh trai thân nhất của mình. Trong căn phòng đã trở nên quen thuộc, Giai Nhiên tỏ ra lúng túng như một đứa trẻ, anh ta còn khóc trước mặt tôi. Anh nói ngày ngày anh đều bị số phận dằn vặt, giày vò.

Tôi nhớ trước đó không lâu Giai Nhiên vẫn cười rất hiền lành, thân thiết, vậy mà giờ đây... tôi cảm thấy rất đau lòng. Tôi bước tới xoa đầu anh, tôi định thử dùng trái tim người em gái để an ủi con chim ưng cô đơn không nơi nương tựa này.

Tiếp đó, cơn ác mộng của tôi bắt đầu, Giai Nhiên như một con mãnh hổ chồm về phía tôi, đè ngã tôi xuống giường.

“Tiểu Nê, trước đây em cũng thích anh mà? Bây giờ anh giúp em hoàn thành tâm nguyện nhé!” Giai Nhiên nói trong hơi thở gấp gáp.

Tôi quá sợ hãi, tôi chống cự lại, tôi liều mạng đạp anh ra.

Khi Giai Nhiên nói: “Em mà còn đạp nữa anh sẽ tố cáo cái chết của Lý Gia Nam cho Đình Tuấn Kiệt biết.” Tôi không còn dám chống cự nữa.

Sau đó quần áo tôi bị xé rách,... Lúc đó Giai Nhiên từ một người anh hiền lành biến thành một con đực, Giai Nhiên

đã xé rách váy của tôi và sự quý mến đơn thuần hai mươi năm qua của tôi với anh ta.

Tôi thầm gọi tên Đinh Tuấn Kiệt, trong đầu tôi lúc đó tràn ngập nụ cười rất đỗi đàn ông của anh... và tôi đã khóc.

Thế xác tôi đã không còn trong trắng. Nếu nói tôi còn có gì xứng đáng với Đinh Tuấn Kiệt, chỉ còn duy nhất một thứ đó là tình yêu sâu nặng của tôi với anh.

Sau khi xong việc, Giai Nhiên khinh miệt nói: “Có gì đáng khóc ư? Lẽ nào anh lại bắt nạt em à? Thằng nhà quê Đinh Tuấn Kiệt ấy sao lại có thể có điểm phúc như vậy... Nó dựa vào cái gì chứ?”

Từ lúc đó trở đi, Giai Nhiên đã thay đổi.

Tôi những tưởng mọi chuyện kết thúc ở đó, không ngờ đây mới chỉ là sự bắt đầu của một cuộc sống phóng đảng.

Giai Nhiên động một tý lại lấy cái chết của Lý Gia Nam uy hiếp tôi, kiểu trói buộc đó rất có hiệu quả, tôi không thể thoát ra được.

Cho nên tôi biết, khi người đàn bà yếu đuối thì việc ngoại tình hay không không thể thuận theo cô ấy được nữa.

Cuối cùng tôi đã có thai. Tôi quyết định âm thầm phá bỏ đứa con này để kết thúc cơn ác mộng.

Không ngờ Đinh Tuấn Kiệt phát hiện ra, anh nói anh rất thích trẻ con, không cho tôi phá bỏ. Tôi đã mấy lần định nói

với anh: “Nếu là con của người khác, anh vẫn quý chứ?” nhưng lại không dám mở mồm. Người phụ nữ khi đã ngoại tình đều bị coi là dâm phụ. Nếu lúc đó tôi nói ra điều này, ngoài cái ô danh gái đứng đường ra tôi còn có thể có được cái biệt danh nào khác nữa đây, chẳng hạn như kẻ giết người.

Vì thế cuối cùng tôi cũng hiểu vì sao người ta thường nói đàn bà là giống lòng dạ độc địa nhất, họ có thể ung dung, thản nhiên để chống mình vất vả nuôi cốt nhục của người khác.

Sau khi biết câu chuyện quá khứ đáng kinh ngạc giữa Đinh Tuấn Kiệt và Lý Gia Nam, tôi càng không dám nói gì. Vì thế, con ác mộng cứ thế tiếp tục và cuộc sống lại như cũ.

Đây có phải là hậu quả mà người ta thường nói mình làm mình chịu, tôi thường xuyên ngồi ngây ra một mình, tưởng tượng đến Hồng Hạnh, Hồng Hạnh có quả thực là cam tâm tình nguyện sa ngã? Cô ấy có thực sự vui vẻ chăng?

Tôi đột nhiên thấy mình như một cô Hồng Hạnh si tình nhất trên thế giới, lóa mắt trước cuộc sống hạnh phúc, và bị rơi xuống một cách thảm hại. Khi tôi tàn tạ, liệu có ai còn nhớ, trước đây tôi đã từng rất xinh đẹp. Vừa nhìn đứa con tôi biết ngay bố nó là ai, đôi mắt đó, cặp lông mày đó, đôi môi đó, cái mũi đó, giống Giai Nhiên như lột.

Thế mà người cha khác của nó lại vui sướng tột cùng rồi thốt lên: “Nhìn con bé này, đẹp giống hệt bố nó vậy.”

Lúc đó tôi đang khóc những giọt nước mắt hạnh phúc. Có điều sau đó tôi cũng có một cuộc sống rất tuyệt vời, vì tôi

không còn là một cô gái, tôi là một người mẹ trẻ. Cuộc sống trở nên bận rộn hơn, Giai Nhiên cũng rất lâu không đến quấy rối, tôi lại trở nên vui vẻ. Hơn nữa nhìn chồng càng ngày càng yêu thương “con gái” của anh, trong lòng tôi tự thấy thật áy náy.

Khi tôi có thai lần nữa, tôi vô cùng vui sướng, một niềm vui mà trước đây tôi không có được! Tôi đang mang trong mình một sinh mệnh tốt mà chỉ có một người mẹ yêu con sâu sắc mới có thể cảm nhận được. Hàng ngày tôi thăm an ủi chồng, em sẽ đền bù cho anh một đứa con “tuyệt vời”. Tôi bắt đầu không muốn nói chuyện yêu đương với chồng nữa, tôi muốn dành toàn bộ tâm huyết cho đứa con này của mình, đứa con của tôi và Đinh Tuấn Kiệt. Nhưng vào đúng lúc này, Giai Nhiên lại xuất hiện.

Điều không thể tưởng tượng nổi anh ta đã nghiện ma túy hai năm rồi! Anh ta bắt đầu tìm tôi tổng tiền. Chồng tôi phát hiện ra, đã ngăn cản sự quấy rối của Giai Nhiên. Từ đó trở đi, tôi có một dự cảm rất xấu... Quả nhiên, con gái tôi suýt nữa bị người cha đẻ của nó hại chết.

Giữa chồng, gia đình và tình yêu, tôi đã chọn con gái. Tôi tán dương mình là một người mẹ vĩ đại! Nhưng chẳng có ai vì sự dũng cảm của tôi mà khen lấy một câu: Cô thật vĩ đại. Chẳng có lấy một người, tôi nghĩ thậm chí sẽ gồm cả đứa con gái của tôi sau này - khi nó đã trưởng thành và hiểu biết.

Vì tôi là một người đàn bà ngoại tình. Tôi đã để chồng tôi bị cầm tù gần bảy năm qua. Vào cái giây phút chồng tôi

muốn bỏ nhà đi, con gái đột nhiên chạy lên phía trước ôm lấy chân người mà nó gọi bằng cha sáu năm qua, nó gào: “Bố, bố đừng đi! Bố không cần con nữa à?” Đình Tuấn Kiệt không dám nhìn nó, dường như anh đang phải đấu tranh dữ dội, nhưng cuối cùng anh vẫn dứt áo chạy ra đi.

Lúc anh đi, cái cánh tay giờ cao đó đã không giáng xuống mặt tôi, tôi rất mừng, tôi biết đó là ân điển cuối cùng anh dành cho tôi...

Giờ khắc đó tôi như chết đứng. Đó là một cảm giác mà có lẽ cái chết cũng không cảm nhận được.

Nếu khi chết đi gặp được Lý Gia Nam trên Thiên đường, tôi rất muốn được gọi chị ấy một tiếng chị chân thành, và nói một câu xin lỗi, mặc dù tôi biết nó chẳng có ích gì. Ở con gái ngủ say, tôi dịu dàng hát bài hát ru mà nó thích nghe nhất.

Sau đó tôi gọi điện nhắn mẹ tôi đến. Sắp xếp đâu đấy xong xuôi, tôi nhẹ nhàng đi lên tầng thượng. Tôi không đi thang máy, tôi trèo từng bậc lên tận lầu thượng - tầng thứ hai lầu, tôi từng bước tổng kết lại những niềm vui nỗi buồn trong đời tôi suốt hơn hai mươi năm qua, tôi vô tình hồi tưởng lại chỉ vài giờ trước đây, tôi đã từng có một tình yêu đẹp, tôi đã cùng với người chồng yêu quý của mình, và những người khác nữa...

Đừng tước đoạt Thiên đường bình yên của tôi

Đinh Tuấn Kiệt trở về thị trấn nhỏ, anh đem toàn bộ quãng đời vui buồn có, đau khổ có khi sống ở thành phố chôn vùi trong vùng đất chật phác ở thị trấn nhỏ.

Hằng ngày ngắm bầu trời xanh thăm thẳm, nghĩ rằng cuộc đời sẽ đơn giản đi.

Anh ngủ trong căn nhà nhỏ mà trước đây anh đã cùng Gia Nam sinh sống, vẫn còn hơi ấm của Gia Nam.

Cách căn nhà không xa là nơi mai táng tro cốt của Gia Nam, anh đã làm thỏa nguyện lời trăng trối cuối cùng của Gia Nam, đưa tro cốt của cô trở về thị trấn nhỏ - quê hương của cô - an táng, buổi sáng mỗi khi thức dậy anh lại đến nơi đó gọi một tiếng chị, tiếng gọi nghe sao buồn bã và thê lương.

Cảm thấy mình không còn là đứa trẻ mồ côi lang thang không nơi nương tựa, vì anh luôn có chị Gia Nam. Điều khiến

anh đau lòng hơn cả là mỗi khi tỉnh mộng lại phát hiện mình vẫn chỉ có một mình như trước, nụ cười của ai đó trong mộng trở nên rõ ràng, nhưng khi bị ánh mặt trời hiện tại chiếu vào lại trở nên âm đạm, u ám... Chứng tỏ anh đang ảo tưởng.

Dù sao cũng chỉ là ảo tưởng, vì thế Đình Tuấn Kiệt không muốn khơi gợi lại. Nếu hồi ức có thể bị mai một đi, rất có thể mối tình đã qua kia cũng rất tầm thường trong biển người mêh mông đó.

Nửa năm trôi qua, Tuấn Kiệt đau khổ nhận ra không biết đến lúc nào hồi ức của anh mới mai một đây? Đình Tuấn Kiệt lại bắt đầu ảo tưởng. Trong ảo tưởng của anh nàng lại xuất hiện. Nàng giống như một thiên sứ đã xếp lại bộ cánh của mình để hạ xuống trước mặt anh. Nàng vẫn như xưa với khuôn mặt thánh thiện đến không tưởng rồi nở nụ cười thân thuộc vốn có với anh, sau đó chăm chú nhìn anh. Còn đứa trẻ đang nằm trong lòng nàng cũng thuần khiết, thánh thiện giống như mẹ của nó vậy.

"Tiểu Nê..." Đình Tuấn Kiệt lâm bẫm một mình, lúc này anh cảm thấy đó đúng là sự thật.

"Em đưa con trai đến với anh đây..." Tiểu Nê dừng một chút rồi lại ghen ngào nói tiếp: "Trông nó rất giống anh!"

Đình Tuấn Kiệt đón lấy đứa bé, đã nửa năm nay đây là lần đầu anh cảm thấy vui vẻ khác lạ. Đứa trẻ trong điệu bông khóc òa. Đình Tuấn Kiệt không dám tin giờ đôi tay nức nẻ

chạm vào đứa bé rồi áp chặt đứa trẻ vào khuôn mặt đầm nước mắt của mình.

“Cám ơn em...” Ngập ngừng hồi lâu anh mới nói tiếp: “Cô bé.”

...

Hóa ra muốn chết cũng phải hạ quyết tâm đến cùng. Lúc Lâm Tiểu Nê đứng trên tầng thượng, cô đã rất muốn bắt tay với thần chết dữ tợn, hung ác. Cô đã có dũng khí thanh thản rời bỏ thế giới này... nhưng sau đó cô lại lùi lại.

Bởi cô cảm nhận được chuyển động mạnh mẽ của sinh mạng nhỏ nhoi trong bụng.

Tiểu Nê là người mẹ, cô lắng nghe hơi thở của đứa con trong bụng, đứa trẻ không hài lòng, nó đang oán trách cô bởi nó vẫn chưa được trông thấy mặt trời rực rỡ, cũng chưa được nhìn thấy bầu trời trong xanh như ngọc giống như ở Thiên đường...

Lời kết

Còn cần có chút dự định thôi thì đó đã là sự phản bội vĩnh viễn, không thể mai một. Cho dù mười lăm phút trước khi bạn có ý định ngoại tình bạn đã rơi lệ hối hận, cho dù giọt lệ đó thấm đậm sự xót xa, đau khổ.

Thực ra chẳng còn gì quan trọng nữa rồi, cũng không cần phải giải thích gì thêm. Bởi từ giờ phút này bạn đã được trời định để gọi là người đàn bà yếu đuối, cùng lắm thì cho thêm hai chữ si tình để biến thành người đàn bà yếu đuối si tình.

Chính vì vậy, chân thành mong bạn hãy trung thành với bạn đời của mình ngay từ giờ phút đầu tiên...

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

18 Nguyễn Trường Tộ - Ba Đình - Hà Nội

Tel: (04) 3716 1518 - (04) 3716 1190

Fax: (04) 3829 4781

Email: nxbvanhoc@hn.vnn.vn

Chi nhánh tại Thành phố Hồ Chí Minh

290/20 Nam Kỳ Khởi Nghĩa - Quận 3

Tel: (08) 3846 9858 - (08) 3848 3481

HỒNG HẠNH THỎN THỨC

Tào Đình

Chịu trách nhiệm xuất bản

NGUYỄN CỬ

Chịu trách nhiệm nội dung

NGUYỄN THỊ HẠNH

Biên tập	: Ngô Thanh Tâm
Trình bày	: Vũ Nguyễn
Bìa	: Ngô Hà
Sửa bản in	: Ngọc Hương

Sách cho người Việt!

Liên kết xuất bản

Công ty Sách Bách Việt

Trụ sở chính:

Địa chỉ: Số 25/63 Vũ Ngọc Phan, Láng Hạ, Đống Đa, Hà Nội

Tel: (84-4) 3776 5580 - Fax: (84-4) 3776 5579

Văn phòng đại diện tại Thành phố Hồ Chí Minh:

Địa chỉ: Số 38/15B Nguyễn Văn Trỗi, P. 15, Q. Phú Nhuận, Tp. HCM

Tel: (84-8) 3844 8100 - Fax: (84-8) 3842 2800

Website: <http://www.bachvietbooks.com.vn>

Blog: <http://bachvietbooks.multiply.com>

In 1.000 cuốn, khổ 14.5x20.5 cm tại Xưởng in Tạp chí Tin học và Đời sống, Số 1, Phùng Chí Kiên, Cầu Giấy, Hà Nội. Giấy đăng ký KHXB số: 82-2009/CXB/136-03/VH do CXB cấp ngày 21/01/2009. Quyết định xuất bản của Giám đốc NXB Văn học số: 556/QĐ-VH ngày 05/08/2009. In xong và nộp lưu chiểu Quý IV năm 2009.

Hồng hạnh thôn thục

Người đàn bà trước cửa đang do dự không biết có nên ngoại tình,
ngoại trừ những cơn gió thổi vô định ra, không ai biết cô ấy đang
luyến tiếc cái gì ở chính trong ngôi nhà của mình.

Công ty Sách Bách Việt

Trụ sở chính:

- Số 25/63 Vũ Ngọc Phan, Láng Hạ, Đống Đa, Hà Nội

Tel: (84-4) 3776 5580 - Fax: (84-4) 3776 5579

Văn phòng đại diện tại Thành phố Hồ Chí Minh:

- Số 38/15B Nguyễn Văn Trỗi, P. 15, Q. Phú Nhuận, Tp. HCM

Tel: (84-8) 3844 8100 - Fax: (84-8) 3842 2800

bachvietbooks.com.vn

BACHVIETBOOKS

8 936041 680357

Giá / 75.000 đ